

နား၊ ငြိမ်း၊ ခြင်း၊ ဒီ၊ နှစ်၊ ပညာ

ရသ ဓာတ်မှား

ဒီး၊ ဒီး၊ ပါလ

© 2013
Vong N 2013
July

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် (၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေခြင်း

ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၉

တန်ဖိုး

(၂၅၀၀ ကျပ်)

ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ (၀၀၀၄၇)၊

အမှတ် ၄၃၊ ၄ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့၊ က ထုတ်ဝေ၍

ဦးမျိုးညွန့် (၀၀၄၃၀)၊ စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်သည်။

မာတိကာ

-။ နိဒါန်းစကား	-
၁။ နားငြီးခြင်း အနုပညာ	၁
၂။ အဖေနေ့ပုံပြင်	၆
၃။ အရသာရှိသောမျက်ရည်	၈
၄။ မျိုးရိုးလိုက်တဲ့ရောဂါ	၁၃
၅။ ခြင်လိုလူစား အများကြီးဟေ့	၁၈
၆။ မိုးရွာလို့ ပျော်သည်	၂၂
၇။ ကယ်တင်ရှင်အစစ်အမှန်	၂၈
၈။ တော်တော်လဲတော့ကြပါ	၃၁
၉။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးထဲမှာ မှန်တိုင်းထန်	၃၅
၁၀။ ဟိုစဉ်ခါ လွတ်တော်တွင်းမှာဖြင့်	၃၉
၁၁။ အိမ်ဖော်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ	၄၃
၁၂။ ဓာတ်ခံ မှတ်ရန်ပ	၅၂
၁၃။ နောက်လူ	၅၇
၁၄။ အားနာသူတွေများပါစေ	၆၃
၁၅။ ဆောက်ပြဿနာ	၆၇
၁၆။ မရယ်ရဘူး	၇၄

၁၇။ ကျွန်တော်နှင့် စာပေ	၈၀
၁၈။ ကျွန်တော်နှင့် ကျီးကန်း	၉၂
၁၉။ ကျွန်တော်နှင့် ဒီဇင်ဘာ	၁၀၀
၂၀။ ကျွန်တော်နှင့် အင်းယားလိပ်	၁၀၉
၂၁။ ကျွန်တော် နှင့် တိုက်ပုံ	၁၂၀
၂၂။ ကျွန်တော်နှင့် ငွေငါးထောင်	၁၃၁
၂၃။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျင်မခါနာ	၁၄၄
၂၄။ ကျွန်တော်နှင့် ကျေးဇူးတရား	၁၅၆
၂၅။ ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ငံရေး (၁)	၁၆၉
၂၆။ ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ငံရေး (၂)	၁၈၂
၂၇။ ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ငံရေး (၃)	၁၉၅
၂၈။ ဆင်ခြင်တုံတရားများမှ တော်မည် (၂) ရေငုတ် မီးလုံ တုံးခုန် ဇယ်ခတ် ကြတော့မှာလား	၂၀၆
၂၉။ ဆင်ခြင်တုံတရား များမှတော်မယ် (၃) ရေမဆွတ်ဘဲ လိမ်နေကြသူတွေ	၂၁၁
၃၀။ ဘာရမလဲ 'ပါလ' ကွ (၁) ဗိုလ်ချုပ်သားက စာအုပ်သယ်ပေးရသူ	၂၁၅
၃၁။ ဘာရမလဲ 'ပါလ' ကွ (၂) နဂါးမယ် မမကယ်ပေလို့	၂၂၁
၃၂။ ဘာရမလဲ 'ပါလ' ကွ (၃) ဇ မရှိတဲ့သူ	၂၂၉
၃၃။ ဘာရမလဲ 'ပါလ' ကွ (၄) ထမင်းဆုပ်မှ ထမင်းခြောက်သို့	၂၃၆

နိဒါန်းစကား

ဤစာအုပ်တွင်ပါရှိသမျှစာစုတို့မှာ လွန်ခဲ့သောဆယ်စုနှစ် အတွင်း အချိန်ရလျှင်ရသလို ဝါသနာအလျောက် ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ရေးသားထားသည်များနှင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ် ကျွန်တော် ဖေ့စ်ဘုတ်စတင်အသုံးပြုချိန်မှ ယခုအထိ တင်ခဲ့သောစာများထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာတို့ဖြစ်ကြပါသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ဝေတိုင်း စာရေးသူက သူ့စာ သူ့သဘောထားတို့ကို စာအုပ်၏အစ သို့မဟုတ် အဆုံး ပိုင်းတွင် တင်ပြလေ့ရှိရာ ယခုနိဒါန်းမှာ ထိုနည်းနှင့် ဖြစ်သော်ငြား စာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ထူးထူးထွေထွေ ပြောစရာမရှိပါ။ နာငြီးခြင်းအနုပညာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရုံနှင့် ဤစာအုပ်အတွက် ကျွန်တော်ပြောလိုသည်များ ခြုံငုံ မိသလောက်ရှိပါပြီ။ သို့သော် စာရေးသူနှင့် စပ်ဆိုင်၍မူ ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်လျှင်ပင် တင်ပြလိုသော အချက် တစ်ခု တစ်လေရှိနေပါ၏။

၂၀၀၆ ခုနှစ် အိုကြီးအိုမဟု ပြောရနိုင်မည့် အရွယ်မှာ ပရိယေသနအကြောင်းခံဖြင့် စင်္ကာပူသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခွာခဲ့ရာ ထိုမှာအခြေကျပြီးသား မိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ဦး၏ 'တိုင်မင်အောက်နေတဲ့သူ' ဟူသော မှတ်ချက် စကားအား ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းဆိုသလို ကြားခဲ့ ရသည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မှတ်ချက်ဖြစ်သည့်တိုင် အမှန် စကားမို့ဝန်ခံကာ အလေးဂရုပြုရ၏။ ထို့အတူ စိတ်ကူး

ပေါက်လျှင် လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်သော ကျွန်တော့်
ညဉ်ကိုလည်း သူသိသည်သာဖြစ်ပါ၏။

ကြမ်းတမ်းသည်ဟုအများလက်ခံထားကြသော
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ သမိုင်းအကွေ့တစ်ခုမှာ ပညာတတ်
သော မတတ်သော နိုင်ငံသားအများအပြား နည်းလမ်း
ပေါင်းစုံတို့ဖြင့် ပြည်ပသို့ထွက်ခွာကြရာမှာ သူလည်း တစ်ဦး
အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ထိုကွေ့ကို ရှိသမျှတက်နှင့် လှော်ရင်း
ခတ်ရင်း နစ်လုဆဲဆဲမှာမှ ကျွန်တော် ဘန်ကောက်ကို
ထွက်တော့ ဟိုမှာ သူက လစာကောင်းကောင်း ဂုဏ်ရှိရှိ
အလုပ်တစ်ခုနှင့် ဟန်ကျပန်ကျဖြစ်နေပြီ။ လုပ်ငန်း
နယ်ပယ်တစ်ခုတည်းအတွင်း ဘဝတူ မြန်မာများအဖြစ်
ဆုံခဲ့ကြရာသူနှင့်ကျွန်တော်မိသားစုချင်းနှစ်အိမ်တစ်အိမ်
ကူးလူးဆက်ဆံဖြစ်သည်အထိရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။
ထိုမှ ပို၍ရေကြည်မြက်နုရာ စင်္ကာပူသို့ သူပြောင်းရွှေ့ဖို့
ကြိုးစားသည့်အချိန် ကျွန်တော်က (မိသားစုကိုပြည်တွင်း
သို့ ပြန်စေပြီး) အနောက်နိုင်ငံတစ်ခုတွင် ကိုယ့်စရိတ်
ကိုယ်စား ဘွဲ့လွန်သွားတက်မည်ဟု တိုင်ပင်သည့်အခါ
ဒီအရွယ်ကြီးမှဗျာဆိုကာ သူထောက်ခံခြင်း မပြုသလို
ကန့်လည်းမကန့်ကွက်ခဲ့။

ပညာရေးခရီးစဉ်မှအပြန် ပြည်တွင်းမှာအခြေချဖို့
ကြိုးပမ်းရင်း နှစ်နှစ်ခွဲသုံးနှစ်နီးပါး ယောင်လည်လည်
ဖြစ်နေချိန် သူ့ကိုယ်တိုင်ရော ဇနီးသည်အချင်းချင်း
တို့ကပါ ဆက်သွယ်လျက် စင်္ကာပူတွင် အလုပ်ရှာဖို့

တိုက်တွန်းကြသည်ကို ကျွန်တော်က အင်းအဲမလုပ်ခဲ့။
နောက်ဆုံး မဖြစ်မနေ လုပ်မှရမည့်အခြေအနေအရ
ပြည်ပပြန်ထွက်သည့်အခါ စင်ကာပူကိုပဲဖြစ်သဖြင့် သူ့
မှတ်ချက် မည်မျှမှန်ကန်ကြောင်း ရှင်းပြရန်ပင်လိုမည်
မထင်ချေ။ စင်စစ် စင်ကာပူသို့ရောက်ရောက်ချင်း သူ့အိမ်
မှာတည်းကာ အလုပ်ဆင်းရင်းအိမ်ရှာ၊ ရပြန်တော့
လစာက မထွက်သေးသောကြောင့် စဘော်ငွေကို
သူပဲ စိုက်ပေးစသည်အားဖြင့် ကိုယ်ဖိရင်ဖိကူညီခဲ့ပါ၏။
မိသားစုရောက်လာပြီး နောက်ပိုင်းမှာလည်း ယခင်
အတိုင်းပင် နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ရင်းနှီးစွာ ဝင်ထွက်
ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်မှာ ကျွန်တော် အလုပ်မှ ကောက်ကာ
ငင်ကာ အနားယူပြီး (သူ့ထက်စော၍) ပြည်တွင်းသို့
ပြန်ဝင်လာချိန်အထိ ဖြစ်လေသည်။

အချိန်မကျခင် ပြည်တော်ပြန်ကာ သူ့ထောက်ပြခဲ့
ဖူးသော နောက်ကျဘွဲ့အပါအဝင် ခက်ခက်ခဲခဲရယူထား
ခဲ့သမျှ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လက်မှတ်အားလုံးကို
ပေယျာလကံပြုပြီးသကာလ (နားငြီးခြင်းထဲမှာပြောထား
သလို) ပြောထိုင်မှုတ်နေသည်ကိုသာသိလျှင် ဘာများ
မှတ်ချက်ပေးဦးမှာလဲမသိဟု အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း
တွေးမိကာ သူ့ကိုသတိရသော်လည်း အဆက်အသွယ်
တော့ မလုပ်ဖြစ်။ ယခုသို့ ကျွန်တော့် နောက်ကျစာများကို
စုစည်းပြီး စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်မည်ပြုသောအခါ ဦးစွာ
အမှတ်ရလိုက်သည်က သူ့ကိုပင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင်

တစ်ဝ စာဖတ်သူများအားလည်း ထိုအကြောင်းနောက်ခံ
ကို ပြောပြလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အလျောက် ဤ
နိဒါန်းကို ရေးပါသည်။ ဘာမဆို တိုင်မင်အောက်လေ့
ရှိသူတစ်ယောက်၏ ‘နားငြီးခြင်းအနုပညာ’ စာများကို
ဖတ်ရှုပြီး လောကအကြောင်း ဘဝအကြောင်း တစ်စုံ
တစ်ရာ တွေးမြင်သိရှိခံစားမိကြမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
အားထုတ်ရကျိုး နပ်ပါပြီ။

ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေဘို့ရာ တိုက်တွန်းအားပေးရုံမက
ဖြစ်မြောက်အောင် ပံ့ပိုးကူညီခဲ့ကြသော စက်မှုတက္ကသိုလ်
ရောင်းရင်းများဖြစ်ကြသည့် (ဦး)ကိုဗိုလ်ဌေး (ဦး)ကိုမြတ်ငြိမ်း
နှင့် (ဦး)ကိုမြင့်သိန်း(ဒိုး) တို့အားလည်းကောင်း၊ မအား
လပ်သည့်ကြားမှ မျက်နှာဖုံးအတွက်အချိန်ယူ ကူညီဖန်တီး
ပေးခဲ့သောစက်မှုညီနောင်ဆရာအော်ပီကျယ်(ကာတွန်း)
အားလည်းကောင်း လှိုက်လဲ့စွာကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း
ကတညုတာစကားဆိုအပ်ပါသည်။

လေးစားလျက်

(ပါလ)

ဦးဦးပါလ

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ (၂၅) ရက်။

နားငြီးခြင်းအနုပညာ

လွန်ခဲ့သောရက်အနည်းငယ်ခန့်က အမှတ်မထင် ဖေ့စ်ဘုတ်ပေါ်မှ စာတစ်ပုဒ်ကိုဖတ်ရ၏။ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်က ဆရာမောင်သာချိုကို ကိုးကားပြီး ထမင်းစားဖို့အလုပ်နှင့် ဝါသနာအလုပ် တစ်ထပ်တည်း မကျ သည့်အခါ ဘာကိုစဉ်းစား ဘယ်လိုလုပ်သင့်ကြောင်း သူ့အတွေ့အကြုံနှင့် ယှဉ်ကာရေးထားခြင်းဖြစ်ပြီးဖတ်၍ ကောင်းသလောက်စဉ်းစားဆင်ခြင်ရန် လည်းများစွာသင့်လေသည်။

ဈေးသည်(စာထဲကအတိုင်းဆိုလျှင်မုန့်ဟင်းခါးသည်)တစ်ယောက်မှာ အားသည့်အချိန်များတွင် ဝါသနာအရ ပြေ (ပလွေ) မှုတ်လေ့ရှိ၏။ သူ့ ပြေသံ အတော်အသင့် ပြောင်မြောက်လာသည်၌ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ပရိသတ်အချို့ ရလာပြီး ချီးမွမ်းသံ အားပေးတောင်းဆိုသံများကြားလာ ရသကဲ့သို့ လူ့သဘာဝ ထိုအပေါ်တွင် သာယာခြင်းဖြစ်မိလေ၏။

လိုရင်းဆိုရသော် ထိုသာယာမှုနောက်သို့လိုက်ရင်း သူ၏အဓိက အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးလာပြီး ရောင်းချသည့်ကုန်ပစ္စည်း(မုန့်ဟင်းခါး) အရည်အသွေးကျဆင်း တစ်စစ ရောင်းအားကျကာ ပြေမှုတ်ခြင်းကလည်း (အပျော်ထမ်းအဆင့်မို့)

စားလောက်သောက်လောက်မဖြစ် ဟိုမရောက်သည်မရောက်နှင့် ဘဝ
ရပ်တည်ရေး ခက်ခဲလာတော့သည်။

ဤသည်ကို ပို့စ်တင်သူက သူ့ကိုယ်တွေ့နှင့်ယှဉ်ပြီး ရှင်းလင်း
ထားသည်။ အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် အသက်မွေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို အောင်မြင်
စွာပိုင်ဆိုင်ထားပြီး တစ်ဖက်မှာလည်း ဖေ့ဘုတ်စာမျက်နှာတွင် အတော်
အတန် ထင်ရှားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူသူ သူ့အနေဖြင့်မုန့်ဟင်းခါး
ဆက်ရောင်းရမည်လား၊ ပြွေဆက်မှုတ်မည်လား၊ ဒွီဟပွားရပုံကို သူ့ကိုယ်သူ
သုံးသပ်ရင်းအခြားအလားတူကြုံနေကြသူတွေလည်း စဉ်းစားနိုင်အောင်
မျှဝေသည့် သဘောဖြစ်လေသည်။

သူနှင့် ထပ်တူမကျသည့်တိုင် ကိုယ်က ဆိုင်ပိတ်ပြီးပြွေထိုင်မှုတ်
နေသည့် အစုအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်နေလေရာ နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားခန်း
ဝင်မိပါသည်။ သူပြောတာသဘာဝကျသည်ကိုး။

#

ဆိုင်ပိတ်ပြီး ထိုင်နေသည်ဆိုခြင်းမှာ ဤသို့။ ကျောင်းဆင်း အလုပ်
ဝင်ပြီး တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယမှသည် ယရာဝါသနယ်တွင်းသို့ရောက်
သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှုတို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရုန်းကန် သက်မွေး
ခဲ့ရာမှ အချိန်မကျမီ အနားယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
ဖွင့်လိုက ဆက်ဖွင့်နိုင်သေးသောဆိုင်ကို ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါပဲ ရပ်တန့်
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဝန်ခံရလျှင် ရပ်တန့်ကာစက ခေတ္တခဏသဘောမျိုးသာ ဖြစ်ပြီး
ပြောင်းလဲလာသော ရေမြေတွင် ပုံစံသစ်ဖြင့် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ဘို့ စိတ်ကူး
ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ မိမိကိုယ် မိမိသာမက မိမိ
အသက်မွေးလုပ်ငန်းအပေါ်တွင် မိမိ တစ်စစအားထားယုံကြည်မှု လျော့ပါး
လာသည်ကို သတိပြုမိရာမှ ထိုစိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် ဆိုင်ကိုလည်း
အပြီးအပိုင် ပိတ်သိမ်းသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရ၏။

သည်တွင် ကာလအတန်ကြာကတည်းက နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သော ပြွေတို့ကို အမှတ်မထင်ယူငင်ပြီး မှုတ်စမ်း ကြည့်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ပြွေ (စာပလွေ) ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်မှာပိုက်လာခဲ့လင့်ကစား ပြွေသမားပါးလို ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက် ဆိုသည်မျိုးနှင့် ကြုံလာလျှင် ရင်ဆိုင်ရန် သတ္တိနည်းပါးမှုကြောင့် နံရံမှာချိတ်ဆွဲပြီး ဈေးသည်အဖြစ်ကို ခံယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရောင်းစရာဆိုင်မရှိ ဖောက်ကားခြင်း အတတ်ပညာမှာလည်း အပွဒိတ်မဖြစ်သည့်ပြင် အရွယ်ပါ နေဝင်စပြုသည့် ယခုအချိန်တွင်မှထိုပြွေကို အဖော်လုပ်ဘို့ရာ စိတ်ကူးရခြင်းဖြစ်လေသည်။

#

ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်မှာ သေချင်လောက်အောင် မွဲနေရာမှ သန်းကြွယ်သွားခဲ့သူ ကေအက်ဖ်စီသူဌေး၏ ကြက်ကြော်လို သည်ပြွေက ဖြစ်မြောက်အောင် စောင်မမည်မဟုတ်မှာ သေချာပါသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်တိုင် သေချင်စိတ်ပေါက်လောက်အောင် မွဲခဲ့ဘူးခြင်း မရှိသေးသည်မို့ (နောင်ရှိလာခဲ့လျှင်လည်း တရုတ်လားကိုရီးယားလား ဇာတ်ကားတွေထဲမှာပြောသလို ကျွန်တော်မျိုး သေသင့်ပါတယ်ဟုသာ ဆိုရတော့မည်မို့) သည်ပြွေကိုအခြေပြု၍ ထွက်ပေါက်ရှာရန် တွန်းအားဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်တာလည်း သေချာပါသည်။

ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ဗမာအို ကျောင်းကြိုကျောင်းကြားဟု မြင်ပြင်းကပ်မခံရရုံလောက်သာရှိမည်။ သည့်ထက်နည်းနည်းပိုလျှင်တော့ အသက်ကြီးမှ လက်ပေးသင်ယူလိုသည့် ဟိုသတ္တဝါနှင့် အနှိုင်းခံရမည်။ ဒါပါပဲ။

#

သို့သော် ဖေ့စ်ဘုတ်ကို မနှစ်တနှစ်ကမှဖွင့်ပြီး ဖြစ်ဖြစ်မြည်ရုံ ရထားသော မိတ်ဆွေလေး တစ်ရာပျော့ပျော့လောက်ထဲမှ အစိတ်သားလောက်က ကိုယ်ရေးတာနှစ်သက်ကြောင်း စက်ခလုပ်နှိပ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုခံရလျှင်ပင် ဦးပုညပြောသလို အာဂပါးစပ် လူဖြစ်ကျိုးနပ်သဟ

ဆိုသလိုမျိုး နဂိုတိုးနေဆဲ သွေးက နထင်သို့ရောက်ရောက်သွားတတ်
သည်ကိုတော့ ဝန်ခံရပါမည်။ အားပေးသူ အစိတ်သားမှ တက်မည့်ပုံ
မပေါ်သည့်တိုင် သည်အစိတ်သား ကမှတကယ့်အစိတ်သားကွဟု လူမမြင်
သူမမြင် ကျိတ်၍ လက်မထောင်ရသည်မှာလည်း အမော။

#

ခုတော့လည်း မုန့်ဟင်းခါးရောင်းဘို့ မဆိုထားဘိ ချက်နည်းပင်
မေ့တေ့တေ့ဖြစ်နေပြီ။ မူရင်းစာတမ်းရှင်၏ စေတနာကို လေးစားသော်ငြား
'ငတို့ကအိုပါပြီကွာ' ဟု ဆင်ခြေပေးရင်း ပြော မတောက်တခေါက်နှင့်
ယောက်ယက်ခတ်ကာ ဇရာကိုသကာလိုမြို့ပြီး သကာလ အသာယာကြီး
သာယာနေလေတော့၏။

သည်လိုနှင့်ငယ်ငယ်ကကြားခဲ့ဘူးသောပြက်လုံးတစ်ခုကဆိုသလို
ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် အကဲ့ရဲ့မခံရ အချိုးမွမ်းမခံရ တစ်ပွဲ
မှလည်းမကရသေးသော ဇာတ်သမားပမာ ကျွန်ုပ်သည်လည်း စလေ
အညာမှ ပြောဆရာထက်မလျော့သော လုံ့လဥဿဟာဖြင့် နီး ဝေး
ရှေ့ နောက် မြင့်မောက်လေညာမကျန် အတန်တန်သော အရပ်တို့မှ
(ကံကြီးသူ) အကောင့်သားများ ရွှေနားတော်လေမချော်ဘဲ အနေပျော်
ကြစေဘို့ ဖြေဖျော်ရန် သံနို့ဌာန် ချမိပါတော့သတည်း။

#

လူဆိုတာ အမှားနှင့်မကင်းကြ။ ထို့ကြောင့်ပင် အကသာ ကောင်းပြီး
အသံမဟန်မှန်း သူ့ကိုယ်သူသိသော အငြိမ်မင်းသမီးသည် သီချင်းဆိုမည်
ပြုတိုင်း ချစ်သောနားဖြင့် နားဆင်ပေးဘို့ ပရိသတ်ကို တဖွဖွတောင်းပန်ခြင်း
ဖြစ်မည် (ဤနည်းကို အလွန်တရာအမှားများသော ရေဒီယိုအသံလွှင့်
ဌာနတစ်ခုက ယနေ့တိုင် ခုံမင်စွာ အသုံးပြုဆဲ)။ ယခုခေတ်အလို စူပါစတား
အဆိုကျော်တွေ စင်ပေါ်မှာ အော်ချင်ရာအော်ပြီးတိုင်း ပရိသတ်ဘက်

လှည့်ကာ လက်ခုပ်ကျယ်ကျယ်တီးကြဘို့ လူနာ အမဲခြောက်တောင်းသည့် အလား တရစပ် တောင်းဆိုကြတာမျိုး ဖြစ်မည် ထင်သည်။

ဤသို့ဤနှယ် လူအိုနောက်ကျ ပြွေဖြင့် ကရိတ်သံ၊ ကြိုးကြာသံ တွေသာ ဖန်တီးရန် ရည်သန်အားထုတ်ပါလျက် ငှက်ဆိုးထိုးသံ မျောက်မင်း အူသံများ ထွက်ပေါ်လာငြားအံ့၊ လော်စပီကာကသပ်သပ် ကထိန်က သပ်သပ် စိတ်ထားတတ်လျှင် မြတ်သည်ဟု ယူဆကြသလို အဆိုးမမြင် အမျိုးလိုခင်သောနားဖြင့် နာယူပါမည့်အကြောင်း လေးစားစွာတောင်းဆိုရ ချေသည်တမဲ့။

အပေနေပုံပြင်

မနက်လင်းအားကြီး ၀၄ : ၀၀ နာရီကတည်းက ပြတ်သွားသောမီး
နေ့လည်စာ ထမင်းစားချိန် ၁၂ : ၀၀ နာရီ အထိ ပြန်မလာသေး။
ထမင်းကို ပေါင်းအိုးဖြင့်ချက်မရတော့ဘဲ မီးဖိုဖြင့် ရေငဲ့ချက်ရ၍လား
မသိ (အိမ်ရှင်မ လက်ပျက်နေတာလဲ ပါမည်) စားရတာ အရသာမရှိ။
သည်နေ့အတွက် ရေမတင်ရသေးသောကြောင့် အသုံးအစွဲ ချွေတာနေ
ရသည်။ မိုးအုံ့ပြီး အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေသော်လည်း ပန်ကာဖွင့်မရ။

တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြားရ၏။

‘ဟယ်လို သားလား အေးဟုတ်တယ် နေကောင်းတယ် သားရော
နေကောင်းလား အဆင်ပြေလား ခုဘာလုပ်နေလဲ စားပြီးပြီ ဖေဖေရှိတယ်
ခုပဲထမင်းစားပြီးတယ် စာဖတ်နေတယ် ဘာ အဖေများနေ့ ဟုတ်လား
အေး ပြောလိုက်မယ်. . ’

‘ဒီမှာသားက ဒီနေ့အဖေများနေ့တဲ့. . ’

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲကွ ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲတော့ အဖေများနေ့ဆိုတော့ သားအဖချင်း စကား
စမြည် ပြောရမှာပေါ့’

‘အဖေများနေ့ ဆိုတာနဲ့ပဲ သားအဖချင်း စကားပြောရတော့
မှာလားကွာ မင့်ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး’

‘ဟုတ်တာပေါ့တော့ သူများသားအဖတွေဆို အဖေများနေ့မှာ စားသောက်ဆိုင်သွား စားကြသောက်ကြ စကားပြော. . .’

‘ကိုယ့်ဘာသာ စားချင်သောက်ချင်လို့ စားသောက်ဆိုင်သွားတာ ဘာနေ့ညာနေ့ဇာမချဲ့စမ်းပါနဲ့ကွာနို့မင့်သားကရောငါနဲ့စားသောက်ဆိုင် အတူသွားရအောင် ဒီမှာရှိလို့လား’

‘မရှိလို့ စကားပြောရအောင် သားကဖုံးဆက်တာပေါ့ ဒါကိုရှင်ပဲ ကျိကျလုပ်နေပြီးတော့’

‘မင်းကဘာလို့ သားစကားပြောချင်တာကို ရိုးရိုးမပြောဘဲ ကဲ ကဲ ပြောမယ် လာ တယ်လီဖုန်းပေး’

‘ကဲသားရေ ဖေဖေကပြောမယ်တဲ့ မေမေ ဖုန်းပေးလိုက်မယ်နော် အော် မပြောတော့ဘူး နေကောင်းရင် ပြီးတာပါပဲ ဟုတ်လား’

‘ကောင်းတယ်ဟေ့ ကောင်းတယ် ဖေဖေ နေကောင်းတယ် ကျန်းမာတယ် ပြည့်စုံတယ် မင်းလဲကျန်းမာရေး ဂရုစိုက် အလုပ်ကြိုးစား လူတိုင်းနဲ့ သင့်မြတ်အောင်နေ ကြားလား’

‘သား ကြားလား ဖေဖေပြောနေတာ နေကောင်းတယ်တဲ့ သားလဲ နေကောင်းအောင်နေ အလုပ်အဆင်ပြေ. . .’

‘နေဦး နေဦး မင့်သားကိုပြောလိုက်ဦး ဒီအဖေက နေကောင်းတယ် ကျန်တဲ့အဖေတွေ နေကောင်း မကောင်းတော့ ငါမသိဘူး သူ့ဘာသာ မေးကြည့်လို့’

‘တော် ဘာစကားပြောတာလဲ’

‘အဖေများနေ့ဆိုမင်းတို့ပဲပြောတာလေကွာမင့်သားမှာငါ့အပြင်ပဲ တခြားအဖေတွေရှိသလိုလို ဒါတော့ငါဘယ် သိပါ့မလဲ မင်းနဲ့မင့်သားပဲ သိမှာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား’

‘ပြောပြန်ပြီ ခွ (၅) စကားတွေ ကလေးကြားရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်အောင် သား ကြားလား ဒီမှာ မင့်အဖေက သား သား ဟောတော့ ဖုန်းချသွားပြီထင်တယ်’

အရသာရှိသော မျက်ရည်

ဆရာဦးသာဓုဆိုတာ ရွှေဖလား အနားကွပ်စရာမလိုတဲ့ အနုပညာ သည်ကြီး တစ်ဦးပါ။ မဟုတ်မခံစိတ် တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်အခြေခံတွေနဲ့ အမြင်မတော်ရင် တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ရေးရင်းပြောရင်း သေသည်အထိ ဂုဏ်ယူစွာ (ကန်တော့ပါရဲ့ သူ့စကားအတိုင်း) လူဝါးဝသွားသူ တစ်ဦး လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒေါက်တာသာလှဆိုတာကလည်း သီရိပျံ့ချီဘွဲ့ ရရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခချုပ်ဟောင်း တစ်ဦးပါ။ အမျိုးသမီးကိစ္စကြောင့် ပြောစရာ ဆိုစရာဖြစ်ခဲ့ဘူးရာက တော်လှန်ရေးကောင်စီတက်လာတော့ ဥက္ကဋ္ဌ ကြီးက အဲသည်ကိစ္စ ဝေဖန်တာကို 'ငပြုကပြရသလား' လို့ ပြန်ပက်ပြီး အလုပ်ကနုတ်ထွက် သွားခဲ့တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ ခုပြောချင်တာက ဒါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ပညာကြီးပြီး သဘောထားမှန်ကန်တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ နာယကဂုဏ်အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၆၀ ခုနှစ် ဆရာဦးသာဓုရဲ့ အငိုလွယ်သည် ဇာတ်ကားဆင်ဆာ တင်တဲ့အခါ ဆင်ဆာဘုတ်အဖွဲ့မှာ ဒေါက်တာသာလှ အမ်ဖိုးချိန် ခင်လေးမောင် သခင်သိန်းမောင်စတဲ့ ပညာရေး နိုင်ငံရေးနှင့် အနုပညာ နယ်ပယ်အသီးသီးက ထင်ရှားသူတွေပါဝင်ပြီး ဒေါက်တာသာလှက

ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုံတင်ရက်လုပြီး စာချုပ်လိုက်မိလို့ ဆင်ဆာအဖွဲ့ကို အလောသုံးဆယ်တင်ရတဲ့အခါ ကားကူးကားဆေးပြီးသမျှ ဖလင် အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ်တွေနဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ ရှေ့နောက်အစီအစဉ် မကျပဲ ဖြစ်သလိုပြုရပြီး လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဇာတ်လမ်းလို ကိုယ့်ဘာသာ ဆက်စပ်ယူရတယ်လို့ အဖွဲ့ဝင်တွေ ညည်းတွားရတဲ့အထိ ကသောင်း ကနင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ‘နောက်ဒီလို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ပြပြီး ဆင်ဆာတင်ရင် ဒဏ်ရိုက်မယ်’ လို့ အဖွဲ့ဝင် လူကြီးတစ်ယောက်က စတိ သတိပေးတာကို ဒေါက်တာသာလှက ‘ဒီလူတွေ ဒဏ်ရိုက်လို့ ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆင်ဆာ တစ်လပယ်ရမယ်’ လို့ မျက်ထောင့် နီကြီးနဲ့ ဝင်ပြောတာကြောင့် ဆရာသာဓုအတွက် ရင်ထိတ်စရာဖြစ်ခဲ့ ရပါတယ်။ အပယ်ခံရလို့ သတ်မှတ်ရက် ရုံမတင်နိုင်ရင် ရုပ်ရှင်ရုံကို လျော်ရတော့ မယ်လေ။

#

တကယ်ကျတော့ ဒေါက်တာသာလှက ‘ခင်ဗျားဇာတ်ကားက ဇာတ်သိမ်း ဒီအတိုင်းပဲလား ထပ်ပြင်စရာရှိသေးလား’ လို့သာ မေးပြီး ပြင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး ဖြေတဲ့အခါ ‘ဒါဆို ပြသခွင့်ပြုလိုက်ပြီ’ လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီအထိ အိုကေပဲ ဆိုပါတော့။ ဇာတ်ကားရုံတင်ပြီး ပရိသတ်တွေ တိုးဝှေ့ လောက်အောင် လူကြိုက်များတဲ့ တစ်ရက်မှာတော့ အဲသည် ဥက္ကဋ္ဌ မိသားစုနဲ့သွားကြည့်ရင်း အခန်းတစ်ခန်းမှာ ဆင်ဆာတင်တုန်းကအတိုင်း မဟုတ်လို့ဆိုပြီး (ခုခေတ်စကားနဲ့) ပြဿနာရှာပါ တော့တယ်။ မင်းသမီး ခိုးရာလိုက်တဲ့အခန်းမှာ နောက်ခံတေး ထည့်ထားလို့ပါ။ ဆင်ဆာ တင်တုန်းက အဲသည်အခန်းမှာ ဘာနောက်ခံတေးမှ မပါတာကို ဥက္ကဋ္ဌက မှတ်မိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲသည်သီချင်းကိုနှစ်ရက်အတွင်း ဖျက်ပေး၊ ဖျက်မပေးရင် ဆက်မပြုရဘူး ပြသခွင့်ပိတ်မယ်လို့ ရာဇသံ ပေးပါတော့ တယ်။

သာဓုကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်ရာရောက်သွားပြီး အဲသည်သီချင်းကို မူလကတည်းက ထည့်သွင်းဘို့ အစီအစဉ်ရှိကြောင်း ဆင်ဆာတင်စဉ်က ကတိုက်ကရိုက်ဖြစ်သွားလို့ ကျန်သွားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သီချင်းကလည်း ကျော်ကြားပြီး အဆိုတော်တစ်ဦးရဲ့ အများသိ သံဝေဂဖြစ်ဘွယ် တေးသာဖြစ်ကြောင်း ဒါကိုပြန်ဖြုတ်လိုက်ရင် ဇာတ်လမ်းအရသာ ပျက်သွားမယ့်အကြောင်း အတန်တန်ရှင်းပြပေမယ့် 'ကားတစ်ကားကို ဆင်ဆာတင်စဉ်ကအတိုင်းသာပြသရမယ်ဆိုတဲ့စည်းကမ်းကိုမသိဘူးလား' လို့ အမေးနဲ့ပဲ တင်းခံနေတာမို့ စကားကတောက်ကဆ ဖြစ်ပြီး 'ခင်ဗျား ပြန်နိုင်ပြီ ဦးသာဓု' ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က နှင်ချခံလိုက်ရတာ အဖတ်တင် သွားပါတယ်။ ဆင်ဆာတုန်းကအတိုင်းမဟုတ်ရင် ဆက်မပြရဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ ပြင်မပေးခဲ့ပါဘူး။

ဦးသာဓုလည်း ပြုမိအတိုင်းဆက်ပြဘို့ နည်းလမ်းတွေစဉ်းစားတဲ့ အခါ အဲသည်အခန်းလေးကိုပဲ ဆင်ဆာပြန်တင်ဘို့ အကြံထွက်ပါတယ်။ အချိန်ကလည်း တစ်ရက်သာကျန်တာမို့ ဆင်ဆာအဖွဲ့ဝင်တွေဆီပြေးပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြအကူအညီတောင်းတဲ့အခါ သူတို့ကလှိုက်လှိုက် လဲ့လဲ့ကူညီကြပေမယ့် ဒေါက်တာသာလှဆီကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် သွားပြောဘို့ထောက်ခံစာရေးပြီးတစ်ပါတည်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူဝါးဝတဲ့သာဓုက ကိုယ်တိုင်မသွားတော့ပဲ တပည့်တစ်ယောက်ကိုသာ လွှတ်ပြီး ပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပြဿနာပြီးလို့ ဇာတ်ကားလည်း ဆက်ပြခွင့်ရသွားတယ် ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ သာနှစ်သာ (ဒေါက်တာ သာလှနဲ့ ဦးသာဓု) တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကဒီမှာ မရပ်ပါဘူး။

#

အဲသည်နှစ်အတွက် အကယ်ဒမီတွေပေးတဲ့အခါ အငိုလွယ်သည် ဇာတ်ကားရော ရိုက်ကူးသူ ဒါရိုက်တာပါ အကယ်ဒမီရခဲ့ပါတယ်။ ဦးသာဓု ကိုယ်တိုင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရတာက ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာသာလှ (ဒါကြောင့် သာဓုက သူဆုမရနိုင်ဘူးလို့ယုံကြည်

ထားခဲ့တာပါ) ကိုယ်တိုင် အငိုလွယ်သည်ဇာတ်ကားနဲ့ ဒါရိုက်တာကို ဘာကြောင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် အကယ်ဒမီဆုအတွက် ရွေးချယ်ရတဲ့ အကြောင်း စင်မြင့်ပေါ်ကနေ ရှင်းပြသွားခဲ့တာကိုပါပဲ။ တပြိုင်နက်မှာပဲ ဒေါက်တာသာလှအပေါ် သူလူဝါးဝဲခဲ့တာကိုတွေ့ပြီး ရှက်လည်း ရှက်မိ ပါတော့တယ်။

နောက်ထပ် ငါးလလောက်အကြာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုရဲ့ လူရှင်းချိန်မှာ ဦးသာဓုဟာ ဒေါက်တာသာလှရှိရာ စားပွဲကိုသွားပြီး သူလူဝါးဝဲခဲ့တဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်တဲ့အခါ 'ခင်ဗျား စည်းကမ်းမလိုက်နာလို့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ စည်ကမ်းအတိုင်းလိုက်နာ ဆောင်ရွက်လိုက်တဲ့ အချိန် ကတည်းက ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ' လို့ပြောပါတယ်။ အံ့ဩ တုန်နှိင်ဘွယ် ဖြစ်နေသေးတဲ့ ဦးသာဓုက ဆက်ပြီး သူဒီလောက် မထီလေးစား ပြောဆို ရန်ဖြစ်ခဲ့တာတောင် အကယ်ဒမီပေးရေးကိစ္စမှာ သူနဲ့သူရိုက်တဲ့ဇာတ်ကား အကယ်ဒမီရစေဘို့ အထူးတလည် ဘာကြောင့် ကြီးပန်းခဲ့တာလဲလို့မေးပြန်တော့ ဒေါက်တာသာလှက အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်။

'သတ်သတ်စီပဲ၊ တခြားစီသာစဉ်းစားရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ရန်ဖြစ် တယ်။ ဒေါက်တာသာလှနဲ့ သာဓု စကားများတယ်၊ ဒါက တစ်ကဏ္ဍ ရွှေစင်ဆုဥက္ကဋ္ဌနဲ့သာဓုရဲ့ အနုပညာနဲ့ရန်ဖြစ်တာမှမဟုတ်ပဲ၊ ဖြစ်လို့လည်း မရဘူး၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်အပ်ဘူး၊ ကြံဖန်ပြီး ဖြစ်လို့ရတယ်ထား၊ ဒါ လုံးလုံး သဘာဝမကျတဲ့ သဘောတရားသေးသိမ်မှု'

ဒီစကားမှာ လူဝါးဝဲသော လူဝါးဝဲခြင်းကို ဂုဏ်ယူတတ်သော ဆရာဦးသာဓုတစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ် သွားခဲ့တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ ချက်ချင်း ထိုင်ကန်တော့ရင်း မျက်ရည်လည်နေခဲ့ရာမှာ အဲသည်မျက်ရည်ကို ဆရာစကားအတိုင်း ဖော်ပြရရင် 'အရသာရှိသောမျက်ရည်' လို့ ခေါ်ပါ တယ်။

အဲသည်စာကို ဖတ်မိတဲ့ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်တစ်သက် နီးပါး ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပုံရတဲ့ ခုနက အရသာရှိသောမျက်ရည်ဆိုတာကို စိတ်မှန်းနဲ့ လွမ်းဆွတ်တသ နေမိပါတယ်။ စည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်း

ကြပ်မတ်သူတွေနဲ့လိုက်နာဆောင်ရွက်သူတွေအကြားနာကျင်နာကျည်းစွာ ကျရတဲ့ မျက်ရည်တွေ ခမ်းခြောက်ပြီး ရှိခြင်းရှိ နှစ်လိုစွာ ဝေဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်တွေသာ ရှိစေချင်ရိုး အမှန်ပါ။

ကိုးကား။ သာဓုလူဝါးဝတယ် (သတ်သတ်စီနှင့်တခြားစီ)

မျိုးရိုးလိုက်တဲ့ရောဂါ

ဘယ်လိုစာမျိုးဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့စာမျက်နှာ အနည်းငယ်လောက်မှ မဖတ်ပဲ အိပ်ယာမဝင်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် သင်ဟာ စာဖတ်ဝါသနာပါသူတစ်ယောက်ပါ ဆိုတဲ့စကားအရ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စာဖတ်ဝါသနာပါသူ တစ်ယောက် ရယ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းစာသာ (စာမေးပွဲလိုသေးတယ် ဆိုပြီး) မလုပ်ဖြစ်တဲ့ရက် ရှိချင်ရှိမယ် တခြားစာမဖတ်ဖြစ်တဲ့ရက်မရှိခဲ့တာ သေချာသလောက်ပါ။ နာမကျန်းဖြစ်တဲ့အခါမှာတောင် ခေါင်းမထူနိုင်တဲ့ အချိန်ကလွဲရင် ကျန်အချိန်စာဖတ်နေဖြစ်တာပါပဲ။

ကျောင်းသားဘဝတုန်းကဆို ဖတ်စရာစာအုပ်တစ်အုပ် သွားလေရာ သယ်လေ့ရှိပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောစရာစကား ကုန်တဲ့အခါ တစ်ယောက်တည်းနေဖြစ်တဲ့ အခါမျိုးမှာ စာတစ်အုပ်နဲ့ အချိန်ကုန်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဘတ်စကားပေါ် ရထားပေါ်မှာ စာဖတ်ရင်း လိုက်ပါတာမျိုးတော့ လုပ်လေ့မရှိပါဘူး။ ခရီးသွားတဲ့အခါ စာဖတ်တာထက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောရင်းသွားတာ ပိုများပါတယ်။

ခရီးသွားရင်း စာဖတ်တဲ့အလေ့မရှိရခြင်း အကြောင်းထဲမှာ အာရုံ စူးစိုက်လို့မရတာ အဓိကပါ။ ဒီလိုနဲ့ကြာလာတော့ တစ်ခါတလေ အခြေ အနေပေးလို့စာတစ်အုပ်ထဲ နှစ်မြှုပ်ပြီး ခရီးသွားဘို့ အားထုတ်မိရင်တောင်

ကျောပူခေါင်းပူထသလို ဖြစ်ပြီး ခရီးမတောက်ရပဲ 'စာတောက်' တတ်လာ ပါတော့တယ်။

#

သူတို့လူတွေ စာဖတ်ကြတယ်လို့ သတင်းကြီးတဲ့ နိုင်ငံကြီးတစ်ခုကို ရောက်တုံးရောက်ခိုက် သတိပြုမိတဲ့အချက် တစ်ခုက ကားပေါ်မှာရထား ပေါ်မှာ ပန်းခြံထဲကခုတ်တန်းလျားတွေပေါ်မှာ ယုတ်စွအဆုံး ကားမှတ်တိုင် တွေဘူတာရုံတွေမှာ လူကြီးလူငယ်တွေ စာအုပ်ကိုယ်စီ ဖတ်နေကြတဲ့ မြင်ကွင်းပါ။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ နည်းပညာ တိုးတက်လာမှုကြောင့် လက်ကိုင်ဖုန်းထဲမှာတွင် ကမ္ဘာတစ်ခုတည်နိုင်ပြီမို့ လမ်းပေါ်မှာ ယာဉ် ရထားပေါ်မှာ ဖုန်းကြည့်သူတွေ များလာသည့်တိုင် စာအုပ်ကိုပဲ မက်မက်စက်စက် သယ်ဆောင်ဖတ်ရှုသူတွေ လျော့မသွားကြတာပါ။ နှစ်အတန်ကြာ နေခဲ့ဘူးတဲ့ စင်္ကာပူဆိုလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ခေတ်နှင့်အညီ လမ်းသွားရင်းကမ္ဘာ တည်သူတွေ များပြားလာပါရဲ့ (ဆယ်ဖီတို့ ဝီဖီတို့ ထည့်တွက်ရင်ပိုတောင် ပိုပါလိမ့်မယ်) ဒါနဲ့အမျှ စာအုပ်ဖတ်သူဆိုလို့ မတွေ့သလောက်ဖြစ်သွားရ သလိုပါပဲ။ နို့ အရင်ကရော ရှိကြလို့လားလို့ မေးရင်လဲဖြေရခပ်ခက်ခက် ပါ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဗမာတွေ စာမဖတ်ကြဘူးလို့ပြောရင်လမ်းပေါ်မှာ တော့မှန်ပါတယ်လို့ ပြောရမှာဖြစ်သလို အဲဒါကလဲ (ကျွန်တော့်လို) သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိချင်ရှိနေမှာပါ။

စင်္ကာပူမှာရှိတုန်း တစ်ရက် အမ်အာတီပေါ်မှာ (စင်္ကာပူလူမျိုး ဖြစ်ဟန်တူတဲ့) သားအမိနှစ်ယောက်ထိုင် နေရာ ရှေ့တည့်တည့်မှာသွား ရပ်မိလျက်သားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သက်ကြီးရွယ်ကြီး ကျွန်တော့်ကိုမြင်တဲ့ အခါ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် သမီးဖြစ်သူက မတ်တပ်ရပ်နေရာပေးမယ် လုပ်တာကို အပြုံးနဲ့ငြင်းပယ်လိုက်ရာက သူတို့သားအမိ နှစ်ဦးအပေါ် အာရုံကျမိသွားပါတယ်။

ကျမယ်ဆိုလဲ ကျစရာလို့ပြောရင် ရမလားပဲ။ မအေဖြစ်သူက အရွယ်အစား အတော်အတန်ကြီးမားထူထဲတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို

စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်နေပါတယ်။ စာအုပ်အမည်က 'ပထမကမ္ဘာစစ်'ပါ။ အမြင်နဲ့ အကဲခတ်ရသမျှတော့ ဓာတ်ပုံရောင်စုံ အချက်အလက် ဝေဝေ ဆာဆာနဲ့ တော်တော်ပြည့်စုံမယ့် စာအုပ်ဖြစ်ပုံလဲရပါတယ်။

သမီးကတော့ မှတ်စုစာအုပ်သေးတစ်အုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး အထဲမှာ ပန်းချီပုံကြမ်းတစ်ခုကို ခဲနဲ့ရေးခြစ်နေပါတယ်။ သူ့ဆွဲနေတဲ့ ပုံကြမ်းက စင်္ကာပူနိုင်ငံရဲ့ပထမဆုံးသမ္မတ ယူစွပ်အစ်ရှက်ရဲ့ ပုံတူပါ။ မှတ်စုစာအုပ်ထိပ်မှာ ကလစ်နဲ့ညှပ်ထားတဲ့ နှစ်ဒေါ်လာတန်ငွေစက္ကူရယ် အဲဒီထဲက သမ္မတပုံကို ခဲတံလေးနဲ့ထောက်ထောက်တိုင်းပြီး ဆွဲနေတာ ရယ်မြင်လို့ ပြောနိုင်တာပါ။ တစ်ချက် တစ်ချက် မအေကို လက်တို့ မေးတဲ့အခါ မအေက ဖတ်လက်စာအုပ်ပိတ်ပြီး သမီးပုံကိုကြည့်ရှု ဝေဖန်တဲ့ ဟန်ပန်မျိုးလဲတွေ့ရပါတယ်။ (ဘာကြောင့် ဘယ်အတွက် တစ်ဦးချင်းစီ အဲဒါတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ သူတို့ဘာသာသူတို့ပဲ သိကြမှာလေ)။

ဒါဟာ ရထားခြောက်ဘူတာလောက် အတူစီးဖြစ်ရင်း သတိပြုမိ တာပါ။ ဒီနေရာမှာ သူတပါးရဲ့ပုဂ္ဂလိကနေထိုင် သွားလာမှုကို စပ်စု လွန်းတယ်လို့ အပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သာမန် ခရီးသွား ဟန်လွှဲထက် နည်းနည်းပိုတဲ့ စူးစမ်းတာမျိုးကလွဲပြီး သူတို့ရဲ့လွပ်လပ်ခွင့်နဲ့ အသရေကို ထိပါးလောက်အောင် စပ်စုတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူးလို့တော့ ပြောချင်ပါတယ် (ဒါမျိုးက အခန့်မသင့်ရင်လဲ အကဲဆတ်တဲ့ စင်္ကာပူ ဥပဒေနဲ့ ခလုပ်တိုက်မိတတ်ပါတယ်)။

သူတို့ကြည့်ပြီး လက်ဦးဆရာဆိုတဲ့စကားရဲ့ အတိမ်အနက်နဲ့တကွ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် တိုးတက် (ကြီးပွား) ရေးမှာ လက်ဦးဆရာတွေ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍကနေ ဘယ်လိုဘယ်လောက် အရေးပါနိုင်သလဲ ဆိုတာ တွေကိုပါ တမြော်တခေါ် စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ မုဒိတာလဲပွားရ ပါတယ်။ အားကျတယ်ပြောဘို့တော့ လိပ်ပြာမလုံလှပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ဦးဆရာသက်တန်းက မျိုးဆက်တစ်ဆက်စာမကလွန်နေပြီလေ။

#

အဲဒီမြင်ကွင်းဟာ တော်ရုံနဲ့ ခေါင်းထဲက မထွက်တာကြောင့် ညဉ့်ဦးပိုင်း မိသားစုဆိုခိုက် ပြန်ပြောမိပါတယ်။

မိသားစုဆိုပေမဲ့ ဇနီးရယ် သမီးရယ် ကျွန်တော်ရယ် သုံးဦးသာ ရှိပါတယ်။ သားက အလုပ်က ပြန်မရောက်သေးပါဘူး။ သူတစ်ပါးသား အမိအကြောင်း အိမ်ကသားအမိကိုပြောပြခန်းဆိုပါတော့။ ရထားပေါ်မှာ ဘယ်လိုဆိုပုံ။ သမီးဖြစ်သူက အသက်အရွယ်အရ ကျွန်တော့်ကို နေရာ ဖယ်ပေးဘို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့ပုံကအစ နိဒါန်းချီပြီး သားအမိ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကစာဖတ် တစ်ယောက်ကပုံကြမ်းဆွဲရင်း ရထားစီးတဲ့ အချိန် ကုန်လွန်စေကြတာကို (အားကျ) နှစ်လိုဘွယ်ဖြစ်အောင် စီကာ ပတ်ကုံးပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ ပြောရင်းကလဲ သူတို့ရဲ့ စိတ်ပါဝင်စားမှုကို မော်နီတာ လုပ်ရပါသေးတယ်။ မှန်ရုံ အကျိုးရှိရုံမက နာလိုဘွယ်ဖြစ်ဖို့ လည်း လိုသေးတာကိုး။ မဆိုးဘူးပြောရမှာပါ ဒီကသားအမိနှစ်ယောက် စလုံးကလဲပြောသမျှစူးစူးစိုက်စိုက်နားထောင်ရင်းတစ်စုံတစ်ရာကိုလေးလေး နက်နက်တွေးနေကြပုံရပါတယ်။ အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာဆိုတာဟာလဲမကြာမီ ရုပ်လုံးပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ရထားပေါ်က အမေဖြစ်သူဖတ်နေတဲ့ စာအုပ် အကြောင်းကိုအရောက်မှာ ဒီကအမေ (ကျွန်တော့ဇနီး)ရဲ့ မှတ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလို့ပါ။

‘ရထားစီးရင်းစာဖတ်တယ်၊ သူ့အစားခေါင်းမူးလိုက်တာတော်’ တဲ့။

ဒီလိုပဲ သမီးရဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကျတော့။

‘သမီးကတော့ စာဖတ်ဘို့မပြောနဲ့ ကားပေါ်မှာ တခုခုကြာကြာ ငုံ့ကြည့်မိရင်တောင် ခေါင်းပွင့်ထွက်မတတ် ခံစားရတယ်’

သူတို့တွေကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ပြောစရာစကား ပျောက်ပြီး ရပ်သွားတော့မလိုဖြစ်ရာက ချက်ချင်းဆိုသလို ဘီအီးဒီ အောင်သိုက် လေသံနဲ့ ရောကျိတ်လိုက်ပါတယ်။

‘အေး ဒါတော့ ငတို့နဲ့ တူသကွ၊ မျိုးရိုးလိုက်တာဖြစ်မယ်။ ငတို့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ခရီးသွားရင်း စာလေးဘာလေးများ ဖတ်မယ်မကြိုလိုက်နဲ့။ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထဲကကို ကိုက်လာတာ။’

#

မျက်နှာတစ်ခြမ်း လေဖြန်းထားသလိုရုပ်မျိုးနဲ့ ပြောနေတဲ့ ကျွန်တော်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဇနီးနဲ့သမီးတို့ နုတ်ဆွံ့နေကြပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူနဲ့မှ ဘာကိုမှ သဘောမတူတတ်တဲ့ အိမ်ဦးနတ်ကြီး ဒီတခါ ဓာတ်ပေါက်သွားပြီထင်ကြမလားပဲ။ ကျွန်တော်က သူတို့နဲ့ အနီးဆုံး ဖြစ်အောင် နေရာရွှေ့ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးကာမှ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ ဘေးဘီကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး သုံးကိုယ်ကြားလေသံနဲ့ ဆက်ပြောလိုက်ပါတယ်။

'ဧကန္တ ဒီ သားအမိတစ်တွေဟာ လူသားစင်စစ် ဟုတ်ဟန် မတူဘူး။ ဟို ဒို့ငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ပုံပြင်တွေထဲကလို နတ်ဘီလူးတွေ လူယောင်ဆောင်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်။ နောက်တခါ ရထားပေါ်မှာဆုံရင် သူတို့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ရမယ်ကွ၊ မျက်တောင်မှ ခတ်ရဲ့ လားလို့။'

ခြင်လိုလူစား အများကြီးဟေ့

ကိုယ့်ကိုကိုယ် စာဖတ်သူကြီးလို့ မပြောလိုပေမဲ့ ကျွန်တော်စာကို သာမန် ထက်တော့ ပိုဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ် ဝတ္တရားတွေ ဖိသိပ်မွန်းကျပ်တဲ့ အချိန်မှာတောင် အလုပ်နဲ့ ဆက်စပ်တဲ့စာတွေ (ရုံးစာကိုမဆိုလို့)ဖတ် ကျန်အချိန် တခြားစာဖတ်ရမှ တစ်နေ့တာ ပြောင့်ပြောင့်ကုန်တတ်သူပါ။ ခုလိုတစ်ရာကိုးတစ်ရာတစ်ဆယ် ဘဝမှာအရေအတွက်အရပိုဖတ်ဖြစ်တာ သေချာတာပေါ့။ အရေအတွက်လို့ပြောရတာက အရည်အချင်းအရမပိုဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားစေချင်လို့ပါ။

ခုလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ် အနှောက်အယှက်ကင်းကင်း (တစ်ကိုယ်ရေ စည်းကမ်း မသေဝပ်လှသူမို့ စာဖတ်နေလို့ ထမင်းစားနောက်ကျသွားတာ ရေမချိုးဖြစ်တော့တာအတွက် ငယ်သူတွေရဲ့ အပြိုင်ပြိုင်ခံရတာတွေ ထည့် မတွက် ရင်ပေါ့) ဖတ်ရသည့်တိုင် ဘာမှ မှတ်မှတ်သားသားမရှိ ဖတ်တုန်း ခဏ ခေါင်းထဲရောက် ပြီးရင်ပျောက်နဲ့ ဇရာက တရားပြ (ဥပါဒ်ထီဘင် ဆိုလား) နေတော့တာကိုး။ ငယ်ငယ်ကဖတ်အားကောင်းသလို မှတ်အားလဲ ကောင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ အသုံးချတာ လိုက်နာကျင့်ကြံတာက နည်းနည်း သိမ်မွေ့မယ်ထင်လို့ ထည့်မပြောတော့ပါဘူး။

ရသစာပေ အဖတ်များတာမို့ မှတ်မိသမျှ အဲသည် စာပေတွေထဲ ကပဲ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ မှတ်မိပုံသူများနဲ့ တူချင်မှလည်းတူမှာပေါ့လေ။

ထားပါတော့။ ကျွန်တော် စာတစ်အုပ်ဖတ်မိ နှစ်သက်မိပြီဆိုရင် အဲသည် စာအုပ်ထဲက အနည်းဆုံး စကားတစ်ခွန်း စာတစ်ကြောင်း စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် တော့ ခေါင်းထဲ ကျန်ခဲ့တတ်ပါတယ်။ သိပ်ပြောင်မြောက်တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေမဲ့ အတွေးစပေးတတ်တဲ့ စာသားမျိုး စကားမျိုးပေါ့။ ပြီးရင် နှစ်အတန်ကြာသည်အထိ မမေ့တော့ပါဘူး။

တချို့ဆို ခုထိမှတ်မိနေတုန်း။ ဥပမာ မောင်သာရ အမျိုးသား တပေဆုရခဲ့တဲ့ မတ်တပ်ရပ်လို့လမ်းမှာငိုထဲက ခုတော့ လမ်းမပေါ်မှာ ဦးကျော်တစ်ယောက်တည်းဆိုတဲ့နောက်ဆုံးဝါကျလေးနောက်တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်ရဲ့ တပြည်သူမရွှေ့ထားထဲက ကံလှတဲ့ စမ်းရဲရင်စမ်းကြည့်ပေါ့ များများမဟုတ်ပါဘူး ဓားခုတ်မှုနဲ့ ထောင်နှစ်နှစ် ကျဘူးတယ်ဆိုတဲ့ စကားပြော စသည်ဖြင့်ပေါ့။

ခုလဲ ဘာကဘယ်လို အကြောင်းပြုတယ်မသိဘူး စာသားအချို့ ခေါင်းထဲရောက်လာတယ်။ တိတိကျကျပြောရရင် စာကြောင်းတစ်ကြောင်းနဲ့ စကားပြောတစ်ခုပေါ့။ စာတစ်အုပ်ထဲကပါပဲ။ သိပ်ရှည်သွားမှာစိုးလို့ စာကြောင်းကို ချို့ထားလိုက်ပါဦးမယ် (နောင်အလျဉ်းသင့်မှ ပြောတာပေါ့)။ မြသန်းတင့်ဘာသာပြန် မှောင်မိုက်မှာငို ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲကပါ။ မူရင်း စာရေးဆရာ ဂေါ် ကီ မူရင်းခေါင်းစဉ် Pomar Gordiev ထင်ပါရဲ့။ ဖတ်ခဲ့တာ နှစ်လေးဆယ်ကျော်ပြီမို့ လွဲကောင်း လွဲနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှတ်မိတဲ့ စာသားတွေက မလွဲလောက်ပါဘူး။ မလွဲဘူးလို့ပဲ ပြောပါရစေ။

'ဒီကောင်က ခြင်လိုလူစားကွ။ တဝီဝီမြည်ပြီး နှောက်ယှက်တယ် လစ်ရင်လစ်သလိုလဲ ဝင်ကိုက်တတ်သေး တယ်' တဲ့။

ဆရာမြသန်းတင့်လက်ရာ (မူရင်း မဖတ်ဖူးပါ) ဖတ်ရင်းနဲ့ ခြင်တစ်ကောင်အသံပေးပြီး ကိုယ့်ကို လာကိုက်သလို ခံစားရတဲ့အပြင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ခြင်လိုလူတွေကိုလည်း တန်းစီမြင်ယောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါတောင် အဲသည်တုန်းက ရန်ကုန်မှာ ခုလောက် ခြင်မပေါ်သေးပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်ကဆို ခြင်ထောင်မပါပဲ အိပ်လို့ရတာ ကြုံဘူး ပါတယ်။

ခြင်ဟာ တစ်ချို့လူတွေကို တခြားသောလူတွေထက် ပိုကိုက်လေ့ ရှိတယ်လို့လဲ မှတ်သားဘူးပါတယ်။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိပေမဲ့ ထိုင်နေသူချင်းအတူတူ ကိုယ့်အနားမှာပဲနေပြီး ကိုယ့်ကိုပဲ ဝိုင်းကိုက် ခံရတာတော့ ကိုယ်တွေ့ပါ။ သွေးအုပ်စု မတူလို့တို့ ခြင်ရိုက်လေ့ရှိသူမို့တို့ (ခြင်ပဲဗျာ မရိုက်လို့ ထိုင်ကန်တော့ရမှာလား) ပြောကြ တာရှိသလို အိမ်မှာ ခြင်အရိုက်ဆုံး ကျွန်တော်ဟာ ခြင်အကိုက်ခံရဆုံးဖြစ်နေတာလဲ တိုက်ဆိုင်မှု ပါလို့ ပြောရမလားပါပဲ။ ထားပါတော့။

ခြင်မရှိတဲ့အရပ်မှာ (ခြင်မကိုက်တဲ့အရပ်ဆိုပိုမှန်ပါမယ် အပူပိုင်းဒေသ မှန်သရွေ့ ခြင်ရှိတာပေါ့ အသေအချာ နှိမ်နင်းထားလို့သာ) နှစ်အတန်ကြာ နေပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ပထမဆုံးကြုံရတဲ့ စိမ်ခေါ် မှုက ခြင်အပေါင်းရဲ့ နှိပ်စက်ကလူပြုမှုကို ဘယ်လိုကျော်လွှားရမလဲ ဆိုတာပါပဲ။ ခုလို မိုးဦးကျဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဇရာကြောင့် ဝိုင်းလာတဲ့ ဗျာမိတွေဟာ ခြင်ထက်တောင်မှ များချင်များနေမှာမို့ ရောဂါဘယကို သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲကွာ ဆိုပြီး ဘေးချိတ်ထားနိုင်ရင်တောင်မှ တဝီဝီနောက်ယှက်တာက အတော်အာရုံနောက်စရာကိုး။

တတ်နိုင်သမျှအစီအမံ သန့်ရှင်းရေး ခြင်စကား ခြင်ထောင် ခြင်ဆေး စတာတွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲ တားဆီးတားဆီး နှိမ်နင်းနှိမ်နင်း တစ်ချက်လစ် တစ်ကောင်နှုန်း ဝင်ရောက်ပေါက်ပွား နှိပ်စက်တော့တာပါပဲ။ ခြင် ကင်းစင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မဖြစ်သရွေ့ (ဒါကတော့ မတတ်သာ) ဒီလို ထိပါး နှောက်ယှက်ခံနေရဦးမှာပါပဲ။

#

အသံနဲ့နှောက်ယှက် လစ်တာနဲ့ ဝင်ရောက်ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ လူသားတွေလဲ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေပြီ။ ဂေါ်ကီက ဒါကို သူ့ဇာတ်ကောင်က တစ်ဆင့်ပြောပြပြီး ဆရာမြသန်းတင့်က ပီပြင်အောင်

ပြန်ဆို လိုက်တဲ့အခါကျ ကျွန်တော်တို့ ခံစားသိရှိရရုံမက ဒီလိုလူတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ခြုံငုံသုံးသပ်ဘို့ အတွေးစကို ရတော့တာပေါ့။

တကယ်တော့ ခြင်ဆိုတာ သွေးဆာတာကလွဲပြီး ဘာမှမသိသလို ခြင်နဲ့တူသူတွေဟာလဲ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ နားညည်းအောင် နားယောင်အောင် အသံပေး အာရုံထွေပြားစေပြီးမှ လစ်ရင်လစ်သလို ဝင်တွယ်တတ်ကြတာမို့ အန္တရာယ်ချင်းက အတူတူပါ။

မိုးဦးကျလေဦးကျ ခြင်ပေါ်ပြီးရောဂါထူသလို ခုလိုတိုင်းပြည်ရဲ့ နိုင်ငံရေး စီးပွားရေး မိုးဦးလေဦးမှာ 'ခြင်လူ' တွေဖြူးထူးတာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိုးဦးကျသဘာဝ မုန်တိုင်းတွေ မိုးကြိုးတွေကို ကြိုကြိုခံ ကျော်ဖြတ်ပြီးကာမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ ခြင်လူတွေကြောင့် ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး အနှောက်အယှက်မှသည် ရောဂါဘယဆိုးများအထိ မကျရောက် မခံစားရအောင်ဉာဏ်သတိရှိဘို့ လိုမှာကိုတော့ ရိုးသားစွာထောက်ပြ လိုပါတယ်။

မနုဿခြင်ဘေး အစဉ်တွေး သင်,ဝေးနိုင်ပါစေ။

မိုးရွာလို့ပျော်သည်

မိုးကိုမျှော်သည်×မျှော်သည်×မျှော်သည်×မျှော်သည်. . . . ပျော်သည်×
ပျော်သည်× ပျော်သည်× ပျော်သည်× မိုးရွာလို့ပျော်သည်. . . .
(နှစ်ခြောက်ဆယ် မြန်မာတေးတစ်ပုဒ်)

သည်ကနေ့မိုးဟုတ်တိပတ်တိရွာသည်။လွန်ခဲ့သောတစ်ပါတ်ကမှ
ဝင်ရောက်လာသော မုတ်သုန်သည် ရေမပါ လေသက်သက် ဟန်ရေး
ပြခြင်းသာ များပြီး အပူချိန်အနည်းအကျဉ်း လျော့ပါးသည်မှအပ နွေ၏
စရိုက်ဘာဝကို မဖျောက်ဖျက်နိုင်။ အိုက်စပ်စပ် ပူလောင်လောင်။
သည်ကြာထဲ မီးက မကြာမကြာပြတ်တော့ ပိုဆိုးသည်။ ခုမိုးကတကယ့်
မိုး။ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်မှသည် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်။ လေမပါ
မိုးသက်သက် အအေးဘက်ပင် လုလာ၏။ ပြတင်းပေါက်ကျောပေးထိုင်ရင်း
လမ်းပေါ်ငေး အတွေးဖြန့်ကြက်မိလေသည်။

#

ငယ်ငယ်က နယ်မြို့စွန်တစ်ခုမှာနေစဉ် မိုးရွာလျှင်ပျော်သည်ကို အမှတ်ရ
နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ကို အချိန်မီ မမိုးလိုက်နိုင်သဖြင့် (ခနိမိုးမို့)
မိုးယိုသည့်အခါများ၌ပင် လူကြီးတွေသာ ဖာကြထေးကြရ စိတ်ညစ်ချင်
ညစ်ကြမည် ကိုယ်က အပျော်မပျက်။ အိမ်ရှေ့ သို့မဟုတ် အိမ်နောက်ဖေး

တံစက်မြိတ်အောက်မှာ ရပ်ရင်း အေးမြသော မိုးစက်မိုးမှုန်လေးများ
မျက်နှာမှာ ကိုယ်မှာလာဟပ်သည်ကို အရသာခံနေတတ်သည်။ တိမ်ညို
တိမ်မည်းတွေ အလိပ်လိပ်တက်လာသည်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ
ဘာကို ဘယ်လို ပြောမပြတတ်သည်ကိုလည်း နှစ်ခြိုက်နေတတ်၏။

အနောက်ဘက် ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ငှက်တွေ ဟိုမှသည်မှ ပျံသန်း
ကြသည်ကို မြင်ရတာလည်း ပျော်သည်။ သည်ကွင်းမှာ ကြာဖြူကြာနီတို့
မပွင့်။ (ဖတ်စာအုပ်ထဲမှာပါသော) ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်၏ ကဗျာထဲ
ကလို ခြေတံရှည်မဟုတ်သည့်တိုင် လယ်စောင့်တဲငယ်များ ဟိုနေရာ
သည်နေရာမှာ တွေ့နေရ၏။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ ရေဒီယိုမှ ကြည်ကြည်ဝင်း၏ လယ်တောသူသီချင်း
လာလျှင် ပျော်၍မဆုံး။ မရတရ စာသားတွေ လိုက်ဆိုရင်း ကောက်စိုက်
သမလေးများထံမှ အပျော်တွေ ကူးစက်လာသလို ခံစားရ၏။ မှာထား
လျက်က ဘာ့ကြောင့် ပေါ်မလာမှန်းမသိသူအပေါ်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ
သဘောမရ။ စာမှ မစာနာတတ်သေးသည်ကိုး။ ပြီးတော့ အကော်ဒီယံ
အုန်းကျော်၏ မိုးလုံးပတ်လည်။ စိမ်းရောင်စိုတောညိုကမိုင်းငှက်ခါးတောင်
ပမာ ရွာမယောင်ညိုညိုမဲကာ သဲဟန်ချီသည့် ကောင်းကင်ကိုကြည့်၍
မဝတော့။

တစ်ခါတစ်ခါ မိဘတွေ ကြည်ဖြူစွာခွင့်ပေးလျှင် အဖော်
ကောင်းကောင်းနှင့် မိုးရွာထဲ ပြေးလွှားဆော့ကစားကြတာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းဝင်းထဲသွားပြီး မိုကြီးမကြောက် မျှော့မကြောက် သပြေသီး
သရက်သီး အကြွေတွေကောက်ကြ စားကြတာ အမှတ်ရ၏။ ကျောင်းရှေ့
ရေမြောင်းကျယ်ကြီးထဲ မိုးသည်းသည်း ရေပြည့်ခိုက် ဆင်းကူးကြတုန်း
အမေ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ လိုက်ခေါ်ပြီး လမ်းမှာတွင် အရိုက်ခံရ
သည်ကိုလည်း မမေ့။

အမှတ်ရစရာတွေထဲမှာ ကျောင်းဖွင့်စ စာအုပ်အသစ်လေးများ၏
ထူးခြားသောယနဲ့ငယ်များအပြင် ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း မိုးရွာလျှင်

ဝတ်ရသည့် သရေတုမိုးကာအင်္ကျီ (ပလပ်စတစ်မပေါ်သေး) မှ ရာဘာနဲ့ လေးများပင် ပါဝင်လေသည်။

#

အလယ်တန်းမှာ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည့်အခါ စကောစက အရွယ် ဖြစ်သည်မို့ အဆော့သိပ်မမက်တော့။ သို့သော် မိုးရွာလျှင် လမ်းမပေါ် ဘော်လုံးဆင်းကန်ရသည်ကို ပျော်တတ်ဆဲ။ နဂိုလူဦးရေ ကားဦးရေ မထူထပ်သည့်အထဲ မိုးရွာချိန်များတွင် လမ်းပေါ် (ဆင်ခြေဖုံးအရပ်တွေ) မှာ အသွားအလာ ရှင်းတတ်သဖြင့် စိတ်အေးလက်အေး ဘော်လုံးကန်နိုင် ကြ၏။ ဂိုးတိုင်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ပလပ်စတစ်ဘော်လုံး ကန်ကြသော်လည်း ပွဲကောင်းလျှင် ကြည့်ရှုသူတွေပါ ပြည့်နှက်နေတတ်သည်။ ဘော်လုံး အကြီးနှင့် ဂိုးကျယ်ကစားလိုသည့်လူငယ်တွေ ကျွန်းတော ကျောင်းဝင်းလို ပဒုမ္မာကွင်းလိုနေရာတွေကို သွားကြ၏။ နယ်မှာကဲ့သို့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မရှိသည့်တိုင် နေပူမိုးရွာ ကစားဘို့နေရာ မရှားချေ။

ရန်ကုန်မိုး အစိုးမရဆိုသလို ရွာချင်လျှင် မအံ့ပဲရွာတတ်သည်မို့ တစ်ကြောင်း မြို့ပြမြေပြင်အနေအထားအရ တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မိုးမည်းတိမ်ညိုတွေကို လွင်လပ်စွာမငေးမောသာပြီ။ ငွေဗျိုင်းဖြူတွေလည်း မမြင်ရပြီ။ လယ်စောင့်တဲကားဝေးစွာ။ သည့်ထက်ပို၍ ရန်ကုန်ဆိုတာ စားသုတ် သွားသုတ်သုတ်. . . ဟု ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတကားမှာ မင်းသားကြီး မြတ်လေး ပြောခဲ့ဖူးသလို လက်လုပ်လက်စား အရွယ်သုံးပါးတို့ နိစ္စဓူဝ ကိစ္စတွေနှင့်လုံးခြာလိုက် နေကြသည်မို့ မိုးကိုတခုတ်တရလုပ်မနေသာ။ ထိုအထဲမိမိအပါအဝင်ဟုပင်ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့သော် မိုးအပေါ် အခင်အမင် မပျက်ခဲ့ပါ။

မနက်ပိုင်း သတင်းစာပို့တုန်း မိုးရွာလျှင် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် မိုးရွာလျှင်၊ အမိုးမလုံတလုံအိမ်မှာ မိုးရွာလျှင် သူများတွေလို စိတ်ပျက် လက်ပျက်အဖြစ်ထက် အပျော်စွက်သည့် ခံစားချက်ဖြင့်သာ လှုပ်ရှား နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရ၏။ မိုးအေးအေးမှာ မိုးဖွဲ့ သီချင်းလေးများကို

ညည်းရင်းငေးသည့်အခါငေး မြင့်ကျော်မှသည်တက္ကသိုလ်ခင်မောင်အေး
အထိသော အဆွေးဝတ္ထုလေးများဖတ်ကာ တွေးသည့်အခါ တွေးရင်း
ရေသံတံကို ဖြတ်သန်းခဲ့၏။

အရွယ်အဆစ်အပိုင်းအရ နှစ်သက်ပုံနှစ်သက်နည်း ပြောင်းလဲ
လာသည့်တိုင် မိုးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သီချင်းမှန်သမျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း
ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်ချည်း။ တံတေးသိန်းတန်၏ မိမိုး ဇော်ဝမ်း၏မညိုဘဲနဲ့
ရွာတဲ့မိုး လွမ်းမိုး၏မိုးစက်တင်လေ တို့မှသည် စန္ဒယားလှထွင်၏ တိမ်တမန်
တို့အံ့ကြီး၏ သခွတ်ပန်း ကိုမြကြီး၏မိုး ကိုတင်ဖေ၏ မိုးသက်လေနှင့်။
ဒေါ်လှရွှေ၏မိုးဒေဝါကို ညည်းခဲ့ဘူးသလို သန်းမြတ်စိုး၏ ထီးကလေးနဲ့
နှစ်ကိုယ်ယှဉ် ထဲကလို မလုံမလဲမိုးသည်းသည်းထဲ အတူတွဲလျှောက်ခဲ့
ဘူး၏။

ပြောရလျှင် ထီးလေးတစ်ချောင်း နှစ်ယောက်ထဲ ဆောင်းလို့
အပေါင်းအသင်းများကို ကြွေးကြော် တို့မောင်နဲ့နှစ်ဖော်ဆိုသော ဘဝမှာ
မိုးရွာထဲ ထီးအတူဆောင်းကြတိုင်း သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် သူပိုစို ကိုယ်ပိုစို
မိုးနှင့်အပြိုင် သည်းခဲ့ဘူးတာလည်းပါမှ ပြည့်စုံမည်။ သားသမီးတစ်ဦး
တလေ အတူပါလာလျှင်တော့ သူတို့ လေးတွေပေါ် မိုးစက်မိုးပေါက်
မကျစေဘို့ ကိုယ်တွေ စိုလိုသလောက်စို ရွဲလိုသလောက်ရွဲ ပါစေပေါ့။
ဘဝဆိုတာ သည်လိုပါပဲ။

မိုးကနတ်ကြီးပုံလည်းရ၏။ စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ တေးတစ်ပုဒ်နှင့်
လွမ်းသူရှိသလို စာမခွေပေမဖွဲ့ဘဲ ဘဝထဲကမိုးအကြောင်း ပြန်ပြောင်း
အောက်မေ့သူတွေ ရှိမည်။ ယရာဝါသနယ်မှာ အတွယ်အတာတွေနှင့်
သာယာပါလျက် တစ်ခါတစ်ခါ ပဇ္ဇာန် ရိုက်သည်း ခြိမ်ခြိမ့်ဟည်းသည့်
မိုးမည်းဝဠာမှာ အတိတ်ခြေရာရှာဖွေမိသူရှိသလို အထီးကျန်အတိတ်ကို
မိုးရိပ်လေရိပ်မပါပဲ လွမ်းတတတ်သူတွေရှိ၏။

ယခုအခါ လူ့လောကမှာပင် ရှိကြမည်မထင်တော့သော
စာရေးဆရာသူငယ်ချင်းတစ်စုနွေခေါင်ခေါင် နေ့တစ်နေ့အဖော်ကောင်း
သဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ သွားရောက်

လည်ပတ်ကြရာ သစ်ပုပ်ပင် မရမ်းပင်နှင့် ကံ့ကော်ပင်တွေကြည့်ရင်း
 ကျောင်းသားဘဝ နှလုံးသားခြေရာလေးများကို ပြန်လည် တူးဆွကြ၏။
 တစ်ယောက်သော လူပျိုကြီးကမူ ရွှေဘိုဆောင်နှင့် မန္တလေးဆောင်အကြား
 လူသွားလမ်းနံဘေးမှ သရက်ပင်ကြီးကိုမြင်သည်၌ အိမ်ထောင်သားမွေး
 ဘဝသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သော အတန်းဖော် သူ့ရည်းစားနှင့်
 အဆိုပါ သရက်ပင်အောက်မှာ မိုးခိုရင်း ကောက်ရသည့် သရက်သီးမှည့်
 တစ်လုံးအား တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ စုပ်ခဲ့ကြသည်များကို လွမ်းမိသော
 ဟူ၏။ အော် မိုးရယ်။

#

ကမ္ဘာတည်တုန်းကသည်မိုး ကမ္ဘာပျက်တော့လည်း သည်မိုးပင်ဟု
 အဆိုရှိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သည်မိုးက လူသားတွေအတွက် မရှိမဖြစ်။
 စားဝတ်နေရေးကဲ့သို့သော ကာယိကလိုအပ်ချက်များသာမက အေးမြ
 လန်းဆန်း တမ်းတမှုစိတ်အလျဉ်တွေကိုလည်း ပေးစွမ်း၏။ သို့သော်
 နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှု ရှစ်လေးလုံး ရွှေဝါရောင် အရေးတော်ပုံတို့လို
 သမိုင်းဝင်ဇိုကြွေးမှုများလည်း မိုးနှင့်အပြိုင် ရှိခဲ့ကြပါသည်လေ။

ရှစ်လေးလုံးအပြီး ရွှေဝါရောင်မိုးမကျမီမှာ ကျွန်တော်ပြည်ပသို့
 ရောက်သွားသည်။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ မိုးရွာသောအရပ်မို့ မြင်ဖန်များတော့
 ငယ်သည်လား အရွယ်၏ရင့်ကျက်မှုကြောင့်လားမသိမိုးရွာခြင်းမရွာခြင်း
 ကို အပြင်ထွက်လျှင် ထီးဆောင်ဖို့ လိုခြင်း မလိုခြင်းထက် ပို၍ ဝိတ္တာရ
 မချဲ့ဖြစ်တော့။ လွမ်းတပူဆွေး သူနှင့်ဝေးသော် ပြည်ထဲရေးနှင့် ဝမ်းရေး
 တို့ထက် လွမ်းရေးခက်၏ဟု စာဆိုတော် ဦးရွှန်း ရေးဖွဲ့ခဲ့သလို
 လောက်လောက်လားလား လွမ်းစရာမရှိသည့်ပြင် မြေပြင်အခြေအနေ
 အရလည်း လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်နေပါပြီ။

ဆယ်စုနှစ်တစ်စုစာ မာခဲ့သည့်အသည်း လွန်ခဲ့သောငါးနှစ် ကိုယ့်မိုး၏
 ရင်ခွင်ကိုယ်ပြန်ရောက်သည်မှစ ဖော့ဖယောင်းပမာ ပျော့ပြောင်းလာပြန်
 လေသလားမသိ။ သို့သော် သည်တခါ အသည်းမာသူက မိုးဖြစ်နေပြန်

သည်။ ရွာချင်မှရွာ ရွာချင်သလို ရွာတတ်လာသော သည်မိုးကို နားလည်ရ
ခက်သည့်တိုင် အပြစ်တော့မမြင်ရက်။ သြကာသလောကဝင်မို့ သူလည်း
လောကခံနှင့် ကင်းပါ့မလား။

သည်နှစ် နွေပူပြင်းပုံများ မိုးပင် ကြောက်ရွံ့နေရပြီထင်။ ပြုဖွယ်
ထိခွဲတွေ လျော့ပါးကုန်ပြီ။ သင်္ကြန်လည်းလက်မဆေး ညောင်ရေပွဲလည်း
ဆီပြည်ဖြစ်ရပြီ။ မုန်တိုင်းတွေရိုင်းသမျှ ခံကြရပြီ။ ယခု သူလာပါပြီ။ မိုးရွာ
ပါပြီ။ ကမ္ဘာလောကကြီး အေးချမ်းပါစေသတည်း။

ကယ်တင်ရှင်အစစ်အမှန်

People around the world over turn to religion for salvation. But when religion hurts and maims, where are they to go for salvation, (Hakuri Murakami, Underground)

၁၉၉၅ မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့ နံနက် လူစည်ကားချိန်တွင် တိုကျိုမြို့ မြေအောက် မီးရထားခရီးစဉ်သုံးခုတို့၌ ဆာရင် အဆိပ်ငွေ တစ်ပြိုင်နက် ထုတ်လွှတ်၍ တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ဖြစ်စဉ်ကြောင့် ခရီးသွားပြည်သူ ၁၂ ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးပြီး အများအပြား ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရခဲ့ကြသည်။

ထိုအကြမ်းဘက်မှုကို 'ဥှဲ' ဘာသာရေး အစွန်းရောက်အဖွဲ့က ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျပန်လူမျိုး စာရေးဆရာ ဟာရူကီ မူရာကာမိက အဖြစ်အပျက်မှ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူ အချို့ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီးလျှင် မြေအောက် ဟူသော အမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှာ စစ်ဒဏ်ခံရပြီးနောက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ကာ အေးချမ်းသာယာနေသည့် ဂျပန်ပြည်တွင် အဘယ်ကြောင့်ထိုသို့သော အဖြစ်ဆိုးကြီး ကျရောက်ခဲ့ရသလဲဟု ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရန်ဖြစ်၏။

စာအုပ်တစ်နေရာတွင် အထက်ပါစာကြောင်းကို တွေ့လေရာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် အတွေးနယ်ချဲ့မိပါသည်။

#

'ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် ကမ္ဘာပေါ်ရှိလူသားအပေါင်းတို့ ဘာသာတရားကို အားကိုးကြ၏။ ဘာသာတရားတစ်ခုကြောင့် လူသားတို့ ထိခိုက်စာကျင် ပျက်စီးရသည့်အခါ မည်သူ့ကို အားကိုးရအံ့နည်း။'

ဖန်ဆင်းရှင်ကို လက်ခံသူတို့အတွက် ထိုအမေးရှိနိုင် သလိုအဖြေက လွယ်မယောင်နှင့် ခက်သည်။ ကောင်းမွေ ဆိုးမွေ အားလုံး ဘုရားသခင် အလိုတော် ဖြစ်လေရာ လူ့ဘာဝအရ ကောင်းတာ(ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ခွင့်ပြုစရာ)ကြံ့သည့်အခါ မတောင်းတာသော်လည်း မကောင်းသောအဖြစ် (ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ထိခိုက်နာကျင်စရာ) နှင့် တိုးသည့်အခိုက်တွင်မူ ကိုယ့်ဘုရားကိုပင်ကိုယ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်တတ်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ထိုကြမ္မာဆိုးသည် ဘာသာတစ်ခုခုကို အကြောင်းပြုပြီး ပေါ်ပေါက်ခြင်းဖြစ်ပါက ကိုယ့်ဘုရားကိုယ်သံသယဝင်သူများက ဘုရားကို အာယာတတွေပွားကာ အမှားကို အမှားချင်း ဆင့်သည်ထိ ရေလိုက်လွှဲတတ်ကြသည်။ စင်စစ် မေတ္တာမဲ့ လူသားသာရှိချင်ရှိမည် မေတ္တာမဲ့ ဘုရားဟူ၍ မရှိနိုင်ပေရာ အလိုမကျတိုင်း ကိုယ့်ဘုရား ကိုယ်စိတ်ကွက်သူများဘုရားတွေကို စိတ်ထွက်ပြီး လူသားချင်းနှိပ်စက်ကြဘို့ သင့်မသင့်ရာရာ ဉာဏ်ကြီးကြီးဖြင့် ချိန်ဆရန်သာ ရှိတော့၏။

#

'ဥ' အဖွဲ့အစည်းကို တည်ထောင်သူသည် သူ့ကိုယ်သူ့ဘုရားသခင်၏ သားတော်အဖြစ်ဖြင့် လောကီအပြစ်များကို ပယ်ရှားပေးမည်ဆိုကာ ယုံကြည်သူများအပေါ် သိမ်းသွင်းခဲ့၏။ တစ်ဘက်မှလည်း ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးမည့် နေ့ကဲ့သို့သော ခြိမ်းခြောက်မှုများဖြင့် စည်းရုံးပြီးသူ့ကိုယ်သူ ဂျပန်ပြည်၏ စာရာခံဖြစ်လာရန်အထိ မျှော်လင့်ခဲ့သူဖြစ်၏။ စင်စစ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အာယာတ

များဖြင့် လူအများ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေရန် အကြမ်းဖက်လုပ်ရပ်များ ကျူးလွန်စေသူသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အစွန်းရောက်သူများ အခါအားလျော်စွာ ရှိတတ်ကြပေရာ ယင်းတို့မှာ ဘာသာတရားအတွက် မဟုတ်ချေ။

(ထေရဝါဒ) ဗုဒ္ဓဘာသာတွင်ဖန်ဆင်းရှင်မရှိ၊ ဗုဒ္ဓသည် ဖန်ဆင်းရှင် မဟုတ် လမ်းပြသူသာဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဗုဒ္ဓဘာသာသည်ပင် Religion ဆိုသော ဘာသာတရား အမျိုးအစားထဲမှာမပါဝင်ဟု ပညာရှင်များက ဆိုကြသည်။

မဟာကရုဏာရှင် ဖြစ်သည့်တိုင် ဖန်ဆင်းရှင်မဟုတ်သောကြောင့် လူသားတို့၏ ကောင်းမွေ့ဆိုးမွေ့ကို ဗုဒ္ဓကတာဝန်မယူ။ ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းတရားနှင့် ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရာလမ်းစဉ်ကို ညွှန်ပြထားပြီး ဖြစ်၍ လိုက်နာကျင့်ကြံသရွေ့ လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးစီးပွား ခံစားရမည်။ မကျင့်ကြံလျှင် လောကရောသံသရာပါအကျိုး ယုတ်မည်။ ထိုအတွက် ဘုရားရှင်ကို လွန်ကျူးစွာအိုးမြှောက်ရန် သို့မဟုတ် တစုံတရာ အပြစ်ဆိုရန်အကြောင်းမရှိ။ သံသယဝင်စရာ အကြောင်း ကိုလည်းမမြင်။

ဖိုးသူတော်လမ်းလျှောက်ရာ၌ တောင်ငွေသည် အထောက် အကူ ဖြစ်သော်ငြား လမ်းမမှားဘို့နှင့် ခလုတ်တံသင်းရှောင်ကွင်းဘို့ရာ ဖိုးသူတော် ၏ တာဝန်သာဖြစ်၏။ လမ်းမှားခြင်းနှင့် လဲပြိုခြင်းဖြစ်ခဲ့သော် ဖိုးသူတော် ကို တောင်ငွေကယ်မည်မဟုတ်ကြောင်း သက်ဝင်ယုံကြည်သူတွေ သိတန် ကောင်းပါ၏။

ကိုးကား။ Underground by Hakuri Murakami

တော်တော်လဲတော့ကြပါ

'တော့' ဆိုသော စကားလုံးကို သဒ္ဒါနည်းအရ မည်သို့သတ်မှတ်ရမည် ကျွန်တော်မသိ။ ဝိသေသလား၊ ဝိဘတ်လား၊ စကားဆက်လား၊ မကွဲပြားနားမလည်။ (လက်တံတိုတိုနှင့်) လက်လှမ်းမီသမျှ ရှာဖွေသည့်တိုင် တိတိပပမသိ။ သို့သော် ရင်ကိုစွဲငြိစေခဲ့သော စာသားတွေ စကားလုံးတွေ ထဲမှာ သည်တော့က လှပစွာ နေရာယူခဲ့ဘူးသည်။ နေရာယူဆဲလည်း ဖြစ်၏။

ကြည့်ပါဦး 'နေရစ်တော့မြသီလာ' တဲ့၊ 'နှမလက်လျှော့နေလေတော့' တဲ့၊ 'သွားတော့လေနေပါဦး' တဲ့ လှပါတိ ထိပါတိ မိပါတိ။ ရှိပါသေးသည် 'ချစ်တော့ချစ်တယ် အမေဆူလိမ့်မယ်' တို့ 'ရှင်ဘုရင်နှင့်ညားတော့မိဖုရား' တို့ ပြောရလျှင် အများကြီး။ တစ်လုံးတည်းနှင့် ရင်ကိုသိမ်းပိုက်နိုင်စေလောက်အောင် ခွန်အားကြီးသော 'တော့'။ မြသီလာကို မခွဲချင်ခွဲချင်ခွဲရသည့်သဘော၊ နှမကိုချစ်ပါလျက် ပစ်ခွာရသည့်သဘော၊ နှင်ချင်ပေမယ့် မနှင်ရက်သည့်သဘော၊ နောက် အမေနှင့်ချစ်သူ ရှင်ဘုရင်နှင့်မိဖုရား တို့ကြား ဗျာများကြသည့် စကားပရိယာယ်တွေ။

ခုတော့လဲ သည်တော့ကို ပေါ့တော့တော့ ဖွယ်တယ်တယ် လွယ်လွယ်ရ လွယ်လွယ်သုံးတွေများ ဖြစ်နေကြပြီလား။

‘ဒီကနေ့ပွဲမှာတော့ ဒိုင်လူကြီးအဖြစ်ကိုတော့ ဂျပန်နိုင်ငံမှဆောင်ရွက်
 မှာဖြစ်ပါတယ်။ စည်းကြပ်ဒိုင်များကတော့ ထိုင်းနိုင်ငံနဲ့ စင်ကာပူနိုင်ငံတို့က
 ဆောင်ရွက်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ပွဲမှာ အနိုင်ရတဲ့ အသင်းအနေနဲ့
 ကတော့ အုပ်စုဗိုလ်ဖြစ်ဘို့ အခွင့်အရေးရှိမှာဖြစ်ပြီး ရှုံးတဲ့အသင်း
 ကတော့ ပြိုင်ပွဲကနေ ထွက်ခွာရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နဂိုက ဘော်လုံးပွဲ
 နားထောင်ရန် အာလယမပြင်းပြသူမို့ ထိုတော့ပဒေသာတွေ ထပ်လာ
 သည့်အခါ ရေဒီယိုကို ပိတ်ပစ်မိပါသတည်း။

တစ်ခါတွင် စိတ်ရှူးပေါက်ကာ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ ဘုန်းမောင့်
 တစ်ယောက်ထဲရယ်ဝတ္ထုမှာ ‘ဘဲ’ ဘယ်နှစ်လုံး ပါသလဲဟု စိတ်ဝင်တစား
 ရေတွက်သူရှိခဲ့သည်ကို ကြားဖူးသည့်အတိုင်း ဘော်လုံးပွဲကြေညာရာမှာ
 ‘တော့’ ဘယ်နှစ်ခါပါသလဲ သိလိုစိတ်ဖြင့်ရေတွက်ဘူး၏။ ပွဲစဉ်တစ်ခု
 လုံးကို ရေတွက်ရန် မစွမ်းသဖြင့် စံချိန်ယူ ကြည့်သည့်အခါ တမိနစ်လျှင်
 ‘တော့’ ခြောက်လုံး ပျမ်းမျှရသည်။ ဗန်းမော်တင်အောင် ဝတ္ထုထဲ ‘ဘဲ’
 ရှာသူက အလုံးလေးရာကျော် အဖြေထွက်သည်ဆိုရာ ကျွန်တော့်
 ‘တော့’ ရှာပုံတော်မှာ သူထက် တွက်ချေကိုက်သည် ပြောရမည်။ တစ်မိနစ်
 ခြောက်လုံး မိနစ်ကိုးဆယ်ဆို အလုံးပေါင်း ငါးရာကျော်ဖြစ်မည်
 မို့တည်း။

ကျွန်တော်က တစ်ကြောင်းဆွဲသမားမို့ ရုပ်မြင်သံကြားထက်
 ရေဒီယိုကိုအားကိုးသည်။ အရေးကြီးသော ရုပ်မြင်သံကြား တိုက်ရိုက်
 ထုတ်လွှင့်မှုတွေကိုပင် ရေဒီယိုမှာသာ နားဆင်နေကျ။ ‘ဒီနေ့ အစီအစဉ်
 ကိုတော့ ကြီးကြပ်သူက ဦးဘယ်သူဖြစ်ပြီး စက်မှုဆိုင်ရာ တာဝန်ခံ
 ကတော့ ဒေါ်ဘယ်ဝါဖြစ်ပါတယ် ကူညီဆောင်ရွက် သူများကတော့
 ဘာညာနဲ့ သာရကာတို့ ဖြစ်ကြပြီး ယခု အစီအစဉ်ကြေညာသူတွေ
 ကတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သင်းနဲ့ ညီမလေး ဘယ်ခါ ဖြစ်ပါတယ်။’

‘ဟံမယ်မင်း’ ဟု တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်သူစာထဲမှာ ညည်းသလိုညည်း
 လိုက်ချင်မိ၏။ အများဆုံး နှစ်ခါလောက်တော့ရရင် ကျေနပ်ပါလားကွယ်
 ဟု တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုစိတ်လည်း တဖွာဖွားဖြစ်ပေါ်လာ၏။ နောက်မှ

ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် မပိုင်တာကွာ ဆိုပြီး ပြန်ဆုံးမရ၏။ နေသား ကျသည်ဟုတော့ မဆိုသာ။

‘မိုးလေဝသတင်းကို ကြေညာပါမယ်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်မှာ တော့ လေထု မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေပါတယ်။ တစ်ပြည်လုံးမှာတော့ ထစ်ချွန်းမဲ့ အခြေအနေရှိပါတယ်။ နေပြည်တော် ရန်ကုန်မြို့နဲ့ အနီးတဝိုက်မှာတော့ မိုးထစ်ချွန်း ရွာနိုင်ပါတယ်။ ရွာရန်ရာနှုန်းကတော့ ခြောက်ဆယ်ဖြစ်ပါတယ်။ မန္တလေးမြို့နဲ့ အနီးတဝိုက်မှာတော့ အများအားဖြင့် သာယာပါမယ်။ မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်မှာတော့ လှိုင်းအနည်းငယ် ရှိပါမယ်။ လှိုင်းအမြင့် အနေနဲ့ကတော့ ကမ်းနီးဒေသတွေမှာ သုံးပေမှ ငါးပေ ရှိပါမယ်။ နောက် နှစ်ရက်အတွက် ခန့်မှန်းချက်ကတော့ မုတ်သုန်လေဟာ မြန်မာပြည် အောက်ပိုင်းကို စတင်ဝင်ရောက်ဖို့ရှိပါတယ်။’

‘ဒီကနေ့ ကျန်းမာရေး သိမှတ်စရာ အဖြာဖြာကိုတော့...။ ဒီအစီအစဉ်မှာတော့...။’

‘အာဆီယံ အဖွဲ့အစည်းကြီးအနေနဲ့ကတော့... မြန်မာနိုင်ငံ အနေနဲ့ ကတော့... ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ကိုတော့...’

မောရပါသည်လေ။

ဟိုတုန်းက ရှေ့မီနောက်မီ အင်္ဂလိပ်စာတော်သူ ဗမာတွေက သယ်တို့ အက်စ်တို့ ရေလဲသုံးသည့် အိန္ဒိယတိုက်သားများ၏ လေယူ လေသိမ်းကို ဘာဘူအင်္ဂလိပ်စာဟု ပြက်ရယ်ပြုသည်များ ကြားဘူးခဲ့သည် (ယခုခါ ထိုဘာဘူအချို့ ဗမာတွေ အင်္ဂလိပ်လို မတတ်သဖြင့် အလုပ် လုပ်ရတာ စိတ်ပျက်ဘွယ်ရာဖြစ်ကြောင်း ကမ္ဘာပတ် အတင်းချသံ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားနေရပြီ)။ ဆိုလိုသည်မှာ ဘာသာစကားတိုင်းတွင် စံရှိသည်။ ထိုတွင် နိုင်ငံတော်စံသည် အရေးကြီး၏ အင်္ဂလန်ပြည်မှာမွေး အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတာချင်းအတူတူ လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်း စကား (လေယူ လေသိမ်း အသုံးအနှုန်း) ကို သတင်းကြေညာရာမှာမသုံး အောက်စ်ဖို့ဒ်

တက္ကသိုလ်စကားကိုသာ သုံးသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထားတော့ ဒါက အင်္ဂလိပ်စာ။

မြန်မာစာကရော၊ သဒ္ဒါ ရေးထုံး ပြောနည်းဆိုဟန် သံနေသံထား အရာတွင် မြန်မာစာသည် အခြားသောဘာသာ စကားစာပေတို့ထက် စည်းစံနစ် မပိုလျှင်ပင် မလျော့လောက်။ ကမ္ဘာသုံးဟု ဝင့်ကြွားစရာ အင်္ဂလိပ်စာမှာပင် ဂုဏ်ရသ အလင်္ကာ ဒေါသ စသည့် စည်းကမ်း ကလနားတွေ (ဉာဏ်မီသလောက်) ကြားမှ မကြားဘူးသည်ကိုး။

ထိုစည်းထိုကမ်းတွေကို ဘာဘူတို့ မာမူတို့ အခြားဟဲသည့် ခေတ်မှာ မထိမရှုအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ကြပါလျက် အိုပီးတို့ အိုဂျီးစံတို့ ရဲ့ရဲ့နီသည့်ခေတ် အရောက် (နိုင်ငံပိုင်မီဒီယာမှစ၍) ကမြောက် ကချောက်တွေဖြစ်ကုန်ကြမည်ဆိုလျှင်ဖြင့်သင့်မသင့်ရာမရာစဉ်းစားသာ ကြည့်ကြပါတော့။

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးထဲမှာ မုန်တိုင်းထန်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးကာနီး အထက်မြန်မာပြည်တစ်ဝိုက် မဟာမိတ်တပ်များ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ချိန် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဖီးမာရှယ်ဝီလျံဆလင်းသည် စစ်ကိုင်းမြို့တွင် ရုံးစိုက်လျက်ရှိ၏။

တစ်နေ့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၌ စစ်ပြေးအဖြစ်ခိုလှုံနေကြသော မြန်မာလူကြီးလူကောင်း လေးငါးခြောက်ဦးခန့် ဗိုလ်ချုပ်ဆလင်းကို လာရောက်တွေ့ဆုံကြသည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးပေါ်တွင် တရုတ်တပ်များ ကတုတ်ကျင်းတူး အမြောက်ဆင် ပြုလုပ်နေကြသည်တို့ကို တားမြစ်ပေးရန်နှင့် စစ်ကိုင်းတောင်အား စစ်မဲ့ဒေသအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးရန် တောင်းဆိုဖို့ လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံမင်းက စစ်ကိုင်းတောင်တွင် မည်သို့သော စစ်ဆင်မှုမျိုးကိုမှ ပြုလုပ်မှာမဟုတ်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားထားသည့်အတွက် ၎င်းတို့၌ နေရာသို့ လာရောက်ခုံလုံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗြိတိသျှတပ်မှူးကြီးအနေနှင့်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ကတိကဝတ်ပြုရန် တောင်းဆိုပါကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကာ စာကို ပေးအပ်ကြလေသည်။

ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်သော ဗြိတိသျှလူမျိုး ဗိုလ်ချုပ်ဆလင်းသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မှတ်တမ်းတင်ရာ၌ လာရောက်ကြသောလူကြီး

များသည်မင်းစိုးရာဇာ အထက်တန်းအရာရှိကြီးများဖြစ်ကြကာမနက်ခင်း
 ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီများ ဘောင်းဘီစင်းများ ဖော့ဦးထုပ်များစသည်ဖြင့်
 ကျနစွာ ဝတ်စားထားကြကြောင်း၊ လူထုအစည်းအဝေးကြီးတစ်ခုတွင်
 စံနစ်တကျ အဆိုတင်သွင်း ထောက်ခံပြီး တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်
 လိုက်သည်များကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ရိုက်နှိပ်ထားသည့်
 စာရွက်ကို မိမိအား ပေးအပ်ကြကြောင်း၊ တောင်းဆိုချက်များအပေါ်တွင်
 မိမိအနေနှင့် သဘောတူလိုက်လျောရန် ခက်ခဲပါသည်ဟု အင်္ကျီ
 အကြောင်းပြောပြသည့်အခါစိတ်မချမ်းသာပုံရသော်လည်း ယဉ်ကျေးစွာ
 နုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားကြကြောင်း ချီးမွမ်းခြေကျောက် ရေးသားခဲ့၏။

ထိုကိစ္စအား အရေးထဲအရာဖော်သည့် လုပ်ရပ်အဖြစ် နှစ်မြို့ဟန်
 မရှိသည့်တိုင် လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ တုန့်ပြန်ခဲ့ပုံကို ဆရာမြသန်းတင့်
 က 'ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအတွက် ကျွန်ုပ်လွန်စွာဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။
 သူတို့၏ ကမ္ဘာလောကသည် မျက်စေ့ရှေ့တွင် ပြိုကွဲပျက်စီးလျက် ရှိလေပြီ။
 သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်း မဲခွဲခြင်းစသည့်
 ကျွန်ုပ်တို့ သင်ကြားပေးခဲ့သည့် ဒီမိုကရေစီနည်းလမ်းများကို (ဤ
 လက်ပြုကြီးထဲတွင်) ဖက်တွယ်ကျင့်သုံးနေကြဆဲသာ တကား။ သနားစရာ
 ကောင်းသော သူတို့လျှောက်လွှာစက္ကူစကလေးကို အဆောင်လက်ဖွဲ့ကြီး
 ပမာ သဘောထားကာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ယူလာကြချေသည်တကား။' ဟူ၍
 ပြန်ဆို ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

အရိပ်သုံးပါး နားမလည်သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကြောင့်
 ထိုဟန်ဆောင် မျက်နှာဖုံးကွာကျသွားရပုံကိုလည်း မာရှယ်ဆလင်း၏
 ဤသို့ ခပ်ထေ့ထေ့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့မှုမှ သိရ၏။

'ဤအဖြစ်အပျက်၏ လေးနက်မှုသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ကြောင့်
 ပျက်စီးသွားရလေသည်။ သူတို့ထံမှပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်သည် တစ်ဦးတည်း
 ပြန်လာပြီးနောက် သူ့ကို ခြောက်လစာ ကြိုတင်လစာထုတ်ပေးရန်
 တောင်းဆိုခြင်းပြုလေသည်။ ကျွန်ုပ်သူ့ကို အပြစ်မတင်လိုပါ။ သူ့ခမျာနောင်
 အတော်ကြာမှ ဗြိတိသျှလစာကို ပြန်လည်ရရှိတော့မည် မဟုတ်လော။'

#

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဆလင်းထံမှ သူတောင်းသည့်လစာ ရသွားပါရဲ့လား မသိ။ စာထဲမှာတော့ မပါ။ ရလိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော်မထင်။ ထိုစာကိုဖတ်၍ ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားရသည်မှာ တော့ အမှန်ပင်။ စည်းကမ်းကြီးပါသည်ဆိုသော အင်ပိုင်ယာကြီးတစ်ခု၏ စည်းမျဉ်းခံအရာရှိ ရင့်မာကြီးတစ်ဦး ရပိုင်ခွင့်တစ်ခုကို ရလိုရငြား စည်းကမ်းရော နည်းလမ်းသာမက ကျင့်ဝတ်သိက္ခာကိုပါ မစောင့်စည်းပဲ တောင်းခံခဲ့သည့် ထိုဖြစ်ရပ်အတွက် ကြားထဲက ကျွန်တော် မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဘာသာပြန်သော ဆရာမြသန်းတင့်သည်လည်း စိတ်သက်သာပုံမရခဲ့။ ထိုစာပိုဒ် ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသော သူ၏ ဆောင်းပါးထဲမှာ ဆရာက 'ကျွန်တော်သည် ငှက်ပေါ်မှနေ၍ စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးကိုကြည့်လာရင်းခြောက်လစာစစ်ပြေးလစာကိုတစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ပုန်း လာတောင်းသည့် အထက်တန်း မြန်မာအရာရှိကြီးကို အမှတ်ရနေလေသည်။ အထင်သေးသေးရေးလိုက်သည့်မာရှယ်ဆလင်းကို အပြစ်မဆိုသာပါ။' ဟု ရေးသားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ရသင့်သည် ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟုယူဆသော၊ ယုံကြည်သော၊ အရာ တစ်ခုအား တောင်းဆိုလိုခြင်း တောင်းဆိုခြင်းမှာ သဘာဝကျပါ၏။ သို့သော် တောင်းဆိုသည့် အချိန်ကာလ၊ နေရာဒေသနှင့် ပုဂ္ဂလဌာန စသည်အားဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ခြင်းသည်လည်း အရေးပါသလို တစ်ခါတစ်ခါအဆုံးအဖြတ်ပင်ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ပြောလေ့ ပြောထရှိသည့် ကာလံ ဒေသံ အဂ္ဂံ ဓနံ ဆိုသည်မှာ ဤသဘော ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လိုချင်တာရှေ့တန်းတင်၊ ရသင့်တာသာမြင်လျက် မဆင်မခြင် တောင်းဆိုခြင်း၊ ရယူခြင်းပြုလျှင် အကျိုးထက်အပြစ် ထင်ဘွယ်ရာ ရှိ၏။ ထိုသူမျိုးကို သခွတ်ပင်ကမီးတကျည်ကျည် ဟု ကျွန်တော်တို့ ဆိုကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ်တွင်မူ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးထဲက မုန်တိုင်းဟု သုံးနှုံးလေ့ရှိသည်။

မာရှယ်ဆလင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သမိုင်းထဲမှာကြုံလျှင်တော့ ထိုသူမျိုး
တွေ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ မှတ်တမ်းတင်ခံရတတ်လေသည်။

ကိုးကား။ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းဒေသမှအပြန် (မြသန်းတင့်)

ဟိုစဉ်ခါ လွတ်တော်တွင်းမှာဖြင့်

ကျွန်တော် ကိုးတန်းလား ဆယ်တန်းလား မမှတ်မိသည့်ကာလ၌ ဖတ်ခဲ့ဖူးသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရှိပါသည်။ မမှတ်မိသော ကာလမှာဖတ်ခဲ့သလို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မမှတ်မိသည်များလည်းရှိရာ ယခုပြန်စဉ်းစားပြီး ရေးသည့်အခါ တိတိပပ မဖော်ပြနိုင်တော့။ ဥပမာ ထိုဆောင်းပါးပါဝင်သည့် စာစောင် (ရှုထောင့်လား အထောက်တော်လား မသိ) နှင့် ဆောင်းပါးရှင် မည်သူမည်ဝါ မမှတ်မိ။ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ် အစဖော်မရတော့။ ဆောင်းပါးအကြောင်းအရာကို ခြုံငုံမိရုံသာမှတ်မိသည်။ သို့သော် ထိုဆောင်းပါး၏ အဓိကကျောရိုးဖြစ်သော လေးချိုးကဗျာကိုတော့ (သတ်ပုံအချို့ကလွဲလျှင်) တစ်လုံးမကျန် မှတ်မိနေသည်။ ဤသည်ပင် မမှတ်မိတာတွေ ဘေးချိတ်ပြီး ယခုစာကို ရေးဖြစ်ခြင်း အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

ကဗျာလင်္ကာတွေကိုနှစ်သက်ပြီး ရနိုင်သမျှ အာဂုံဆောင်လှေ ရှိသောကြောင့် ထိုကဗျာကို မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သလို ကဗျာဖြစ်ပေါ်လာပုံက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသဖြင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြောင်းအရာမှာ လွတ်လပ်ရေးမရမီ ပထမဆုံးမြန်မာ့ လွတ်တော်၌ စကားကြော့ရှည်သဖြင့် ကန့်ကွက်ခံရသော အမတ်မင်းတစ်ဦး စိတ်ဆိုးသွားသည့်

အကြောင်းကို ကဗျာဉာဏ်ရွှင်သူ အခြားအမတ်တစ်ဦးက ခပ်သောသော
ကလေး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည့်အကြောင်း ဖြစ်သည်။

မှတ်တမ်းတင်ခံရသူမှာ ရခိုင်ပြည်နယ်အမတ် ဦးဘိုးမြဆိုသူဖြစ်ပြီး
မှတ်တမ်းတင်သူမှာ (ကျွန်တော် အမှတ်မမှားလျှင်) ဒီးဒုတ်ဦးဘချို
ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးဦးဘချိုသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ လုပ်ကြံ
ခံရသူဖြစ်ရာ ဤအတိုင်းမှန်လျှင် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲသည့်
တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိလေသည်။ ဦးဘိုးမြအမည် ရှေ့မှ
ဝိသေသတစ်ရပ်ပါသေးရာ ကဿကလား ကကဿလား မမှတ်မိတော့။
အသံထွက်ကတော့(ကဗျာတွင်)ထိုအတိုင်းဖြစ်၏။ ထားတော့။ လေးချိုးပုံစံ
ရေးဖွဲ့ထားသောကဗျာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ကဿကနာမလှိုင်စည်တဲ့
ရခိုင်ပြည်အမတ်မင်းရယ်လို့
မာန်တင်းလို့တက်ခဲ့ပါ။
အစည်းဝေးတွင်လ
နည်းပေးမည်အမောင်ကြံလို့
တဘောင်သံသိုက်သမိုင်းတွေနှင့်
ဝိုက်သိုင်းကာပုလ္လင်ခံမှဖြင့်
အင်မတန်လျှာရှည်လှတဲ့ပြင်
ဆွေးနွေးပုံမဆိုင်သပရယ်လို့
စည်းဥပဒေနည်းတွေပြပါလို့
တားကြခါခါ။

ဟိုရင်ခါလွတ်တော်တွင်းမှာဖြင့်
ကိုယ်ထင်ရာဇွတ်အော်ငြင်းနိုင်ရဲ့
လွတ်လပ်ခြင်းခုချိန်ခါ
ဘယ့်နှာကြောင့်မတူသတုန်း။
ငါ့လခွေးသာပ

ပထွေးကိုအင်္ဂလန်သို့
 လျှင်အမြန်မောင်းကာထုတ်ပါလို့
 ကိုယ့်ပြေကိုကိုယ်တွေအုပ်ကာမှ
 ချုပ်အခြယ်သည်လောက်များလျှင်ဖြင့်
 လွတ်ပါးမောင်သွေခွာလို့
 ဧကစာအနေမျိုးငယ်နှင့်
 ရေအိုးအသာမှီတော့မယ်
 ကပ်အလီလီဘယ်လိုဆိုက်စေတော့
 ထညောင့်ဝန်တွေကိုဘယ်လိုသနားသော်လည်း
 ဥက္ကောဗြဟ္မစိုရ်ပွားရော့မယ်
 သွားတော့မောင်ဖုန်း။

#

ကဗျာအဓိပ္ပါယ်က ရှင်းလင်းပြီး ထိရောက်သည်။ လွတ်တော်ဆိုပြီး
 ပြောချင်ရာ ပြောမရသည်ကို စိတ်ခုသွားသော အမတ်မင်း၏ အဖြစ်က
 ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်သာသည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်အုပ်ချုပ်သည့်
 အချိန်ရောက်ကာမှ ကိုယ်ပြောချင်ရာကို ပြောချင်သလောက် မပြောရလျှင်
 ရေအိုးစင်ကျောပေးပြီး အေးအေးသက်သာနေတော့မည် ကပ်သုံးပါး
 ဆိုက်တောင် ဥပေက္ခာပြုလိုက်တော့မည်ဟု အင်္ဂါတူးပုံကလေးမှာ
 (ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေနှင့်ပေါင်းပြီး ဘာလုပ်လိုက်မည်ညာလုပ်လိုက်မည်
 မကြိမ်းမောင်း မလှုံ့ဆော် မကော်ကပ်) နှစ်သက်ဘွယ်ဖြစ်၏။ မရေးရ
 မနေနိုင်သော စာဆိုကလည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်း ကျီစယ်သည့်
 တိုင် မရှုတ်ချ။

ထညောင့်ဝန်ဆိုသော စကားလုံးကို ဆောင်းပါးမှာရှင်းပြထား
 သော်လည်း ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့ (ငယ်သေး၍ဖြစ်မည်)။
 ထညောင့်ဝန် (ဒိုင်းညောင့်ဝန်) ဟု ဖော်ပြထားသည်ကိုတော့ မှတ်မိ
 နေသည်။ အာဏာရှင်ဆန်သော အမတ်များဟု ဆိုလိုသည်လား ဈေး

ပေါပေါနှင့် အမတ်ဖြစ်လာကြသူ (မိုးကျရွှေကိုယ်) တွေဟု ပြောလိုသည်လား သို့တည်းမဟုတ် (ပြည်သူ့ရဲဘော်လို) လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုအား ကိုယ်စားပြုသူတွေကို ရည်ညွှန်းလေသလား မသိမကွဲပြား။ တပ်မတော်အမတ်တော့ ပါမည်မထင်။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် တပ်မတော်က ထွက်ပြီးမှ အမတ်အဖြစ် အရွေးခံခဲ့သည်ကိုး။ ကြံကြိုက်ခဲ့ရ ဖြတ်သန်းနေရသော အခြေအနေများနှင့်ယှဉ်ကာ ထည့်သွင်းဝန်(ဒိုင်ညွှန်ဝန်) ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကိုတော့ သဘောကျမိ၏။ ထည့်သွင်းဆိုတာ လွတ်လပ်ရေးနှင့်အပြိုင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာပါကလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ တိုင်းပြည်ကောင်းစားရေးကို ရှေ့ရှုလျက် (စာသံပေသံတည်ညံ့ဖြင့်) ကိုယ်ထင်ရာဟစ်အော်ငြင်းခုံရင်း အချင်းချင်း အကောက်မကြံ ဖြောင့်မှန်စွာဆက်ဆံ ညီညွတ်ခဲ့ကြ (သည်ဟု မှန်းဆရ) သည့် ရာဇဝင်ထဲက လွတ်တော်ကို (မဆီမဆိုင်) လွမ်းမိသည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ဖော်မျိုးဟေ့ ဒိုဝမာ

အင်ဒိုနီးရှားအိမ်ဖော်ကို နှိပ်စက်တဲ့အမှုတွက် ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးပြီး ကာမှ တရားခံအိမ်ရှင်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်ကလဲ မြန်မာအိမ်ဖော်တစ်ဦးကို နှိပ်စက်ခဲ့ဖူးတာသိရလို့ ထပ်မံတရားစွဲဆိုပြီး ထောင်ဒဏ် ငွေဒဏ်တွေအပြင် ကာယကံရှင်ကို လျော်ကြေးပါပေးဖို့ စီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့တယ်။ ဒီသတင်းဖတ်ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ် လောက်က ထိုင်းမှာ ကြားခဲ့ဖူးတာကို အမှတ်ရမိတယ်။ နယ်စပ်မြို့ တစ်မြို့မှာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်တိုင်းရင်းသူလေးတစ်ဦးဟာ နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ပြီး ထိုင်းဘက် မြို့တစ်မြို့က အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်အဖြစ် လုပ်ကိုင် ခဲ့တယ်။ သုံးလပဲလုပ်ရသေးတယ် အိမ်ရှင်တွေ နှိပ်စက်ရင်း လက်လွန်ပြီး မသေမရှင် ဖြစ်နေတာကို ကားပေါ်တင် တောစပ်တစ်နေရာမှာ ပြစ်ချ ကားတာယာဟောင်းတွေနဲ့စွပ် ဓာတ်ဆီလောင်း မီးရှို့သတ်တာ ခံလိုက် ရတယ်။ ဒီတုန်းက ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှုမှာ တရားခံတွေ ဘာအပြစ်ရတယ်ဆိုတာ မကြားမိတော့ပါဘူး။

အရင်းလဲရင် အဖျားထင်းဖြစ်ဆိုသလို တိုင်းပြည် ကမောက် ကမဖြစ်ရင် ထိခိုက်နစ်နာဆုံးဟာ အောက်ဆုံးအလွှာက ပြည်သူတွေ

ဆိုတာကို ထင်ရှားစေတဲ့ သာဓကတွေပါပဲ။ ခုခေတ် လူကုန်ကူးခြင်း အပါအဝင်ပေါ့။ ဥပဒေချိုးဖောက်မှုရှိလာရင် ကျောသားရင်သားမခွဲခြားပဲ စီရင်ပြီး အဲသလိုစီရင်ကြောင်းကိုလဲ ပြသတဲ့ စင်္ကာပူလို နေရာမျိုးမှာ တောင် ကိုင်းဖျား ကိုင်းနားတွေဘဝက မလုံခြုံလှပါဘူး။

၂၀၀၅ ခုနှစ်လောက်က ဘန်ကောက် အလုပ်ကိစ္စ အစည်းအဝေး တစ်ခုမှာ ထိုင်းမိန်းမငယ်တစ်ဦးနဲ့ အစည်းအဝေးအပြီး စကားစမြည် ပြောဖြစ်ရင်း ကျွန်တော် မြန်မာဖြစ်ကြောင်း သိတဲ့အခါသူက အရင် လေးငါးနှစ်လောက်က ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်သွားဘူးတဲ့ ညီမ တစ်ယောက်လဲ မြန်မာပဲလို့ပြောတယ်။ ပြီးမှ အားနာသွားပုံရပြီး 'အဲဒီညီမက အိမ်ဖော်အစစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဘွဲ့ရကျောင်းသူ တစ်ယောက်ပါ ခုတခြားနိုင်ငံကို ထွက်သွားပါပြီ။ အင်္ဂလိပ်စာတော်လို့ ကျွန်မတို့တောင် သူ့ဆီက ပြန်သင်ရတယ်' လို့ ဖြေပြောပြောပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပြည်တွင်းကပညာတတ် လူငယ်တွေ ဘန်ကောက်ကနေတဆင့် အခြားနိုင်ငံတွေဘက်ထွက်ဘို့ အများအပြား လုံးပန်းနေကြတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောရရင် (နယ်စပ် မြို့တွေမှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ကူးသန်းလုပ်ကိုင်ကြတာမျိုးကလွဲလို့) မြန်မာအိမ်ဖော်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါ။ မှတ်မှတ်ရရ ဒီတုန်းက စင်္ကာပူထုတ် မြန်မာမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထဲမှာ အိမ်ဖော်သို့မဟုတ် အိမ်အကူ လုပ်ငန်းအကြောင်းရေးဘို့ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တိုင်းရင်းသူမြန်မာ တစ်ဦးကို အင်တာဗျူးလုပ်တာ ဖတ်ရပါတယ်။

တကယ်တော့သူဟာနာနီလို့ခေါ်တဲ့ခလေးထိန်းပါ။ ဟောင်ကောင်မှာ လုပ်ဖူးပြီး အလုပ်ရှင်ပြောင်းရွှေ့ရာ စင်္ကာပူကို အတူပါလာတာပါ။ လုပ်ဖူးသမျှ အလုပ်ရှင်အားလုံး အနောက်နိုင်ငံသားတွေ ဖြစ်ကြ ပါတယ်။ လစာ ကောင်းကောင်းပေးတယ် တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံခံရ ပါတယ်တဲ့။ သူတို့ ကျေနပ်လက်ခံနိုင်တဲ့ (ဘာသာ စကားအပါအဝင်)

လုပ်ငန်းစွမ်းဆောင်ရည်တော့ ရှိရမှာပေါ့။ ဆောင်းပါးအလိုအရ အဲဒီအချိန်ထိ ပြည်ပထွက်ပြီး အိမ်ဖော်သို့မဟုတ် အိမ်အကူလုပ်တဲ့ မြန်မာရယ်လို့ လက်ချိုးရေလို့ရအောင် နည်းပါးကြောင်း သိရပါတယ်။ ကိုယ်တွေ့ စင်္ကာပူမှာလဲ ၂၀၁၀ လောက်အထိ မြန်မာအိမ်အကူ ရမည် ဆိုတဲ့ကြော်ငြာ မတွေ့ဖူးသလောက်ပါပဲ။

နောက်ပိုင်းမှာမှ မြန်မာအိမ်ဖော်ဆိုတဲ့ ဝီဒီယိုကြော်ငြာတွေ အေးဂျင့်ရုံးရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ အိမ်အကူလောင်းမြန်မာ မိန်းခလေးတွေကို တွေ့လာရတာပါ။ ဒီလိုနဲ့ မြန်မာအိမ်ဖော်ကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ အွန်လိုင်း မှာ လေလံတင်တဲ့အထိ ဈေးကွက်ကို ထိုးဖောက်လာကြပါတော့တယ်။ စင်္ကာပူအစိုးရက လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်မှုဆိုပြီး တားမြစ်လို့ လေလံ ပစ်တဲ့ကိစ္စ မရှိတော့ဘူးလို့ သိရသလို (သူတို့က အစိုးရစကား နားထောင် တယ် မထောင်လို့လဲ မရဘူး) မြန်မာအစိုးရကလဲ စင်္ကာပူမှာ အိမ်ဖော် အဖြစ် သွားရောက်လုပ်ကိုင်တာကို ခုထိ တရားဝင်ပြန်လည်ခွင့်ပြုတာမျိုး မရှိဘူးလို့လဲ သိရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အစိုးရစကားနားမထောင်တာ အရိုးစွဲနေတဲ့ (ခေတ် အဆက်ဆက် အစိုးရယန္တရားတွေကလဲ ဝါးလုံးခေါင်းထဲမှာပဲလသာ တတ်တာ အရိုးစွဲနေတဲ့) လူမျိုးပြီပြီ ပို့သူပို့ဆဲ သွားသူသွားဆဲပဲ ဆိုတာပင်နီစူလာတနင်္ဂနွေမြင်ကွင်းနဲ့တစ်ခါတစ်ခါတက်လာတဲ့ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခံရမှု သတင်းတွေက သက်သေထူနေပါတယ်။ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ကိုယ့်ဆီက အိမ်ဖော်တစ်ယောက် အဲဒီမှာ အလုပ် လုပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေသွားတာမျိုး (ရှိလဲ ရှိခဲ့ဘူးတယ် ထင်ပါတယ်) ဆိုရင်တော့ ကာယကံရှင်မိဘဆွေမျိုးတွေ ရင်ကျိုးရသလို နိုင်ငံတော်လဲ ကျော်ဇောသတင်းတစ်ခု တိုးတော့တာပေါ့။

ပြီးခဲ့တဲ့အစိုးရတက်ကာစ မလေးရှားဝန်ကြီးချုပ်နာဂျစ် မြန်မာပြည်ကို တရားဝင်ခရီးစဉ်နဲ့ လာရောက်ပြီးအပြန် သူတို့လေဆိပ်မှာသတင်းထောက် တွေက မြန်မာပြည် ဘာသွားလုပ်တာလဲ မြန်မာအစိုးရနဲ့ ဘာတွေ ဆွေးနွေးခဲ့သလဲလို့ ဝိုင်းမေးကြပါတယ် (ဝန်ကြီးချုပ်ထွက်သွားတာ

သူတို့ သိလိုက်ကြပုံမပေါ်)။ တကယ်တော့ စစ်အစိုးရ လက်ထက်က စလို့ ခုချိန်ထိ မလေးရှားကုမ္ပဏီဖြစ်တဲ့ ပက်ထရိုနာ့စ်ဟာ မြန်မာပြည်မှာ အခြေစိုက်ပြီး ကမ်းလွန် ရေနံလုပ်ငန်းတွေ တစ်ဦးတည်းမူပိုင်လို လုပ်ကိုင် နေတာမို့ မြန်မာပြည်ကိုလာပြီး ဆွေးနွေးချင်းဆွေးနွေးရင် အဲဒီကိစ္စ အဓိကဖြစ်ဘို့ များတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နာဂျစ်ဟာ သူ့သတင်းထောက် တွေကို ဒီအကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ ပြောမသွားပါဘူး။

သတင်းထောက်တွေကို သူက မြန်မာပြည်သွားပြီး မလေးရှား ပြည်သူတွေအတွက် အိမ်ဖော်ရှာသယောင် ပြောပါတယ်။ အစိုးရချင်း ညှိနှိုင်းပြီး ပြေလည်လာသယောင်လဲ ပြောပါတယ်။ ခုထိနားထဲက မထွက်တဲ့ သူ့ စကားအချို့ကတော့ ‘သူတို့ (မလေးရှားကိုလာမဲ့ မြန်မာ အိမ်ဖော်) တွေ မလေးရှားယဉ်ကျေးမှုကို လေးစားပြီး မလေးရှားပြည်သူ တွေနဲ့ သင့်မြတ်အောင် နေနိုင်ရင်အဆင်ပြေမှာပါ’ တဲ့ (မှတ်ချက်၊ မြန်မာအွန်လိုင်းသတင်းတစ်ပုဒ်ကိုကိုးကားပြောပါသည်။ နာဂျစ်ခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုအချိန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲစ ပြည်တွင်းမီဒီယာတို့ ဘာတွေ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်ကို မသိရှိခဲ့ပါ။)။ နာဂျစ်ဘယ်သူလဲ ဘာလဲ ခုသူဘာဖြစ်နေသလဲ သိပြီးသားဖြစ်ကြမှာမို့ မပြောတော့ပါ။

#

စင်္ကာပူမှာရှိစဉ် မြန်မာအိမ်အကူ တစ်ဦးစနစ်ဦးစ ဆိုသလို ဆုံခဲ့ဖူး ဘူးပါတယ်။ တကယ်တော့ ရပ်ကွက်ဈေးမှာ ဆေးရုံမှာဆိုသလို ကူဖော် လောင်ဖက်လိုက်လာတဲ့ မြန်မာကလေးမလေးတွေ ဒီဘက်ပိုင်း ပိုများပြီး တချို့ မျက်မှန်းတန်း တချို့ပြီးပြနုတ်ဆက် တချို့ မျက်နှာလွှဲစတဲ့ ခရီးသွား ဟန်လွှဲမျိုးက ကြုံနေကျပါ။ ကျွန်တော် အမှတ်တရ ဖြစ်လောက်အောင် ဆုံခဲ့သူတစ်ယောက်က ပင်နီစူလာမြေညီထပ် ဆိုင်ငယ်လေးတစ်ခုက အရောင်းဝန်ထမ်း တဖြစ်လဲ အိမ်အကူလေးပါ။ ဥပဒေနဲ့ ညီမညီမသိ အိမ်အကူအဖြစ်ခန့်ပြီး ဆိုင်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်း လုပ်နေတာကိုတော့ သူပြောတဲ့အတိုင်း သိရပါတယ်။ ဆိုင်ရှင်က စင်္ကာပူလူမျိုးပါတဲ့။

ကျွန်တော်က ပင်နီစူလာပလာဇာ အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းတစ်ခုမှာ အလုပ်ဆင်းခိုက်မို့ ထမင်းစားချိန်တိုင်း သူ့ဆိုင်မှာ ရေဝယ်ရင်း စပ်စု မိတာပါ။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ် စွန်းစွန်းလောက်သာရှိမယ် မှန်းရတဲ့ ဒီကလေးမရဲ့ ထူးခြားချက်က အတော့်ကို နုနယ်ပြီး ချောမောလှပ တာပါပဲ။ သူ့ကိုယ်သူလှပအောင် ပြင်ဆင်တတ် လှလှပပ နေထိုင်တတ်ပုံလဲ ရပါတယ်။ နည်းနည်း မျက်မှန်းတန်းမိတဲ့အခါ ကျွန်တော်က 'ညည်း မြန်မာပြည်ပြန်ပြီး မော်ဒယ်လုပ်ပါလားကွာ' လို့တောင် ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း ပြောခဲ့ဘူးပါတယ်။ သူက ရယ်နေလေရဲ့။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မြန်မာပြည်အပြန် လေယာဉ်ပေါ် မှာ ဆုံရတာပါ။ တောင်ပေါ်သူကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ညီညိုတုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင်ပေမဲ့ နုနယ်တဲ့ မျက်နှာပိုင်းလေးက နှစ်ဆယ်ထက်မပိုတဲ့ အသက်ကို ညွှန်ပြ နေပါတယ်။ ရိုးသားတဲ့မျက်နှာ ညစ်နွမ်းတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ ငေးတိငေးငိုင် အမူအယာတွေကြောင့် အဆင်မပြေခဲ့ဘူးဆိုတာလဲ သိသာ ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခုံတန်းတစ်ခုတည်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ကြားခံလျက် ကျခဲ့တာပါ။ ဒီတခါ ကျွန်တော်မစပ်စုရပါဘဲ ကြားခံအမျိုးသမီးကြီး စပ်စုရသမျှ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြောပြလို့ သိရတာက အလုပ်ပြုတ်လာ တာတဲ့ တစ်လပဲ ကြာခဲ့တယ်တဲ့။ စိတ်မကောင်းစရာပေါ့။ ဒီထက်ပို စိတ်မကောင်းစရာလဲ ကြုံရပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ ရင်နင့်စရာပါ။

စင်္ကာပူကထွက်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် လေယာဉ်မယ်လေးတွေက အအေး တိုက်တဲ့အခါ အဲသည်ကလေးမ ငြင်းလိုက်တာ သတိထားမိပါတယ်။ အော် သူ့သောက်ချင်စိတ်မရှိလို့ နေမှာပေါ့။ နောက်ထပ် အစားအစာနဲ့ ဧည့်ခံတဲ့အခါမှာလဲ သူ ခေါင်းခါတော့ စားချင်စိတ်တောင်မရှိအောင် စိတ်ထိခိုက်နေပါလားပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အသီးသီးစားစပြုတဲ့ အချိန်မှာ ဘေးကအမျိုးသမီးကြီးကိုကလေးမတိုးတိုးမေးသံနဲ့အတူ 'ပိုက်ဆံ မပေးရဘူးကွဲ ညည်းစောစောက မေးပါလား' လို့ အမျိုးသမီးကြီးအာလုပ် သံနဲ့ ဖြေဆိုတာကြားရပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်း သူကပဲ ကလေးမလေး အတွက် အစားအသောက် ထပ်မှာပါတော့တယ်။ သူတို့ဘက်ကြည့်ရမှာ

အားနာလို့ ကျွန်တော်မျက်နှာ လွှဲထားမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အာရုံ ကိုတော့ ဘယ်လွဲလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။

နောက် အမျိုးသမီးကြီးပြောပြလို့ သိရတာက ပိုက်ဆံပေးရမှာ စိုးလို့ မစားဘူးငြင်းလိုက်ပေမဲ့ တကယ်တော့ အတော်ကို ဆာနေပုံပါပဲ။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့အတွက်ပေးတဲ့ စားစရာအကုန်စားပြီး မဝသေးတာနဲ့ ခုံတန်းတစ်ဖက်ခြမ်းက မစားရသေးတဲ့ ထမင်းဗူးတစ်ဗူး ထပ်ပေးတာပါ ကုန်သတဲ့။ အော် ကလေးမရယ်လို့ပဲ ရင်ထဲမှာ ညည်းလိုက်မိပါတယ်။ စပ်မိလို့ပြောရရင် စကား (လိုအပ်တာထက်) ပြောသလောက် ကူညီတတ်တဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးဟာ မြန်မာပြည်ကို အလည်ပြန်လာတဲ့ အမေရိကန် ပတ်စပို့ကိုင် မောင်ခိုင်လမ်းဇာတိ တရုတ်မကြီးတစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်သိရသလဲဆိုတော့ လေယာဉ်ဆင်းခါနီး လူဝင်မှုကြီးကြပ် ရေးနဲ့ အကောက်ခွန်စာရွက်တွေ မဖြည့်တတ်တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးကို ကျွန်တော် ကူညီဖြည့်ပေးခဲ့ရလို့ပါပဲ။

တစ်နေ့က သတင်းတစ်ပုဒ်ထဲမှာ စင်္ကာပူကို အိမ်အကူအဖြစ် သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရင်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လို့ ပြန်လာပြီး အိပ်ယာထ လဲနေသူ မိန်းမငယ်တစ်ဦးရဲ့ မိခင်ဆီကရင်ဖွင့်သံကို ဖတ်ရပါတယ်။ မိန်းခလေးကို အလုပ်ရှင်က ဆေးရုံပေါ်မှာ ပစ်ထားခဲ့ပြီး သတိလစ်နေလို့ ဆေးရုံက အကြောင်းကြားမှ သိရပါတယ်တဲ့။ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံဒီကို ပြန်ရောက်တယ် ဒီလို တာဝန်မဲ့ ဥပဒေမဲ့ပြုတဲ့ အလုပ်ရှင်နဲ့ ဘယ်လို စာရင်းရှင်းခဲ့တယ် မသိရ။ ပွဲစားခမကျေသေးလို့ ကြွေးတင်ရတဲ့ အကြောင်းတော့ ပါပါတယ်။ ပွဲစားခက ရမဲ့လစာရဲ့ခြောက်လက ရှစ်လ အထိနဲ့ ညီမျှပါသတဲ့။ ခြောက်လမပြည့်ခင်ပြန်လာရရင် ရှုံးပြီပေါ့။

ကိုယ့်လူမျိုးချင်း ဒုက္ခပင်လယ်ထဲမှာ ငါးများချင်တဲ့ ဗမာဆိုတာ ကလည်း ခေတ်အဆက်ဆက် နည်းသွားတယ်လို့ကို မရှိပါကလား။ အဲဒီသတင်းထဲမှာပဲ အိမ်ဖော်တွေ တရားဝင်သွားခွင့်ရအောင် အစိုးရက ဆောင်ရွက်ပေးသင့်ကြောင်း ထောက်ပြထားပါတယ်။ ဒီလိုပြောရ လောက်အောင် ဒီအလုပ်လုပ်သူ အရေအတွက်ကလဲ မသေးဘူးကိုး။

စင်္ကာပူမှာတွင် ငါးသောင်းရှိပါသတဲ့။ ကိန်းဂဏန်းသာ အမှန်ဆိုရင် ၂၀၁၁ ခုနှစ်လောက်က စင်္ကာပူ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ လေ့လာသူ တစ်ဦးဖော်ပြခဲ့တဲ့ စင်္ကာပူမှာ နေထိုင် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသူ မြန်မာ ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဦးရေနဲ့ ညီမျှပါတယ်။

အိမ်ဖော်လုပ်ငန်း သို့မဟုတ် အိမ်အကူလုပ်ငန်းကို နောက်တိုး ပရော်ဖက်ရှင်အဖြစ်သာ သတ်မှတ်လို့ရရင် စုစုပေါင်း ပရော်ဖက်ရှင်နယ် တွေရဲ့ ထက်ဝက်ဟာ အိမ်ဖော်တွေလို့ဆိုပါတော့။ ဂုဏ်ယူမယ်ဆို ယူလောက် ပါရဲ့။ အဲ ပရော်ဖက်ရှင်စာရင်းဝင်ရအောင် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ကျကျ (ဘာသာစကား ဆိုင်ရာဥပဒေစည်းမျဉ်းစည်းကမ်း လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှု ကစလို့) လေ့ကျင့်ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဘို့တော့ လိုမှာပေါ့။ စောစောက သတင်းမှာ ဆိုထားသလို အစိုးရကိုယ်တိုင် ပါဝင်တာကအစလေ။

ဒါလဲလုပ်သင့်ရင်လုပ်ရမှာပါ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ပြည်တွင်း အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်း နည်းပါးတာ ရှိတဲ့အလုပ်တွေ ဆွဲဆောင်မှု အားနည်းတာနဲ့အမျှ ပြည်ပကို ထွက်နေကြဦးမှာကိုး။ အရှေ့တောင် အာရှမှာ အောက်ဆုံးရောက်နေတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အနေနဲ့ ဘယ်လောက် များများ မျှော်လင့်နိုင်မှာလဲ ယောက်ကျားလေးဆို အများစု အလုပ်ကြမ်း မိန်းခလေးအများစု အိမ်ဖော်ပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီဦးရေကလည်း မသေးတော့ ဘူးလေ။ ဒါတောင် စင်္ကာပူစာရင်းပဲ ရှိသေးတာ။ တခြားနိုင်ငံတွေ မပါသေးဘူး။ ဥပမာ ဘရူနိုင်း၊ ဒူဘိုင်း၊ ကိုရီးယား၊ ဂျပန်၊ တရုတ်ပေါ့။

#

တလောက ဂျပန်ကတောင် (အိမ်ဖော်တော့မဟုတ်) ကူဖော်လောင်ဖက် အလုပ်တွေ တရားဝင်ခေါ်မယ်လို့ ကြားမိပါသေးတယ်။ သူတို့နဲ့က အိုက်တိုးပဂေးဆံ ခေတ်ကတည်းက အဆက်အဆံ ရှိခဲ့ကြတာ မို့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စီးပွားရေးမြင့်မားပြီး လူ့အခွင့်ရေး စံချိန်စံညွှန်း ရှိတဲ့ တိုင်းပြည်မို့ စိတ်ဝင်စားသူတွေ ရှိကြမှာပါပဲ။ တခြား တိုင်းပြည်

တွေမှာ ပင်ပန်းရကျိုး နပ်တယ်လို့ ခံစားစရာ ခံယူစရာတွေပပျောက်အောင် မလုပ်နိုင်သေးသမျှ လုပ်အားယိုစီးမှု ဦးနှောက်ယိုစီးမှု ဆိုတာရှိနေဦးမှာ ပေါ့။ နည်းနည်းယိုနဲ့ များများယိုပဲ ကွာမှာ။ ယိုတာကို အနုတ်လို့သတ်မှတ် ရရင် အပေါင်းဖြစ်အောင်လုပ်ဘို့သာ ရှိမှာပေါ့။

#

၂၀၀၆ ခုနှစ် စင်တင်တော့ ကျွန်တော် ရီပို့လုပ် (အစီရင်ခံ) ရသူက စင်တင်လူမျိုး တရုတ်တယောက်ပါ။ ကြီးမှ ဝက်သက် ပေါက်သလို ယောင်တိယောင်ချာ ရောက်လာသူမို့ သူ့ရော သူ့အထက် အစီရင်ခံရသူအားလုံး ကျွန်တော့်ထက် ငယ်ရွယ်ကြပါတယ်။ အများစုက ရာထူးငယ်ပြီး အသက်ကြီးသူ ကျွန်တော့်အပေါ် အသိအမှတ်ပြု ဆက်ဆံ ကြပေမဲ့ သူကတော့ အခွင့်သင့်ရင်သင့်သလို ခေတ်စကားနဲ့ 'ကစ်' တတ်ပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ရင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပေါ့။

ဥပမာ 'မင်းတို့ဆီက ဦးသန့်ကို ငါသိတယ် နောက်ပြီး ဒေါ်စု ဆိုလားကွာ (အဲဒီအချိန်ဒေါ်စုက အကျယ်ချုပ်) သူတို့တွေတော်ကြ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဒီမှာလာအလုပ်လုပ်နေကြရတယ်။ စင်တင်မှာ မင်းတို့လိုလူတွေအများကြီးကွ' ဆိုတာမျိုး။ ကျွန်တော်ကလဲ ဘာကောင်မှ သာမဟုတ်တာ ဒါမျိုးပြောရင် နာတတ်သူမို့ တစ်နှစ်အကြာမှာပဲ သူတို့နဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပါတယ်။ (ဒီပုဂ္ဂိုလ် ဒီလိုဆက်ဆံရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သိသလို ရှိပေမဲ့ စာလေးမှာစိုးလို့ ဒီမှာမပြောတော့ပါဘူး)။

ခုနေ့များ သူနဲ့ပြန်တွေ့ရင် 'ငါ့အိမ်မှာ မင်းတို့ဆီက အိမ်ဖော် အသစ်ကလေး ရောက်နေတယ်ကွ' လို့ ငါးရှဉ့်ပြီး ပြီးရင်း (သူ့စတိုင်) ပြောဦးမလား မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်စတိုင် ငါးခု ပြီးလေးနဲ့ 'မင်းနှိပ်စက် မယ်တော့မကြံနဲ့နော် စင်တင် ဥပဒေ သိတယ် မို့လား' လို့ သူတို့ဥပဒေနဲ့ သူပြန်ခြောက်မိမှာလားပဲ။ ခြောက်စရာ ကိုယ့်ဆီမှာ ဥပဒေမှမရှိတာ။ ရှိပြီး မှန်မှန်ကန်ကန် မသုံးရင်လဲ မရှိသလိုပဲ ပေါ့။ မရှိတာကမှ ကောင်းဦးမှာပေါ့၊ သဘောပြောတာပါ။

ကိုယ့်နိုင်ငံသားထဲက ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ် တစ်ယောက် ထွက်ပေါ်ခဲ့တာကို ဂုဏ်ယူဘို့ ဝန်လေးတတ်ခဲ့တဲ့၊ ကိုယ့် နိုင်ငံမှာ နိဘယ်ဆုရှင်တစ်ယောက် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတာကို အသိ အမှတ် ပြုရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ (တချို့ဆို သူတို့က ပိုသိပိုတတ် ပိုမြတ် တယ်လို့တောင် ခံယူကျင့်သုံးနေကြသေး) ဒီနိုင်ငံကို ချစ်မိတဲ့ ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး ပြောစရာဘာရှိဦးမှာလဲ။

ဓာတ်ခံမှတ်ရန်ပ

စင်္ကာပူဝန်ကြီးချုပ် လီကွမ်ယူး မကွယ်လွန်မီ နှစ်အနည်းငယ်က အမှတ်မထင် 'မလေးတွေဟာ အပျင်းထူတယ်' ဟု ပြောလိုက်သည့်စကား မိဒီယာပေါ်ရောက်သွားရာ စင်္ကာပူ မလေးအသိုင်းအဝန်း၌ အတော်လေးလှုပ်ခတ်သွားသဖြင့် သူ့ပါတီ(အစိုးရပိုင်း)မှ ကပျာကယာဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်လိုက်ရဘူးသည်။ ထိုစကားမျိုးကိုပင် တလောက ဝန်ကြီးချုပ်မဟာသီယာပြောရာ လောက်လောက်လားလား မကျေမချမ်း ဖြစ်သံတွေမကြားရ။

နှစ်ဦးစလုံးပြောသည့် စေတနာချင်း (ကောင်းစေချင်၊ ပြုပြင်စေချင်တာချင်း) တူနိုင်သည့်တိုင် လီကွမ်ယူးက တရုတ် မဟာသီယာက မလေး။ တရုတ်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းက နိုင်ငံသားမလေးတွေအပေါ် အနုတ်လက္ခဏာစကား ပြောခြင်းနှင့် မလေးဝန်ကြီးချုပ်က နိုင်ငံသားမလေးတွေအပေါ် (တရုတ်တွေ အပေါ်မဟုတ်) အနုတ်စကား ပြောခြင်းသည် စေတနာနှင့် အဓိပ္ပာယ်ချင်းတူသည့်တိုင် ခံစားချက်နှင့် တန်ပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှုချင်းကမတူနိုင်။ လီကွမ်ယူးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ဒါကိုမသိပဲ နေမည်မဟုတ်။ ဒါမျိုးကို ပမာဒလေခသည်ဟု သုံးနှုန်းကြသည်။

သို့သော် လီကွမ်ယူးစကားကြောင့် တိုင်းပြည်မှာရော အစိုးရမှာပါ သိသိသာသာ ဘာမျှမထိခိုက်။ ထိုစကားပြောပြီး များမကြာမီရွေးကောက်ပွဲ

လုပ်သည့်အခါ သူတို့ပါတီပဲ အနိုင်ရသည်။ လွှတ်တော်ထဲရောက်နှင့် ပြီးသား အတိုက်အခံပါတီ နေရာအနည်းငယ်တိုးသွားသည်မှအပ ကျန်မဲ့ပုံး ထောင်သူတွေ (တရုတ် မလေး အိန္ဒိယနွယ်ဖွားများ) မရှုမလှ ရှုံးကြရ၏။ သူကွယ်လွန်တော့ နိုင်ငံသား လူမျိုးပေါင်းစုံတွေ ငိုလိုက်ကြသည်မှာ သောက်သောက်လဲ။ လီကွမ်ယူးက သူတို့အပေါ် စေတနာကောင်းခဲ့သလို သူတို့ကလည်း လီကွမ်ယူးအပေါ် ဓာတ်ခံကောင်းနေကြသည်ကိုး။

#

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာရောတဲ့။ သူ့လူကိုယ့်လူ သူတပြန်ကိုယ်တပြန် ဝေဖန် သံတွေကြားမှပင် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်လတ္တံ့သော ဒီနိုင်ငံက ခေါင်းဆောင်တွေ စေတနာမကောင်းခဲ့ မကောင်းဆဲ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ သူခေါင်းဆောင် မဖြစ်မချင်းကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးဟု ကျွန်တော်တစ်ဦး တည်းအနေဖြင့် မယုံကြည်။ ဤနိုင်ငံ၌ ပြည်သူတင်၍ဖြစ်စေ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ်တင်၍ (ဝမ်းနည်းဘွယ် ဒါမျိုးလည်း လုပ်လို့ရသော သမိုင်း ရှိခဲ့သည်)ဖြစ်စေ ရာဇပလ္လင်ပေါ်ရောက်လာသည့်မည်သူကမျှတိုင်းပြည်ကို ချောက်ထဲတွန်းချမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြွေးကြော်သည်ဟု မကြားဘူး။ တိုင်းပြည် ချောက်ထဲ ကျလုကျခင်ဖြစ်နေသောကြောင့် ကယ်တင်မည်ဟုသာ ကြွေးကြော်ဘူးချေသည်။

ထိုနည်းတူ တိုင်းပြည်၏ အစီးအပွားကိုလည်း အမွေဆိုင်ယောက္ခမ စည်းစိမ်လိုသဘောထားကာ တစ်တိတိ လုံးပါးပါးစေလိုသော စေတနာဖြင့် မည်သူမှခန့်ခွဲကြမည်မထင် (အိပ်တွေဖောင်းပြီးကာမှ စိတ်တွေပြောင်းသွား ကြခြင်းမျိုးတော့ ရှိခဲ့သည်)။ သို့သော် သမိုင်းထဲက ခေါင်းဆောင်အချို့ စာဖတ်မနာကြသဖြင့် ဆရာတော်တစ်ပါး အမိန့်ရှိသလို ကျယ်ရမည့်အရာ တွေကျဉ်း ကျဉ်းရမည့် အရာတွေကျယ်ပြီးသကာလ မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်ကာ ဖွတ်သထက်ညစ်ကုန်ကြရ၏။ အကျိုးဆက်အဖြစ် ပြည်သူတွေ၏ စိတ်ဓာတ်အခံ (ဝါ) ဓာတ်ခံတွေလည်း ပြောင်းလဲကုန်ကြတော့သည်။

ဤသည်ပင် စစ်တပ်ဆိုတာ ပစ်ရင်မိုးပေါ်ထောင်မပစ်ဘူး ဆိုသော နံပါတ်ဝမ်းတစ် ဂဏန်းတစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ သတိပေးစကားက နာကျင်ဘွယ် သမိုင်းအလှည့်အပြောင်းတစ်ခုကို ဖြစ်စေခဲ့ပြီး ပြည်သူတွေ နွားနို့သောက်ဖို့ ရွှေ့ပြည်အေးသမ္မတ၏ တိုက်တွန်းစကားမှာ မနိုးနိုင်သော ဟာသအဖြစ် တွင်ကျယ်ရစ်ရ ရှာခြင်းဖြစ်လေ၏။ သည်မျှပင် ဓာတ်ခံက ပဓာန ကျခဲ့လေသည်။

#

မကြာမီကကျင်းပသော သတင်းမီဒီယာကောင်စီ ဂုဏ်ပြု ညစာစားပွဲမှာ အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့၏။ သတင်းဆိုတာ ဘာလဲ ဒီနေ့ပင်မနှင့် လူမှုကွန်ယက်မီဒီယာအားပြိုင်မှု ဘယ်သူ နိုင်မလဲ သိချင်လိုက်တာကမ္ဘာကျော်သတင်းဌာနကြီးတွေလဲတစ်ခါတလေ သတင်းမှား တင်တာတွေ့ရတတ်တယ် စသည်ဖြင့် စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသို့ တရင်းတနီး သွားရောက်မိတ်ဖွဲ့ရင်း ထည့်သွင်းပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ထိုရော်အခါ စားပွဲထိုင် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ (အရပ်စကားဖြင့်) ဒါ သက်သက်လာကျောတာဟု 'နာလုံးပေါက်' သွားကြကြောင်း သတင်းမှား ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ နာလုံးက စားပွဲမှာ မပေါက်ပဲ သူတို့ကျင်လည်ရာ မီဒီယာပေါ်တွင်(တရားဝင်)ပေါက်ကွဲရာမှထောက်ခံသူကန့်ကွက်သူတွေနှင့် ဝက်ဝက်ကွဲဘနန်း ဖြစ်ကုန်ကြသည် ဟူသတတ်။

ကျွန်တော့်အသက် ဗထက်မြိုက် ဟိုဒင်းကို ခြေတစ်ဘက် လှမ်းနေပြီဟု အမနာပပြောလာလျှင်ပင် မငြင်းသာသော အရွယ်ထိ ဤနိုင်ငံ (အစိုးရပိုင်း) ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က မီဒီယာတွေ ချည့်သက်သက် ကို တလေးတစား ဖိတ်၍ဂုဏ်ပြုခြင်းဟူ၍ မကြားဘူးခဲ။ ထိုထက်ဂုဏ်ပြု ပွဲတွင် ဂျင်နရေရှင်း နှစ်ခုစာလောက်ငယ်ရွယ်သူ (သတင်းသမားသော ဘာသောညာသော) တွေနှင့် ကြမ်းတပြေးတည်းစားသောက် ထိုင်ခဲ့ အထိ တကူးတက သွားရောက်ကာ ကိုယ်ရင့်တတူအရာသွင်း ဆက်ဆံပြီး စကားရောဖောသောလုပ်သော ခေါင်းဆောင်ဟူ၍လည်း မကြားဘူးခဲ။

သည့်ထက်ပို၍ ရောသာရောပါမကျောပါနှင့်ဟု ဟန်တစ်ခွဲသား လုပ်ရလောက်အောင် (သူတို့ဆီကပြန်ကြား သိရသမျှ) အတိုင်ပင်ခံ ခြောသွားသောစကားထဲမှာ နာလုံးပေါက်စရာအချက် တစ်စက်ကမှ ဉာဏ်မိသလောက် မတွေ့။ ခက်တော့ ခက်သည်။ ဘာခက်သလဲ ဆိုတော့ ဓာတ်ခံ။ ဘုန်းဘုန်းတစ်ပါးက ယင်းကိစ္စ ဓာတ်ခံဟုပင်မှတ်ရန် ခြံကြောင်း ကောက်ချက်ချသွား၏။

သည်လိုမျိုး လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက်က ဆရာအောင်သင်းလည်း (စာသင်ခန်းအတွင်းမှာ) မှတ်ချက်ချခဲ့ဘူးသည်။

ထိုစဉ်ကဆရာသည် ဘာမှတ်သလဲ တောင်တွင်းက အောင်သင်းကွ မဟာဝိဇ္ဇာကို ငါ့အထက်မှာ မျဉ်းကြောင်းပဲ ရှိတဲ့အဆင့်နဲ့ (အဆင့်တစ် ဟူလို့) အောင်လာတာဟု လက်ပမ်းပေါင်းခပ်ရင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနတွင် ကျူတာပေါက်စအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေ၏။ တနေ့သ၌ ဆရာသင်တန်းချိန်အတွင်း နောင်တွင်စာပေသမားတစ်ဦး ဖြစ်လာမည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် (ဆရာက သူ့ဆောင်းပါးထဲမှာ နာမည်ပါ ဖော်ပြထားသော်လည်း ဤစာတွင်မဖော်ပြတော့ပြီ) ဆရာအား အောက်ပါ မေးခွန်းကို မေးလေသည်။

‘ရသစာပေဆိုတာ လူတွေရဲ့စိတ်ခံစားချက်ကို လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်တယ် လို့ ဆရာပြောတယ်။ ဒါဆို အပြာစာအုပ်တွေဟာ ရသစာပေစာရင်းဝင်ပါ သလား ဆရာ’

စာသင်ခန်းတစ်ခုလုံး ရယ်သံတွေလျှံသွားခဲ့၏။ အဆင်မသင့်လျှင် ပြေးပေါက်မှားရလောက်အောင် ချောက်ချသည့် မေးခွန်းအား ဆရာပေါက်စ တောင်တွင်းက အောင်သင်းမည်သို့ ဖြေကြားခဲ့သည်ကိုကြည့်ပါဦး။

‘ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် (ဆရာဟု မသုံးနှုန်းကြောင်း သတိပြု ပါလေ) လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခုနဲ့ဥပမာပေးပြီး ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်လမ်းထဲ ကပ်လျက်အိမ်မှာ မုဆိုးမ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နေတယ်။

သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဟာ တပ်မတော်သား တာဝန်နဲ့ အဝေးရောက် နေတယ်'

'တစ်ရက် အဒေါ်ကြီးအိမ်လိပ်စာနဲ့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာ ပါရော၊ သူ့ခမျာ စာမတတ်ရှာတော့ အိမ်ရှေ့အိမ်က ကျောင်းသူလေးကို ခေါ်ပြီး ဖတ်ခိုင်းရတာပေါ့ ကလေးမကလဲ အသံထွက်ပြီးဖတ်ပြပါတယ်. . လူကြီးမင်း၏သား ဖြစ်သူ x x x သည် တိုင်းပြည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ရှေ့တန်းတစ်နေရာ၌ ကျဆုံးသွားပါကြောင်း အကြောင်းကြားပါသည် . . . တဲ့'

'စာဖတ်ပြနေတဲ့ ကောင်မလေးက ဘာမှမတုန်လှုပ်ပေမဲ့ အဒေါ်ကြီး ကတော့ အဲဒီစာကိုပိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေတော့တယ် စာတပုဒ်တည်းက တစ်ယောက်ကိုငိုစေပြီး နောက်တစ်ယောက်ကိုမတုန်လှုပ်စေတဲ့ အကြောင်း ရင်းက သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ဓာတ်ခံချင်းမတူလို့ပါ'

'ဒီလိုပါပဲ အပြာစာအုပ်ကို ရသစာပေအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း မသတ် မှတ်ခြင်းဟာလဲ စာဖတ်သူရဲ့ 'ဓာတ်ခံ' ပေါ်မှာ မူတည် ပါလိမ့်မယ်'

စာသင်ခန်းအတွင်း ရယ်သံများ နောက်တစ်ကြိမ် လျှံသွားခဲ့လေ သည်။ အောင်သင်း ဆိုသည်မှာဤသို့ အောင်သင်းပြောသော ဓာတ်ခံ ဆိုသည်ကား ဤနယ်ပါတည်း။

ခုနှစ်ရက်သားသမီးများ 'ဓာတ်ခံ' ကောင်းနိုင်ကြပါစေ။

ကိုးကား။ ဖတ်ရှုခဲ့ဘူးသော အောင်သင်း၏ စာပေရှုထောင့် ဆောင်းပါးများ (၁၉၈၀ လွန်နှစ်များ)

နောက်လူ

သာကေတအဝိုင်းမှာ ကားကျပ်လျှင် ဖြတ်ရအတော်ခက်သည်။ ဦးထောင်ဘို့အဝိုင်းတို့လို ဟံသာဝတီအဝိုင်းတို့လို လေးဘက်လေးတန် လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာယာဉ်ထူထပ်ချိန်ကျပ်ခြင်းမျိုးက အချိန်ကုန်သည် မှန်သော်ငြား (စည်းကမ်းတကျသာ ဖြတ်လျှင်) အန္တရာယ်သည်လောက် မများ။ စည်းကမ်းအပြင် အကြေအညာဘက် ယဉ်မောင်းအချင်းချင်း နားလည်စာနာမှု ပေးနိုင်လျှင်မူ ပို၍အဆင်ပြေသည်ပေါ့။ ပြီးတော့ အဲသည်မှာက အဝိုင်းပတ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အနှေးယာဉ်တွေမရှိ။

ထိုနေရာတွေနှင့်ယှဉ်လျှင် သာကေတမှာ အဝိုင်းပတ် ယာဉ်စီးရေ မများသော်လည်း စည်းကမ်းလိုက်နာမှုက အားနည်းသည်။ လမ်းကလည်း သူများအဝိုင်းတွေလို လေးခွဆုံမဟုတ် ငါးခွဆုံ။ ဖြတ်သမျှကားတွေ မှာလည်း ကားကြီးတွေ အများအပြား။ သည်အထဲ စက်ဘီးဆိုက်ကား ဆိုင်ကယ်တွေကလည်း အင်အား မသေးလှ၊ ပြောရလျှင် မြင်းလှည်းပင် တစ်ခါတစ်ခါပါသေးသည်။ ပြီးတော့ သည်နေရာဖြတ်သန်းသူ အများစုက စိတ်သိပ်မရှည်တတ်သူတွေ။ ရှေ့ကယာဉ်ထွက်သင့်သည်ဟုယူဆသည်နှင့် ဟွန်းသံဖြင့်တွန်းအားပေးကွေ့ဝိုက်ကျော်တက်ဘို့ကြိုးစားရင်း အခြေအနေကို ပိုမိုရှုပ်ထွေးစေတတ်ကြသည်။

လမ်းဆုံရှိ ဓာတ်ငွေ့ဆိုင်တွင် ဆီဖြည့်ရန် တန်းစီကြသော ဘတ်စ်ကားတွေ၊ အငှားယာဉ်တွေ ဆုံကျပြီဆိုလျှင်တော့ ဘုရားတရား တကာ သတိကြီးကြီးထား၍ ဖြတ်ရတော့သည်။ သည်လိုအနေအထား တွေကြောင့် (အနှေးယာဉ်များမှအပ) ကျန်ယာဉ်တွေ အမြန်နှုန်းလျှော့ မောင်းနှင်ကြခြင်းကမူ အဆိုးထဲကအကောင်းဟု ဆိုရမည်။ သို့တိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ခါပွဲဖောက်သူအချို့ကြောင့်တိုက်ခိုက်ပျက်စီးခြင်းတွေလည်း မနည်း။ ဤကား အနီးရပ်ကွက်နေ လမ်းအသုံးပြုသူတစ်ဦး၏ နိစ္စဓူဝ အတွေ့အကြုံတည်း။

ထိုအပိုင်းကို မနေ့ကမနက် ကျွန်တော်ဖြတ်တော့ ဓာတ်ငွေ့ဆိုင် ကားတန်းကြီးက သန်လျင်လမ်းမအတွင်းသို့ အတော်ရောက်ရုံမက ဘတ်စ်ကားရော အငှားယာဉ်ပါ နှစ်ထပ်မို့ လမ်းအကျယ်၏ သုံးပုံ တစ်ပုံခန့် နေရာယူထားကြသည်။ ဒါတောင်သူတို့က နားလည်မှုရှိစွာ ပလက်ဖောင်းနှင့်ရော သူတို့အချင်းချင်းပါ အဖြစ်နိုင်ဆုံး ကပ်လျက် ရပ်ပေးထားကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သန်လျင်လမ်းအထွက် အပိုင်းထိပ် မှာတော့ ပုလင်းလည်ပင်းလို ကျဉ်း၍နေသည်။

ကျွန်တော်ကမာကြည်လမ်းဘက်ထွက်ရမည်မို့အလယ်ကြောမှာ နေရာယူသည်။ ရှေ့မှာ ကားသုံးစင်းရှိပြီး ဧရာဝတီလမ်းနှင့် ရှုခင်းသာ လမ်းဘက်မှလာနေကြသည့် ဦးစားပေးယာဉ်တွေ ဖြတ်သန်းပြီးသည် အထိ စောင့်နေကြ၏။ ထိုကားတွေ စထွက်သည်နှင့် ကပ်လျက်လိုက်ပါ လာသော ကျွန်တော့အလှည့်မှာ စက်ဘီးနှစ်စီး ဆိုက်ကားတစ်စီး အမြန်မောင်းလာသည်ကို မြင်၍ ရပ်ပေးခိုက်နောက်ထပ် ကားနှစ်စီး သုံးစီးအပြင်မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေပါထပ်ဖြတ်လာသောကြောင့်စောင့်ရ ပြန်၏။

နောက်မှာပါလာသော ကုန်တင်ယာဉ်ငယ်တစ်စီးက ဟွန်းတီး နေပြီ။ ဖြတ်မှာဖြင့် မြန်မြန်ဖြတ်ဆိုသည့်သဘော။ ခက်သည်မှာ တစ်ဘက်မှလာသော ယာဉ်တွေကလည်း သူတို့ရှေ့ဖြတ်ဝင်မှာ မလိုလား သဖြင့် အရှိန်ကိုမြှင့်ပြီးလာနေကြသည်ဖြစ်ရာ မတော် ထိမိခိုက်မိဖြစ်လျှင်

ကိုယ့်အမှားဆိုသည်ထက် မလိုလားအပ်သော နောက်ဆက်တွဲတွေ နှစ်ဘက်စလုံး ကြုံရမည်မို့ သူဟွန်းတီးတိုင်း ထွက်၍မဖြစ်။ သို့နှင့် စက္ကန့်အနည်းငယ်ပိုကြာ နောက်ထပ် ဟွန်းအနည်းငယ်ပိုတီးခံရပြီးမှ တပျာကယာ ဖြတ်နိုင်တော့၏။ နောက်မှ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း တမာကြည် လမ်းထဲအထိ ကပ်လျက်ပါလာသည်။ ခရီးတူတွေကိုး။

သို့သော် အဝိုင်းကို စွန့်စွန့်စားစား အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော် နိုင်သည့်တိုင် ကမာကြည်လမ်းအဝင်မှာ လမ်းကပိတ်နေပြန်၏။ ဝိုင်ဘီအက်စ် ကားကြီးတစ်စင်း လမ်းထိပ်အနီး မှတ်တိုင်မှာရပ်၍ လူအတင်အချ လုပ်နေသဖြင့် အတွင်းယာဉ်ကြောတစ်ခုလုံးပိတ်ကာ ကျန်တစ်ကြောမှာ လည်း ရှေ့တွင် အတားအဆီးတစ်ခုခု ကြုံနေရဟန်ဖြင့် ရွှေ့သည်ဆိုရုံ ကလေး ရွှေ့နေသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ လမ်းကူးသူတွေကလည်း ရတုန်းရခိုက် တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြရာ ယာဉ်နှင့်လူ မတူကွဲပြားသော်ငြား အကြားမထင်သည်သို့ ရှိလေတော့၏။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် လမ်းလည်ခေါင်မျဉ်းဖြူကို ခွရပ်လျက်သား ဆိုက်ကားတစ်စီးအား ကျွန်တော် သတိပြုမိလေသည်။

ဆိုက်ကားနင်းသူမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ် ဝန်းကျင်ခန့် ရှိမည်ခန့်မှန်းရ၏။ ကြုံလိုသောကိုယ်ခန္ဓာနှင့် နေလောင်ထားသော အသားအရေတို့က သူ့ဘဝအနေအထားကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ယခုကဲ့သို့ ပူပြင်းသည့် ရာသီဥတုအောက်မှာ တင်လာရသည့် ဝန်အလေးကြောင့် နှမ်းနယ်မှုက သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသား ပေါ်လွင် နေသည်။ ဆိုက်ကားရှေ့ခုံမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးနှင့် နောက်ခုံမှာ ခပ်ဝဝမိန်းမရွယ်တို့ ထိုင်၍ လိုက်ပါကြပြီး ကယ်ရီယာ ခုံပေါ်မှာလည်း အထုပ်ကြီးကြီးနှစ်ထုပ် ကြီးချည်လျက်သား တင်ထား ရသေးရာသူခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ထက် မရှိဘူးဆိုလျှင် သုံးဆခန့်ပိုသော ဝန်ကိုရုန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ကားနှစ်စင်းကျော် အကွာအဝေးလောက်မှ ကျွန်တော်လှမ်းမြင် ချိန်တွင် သူ့ဆိုက်ကားပေါ်မှာ မဟုတ်။ တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြသော ကားတန်းကြားမှ ဖြတ်ပြီး တစ်ဘက်လမ်းသွယ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်မည့်အခွင့်ကို စောင့်ရင်း ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ တွန်းဘို့ပြင်ဆင်နေသည်။ အရှိန် မရှိတော့သော ဝန်လေးဆိုက်ကားကို တွန်းရသည်မှာ မလွယ်ကူ လှသော်လည်း သည်နည်းက ကားကြားထဲဖြတ်ရာမှာ ပို၍ လျင်မြန်နိုင်မည်ဟု သူယူဆပုံရ၏။ သည်လို အကျပ်အတည်းကြားမှာ သည်ဝန်နှင့်မြန်မြန် ဆန်ဆန်ဖြတ်ဘို့ရာ သူ့ခြေနင်းအားကို သူမယုံကြည်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။

သို့သော် သွားနေသောကားတွေကလည်း သတိမမူ ဂူမမြင်ဖြစ်ကြ သည်လား သူတို့ကိုယ်တိုင်ကြိုနေရသော လမ်းပိတ်ခရီးမတွင်သည့်အပေါ် မကျေမချမ်းဖြင့် သွားလိုဇောအားကြီးနေကြသည်လားမသိ ဆိုက်ကား ဆရာကိုဖြတ်ခွင့်ပေးဘို့နေနေသာသာဖုတ်လေသည့်ငါးပိရီလေသည်ဟု ထင်မှတ်ပုံပင် မရကြ။ သူ့ခမျာ လမ်းပိတ်၍ အရှိန်လျော့သွားသော ကားတစင်းရှေ့မှ ဖြတ်ဝင်မည်ပြုလိုက် လမ်းပြန်ပွင့်ပြီး ကားအရှိန် ပြန်ဖြင့်သဖြင့် လက်လျော့ကာ ရပ်မြဲရပ်နေလိုက်နှင့် အတော်ပင်စိတ်ပျက် နေပုံရပေသည်။ နောက်ဆုံးသူ့ရှေ့သို့ ကျွန်တော်ရောက်သော အခါ ရှေ့ကားတွေ အတော်လှမ်းနေပြီမို့ အရှိန်ယူဆက်မောင်းလျှင် ဖြစ်နိုင် သော အနေအထားတွင် ရှိသည့်တိုင် ကားကို ကျွန်တော် ရပ်ထား လိုက်သည်။ ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေဆဲ သူ့ကိုလည်း ဖြတ်ကူးဘို့ လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် အချက်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ သူ ဆိုက်ကားကို မနိုင်တိုင်တွန်းလျက် ကျွန်တော့ ကားရှေ့မှဖြတ်ကာ လမ်းနံဘေးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ဝန်အပြည့်နှင့် လမ်းဖြတ်ကူးရန် အခက်အခဲဖြစ်နေသော အနွေးယာဉ်တစ်စင်းကို ဦးစားပေးကူညီရင်း ရလိုက်သော ပီတီဖြင့် ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးကြည့် နေမိ၏။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်လျှင်ပင် ကျွန်တော့် ကား တွင်းသို့လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ သို့သော်ဆိုက်ကားကို အားစိုက်တွန်းလျက်

တားရှေ့ ဖြတ်သည့်အခိုက်မှသည် လမ်းပုခုံးပေါ် ရောက်သည်အထိ တလျှောက်လုံး ငဲ့စောင်းကြည့်နေခဲ့သော သူ့အကြည့်က ဒေါသကြည့် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိမထားပဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်ရ၏။ သာမန် မကျေမချမ်းဖြစ်သော ဒေါသကြည့်ပင်မဟုတ် 'မီးဝင်းဝင်းတောက်သော အကြည့်' ဟု စာပေထဲမှာ ခိုင်းနှိုင်းဖော်ပြလေ့ရှိသည့် အကြည့်မျိုး။ ထိုအကြည့်ဖြင့်ပင် လမ်းမပေါ်မှဆင်းပြီးသည့်တိုင် ဆိုက်ကားပေါ်သို့ ပြန်မတက်သေးပဲ ရပ်လျက် ကျွန်တော့်ထံ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ နောက်မှ ဟွန်းဖြင့်တွန်းမည့် သာဉ်ကိုလည်း ဂရုပြုရသေးသည်မို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရှင်းလျှင်ရှင်းချင်း မောင်းထွက်ခဲ့ရသော်လည်း ထိုအကြည့်က ကျွန်တော့်ရင်မှာ တွယ်ငြိ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကျောင်းသားဘဝက လက်ဝဲဆန်သော သူငယ်ချင်းတွေ ပြောလေ့ပြောထရှိသော 'ပစ္စည်းမဲ့ ဒေါသ' ဆိုသည့် စကားကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်မိ၏။ လမ်းလည်ခေါင် အန္တရာယ် တွေကြားမှာ ရှေ့ကား အတော်များများထံမှ စာနာမှုမရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပုံပေါ်သော ထိုပစ္စည်းမဲ့ဒေါသ ကံကွက်ကျားပြီး ကျွန်တော့် အပေါ် ကျရခြင်းအတွက်ကိုမူ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟုသာ သဘောထားရတော့သည်။ ဝန်ခံရလျှင် သိပ်တော့ ဘဝင်မကျ။

#

ကျွန်တော်တို့ ကလေးဘဝက ညောင်ပင်တစ္ဆေ ကစားဘူးသည်။ ကစားနည်းအသေးစိတ် မမှတ်မိတော့။ ကစားဖော်နှစ်ဦးက မုခ်ဦး သဏ္ဍန် လက်ချင်းဆက်ထားသည့်အတွင်းသို့ ကျန်ကစားဖော်တွေ တန်းစီဝင်သည့်အခါ သူတို့က 'ပိုက်ဆံပေး' ဟုပြောလျှင် 'နောက်လူ တောင်း' ဟု ပြန်ပြောရသည်ကို မှတ်မိနေသည်။ နောက်ဆုံးလူက ထိုသို့ ပြောခွင့်မရှိသည့်အခါ ဝင်ခွင့်မပေးပဲ တားမြစ်ခံရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရှေ့လူနောက်လူကိစ္စက ထိုနည်းနှင့်နှင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ရှေ့လူနှင့်နောက်လူ အပြန်အလှန် လက်ညှိုးထိုး

ကြခြင်းသာ ပိုသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ရှေ့လူတွေက နောက်လူတောင်းဘို့ မပြောသော်လည်းပြောဘိ သကဲ့သို့ ‘သမိုင်းကြေး’ တွေထားထားသွား ခဲ့ကြပြီး ထိုအကြွေးကို နောက်လူကဆပ်သည့်တိုင် ကြွေးရှင်တွေ၏ ငြိုငြင် မှုကြောင့် အဟောသိကံ ဖြစ်ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန် ရှေ့လူတွေ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် မကြောင့်မကျ ထွက်ခွာသွားကုန်ကြပြီ (စကားချပ်၊ တချို့ပြန်လှည့်ကာ ကြွေးရှင်နှင့် နောက်လူအကြား ရန်တိုက်ပေးကြ သည်လည်း ရှိသေးသည်)။

မနေ့ကဖြစ်စဉ်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများစွာ ထမ်းလျက် အားအင်ချည့်နဲ့စွာ ထိန်းကျောင်းမောင်းနှင်နေရသော အနှေးယာဉ် တစ်စင်းကို မြင်လျှင် မြင်ချင်းဆိုသလို ရှေ့ကားတစ်စင်းစင်းက ဦးစားပေး သွားလာစေခဲ့ လိုက်ခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အတွက် သိသိသာသာမနှောင့်နှေးစေဘဲ ကိုယ့်ထက် စိတ်ဖိစီးမှုများပြားသူ တစ်ဖက်သားမှာလည်း အညှာသဖွယ် ဖြစ်နေ သော ဒေါမနဿတွေ မတိုးမပွား ပြေရာပြေကြောင်း ဖြစ်မည်။ ကိုယ်လို လူတွေများသဖြင့် တိုးပွားလာသည့်ဒေါသတွေ နောက်လူအပေါ် ပုံကျ စေခြင်း ကင်းမည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော့နောက်က ကားတွေပါ အရင် လူတွေအတိုင်း မျက်ကွယ်ပြုခဲ့လျှင် ထိုပစ္စည်းမဲ့ဒေါသမျိုးက နောက်ဆုံး ကားတစ်စင်းစင်း နောက်ဆုံး လူတစ်ယောက်ယောက် အပေါ် (ဘယ်ပုံဘယ်နည်း မသိနိုင်သည့်တိုင်) တနည်းနည်းနှင့် ပေါက်ကွဲ ကျရောက်မှာ သေချာသလောက်ဟု ခံစားသိဖြင့် သိနေမိ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်မှ နောက်လူ ဖြစ်ရခြင်းဒုက္ခကို (ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားမင်းသား ပြောသလို) ကောင်းကောင်းကြီး စာနာမိရပါတော့သည်။

အားနာသူတွေများပါစေ

၁၉၇၆ ခုနှစ်လောက်ကဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ဦးဝိစာရလမ်း အင်ဗိုင်းခန်းမ (တပ်မတော်ခန်းမ) တွင် စာအုပ်ပြပွဲတစ်ခုကို (စာအုပ်စာပေလွှဲမိတ်ဆွေလားမသိ) ခေါင်းစဉ်တစ်ခုဖြင့် ပြုလုပ်ရာသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ပြခန်းတစ်နေရာတွင် စာပေနှင့် နိုင်ငံရေးလောကတို့မှ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ အဆိုအမိန့်များပြသထားရာ အဆိုအမိန့် နှစ်ခုကို ကျွန်တော် ယနေ့တိုင်အမှတ်ရဆဲဖြစ်၏။ တစ်ခုက ဤသို့ဆိုသည်။

‘ကိုယ်အသာယူသလောက် တိုင်းပြည်နစ်နာမည်’

အဆိုအမိန့်ရှင်မှာ ကွယ်လွန်သူ ကိုလိုနီခေတ် သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာနှင့် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒီးဒုတ်ဦးဘချို ဖြစ်၏။ အမှာစကားက ရိုးရှင်းသလောက် မှန်ကန်ပြီး တန်ဖိုးကြီးမားလှသည်။ သို့သော် ဝိုလ်ချုပ် (အောင်ဆန်း) ၏ စကားကိုပင် နားမထောင်သော တိုင်းပြည်မှာ ဆရာကြီးအမှာစကားက တိုးမပေါက်ခဲ့။ ရာထူး အာဏာနှင့် ငွေရှိသူတို့ တက်ညီလက်ညီအသာယူလိုက်ကြသည်မှာ နိုင်ငံတော်ကြီး အခွဲကွာအရေလန်ရုံမက အဆန်ပါချောင်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရ၏။

ဤ၌ အခွဲကွာ အရေလန်ဆိုသည်မှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာနှင့် တကွ သယံဇာတ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်စသည့် ကြွယ်ဝမှုအားလုံးနီးပါး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းပြီး ထိုမှရရှိသည့် အကျိုးအမြတ်မှန်သမျှ အသာယူသူ

လူတစ်စု၏ လက်တွင်း၌သာ တင်ကျန်ရစ်ကာ အများပြည်သူဆင်းရဲတွင်း
နက်ခဲ့ ကြခြင်းကိုဆိုလို၏။

#

ကျွန်တော်တို့မူလတန်းတုန်းက ပထဝီဆရာတစ်ဦး ပြောခဲ့ဖူးသည့်
'ပစ္စိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးဘယ်လောက် ကျယ်သလဲဆိုရင် တပည့်တို့ တိုက်ကြီး
ခြောက်တိုက်စလုံးကို အဲသည်သမုဒ္ဒရာထဲ ပစ်ချလိုက်တာနဲ့ စုန်းစုန်း
မြုပ်သွားလိမ့်မယ်' ဆိုသော စကားကဲ့သို့ပင် ငွေရှင် အာဏာရှင်တို့၏
လောဘသမုဒ္ဒရာအတွင်း နိုင်ငံ၏ ကြွယ်ဝမှုအားလုံးသာမက အဆင့်
အတန်းရော ဂုဏ်သိက္ခာတွေပါ စုန်းစုန်းမြုပ်ခဲ့ရလေသည်။

အဆန်ချောင်ခြင်းမှာ စိတ်ဓာတ်နှင့် အတွေးအခေါ်တွေ ပျက်ပြား
သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အသာယူလိုစိတ် အမြစ်သဖွယ် တွယ်လာသော
အခါစာရိတ္တပင်စည်ကြုံလိုလာပြီးကျင့်ဝတ်သီးကင်းတွေဖျင်းလာကြခြင်း
ဖြစ်၏။ တရားသဖြင့်ယူသင့်ယူထိုက် ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေး
အကျိုးအမြတ် အခစားနားထက် ရသာလျှင် ဘနဖူးသိုက်တူးနိုင်သည့်
အခွင့်အရေးကိုလိုလားသည်။ ရအောင်လည်းယူကြသည်။ ရလျှင်လည်း
မစဉ်းမစား မဆင်မခြင်တူးကြသည်။ အခွင့်ထူးအဖြစ် မြိန်ရှက်စွာ
သုံးဆောင်ကြသည်။

လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ထိုစိတ်ဓာတ်တွေ ယဉ်ပါးလာသောအခါ
အသာယူခြင်းသည် ရှက်စရာထက် အားကျ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်လာသည်။
အသာယူသူတွေ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဘဝမှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း
သဖွယ် ပွဲလည်တင့်လာကြပြီး မျိုးဆက်သစ်တွေ အတုမြင်အတတ်သင်
လာကြတော့သည်။ စာရိတ္တအဆန်ချောင်ခြင်း၏ အကျိုးမှာလက်ညှိုးထိုး
မလွဲနိုင်လောက်အောင် ရှိနေကြသည်မို့ ထူးထူးထွေထွေ ဥပမာ
ဥပမေယျတွေ ပေးစရာ လိုမည်မထင်။ တိုင်းပြည်၏ နစ်နာဆုံးရှုံးမှု
များမှာလည်း ထိုနည်းနှင့်နှင့်။

#

သည်လိုခေတ်မှာ ရာထူးတာဝန်အရနိုင်ငံတော်က ပေးအပ်စီးနင်း စေသောကားကို နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ပြုပြင်ရန်အားနာ (သောကြောင့် အိပ်စိုက်ခဲ့)သည့် တိုင်းဒေသကြီး ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ဦး၏ သတင်းကို (လွန်ခဲ့သော ရက်အတန်ကြာက) ဖတ်ရသည်။ မယုံဟု ဆိုခြင်းထက် 'ထွင်'လုံးတွေများလားဟု တွေးစရာဖြစ်၏။ ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကာဠုရဲ့ ဟု မေးချင်စရာလည်းဖြစ်လေသည်။

'ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာကွ၊ ဒီမောင်တော့ ငါယုံတယ်'။ ထိုစကား ပြောသူမှာ ကျွန်တော်နှင့်အရင်းနှီးဆုံးကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး။ သူ့ဖခင်သည် လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်က လက်တစ်ဖက်စာချိုးရေ၍ ရသော အရေအတွက်မျှသာရှိသည့် ဗိုလ်ချုပ်များအနက် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပါတီ ဖျက်သိမ်းချိန်အထိ တပ်မတော်မှာရော အစိုးရအဖွဲ့တွင်းမှာပါကြီးလေးသော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ထိုနောက်ခံမျိုး ရှိသူတို့ထုံးစံ ပြည်သူ့အစိုးရအပေါ် အမြင်မဆိုးလျှင်ပင် ခပ်စောင်းစောင်း ဖြစ်တတ်သည်ကို နှစ်လေးဆယ် သူငယ်ချင်းအတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော် သိသလို ကျွန်တော်တို့ချင်း အပြန်အလှန် နားလည်မှုလည်းရှိကြသည်။

သူကဆက်၍ ငါနဲ့တော့မသိပါဘူး ဒါပေမယ့် ငါ့မိန်းမနဲ့က တစ်တန်းတည်းသူငယ်ချင်းတွေက ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် များများစပ်စု၍ မရ။ သူ့ဇနီးသည်လည်း တပ်မတော်မိသားစုဝင် လမ်းစဉ်ပါတီခေတ် တိုင်း (ယခုခေတ်အလို) ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည့်ပြင် တပ်မတော် ဆေးတပ်တွင် ခွဲစိတ်ကုပါရဂူတစ်ဦးအဖြစ် ယနေ့တိုင် အမှုထမ်းဆဲမို့ သူတို့မောင်နှံ၏ လက်ရှိအစိုးရအဖွဲ့သားတစ်ဦးအပေါ် အထူးသဖြင့် ကောင်းသတင်းအပေါ် အမြင်နှင့်မှတ်ချက်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကျွန်တော် သဘောမထားနိုင်။

သူငယ်ချင်းထံမှ သိရသမျှ သူ့ဇနီးအပါအဝင် ဆေးကျောင်းတစ် နှစ်တည်းဆင်းကြသူတွေ ထိုဝန်ကြီးချုပ်၏ ပရဟိတ လုပ်ငန်းများ၌ ယုံကြည်စွာ ကူညီလှူဒါန်းကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရပ်ရွာဖွံ့ဖြိုးရေးကိစ္စ ကတိကဝတ် ပြုပြီးကာမှ ဘတ်ဂျက်မရှိသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေထံ

အလှူခံလျက် ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်တတ်သေးရာ သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း တပ် အရပ်မခွဲ မငြိုမငြင် ထည့်ဝင်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။
 (စကားချပ်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်တုန်းက ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာစသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ်တွေ အရပ်ဘက်မှာသာ ရှိ၏။ ကျောင်းဆင်းပြီးမှ တပ်ဘက် အရပ်ဘက် နှစ်သက်လက်ခံရာ ဝင်ရောက် အမှုထမ်း ကြမြဲ။ ယှဉ်သို့ ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက အသားယူ အသာ ပေး အခွင့်အရေးပြု အိုးမဲသုတ်ပြီး ခြင်းခွဲထည့်သည့် စံနစ်မပေါ်ပေါက် သေးချေ။)

သို့လျှင် ဆန့်ကျင်ဘက်မဟုတ်သည့်တိုင် ကျောထောက် နောက်ခံ ခြင်း မတူသူများပင် လေးစားကြသော ထိုဝန်ကြီးချုပ်၏ အသာမယူ လိုသည့် စိတ်ဓာတ်နှင့်လုပ်ရပ် အမှန်ဖြစ်လောက်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆ၏။ ရာထူးရာခံကို ရပေါက်ရလမ်းနှင့် တွဲမြင်ကာ ကိုယ့်တွက် ကိုယ့်တာဘယ်နေရာမှာတာကိုဘယ်လိုအသာယူရပါဟုစဉ်းစားအားကျ အားထုတ်လုပ်ကိုင်ခြင်းအပေါ် သာယာကြကုန်သော ဤခေတ်တွင် အားနာ၍ပင်ဖြစ်စေ အသာမယူခြင်းကိုကြိုဆို၏။ တစ်ယောက်မှတစ်ရာ ဆိုသလို ထိုစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်တွေ တိုးပွားပေါ်ပေါက်စေရန် တောင့်တ၏။

ဤသည်မှာ ပစ္စိဖိတ်သမုဒ္ဒရာလောက် နက်ရှိုင်းနေပြီဖြစ်သော နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတို့၏ လောဘဇောအတွင်း နိုင်ငံတော်ကြီးစုန်းစုန်း မမြုပ်ရေးအတွက် နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ဟုလည်း ဆိုနိုင်လေသည်။ နိုင်ငံတော်ကို အားနာသူတွေများလာနိုင်ပါစေ။

ဆောက်ပြဿနာ

[ကေားပလ္လင်။ ဤခေါင်းစဉ်ကိုဖတ်ပြီး မိုက်ရိုင်းလိုက်တာဟု လက်ဖျစ် တစ်တွက်လျှင် ကုဋေတစ်သိန်းမျှ မြန်ဆန်သော စိတ်အလျဉ်ဖြင့် ဒေါသ ထွက်မိသည်ရှိအံ့ အကြင်သူ၏ မြန်မာဘာသာ တတ်ကျွမ်းနားလည်မှု အခြေအနေကို ဆန်းစစ်ရန် အပ်လိုအပ်နေပြီဖြစ်၏။ သို့စဉ်လျှက် မြန်မာစာ မကျွမ်းလို့ ဝမ်းဟောင်းလောင်းဖြစ် ပစ်ရတဲ့မသာမရှိပါဟု ထပ်ခါဒေါသ ထွက်ရသည်ဆိုပါမူကား ဤနေရာတွင်ရပ် သတိချုပ်ကာ စာကို ဆက် မဖတ်ဘို့ ဆန္ဒပြုလိုပါသည်။ အောက်တွင်ရေးသားအပ်သော အကြောင်း အရာများမှာ ထမင်းမှတစ်ပါး အခြားအရေးမပါ ဆိုသူများအတွက် မဟုတ်ချေပြီတမဲ့။]

ကျွန်တော် ငါးနှစ်သားအရွယ်လောက်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ရွာလေး တစ်ရွာမှာ နေခဲ့ဘူးသည်။ တစ်နေ့ အိမ်ရှေ့ ရွာလမ်းမပေါ်မှာကစား နေကြစဉ် ကစားဖော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မခံချင်အောင်စသဖြင့် ဘောက်ကောင်မဟု (ကြားဘူးနားဝဖြင့်ဆဲလိုသည့် လျှောက်) ကျွန်တော် ရေရွတ်လိုက်၏။ ဤသည်ကို ကြားသွားသော အိမ်နီးချင်းရွာသားတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို ကျီစယ်ရန်အလို့ငှာ 'ဟေ့ကောင် မင်းမှာရှိလို့ လားကွ' ဟု ရယ်မောရင်း မေးလေသည်။ ကျွန်တော်က

ယုံကြည်မှုပြည့်ဝစွာဖြင့် 'ရှိတာပေါ့ဗျ' ဟု ပြန်ပြောသောအခါ အဆိုပါ ရွာသားသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ လျှောက်လာပြီး အတည်ပေါက်ဆက်ပြော ပြန်၏။ ဘယ်မလဲ ရှိရင် ငါ့ကိုပြစမ်း။ ထိုရော်အခါ ကျွန်တော်သည် မနေသာတော့ဘဲ ကစားခြင်းကိုရပ်တန့်၍ အိမ်နောက်ဘက် ထင်းစင် ရှိရာသို့အပြေးဝင်သွားကာ လူကြီးတွေ ထင်းခွဲရာမှာသုံးသော ဆောက်(သံစွဲ) ကြီးကို မနိုင်ရင်ကန်မလာပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ သူ့ကိုပြလေသည်။ သူက ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်မောရင်း ကျွန်တော့်မိဘများကို အော်ခေါ် ကာ အလုံးစုံရှင်းပြပြီးသကာလ ဆောက်ရောလူပါ အပ်နှံလိုက်လေတော့ သတည်း။

#

ထိုဆောက်ပြဿနာသည် စလုံးဆလိမ် လွဲမှားခြင်း၌ အခြေခံကြောင်း နှစ်အတန်ကြာမှာ သိရှိနားလည်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် နောက်တစ်ခါဆို အာဖဲမည်ဟု ကြိမ်းမောင်းထားသော အမေ့ကိုကြောက်ရသဖြင့် တိုင်းထွာဆဲရေးသည့် အမှုကို မပြုရဲတော့လေရကား ကျွန်တော့်မှာ ဆဲသည်ကိုပင် အသံထွက်မှန်အောင် မဆဲနိုင်သူအဖြစ် ရာဇဝင်တွင် တော့၏။ အမေ့လက်ကလွတ်၍ ဆဲမည်ဆိုလျှင် ပြီပြီသသ ဆဲနိုင်သော ကာလသို့ရောက်သည့်တိုင် ဆဲကျင့်က ပျောက်ပြီးသားမို့ နှုတ်မရဲပြန်ချေ။

သို့စဉ်ကြိုက်တွင် ကျွန်တို့အိုးကြီးကွဲ၍ ရွှေစည်းခုံလှူပါ၏ လုပ်ချင် သောညဉ်ကလည်း တစ်စခန်းထလာပြန်လေရာ 'ဤအိမ်ဥပစာအတွင်း ဆဲရေးခြင်း၊ တိုင်းထွာခြင်း၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်ဟု ယုံကြည်လောက်သည့် စကားလုံး၊ အာမေဓိတ်များ သုံးနှုံးပြောဆိုခြင်း၊ အမူအယာပေါ်ပေါက် စေခြင်းများကို တင်းကျပ်စွာတားမြစ်သည်' ဟု သားသမီးတို့အပေါ် ဥပဒေကဲ့သို့ အာဏာတည်သော အိမ်တွင်းအမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်၍ ခပ်တည်တည် ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သည်မှာ သင်းတို့လေးတွေပင် အိမ်ထောင်သားမွေး (လင်နေသားမွေးဟုလည်း အရပ်ထဲမှာ ပြောကြ သည်) အရွယ်သို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်လေ၏။

ထိုတွင် မြန်မာစကား မြန်မာနားလည်အောင် ပြောဆိုရေးသား နိုင်ဘို့ရာ ကျောင်းချိန်ကျရှင်ချိန် ပြင်ပတို့၌ အခါအားလျော်စွာ စည်းမျဉ်း ဥပဒေ နည်းဥပဒေ ထုတ်ပြန်တည့်မတ်ခဲ့ခြင်းများ မပါဝင်သေး။ သည်မှာ လည်း စလုံးနှင့် ဆလိမ်တို့သည် ဒုက္ခအပေးဆုံး။ 'အစိုပါအခန်းအနားကို စောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးက ဆက်ခလုပ်နှိပ်ကာ ဖွင့်လှစ်ပေးပြီးနောက် နိုင်ငံတော်အတွက် မောင်တို့မယ်တို့ နောက်မစုတ်စတမ်း ပေးစပ်ကြရ မည်ဖြစ်ပေသည်ဟု မိန့်ကြားကာ ဆင်မြင့်ပေါ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားလေသည်' ဆိုသော အနေအထားမရောက်စေရန် အတော်ပင် လုံးပန်းခဲ့ရသော ဟူသတတ်။ သို့သော် သင်းတို့ရော ကျွန်တော့်အတွက် ပါ စိန်ခေါ်မှုတွေကလည်း မသေးလှချေ။

လူမှန်းသိစကတည်းက အရမ်းလှတယ်၊ အပိုလုပ်တယ်၊ အမြင် ကပ်တယ်၊ အပေါက်ဆိုးတယ်၊ အချိုးမပြေဘူး၊ စသည်ဖြင့် အသုံး တွင်ကျယ်သလောက် ခံစားချက်နှင့်ယှဉ်သော စကားလုံးများကို နားဝင်အောင်ပြောတတ်ဘို့ လေ့ကျင့်သင်ကြား ခံထားရသော သူတို့ တစ်တွေ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် ထိတွေ့ဖန်များသောအခါ ဘေးကင်းလှတယ် (ကျန်စာလုံးများ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆက်စပ်ယူကြပါတော့) ဟူသော အသုံးအနှုံးများ၏ ဆွဲဆောင်မှုကို အချိန်ရှိသမျှ ကျော်လွှားနေခြင်း ကြောင့်ဖြစ်၏။ လွပ်လပ်၍တက်ကြွသော လူငယ်များပီပီ သူတို့ အသိုင်း အဝိုင်းမှာ ထမင်းစားရသောက်ပမာ ဖြစ်လာပုံရသော ထိုအသုံးအနှုံး တွေနှင့် ယှဉ်ပါးပြီး တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်အရောက်ပင် သယ်ဆောင်လာကြ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုကိစ္စ ကျွန်တော် အရေးဆိုသည့်အခါ ဝန်မခံ၊ ပြန်လှန်ငြင်းချက် မထုတ်သော်လည်း 'အရမ်းထက်စာရင် ဘေးကင်းက ပိုအားရှိသလိုပဲ' ဟု ချစ်လို့စတာပါပုံစံမျိုးဖြင့် အထွန့်တက်လာတတ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဥပဒေကို သူတို့ မျက်ကွယ်ပြုကြချေပြီ။ ရွှေမန်းတင်မောင် ဗုဒ္ဓဝင် တောထွက်ခန်းထဲမှာ ညည်းသလို 'ကြောင်အိုတော့ ကြွက်မလေး လူအို တော့လူမလေး' ဟု ညည်းရမည့်ကိန်းကို ကျွန်တော်ကြုံပြီ။ ဟင်..

တတ်နိုင်ပါဘူးလေ ဟု မေးကလေးရိုက်ကာ တိတ်တခိုးရိုက် မည်ကြံရုံ ရှိသေး လားလား သင်းတို့ရွှေ-ောက်က ခြေပေါက်ရုံမက လေအောက် လေတင် ဝေဟင်အနံ့ တောင်ပံဖြန့် နေသည်နှင့် ပက်ပင်းတိုးလေတော့ သည်။ ဟိ သစ္စံ ဤစကားမှန်၏။

#

ခေတ်တစ်ခေတ်စာနီးပါး ကင်းကွာပြီးမှ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြရခြင်း အတွက်အတိုးချကာ ရေဒီယိုကို ကျွန်တော် လောဘတကြီး နားထောင် ဖြစ်သည်။ ရွှေ့ချယ်စရာလှိုင်းခွဲများ ရှိလာကာ အားလုံးကလည်း ကောင်းနိုး ရာရာတွေ ဝေဝေဆာဆာ စီစဉ်ထုတ်လွှင့်ပေးကြသည်မို့ တိုင်း၍ရက်သည့် ပက္ကလာမိုးရွာသည်နှင့် အဆင်သင့်နေ၏။ ဒီမိုကရေစီ သီးကင်းများ ပေတည်း။ သို့သော် 'သောတရှင်များနားထောင်ဘို့ သချွန်းလေးတစ်ပုဒ် ဖွင့်ပြလိုက်ပါတယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်!' ဆိုသော သွားကျိန်းချင် စရာ အပြောမျိုးလေးတွေကိုတော့ သည်းခံရသည်။ ဒါလည်း ကိစ္စမရှိ။ အသက်ကလေး ရလာသည့်အခါ မျိုးဆက်တို့၏ ကွာဟချက်ကိုလည်း ထည့်မတွက်၍မဖြစ်။ ကိုယ်တိုင်က ဒီအသက်ဒီအရွယ်နှင့် နစ္စဂီတဝါဒီတ တွေကို ဝိသုကဒသနခြင်းမှ မကင်းနိုင်သည်ပဲ။ ဒီမိုကရေစီ ခေတ်တွင် အများအကျိုးအတွက်ရင်ကြားစေ့နေကြသူတွေပင်ရှိလေရာ ကိုယ်ကျိုး အလို့ငှာ အနိမ့်လောက် ရင်ကြားစေ့ရခြင်းသည် စာမဖွဲ့လောက်။

သို့ခံယူပြီးသကာလ ကျော်မယ်ခွမယ် နင့်ကိုငါ ဓားနဲ့ပိုင်းချင်တယ် ကဲ့သို့သော စာသားများ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းအပ်သည့် (သူတို့အလို) သီချင်း အမိုက်စားကလေးများကို နားလည်ပေးလိုက်သည်။ မြန်မာပြည်တစ်နံ တစ်လျား အလွှာအသီးသီးမှ ဆယ်ကျော်သက်တွေ၊ မကြီးမငယ်တွေ၊ ယုတ်စွအဆုံး ဟိုဒင်းကို ခြေတစ်ဖက်လှမ်းတော့မည့် သူတွေ အားအား လျားလျားကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ရိုမန်တိကထရံတွေ အတွင်းအပြင် လဲလှယ် လှန်လှော ကာရံကြသမျှကိုလည်း အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ နားသောတ ဆင်ပေးလိုက်သည် (နို့ . သူတို့တောင် ပြောနိုင်ကြသေး သဟာ)။

သို့တိုင်အောင် တစ်ခုသောညနေခင်းဝယ် ထုတ်လွှင့်နေကျ သက်ကျားကြိုက် အစီအစဉ်တစ်ရပ်အား မျှော်လင့်စောင့်စားကာ ဝိရိယလွန်ကဲလျက် ရေဒီယိုကို ပိုပိုသာသာဖွင့်ထားစဉ် အမည်မသိ တာလပေါ်တေးချင်း တစ်ပုဒ်က ကြားဖြတ်ဝင်လာပြီး အာရုံခွာရများကို ခေတ်သစ်ခုနှစ်သံချီဖြင့် အလစ်အငိုက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရ၏။ ခေတ်စကားဖြင့် ကျွန်တော် 'ရှော့' ဖြစ်သွားလေသည်။

-ဘက်ပဲများမနေနဲ့ x ဘက်ပဲများမနေနဲ့-

-ဘက်ပဲများမနေနဲ့ x ဘက်ပဲများမနေနဲ့-

ကိုင်းဘယ်နယ်ရှိစ။ မောင်နှင့်မယ် တစ်လှည့်စီ ကြိုးအော်နေကြ သော ဘုရားစူးစုံတွဲသီချင်း။ သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံး မမှတ်မိသော်လည်း ထိုနေရာကိုတော့ ကျွန်တော် အလွတ်ရနေပါသည်။ အပ်ကြောင်းထပ်သော ဓာတ်ပြားကြီးလို ထိုမှာတွင် ပတ်ချာလည်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် (အတော်လည်း အာတွေ့နေကြပုံရ၏)။ ဟန်ပန်နှင့်အသံက (ကန်တော့ပါရဲ့) မောင်းကြေးနင်းလည်ခတ်ရင်းလင်မယားရန်ဖြစ်နေကြသည့်နှယ်။ အမှန် ဝန်ခံရလျှင် ထိုသီချင်းနားထောင်ရင်းစိတ်ထဲမှာ ကြားယောင်လာသည်က ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် အလယ်တန်းကျောင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဘူးသည့် ဦးဖိုးကျား၏ 'အိမ်ဆိုး အိမ်ကောင်း' ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတိုထဲမှ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်မနိုင်သော အဖိုးကြီးတစ်ဦး၏ 'နင်တို့အစား ငါနားရှက်လှသဟယ်' ဆိုသော ညည်းတွားသံဖြစ်၍ မြင်ယောင်လာသည်မှာ ငယ်ငယ်တုန်းက ထင်းစင်ထဲတွင်တွေ့နေကျ 'ဆောက်' ကြီး။

ထိုမှတစ်ဖန် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမိန့်ခွန်းတွင် ကြမ်းသည်များကို ဖယ်၍ အသံလွှင့်ခဲ့ပါသည်ဟု (ဗိုလ်ချုပ်ကို) ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့ လုပ်ခဲ့သည့် ဗျတ္တိရှင်ပညာရှင်ကြီးများ။ (မှတ်ချက်။ ဗိုလ်ချုပ်က ရယ်မောနေခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိ ခဲ့လေ၏။) ထိုထိုသော အဘမဟုတ်သည့် အဖိုးပညာရှင်ကြီး များ နောက်ထပ်နှစ်ငါးဆယ်အတွင်း ပေါ်ပေါက်ရန် မရှိမည့်အတူတူ ကျွန်တော်ဤသို့တွေ့မိ၏။

#

နှိုင်းလိုသူတွေ စိတ်ရှိတိုင်းနှိုင်း ရိုင်းသည်မရှိရလေအောင် အဆိုပါ ဘေ့ကို ဆောက်နှင့်အပြီးအပိုင် အစားထိုးလိုက်ဘို့ ဖြစ်၏။ သည်နည်းဖြင့် ဘေ့ရမ်း (တစ်ချို့သောက်ရန်းဟု အရှက်ပြေရေးကြသည်)သည်ဆောက်ရမ်း၊ဘေ့မြင်ကပ်သည်ဆောက်မြင်ကပ်၊ဘေ့သုံးမကျသည် ဆောက်သုံးမကျ ဖြစ်လာကြမည်။ သည်နည်းဖြင့် အသုံးတွင်ကျယ်ပါလျက် အငြင်းပွားဖွယ် ဥပစာတစ်ရပ်သည် အရိုင်း အယဉ် ဝိဝါဒကင်းစင်ပြီး နေ့စဉ်သုံးစကား၊ စာပေ၊ ဂီတတွေထဲမှာ အခြား ဥပမာ ဥပစာတွေနှင့် တန်းတူရည်တူ မကြောင့်မကျ ရပ်တည်ခွင့်ရကြမည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော စိတ်ကြီးဝင်လူတွေကျယ်လုပ်ချင်သူတို့ (ရှိခဲ့လျှင်) မှာလည်း မသုံးရမနေနိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ မသုံးစွဲမဖြစ်၍ ဖြစ်စေ သုံးစွဲသည့်အခါတိုင်း လူမြင်ကောင်းအောင် '-' တို့ 'သောက်' တို့နှင့် ဖုံးကွယ် သွယ်ဝိုက်လှည့်ဖျား ရေးသားပြောဆိုခြင်းဒုက္ခ၊ မရှိသေ့စကား နားနှင့်မနာ ဖဝါးနှင့်နာပါစသည်ဖြင့် ဆေးခါး သကြားမံရသည့် ဒုက္ခများမှ ကင်းမည်။ ထို့ပြင်တစ်ဝ မွန်ဆိုလားပုဂံဆိုလား မင်းသမီး တစ်ပါး၏အမည်ကိုစွဲကာတက္ကသိုလ်ရွှေတစ်ခေတ်ရာဇဝင်ထဲကလှည်းတန်းတွင်နေရစ်ခဲ့သော 'ဦးဆောက်ပန်း' စာပေနှင့် အမျိုးစပ်ကာသည်ဆောက်သည် ကမြောက်ကခြောက် မဟုတ်ကြောင်း လေဖမ်းဝါးရမ်း ချီချင်ချီနိုင်မည်။ ရာဇဝင်ဆောက်၊ တော်ဝင်ဆောက်၊ ဂန္ဓဝင်ဆောက်စသည်ဖြင့် ဗာရာဏသီချဲ့ကာ နောက်တစ်ခါလာ ပြန်ချီသေးဟေ့ဟု လက်ခုပ် လက်ဝါး တီးပြီး အဆဲခံချင်လောက်အောင် ကဗျာဆန်၍ ရမည်။ ဆဲသူနာသူ အကြား ညီညွတ်ရေးကို တည်ဆောက်နိုင်မည်မို့ ယနေ့ခေတ်စာပွဲဝိုင်း ဆွေးနွေးပွဲတွေမှာ လွန်စွာအသုံးတည့်မည်။ ထားပါတော့။

သည်ကိစ္စက 'မောင်ထော်လေးလမ်းအား ဝိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဆိုစေ' ဆိုသည်လောက် မရိုးစင်းသည်ကို ကျွန်တော် လက်ခံသည်။ သို့သော် ကင်ပိန် (Campaign) ခေတ်မှာ အလွယ်တစ်ကူ လက်မလျှော့သင့်။ ဆောက်ပြဿနာ အဝေယာနတ်စကင်ပိန် (The Fat S Awareness Campaign) ဆိုပြီး အသိပေးသင့်သူကို အသိပေး၊

တောင်းဆိုသင့်သူကို တောင်းဆိုဖို့ လမ်းကြောင်းတွေ ရှိနေသည်။ ဥပမာ ယောက်ကျားလေးများကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အထီး အမ ခွဲခြား ဆက်ဆံကာ 'မင်းမှာရှိလို့လား' ဟု အမေးအမြန်းခံရသည်မျိုး၊ သဘော မိုးဖြင့်ဖြေကြားပါလျက် လှောင်ပြောင် ရယ်မောခံရသည်မျိုးကို စိတ်ဖိစီးမှု ခံထောင့်မှ ဇောင်းပေးခြင်းဖြင့် သည်ကိစ္စသည် သာမညောင်ည ဆောက်ပြဿနာတစ်ရပ် မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းလင်းနိုင်သည်။ လိုအပ် ပါက ဂျင်ဒါအီကွယ်လတီ (Gender Equality) အား ကိုင်စွဲ၍ မိဒီယာကို ချဉ်းကပ်၊ ပုရိသက္ကထိယသမာဓိကာရဝါဒဆိုကာ မြောက်ကြွမြောက်ကြွ မြင်လျှင်သိမ်းသွင်း၊ မာရေကြောရေနိုင်သူတွေကို ယဉ်ကျေးမှုပြည့်ဝ သောဒီမိုကရေစီ ဟူသောဝေါဟာရဖြင့် ဘန်းပြစည်းရုံးချင်လျှင်စည်းရုံး နိုင်သည်။ သို့သော်..

#

ထိုဆောက်မှတစ်ပါး ကျွန်ဆလိမ်များ နေရာအပြောင်းအလဲ မလုပ်ဘို့ကိုတော့သတိပေးလိုသည်။ အဆိုတော်ကြီးမေရှင်ရဲ့ ခေတ်ဟောင်း တေးတပုဒ်ကို ရွေးထုတ်ထားပါတယ်။ တေးအမည်က 'ကျေးဆေတမန်' ပါတဲ့ နားစင်တော်မူကြပါရှင် ဆိုသော ပီယဝါစာလေးများထွက်ပေါ် လာလျှင် ဟိုအရာထဲ ဟိုဟာတစ်ပဲရောသလို ဖြစ်နေမည်။ မောင်ကြီးနှမ ငယ်ငယ် x လှပချင်တဲ့အရွယ် x ဆိတ်အလိုလိုက်စား x မှားမှား လိမ့်မယ်ဟု ပြန်လည် ဆန်းသစ် လာကြလျှင်မူ အကျိုးနည်းပြီ။

ဤကား ကျွန်တော်စူးရောက်သမျှ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တို့၏ အလိုတည်း။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ဖတ်ရှုပြီး 'တောင်မှန်း မြောက်မှန်း ဆောက်မှန်း ကမ်းလမ်းမသိ ဆောက်ရမ်းတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်' ဟု ဆဲလိုလျှင် ဆဲပါ။ ကျွန်တော် နာလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဆလိမ်ကိုပြီပြီသသ ပြစ်စေဘို့သာ ဆဲသူဘက်က တာဝန်ယူရမည်။

မရယ်ရဘူး

ရယ်စရာပုံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်မှာ ဤသို့။

ဆေးခန်းအတွင်းသို့ လူနာတစ်ဦးဝင်လာ၏။ သူ့ခြေထောက်
တစ်ဘက်မှာက ပတ်တီးနှင့် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာဝန်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

လူနာ။ ခေါင်းကိုက်လို့ပါဆရာ။

ဆရာဝန်။ ဒါဆို ခင်ဗျားခြေထောက်က ပတ္တီးက။

လူနာ။ အော်. . အဲဒါက လျှောက်သွားတာပါခင်ဗျာ။

တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ
တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်နေကြသူများအား ထိုပုံပြင်ကို ကျွန်တော်ပြောပြရာ
အားလုံးပင် နှစ်သက်စွာ ရယ်မောကြလေသည်။

အားလုံးဆိုသော်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အငြိမ်းစားကြီးဦးလူထွား
မပါဝင်။ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့လွန်ခဲ့သည့်မီးနစ် အနည်းငယ်ကမှ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် မိတ်ဆက်ရင်း နာမည်ကိစ္စပြားတွေ အပြန်အလှန်
လဲလှယ်ကာ အသိအကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ သူ့ကိစ္စပြား ပေါ်မှာ
ဦးလူထွား (အငြိမ်းစား) ဟုသာ ရေးထားပြီး ဘယ်ရုံးဌာန ဘယ်အဖွဲ့
အစည်း ဖော်ပြထားသဖြင့် ကျွန်တော် စပ်စုခဲ့သေးရာ အငြိမ်းစား

ယူထားပြီးမှတော့မှ ဘယ်ဌာနကဆိုတာ အဓိက ကျသေးလို့လားကိုရင် ရယ်ဟု နဂို တည်သောမျက်နှာပေးနှင့် ပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။

ယခုလည်း အနိဦးလူထွားသည် ကျွန်တော့် ဟာသပုံပြင်ကို နားထောင် ပြီးနောက် ရယ်ဘို့ကို အသာထား ပြီးခြင်းအမှုပင် မပြု။ ရယ်မောကြသူများကို စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာ အတွေးနက်စွာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ခဏအကြာတွင်မှ သူ ကျွန်တော့် ကို လှမ်းမေး၏။

‘ခုနက ကိုရင်ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ လူနာကဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်’

‘ခေါင်းကိုက်တာပါ’

‘ဒါဆို ပတ္တီးက ဘာပြုလို့ ခြေထောက်ကိုရောက်နေတာလဲ’

‘အဲဒါ လျှောကျသွားတာလေ’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ကျွန်တော့်ပုံပြင်ကို သူသဘောကျပုံမရ။ ထိုအချိန်ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ် စသဖြင့် တစ်ဝိုင်းလုံး စင်မြင့်ပေါ်သို့ အာရုံကျသွားကြပြီ။ သူ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ကြည့်ပြီး ထပြန်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိထား လိုက်မိ၏။ နယ်မှာကြိုရခဲ့သော ပွဲမျိုးမို့ ကျွန်တော်ကတော့ ပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်းမှ ပြန်ဖြစ်လေသည်။

#

နယ်မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့တွင် အခြေချကာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်နေသော ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ကိုရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ဖိတ်ကြားမှုဖြင့် ထိုည ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပွဲပြီးသောအခါ မိတ်ဆွေကိုနှုတ်ဆက်ရင်း ခေတ္တ စကား စမြည်ပြောဖြစ်ကြသဖြင့် တည်းအိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ညဉ့်အတော်နက်ပြီ။ နံနက်စောစော ဧည့်သည်ကြိုရန် လေဆိပ်သို့ သွားစရာကိစ္စရှိသေးသည်မို့ ကျွန်တော်ပြန်အလားကို ထိုင်စောင့်နေသော အိမ်ရှင် (ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီး) နှင့်ပင် စကားမပြောဖြစ်တော့ဘဲ သူတို့

ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် အခန်းတွင်း သို့ဝင်ကာ အိပ်ဖို့ပြင်သည်။ နယ်မှာ
 စောစောအိပ်နေကျမို့ အိပ်ကလည်း အိပ်ချင်နေပြီ။
 ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော့လက်ကိုင်ဖုန်းကမြည်လာသည်။ ကျွန်တော်
 မသိသော နံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်လေ၏။

‘အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ’

‘ဟဲလို ကိုရင်လား ကျုပ် လူထွားပါ’

‘ဘယ်သူ’

‘ညနေကဇည့်ခံပွဲမှာ ကိုရင်နဲ့စားပွဲ အတူထိုင်ခဲ့တဲ့ ဦးလူထွားလေ’
 ဌာနမသိ အငြိမ်းစားကြီးကို ကျွန်တော် အမှတ်ရသွားသည်။

ဘာကြောင့်များ ညကြီးမင်းကြီး ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်။

‘အော် ဟုတ်ကဲ့ပြောပါဆရာ ကျွန်တော်ဘာများ ကူညီရမလဲ’
 သူ့ဆီက ချက်ခြင်းဖြေသံမကြားရ။

‘ပြောပါ ဆရာ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးနိုင်မလဲ’

‘ဟို ကိုရင်ပြောခဲ့တဲ့ ဟာသ ဟာလေ’

‘အော်- . . ’

‘အဲဒါ ကျုပ်နားမရှင်းတာလေးမေးချင်လို့’

ဒါလေးများဟု ကျွန်တော်စိတ်တွင်းမှ ပြောလိုက်မိလေ၏။

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အဲသည်ထဲမှာ ဆရာဝန်မေးတော့ လူနာက ခေါင်းကိုက်တယ်
 လို့ပြောတယ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဲသည်လူနာက ခြေထောက်မှာ ပတ်တီးနဲ့’

‘x x x x’

‘ခေါင်းကိုက်တဲ့ လူနာတစ်ယောက်က ဘာလို့ခြေထောက်မှာ
 ပတ်တီးနဲ့ ဖြစ်နေရတာလဲ’

‘လျှော့ကျသွားတယ်လို့ပြောတာပဲ ဆရာ’

‘အဲဒါကို ကျုပ်မရှင်းတာ ကိုရင် စဉ်းစားကြည့်လေ’

သူ့လေသံမှာ ခြုံသံပါအောင်ညည်းသည်ဟု ပြော၍ရနိုင်သော စိတ်ပျက်လက်ပျက်သံမျိုး ဖြစ်၏။

‘ခေါင်းကပတ္တီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခြေထောက်ကို ရောက်နိုင်မှာလဲ၊ ယုတ္တိယုတ္တာမရှိ’

‘လျှောကျသွားတာလေ’

ကျွန်တော်အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်ပြီးရယ်ချင်စိတ်ပေါက်လာ၏။ သူ့အသံကတော့ စိတ်ပျက်သံမှ စိတ်ဆိုးသံ သို့ ‘ကီး’ ပြောင်းသွားလေသည်။

‘ဒီမယ် ကိုရင်လည်း ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ပဲလေ။ ပတ္တီးတစ်ခုခေါင်းကနေခြေထောက်အထိလျှောကျတယ်ဆိုတဲ့လောဂျစ်ကို လက်ခံဘို့ရာခေါင်းနဲ့ကိုယ်ခေါင်းနဲ့ခြေထောက်တွေရဲ့ အနေအထားရယ် သူတို့ရဲ့အရွယ်အစားတွေရယ်ကို ထည့်မတွက်လို့မှ မရတာ။’

‘x x x x’

‘ကိုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းမှာပတ္တီးစည်းပြီ ဆိုရင်. . .’

‘လျှောကျပြီပဲထားပါတော့၊ ခြေထောက်ကိုရောက်ဘို့ ပထမဆုံး ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြတ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်၊’

‘ဒီမှာပြဿနာက. . .’

ကျွန်တော့်တွင် ရယ်ချင်စိတ်တို့ပျောက်ပြီး အိပ်ချင်စိတ်တို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘ဒီမယ် ဒီကိစ္စ ကျုပ် လက်တွေ့စမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ ပတ္တီးတစ်ခုဟာ ခေါင်းကနေ လျှောကျနိုင်ရင် အလွန်ဆုံး လည်ပင်းအထိပဲ၊ ဒါတောင်မှ. . .’

‘ဆရာရေ ကျွန်တော် မနက်အစောကြီး လေဆိပ်ဆင်းရမှာမို့ ဝှင်နိုက်နော်’

သူ့ကို ဝှင်နိုက်လိုက်သော်လည်း ထိုညအဖို့ ကျွန်တော် ဝှင်မနိုက်တော့။ လင်းအားကြီးမှ မှေးသည် ဆိုရုံကလေး အိပ်လိုက်ရပြီး ကမန်းကတန်း ပြန်ထကာ လေဆိပ်သို့ပြေးရလေသည်။

#

ကျွန်တော့် ဧည့်သည်က ရန်ကုန်မှာ နှစ်ရက်ကြာနေသွားသည်။ ဧည့်ဝတ်
 ကျေအောင် သူသွားလေရာ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ရသည်။ ထိုအတောအတွင်း
 ဆရာသမား အငြိမ်းစားကြီး ကျွန်တော့်ထံ တယ်လီဖုန်းသုံးကြိမ်ဆက်
 ခဲ့ရာသုံးကြိမ်စလုံး စကားမပြောလိုက်ရ။ ပထမ တစ်ကြိမ်က ဖုန်းမြည်သံ
 မကြားသဖြင့် မကိုင်မိခြင်းဖြစ်ပြီး ဒုတိယနှင့် တတိယအကြိမ်များတွင်မူ
 သူ့ဖုန်းမှန်းသိလျက် တမင်မဖြေဘဲနေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
 ပြောရလျှင် (တစ်ကြိမ်သာ စကားပြောဖူးသေးသော်လည်း) သူနှင့်
 ဖုန်းပြောရမှာ ကျွန်တော် ကြောက်နေသည်။

ကျွန်တော့်တစ်သက် ဟာသကို သဘာဝပေတံဖြင့် အကြောက်
 အကန် တိုင်းတာတတ်သည့် သူ့လိုလူမျိုး တစ်ကြိမ်သာတွေ့ဘူးသော
 ကြောင့် အံ့ဩခြင်းကြီးစွာလည်း ဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သော
 ဟာသပုံပြင်ထက် သူက ပိုပြီးရယ်ဖွယ်ဖြစ်နေသည်ကို စဉ်းစားမိသော
 အခါ ရယ်စရာ စာတစ်ပုဒ်ရေးထုတ်ဘို့ပင် စိတ်ကူး ပေါက်မိ၏။ သို့နှင့်
 ‘မရယ်ရဘူး’ ဟူသော စာတိုတစ်ပုဒ် ကိုရေးဖြစ်ပြီး အယ်ဒီတာမင်း
 ထံပါးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ထိုအယ်ဒီတာသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက် ဝါသနာတူ
 စာပေလိုက်စားဖော် လိုက်စားဖက်။ ကျောင်းအသီးသီး ပြီးကြသည့်၌
 ကျွန်တော်က စီးပွားရေးဘက်လှည့်ကာ စာပေနှင့်ဝေးသွားသော်လည်း
 သူက စာပေတွင်သာ မွေ့လျော်ခဲ့သည့်အလျောက် ယခုအခါ နာမည်ရ
 မဂ္ဂဇင်း တစ်ခု၏ အယ်ဒီတာ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တိုင်း
 တွေ့တိုင်းဆိုသလို စာကလေးပေကလေးရေး လက်ပြန်သွေးဘို့ အားပေး
 နေကျ။

သူငယ်ချင်းအယ်ဒီတာကို သူ့ရုံးခန်းမှာ အခန့်သင့်တွေ့ရသဖြင့်
 စာမူကိုပေးလိုက်သာအခါ သူက ချက်ခြင်းပင် ဖတ်ရှု၏။ ထို့နောက်
 တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါသည်အထိ အသံထွက်ပြီး ရယ်မော နေလေ
 သည်။ ရယ်ရင်း ကလည်း ကျွန်တော့်ကို စကားလှမ်းပြောသေးသည်။

'ဟား.. ဟား.. ရီရတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား အတော်ရေးတတ်တာပဲ
ဘယ်လိုများစဉ်းစား ပြီးတော့ ရေးထားတာတုံး'

'စဉ်းစားစရာမလိုဘူး ဆရာရေ့ အဲဒါကိုယ်တွေ့ဗျ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် ကြံ့ခဲ့ရတာကို ပြန်ရေးထားတာ'

ကျွန်တော့် စကားကြားသောအခါ သူ့ရယ်ခြင်းကိုရပ်၍

'ဟုတ်လား ဒီလိုလူမျိုးတွေလောကမှာရှိသတဲ့လား အေးလေ ရှိလို့လဲ
ခင်ဗျား တွေတာပေါ့'

ထို့နောက် သူ ဆက်လက်ရယ်မောနေပြန်သည်။ ပြီးမှ

'ထားခဲ့ဗျာ ကျွန်တော် ကြည့်စီစဉ်လိုက်မယ်။ နောက်ထပ် ဒါမျိုး
လေးတွေ လဲလုပ်ပါဦးဗျ ဟဲ ဟဲ၊ အတော် ရီရတယ်။'

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ပါ သူနှင့် ရောယောင်ရယ်မောဖြစ်
သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ထံမှ အားတက်စရာစကားကြားရပြီမို့
သည်ကနေ့ နယ်ကိုပြန်မည် ဘာမှာဦးမလဲ စသည် လောကဝတ် စကား
တစ်လုံးတလေ ပြောပြီးနောက် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူက မမှာ
တော့ပါ ဟုသာ စာမူကို ထပ်ဖတ်ရင်းပြော၏။ ပြောရင်းလည်း ရယ်နေ
လေသည်။

'ဒါထက်နေပါဦးဗျ'

သူ့စကားကြောင့် ပြန်ရန်ထိုင်ခုံမှ ထလိုက်ပြီးဖြစ်သည့် ကျွန်တော်
ပြန်ထိုင်ရပြန်သည်။

'ဒီအထဲမှာ လူနာက ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ'

ကျွန်တော့်စာမူ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဘယ်တော့မှပါလာတော့မည်
မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည် လိုက်ပြီ။

(ဖတ်ရှုနှစ်ခြိုက်ခဲ့ဘူးသော ဆိုဗီယက်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် အားမှီခြင်း
ရေးဖွဲ့ပါသည်။)

ကျွန်တော်နှင့် စာပေ

ဗြိတိသျှလူမျိုး စာရေးဆရာကြီး ဆမ်းမားဆက်မွန် (W. Somerset Maugham) က သူ၏ Of Human Bondage စာအုပ်၌ 'ရွက်ကြမ်းရေကျို အနုပညာသမားဖြစ်ရတာလောက် အဖြစ်ဆိုးတာမရှိဘူး' ဟု ရေးသားသည်ကို ဖတ်ရဘူးသည်။ ထိုစာဖတ်စဉ်က ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ။ အရွယ်ငယ်ငယ်၊ စိတ်နေ မြင့်မြင့်၊ လေလုံးထွားထွား။ မြို့မ ကြည်ကြည်အေး သီချင်းထဲကလို လောကကြီးကို ခါးစောင်းတင်မဲ့လူသား။

စာဆိုလည်း ရေးလိုက်သည်၊ ကဗျာဆိုလည်း စပ်လိုက်သည်။ ပန်းချီ ဂီတဆိုလည်း လိုက်စားလိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ ဖြစ်မလာ။ အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ ရွက်ကြမ်းပင် ရေမကျိုနိုင်ခဲ့။ ဆမ်းမားဆက်မွန် ပြောသလိုမျိုး အဖြစ်ဆိုးခြင်းနှင့်စာလျှင်ဖြစ်မလာခြင်းကတော်သေးသည် ဆိုနိုင်ငြား ဘာမှမဖြစ်ခြင်းထက် နည်းနည်းပါးပါးဖြစ်လာခြင်းက မကောင်းဘူးလားဟု မေးစရာဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း ငြင်း၍မရ။

#

ကျွန်တော့်ဘဝ ဖြစ်လိုသည်ပေါင်းများစွာအနက် စာရေးဆရာ ဖြစ်လိုခြင်းမှာ ရှေးဦးပထမဟု ပြောလျှင် ရလောက်သည်။ သည်အတွက်

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ကွယ်လွန်ခဲ့သူဖခင်၏အခန်းကဏ္ဍကိုချန်လှုပ်ထား၍ မဖြစ်။ စာအလွန်ဖတ်သောဖခင်ကြောင့်ကလေးဘဝကပင် စာပေါင်းစုံနှင့် ကျွန်တော်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ရှုမဝ၊ မြဝတီ၊ သွေးသောက်စသော မဂ္ဂဇင်း များမှသည် ရွှေဥဒေါင်း၊ ဓူဝံ၊ သာဓု၊ မင်းရှင်၊ ခင်နှင်းယု၊ မိုးဝေတို့၏ ဝတ္ထုများအထိ ဖတ်ရှုပြီး ဉာဏ်မီသလောက် ခံစားခွင့်ရခဲ့သလို လယ်တီ ဆရာတော်၊ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်၊ မင်းပူး ဦးဩဘာသစသော ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဗုဒ္ဓဝင်စာပေများကိုလည်း မြည်းစမ်းခွင့် ရခဲ့သည်။

ဖေဖေဆုံးသောအခါ ကျန်ရစ်သော ကျွန်းသေတ္တာကြီး သုံးလုံး အပြည့် စာအုပ်များမှာ ကျွန်တော် အမြတ်နိုးဆုံးအမွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထားတော့။ ပြောလိုသည်က လူလားမှမမြောက်သေးခင် (မူလတန်း ကျောင်းသားအရွယ်) မှာပင် ထိုစာတွေဖတ်ရှုခဲ့ပြီး ငါကြီးလာရင် ဒီလို စာတွေ ရေးမယ်ဟု စိတ်ကြီးဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဝင်လောက်စရာ အကြောင်းတခုကလည်း မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် သုံးတန်း (ဖေဖေဆုံးခင် တစ်နှစ်အလို) မှာ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့လေးတစ်မြို့မှာ နေကြသည်။ ထိုစဉ်ကဟု ပြောရသည်မှာ ကျွန်တော့် ဇာတိမြို့မဟုတ် ခြင်းနှင့် ထိုမြို့မှာ ကြာရှည်မနေခဲ့ကြခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်၏ (ဖေဖေသာ မဆုံးပါးခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ထိုမှာ အခြေချနေထိုင်ဖြစ်နိုင်သည်။) အထက်တန်း ကျောင်းတစ်ကျောင်းနှင့် အလယ်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်း ရှိသော ထိုမြို့၏ အလယ်တန်းကျောင်းမှာ (ရန်ကုန်မှပြောင်းလာပြီး) ဒုတိယတန်း မှစ၍ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ရသည်။

ထိုကျောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မမေ့နိုင်သော အချိန်များမှာ ဖွံ့ဖြိုးရေး အချိန် များဖြစ်ကြလေသည်။ ပန်းချီဆွဲရသည်၊ ကာယလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရသည်။ ဖတ်စာအုပ်ထဲမှပုံပြင်များ (ဥပမာ ဝီလုံးငှက်မနှင့် ဆင်ဆိုး ကြီး) ကို အတန်းသူ အတန်းသားတွေ ကိုယ်တိုင် အလှည့်ကျပါဝင်သရုပ် ဖော်ကြရသည်။ ကျောင်းနေပျော်၍ စာတော်ရမည်ဟူသော ပညာရေး ရည်မှန်းချက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သော ကာလတစ်ခု ထိုခေတ်

က (အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်အတွက်) တကယ်တမ်းရှိခဲ့ဖူးသည် ဆိုလျှင် မမှားဟု ထင်ပါ၏။

#

တတိယတန်းတစ်ရက် ဖွံ့ဖြိုးရေးအချိန်မှာ ဆရာမ ခွင့်ယူထားသဖြင့် ပန်းချီဆရာက အစားဝင်သင်သည်။ ဆရာသည် သူ့အချိန်မဟုတ်သောကြောင့် ပန်းချီမဆွဲစေဘဲ စာစီစာကုံးရေးနည်းကိုသာ လက်တန်း သင်ပေးပြီး အိမ်စာအဖြစ် 'သာယာသောညနေခင်း' ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာစီစာကုံး တစ်ပုဒ်ပေးသည်။ အချိန်ယူပြီးရေးကြရန်နှင့် နောက်တစ်ပတ် ဖွံ့ဖြိုးရေး အချိန်မတိုင်မီ သူ့ထံတင်ရန်ကိုလည်း သေသေချာချာမှာသည်။ တစ်ပတ်လုံး ထိုစာစီစာကုံး ကိစ္စက ကျွန်တော့်ကို ဂဏာမငြိမ်လောက် အောင်စိတ် လှုပ်ရှားစေခဲ့၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ကို ခွင့်တောင်းပြီး မြို့မဈေးအနီးရှိ သင်္ဘောဆိပ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှာ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်း။ ဘယ်သူကမှ မတိုက်တွန်းပါဘဲ အရွယ်နှင့်မလိုက် (ခုပြန်စဉ်းစားရင်း ရယ်ချင်သည်) ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်၍ ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ထိုနေရာမျိုး သွားပြီး စာစီစာကုံးကို ဘယ်ကစ၍ ဘယ်လိုရေးရမည် သိသည်မဟုတ်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ ပျားပန်းခတ်နှယ် လှုပ်ရှားနေကြသော ခရီးသည်၊ ဈေးသည်၊ ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်သားများနှင့် ဥဒဟို ဆိုက်ကပ်ထွက်ခွာနေကြသော လှေသမ္ဗန် စက်တပ်ရေယာဉ်များအား တံတားပေါ်ထိုင်ရင်း ငေးမောနေသည်ကိုတော့ အမှတ်ရနေသည်။

ပြီးတော့ မြစ်တွင်းမှ ကူးတို့သမ္ဗန်များ တံငါလှေများရွက်လှေကြီးများ။ တစ်ဘက်ကမ်းရှိ ကူးတို့ဆိပ်များ၊ မီးခိုးတလူလူ ဆန်စက်ခေါင်းတိုင်များ။ ထိုမှ မြစ်ပြင်ထက် မိုးကောင်းကင်၌ အုပ်စုဖွဲ့၍ ပျံသန်းလာကြသော အိပ်တန်းတက်မည့်ငှက်မျိုးစုံ။ စာအုပ်ယူလာပြီး စာတစ်ကြောင်းမှ မရေးဖြစ်ဘဲ ညနေခင်း မြင်ကွင်းမှာ၌သာ ကျွန်တော် မိန်းမောနေခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် စာစီစာကုံးကို ထိုညတွင် အပြီးရေးပြီး နောက်တစ်နေ့ ဆရာ့ထံ တင်လိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဖွံ့ဖြိုးရေးအချိန်တွင် ဆရာက တစ်ဦးချင်း အမည်ခေါ်၍ အမှတ်
ခြစ်ပြီးသား စာစီစာကုံးစာရွက်တွေ ပြန်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်အလှည့်
ရောက်သောအခါ စာရွက်ကိုပေးရင်း တစ်တန်းလုံးကြားအောင် ဖတ်ပြဘို့
ပြောသည်။ ပြီးသောအခါ ကျွန်တော့် စာစီစာကုံးမှာ ထိုခေါင်းစဉ်အတွက်
အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း ချီးမွမ်းသည်။ ဆက်ကြိုးစားဖို့ ကျွန်တော့်ကို
ပြောသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်း မသိဘူးဆိုသော
စကားကို ကောင်းစွာနားလည်သောနေ့ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဆက်ကြိုးစားပါ
ဆိုသော ဆရာ့စကားက ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်တွေ တစ်သီကြီးပေးအပ်
ခဲ့ပြီး ငယ်ဘဝ၏ အလှပဆုံးအိပ်မက်များလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြပါ၏။ ထိုအိပ်မက်
များ ကြာရှည်စွာ မက်ခွင့်မရခဲ့ခြင်းနှင့် မထင်မှတ်သော အပြောင်းအလဲ
များအကြား ခါးသီးစွာ နိုးထခဲ့ရခြင်းမှာမူ ကျွန်တော့်ဘဝပေးသာ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နှစ် (လေးတန်းနှစ်)ကျောင်းဖွင့်စမှာ ကျွန်တော့်ဖခင် နာမကျန်း
ဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်သို့သွားရောက် ဆေးကုသမှုခံယူသည်။ ရောဂါမသက်
သာသဖြင့် မိသားစုအားလုံး လိုက်သွားကြရပြီး နောက် နှစ်လကျော်
အကြာမှာ ဖခင်ဆုံးသည်။ နာရေးကိစ္စ ပြီးပြတ်၍ပြန်ကြသောအခါ
သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်ပင် ကုန်ဆုံးလုပြီ။ ကျောင်းမှ ငဲ့ညှာမှုကြောင့်
ကျန်နှစ်ဝက်ကို ဆက်တက်ခွင့်ရခဲ့သလို နဂိုစာတော်သူစာရင်းဝင်မို့
ထိုနှစ်စာမေးပွဲကို အခက်အခဲမရှိဘဲ ကျွန်တော်အောင်မြင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်ဦးစီးမရှိသော မိသားစု တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ
ဘဝရပ်တည်ရေး ခက်ခဲသည်ကြောင့် နောက်ထပ် တစ်နှစ်ခွဲအကြာမှာ
ထိုမြို့ငယ်ကလေးကို စွန့်ခွာပြီး ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့ကြရသည်။ အမေက
ကျွန်တော်တွယ်တာသော အဖေ့စာအုပ်သေတ္တာကြီးများကို မသယ်တော့ဘဲ
ကိုးကွယ်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လှူခဲ့ရန် လက်တွေ့ကျကျ ဆုံးဖြတ်ခဲ့

လေသည်။ ကျွန်တော်ကရောဘာများတတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းဆက်နေ ခွင့်ရသေးသဖြင့် (မောင်နှမအားလုံးကို ကျောင်းမထား နိုင်တော့) စာသင်ခန်းနှင့် မဝေးခဲ့စေကာမူ စာပေနှင့် ပတ်သက်သော အစောဆုံး အတွေးအိပ်မက် မျှော်လင့်ချက်တို့ ဤသို့လျှင် မဖူးခင် ကြွခဲ့ကြရပါ၏။

ကျွန်တော့်အတွက် အဖေ့အမွေဟူ၍ စာဖတ်ဝါသနာတစ်ခုတော့ ကျန်သေးသည်။ ဖခင်၏ စာအုပ်ပုံကြီးနှင့်ဝေးရသဖြင့် သူ့ရွေးချယ် စုဆောင်းခဲ့သော စာကောင်းစာခန်းများ မဖတ်ဖြစ်တော့စေကာမူ စာမျိုးစုံ လက်လှမ်းမီသမျှ အခွင့်ရသမျှတော့ ဖတ်ရှုဖြစ်သည်။ လက်လှမ်း မီသည့်အများစုမှာ ဝတ္ထုများသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က စာအုပ်အငှား ဆိုင်တွေ ခေတ်မစားသေး။ စာအုပ်ဟောင်းတွေ သက်သက်သာသာဝယ်၍ ရသေးသည်။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုတွေက အမျိုးအမည်စုံသလောက် ဈေးချိုသည်။ စာရေးဆရာစုံသလို အကြောင်းအရာကလည်း စုံသည်။

မြင့်ကျော်၊ မြင့်နီ၊ ကရမက်တို့၏ အလွမ်းဝတ္ထုများ၊ ဗိုလ်တာရာ (ရဲဘော် သုံးကျိပ်)၏ တောလိုက်မုဆိုး ဝတ္ထုများ၊ မိုးဝေ၏ စုံထောက် ဇာတ်လမ်းများ၊ ကြပ်ကလေး၊ ဇင်အောင်၊ ကြူမွှေးတို့၏ ဟာသ၊ ဓူဝံ၏ ရာဇဝင်နောက်ခံ လူစွမ်းကောင်း၊ ပြောရလျှင် အစုံဖတ်ဖြစ်သည်။ စာဖတ် သက်နှင့်အရွယ်ကလေးရလာသောအခါဇာတ်လမ်းသာမကအတွေးအခေါ်၊ ခေတ်နှင့် ဘဝသရုပ်ဖော်စာများကိုပါ နှစ်ချိုက်ရွေးချယ် ဖတ်ရှုတတ်လာ သည်။ ကျော်အောင်၏ အရေးကြီးပြီသွေးစည်းကြစို့၊ မင်းကျော်၏ ငါတို့ခေတ်နှင့်အပြိုင်၊ နတ်နွယ်၏ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း၊ မောင်သာရ၏ ကျဉ်တုတ်ခံဝံ့ မခံဝံ့၊ မြသန်းတင့်၏ ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်မည်၊ အောင်ကျော်စည်၏ ခင်ဗျားတို့ကို စိန်ခေါ်တယ်စသည်ဖြင့်။

#

အခြား ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွာဖတ်ရှုခဲ့သည်များမှာ တက္ကသိုလ် နောက်ခံ ဝတ္ထုများဖြစ်ကြ၏။ အောင်ပြည့်၏ ပြိုမှာလေလား မိုးရဲ့၊ တက္ကသိုလ်ခင်မောင်အေး၏ သည်မိုးမှောင်တုန်း မောင်ပုန်းပါရစေ၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ တပြည်သူမရွှေထား၊ အောင်ကျော်စည်၏

အဓိပတိလမ်း၊ မောင်သာရ၏ သူ့အရင်ကတယောက် သူက တယောက်။
ထိုအချိန်က အနုအလှစာပေနှင့် ဘဝသရုပ်ဖော် စာပေတို့တိုက်ပွဲ
ပြင်းထန်ချိန်။ တိုက်ပွဲဆိုသော်ငြား ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ဘဝ
ဆရာများက အနုအလှဆရာများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဝေဖန်သံတွေ
ညံသည့် ကာလဟု ပြော၍ရမည်ထင်သည်။ စာပေဝါသနာရှင် လူငယ်ထု
အတွင်းမှာ ထိုဂယက် အတော်ပင်ရှိကံခတ်ခဲ့ပြီး အနုအလှစာအုပ်
သမားဟု အထင်ခံရမှာ စိုးသူများပင် ရှိခဲ့ဘူးသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ပန်းတနော်လမ်းသားတို့ ထိုကိစ္စ အငြင်းအခုံ
ဖြစ်ဘူးသည်ကို အမှတ်ရနေသည်။ သူက ဘဝသရုပ်ဖော်စာပေမှာ ထမင်းနှင့်
တူပြီး အနုအလှစာပေများမှာ မှဲ့ပဲသရေစာမျှသာဖြစ်သည်။ ထမင်း
သာလျှင်လူတစ်ယောက်အတွက် လုံလောက်သော အာဟာရပေးနိုင်မည်၊
သရေစာကို အားထားလျှင် အာဟာရချို့တဲ့ပြီး အခန့်မသင့်ပါက
ရောဂါပင်ရနိုင်မည်စသည်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုပညာပေးသည်။ ကျွန်တော်က
အာဟာရအတွက် ထမင်းလိုအပ်သလို ရသကိစ္စအတွက် သရေစာလည်း
လိုအပ်သည် ချင့်ချိန်မှုသာ အခရာဖြစ်သည်ဟု စောဒကတက်သည်။
သူ့ကို နိုင်အောင်မပြောနိုင်သည့်အခါများ၌ ဟေ့ ကိုယ်ခံတွင်းတွေ့သလို
စားချင်တာ စားချင်သလောက်စားမယ် မင်းအပူ ဘာမှမပါဘူးဟု လူမိုက်
စကားပြောပြီး တစ်ဖက်သတ် ပွဲရပ်ပစ်ခဲ့သည်လည်း ရှိဘူးသည်။

ဘဝနှင့် ကင်းကွာလွန်းသည်ဆိုသော ထိုစာပေတို့၏ပရိသတ်
ကလည်း ကျွန်တော်အပါအဝင် မနည်းလှ။ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း
အတွေ့အကြုံအရမူ ထိုစာပေများသည် ဆရာတွေ ဝေဖန်သလောက်
အနုတ်လက္ခဏာချည့် ပြသည်တော့မဟုတ်ခဲ့။ ပြောရလျှင် ဘဝကို
တည့်မတ်ထိန်းကျောင်းသော ခွန်အားမျိုးပင် ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဥပမာ
ကျွန်တော် စွဲလမ်းခဲ့ဘူးသောဝတ္ထုများထဲတွင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏
တပြည်သူမရွှေထား ပါဝင်သည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ ထိုအချိန်က ဝေဖန်
(ထိုးနှက်) ခံရသော ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တပြည်သူမရွှေထားထဲမှ မြတ်ဆွေသည် ကျွန်တော်
ရင်းနှီးစွာ လေးစားအားကျရသော ဘဝနမူနာ ဖြစ်ခဲ့သလို ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့်

ဘဝတက်လမ်းရှာဖွေရာ၌ အထိန်းအကျောင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ရင်းနှီးစွာဟု ဆိုခြင်းမှာ လူလား မြောက်ရာခေတ်ချင်း မတူကြသော်လည်း (သူက စစ်ပြီးခေတ် ကျွန်တော်က တော်လှန်ရေးကောင်စီခေတ်) မြတ်ဆွေနှင့် ကျွန်တော် ဆင်းရဲတာချင်းတူသလို သတင်းစာပို့ရင်း ကျောင်းတက်ရတာချင်းလည်း တူနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြောင်းလာကတည်းက မိသားစုရပ်တည်ရေးအတွက် တစ်ပိုင်တစ်နိုင် အလုပ်လုပ်ကြရရာ ကျွန်တော်က မနက်ပိုင်းသတင်းစာပို့ နေ့လည်ပိုင်း ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။

မြတ်ဆွေကဲ့သို့ 'ထား' နှင့် မဆုံခဲ့ရစေကာမူ၊ သူ့လိုအဆင့်မြင့် အရာရှိကြီး မဖြစ်ခဲ့ရစေကာမူ (ကျွန်တော် တောင့်တမိခဲ့ဘူးသည်တော့ အမှန်)၊ သူ့လို ပီယာနိုမတီးနိုင်ခဲ့ စေကာမူ (မယ်ဒလင်တော့ တီးခဲ့ ဘူးသည် သို့သော် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မဟုတ်)၊ သူ့လို ဂေါက် မရိုက်နိုင်ခဲ့စေကာမူ (အားကျမှုတွေထဲမှာ ဒါတော့ မပါဝင်ခဲ့)၊ ဆင်းရဲ သော်လည်းစိတ်ဓာတ်အောက်တန်းမကျအောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်စောင့်ရှောက် နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ဘဝကို ပညာဖြင့် ရပ်တည်ဖြတ်သန်းနိုင်အောင် ကြိုးပန်း ဖြစ်ခဲ့ခြင်း၊ ယမုန်နာလို၊ မြတ်နိုးသူလို ဂီတတွေအပေါ် ခုံမင် နှစ်သက် ခံစားတတ်ခဲ့ခြင်းတို့အတွက် မြတ်ဆွေနှင့် တပြည်သူမရွှေ့ထား၏ ကျေးဇူး တွေ ကျွန်တော့်အပေါ် တင်ရှိခဲ့သည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ခုအနေဖြင့် မြတ်ဆွေလို ကဗျာတွေစပ် စာတွေ ရေးခဲ့ သည့်တိုင် သူ့လို ကျွန်တော် ကဗျာဆရာ စာရေးဆရာ ဖြစ်မလာခဲ့။ ဤသည်မှာ အားထုတ်ပုံ ကွာခြားသောကြောင့် ဖြစ်မည်။ ဖြတ်သန်း ရသော ခေတ်ချင်း မတူကြသည်လည်း အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြောလိုသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ်စာပေဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဝစာပေဖြစ်ဖြစ် စာဖတ် သူကို အကြွင်းမဲ့ အကျိုးမပြုသည့်တိုင် အကြွင်းမဲ့တော့ အကျိုးမယုတ် စေပါဟူ၍။ ခံယူကျင့်သုံးသည့်အပေါ် အထိုက်အလျှောက် မူတည် သည်တော့ ရှိပေလိမ့်မည်။

#

စာဖတ်ခြင်း အလေ့အထနှင့်အတူ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြင်းပြခဲ့သော စာရေးခြင်းဝါသနာကြောင့် ကျောင်းသားဘဝမှသည် လုပ်ငန်းခွင် အစောပိုင်းကာလအထိ စာတိုပေစလေးများရေးသားရင်း စာပေနယ်တွင်း ခင်ရောက်နိုင်ရန်လည်း ကျွန်တော် ကြိုးစားဖူးသည်။ ကျောင်းနှစ် ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းအချို့တွင် တစ်ပုဒ်တစ်လေဖော်ပြခံရ ဖူးသည်မှလွဲ၍ မဖြစ်ထွန်းခဲ့။ မဖြစ်ထွန်းရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ယခုအချိန်မှာ ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်တော့ အဓိကအားဖြင့် စိတ်ပျက်လွယ်ခြင်း တနည်းအားဖြင့် ထိုက်သင့်သော ဇွဲမရှိခြင်းများကို မြင်လာရသည်။

ထိုအချက်ကို မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုသို့ ကြိုးစားပန်းစား စာမူတွေပို့နေရင်း ခုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားခြင်းက သက်သေခံနေသည်။ ကျွန်တော်၏ စာပေနှင့်ပတ်သက်၍ အားထုတ်မှု အပြီးအပိုင် ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့သည်မှာ လည်း ထိုအချိန်ကတည်းကဖြစ်လေရာ ရွက်ကြမ်းရေကျိုအဆင့်သို့ပင် ကျွန်တော် မရောက်လိုက်။ ဆမ်းမားဆက်မွန်ကို ကိုးကားပြီး ဤသည်ပင် ခပ်ကောင်းကောင်းဟု အရှက်ပြေ ကျွန်တော်မပြောလို။ ကိုယ်တကယ် ဇူးသွပ်ခဲ့ဘူးသော အရာမို့ နှမော့တသစိတ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြစ်တင် မဆုံး ဖြစ်ရတတ်သည်ကိုလည်း ဝန်ခံရပေမည်။

ဘွဲ့ရပြီးနောက် ရန်ကုန်တစ်ဘက်ကမ်းရှိ သဘော်ကျင်းတခုတွင် ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်သည်။ မြို့တော်နှင့် မြစ်တစ်စင်းသာ ခြားသော်ငြား မိုင်ပေါင်းများစွာကွာ ဘိသကဲ့သို့အရာရာခွမ်းပါး နိမ့်ကျလှသော ဒေသခံ ဝန်ထမ်းတို့၏ ဘဝများကို နိစ္စဓူဝ ထိတွေ့စာနာခွင့်ရခဲ့သည်။ စာရေး ဝါသနာနှင့် ထိုအတွေ့အကြုံများ ပေါင်းစပ်ကာ ဝတ္ထုတို လေးများရေးဖြစ် သည်။ ရေးဖြစ်သမျှကိုလည်း ထိုစဉ်က နာမည်ကြီးမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်သို့ ပို့ဖြစ်ခဲ့သည်။ နှစ်လ တစ်ကြိမ်ခန့် အလုပ်မှ နေ့ဝက်ခွင့်ယူကာ ရန်ကုန် ဘက်သို့ကူး၍ ဆင်းဒဝစ်လမ်းရှိ အဆိုပါမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ကိုယ်တိုင် သွားပြီးစာမူပို့ရင်း ပယ်ထားပြီးသား စာမူများပြန်ယူသည်။

တစ်ပုဒ်တစ်လေမှ အရွေးမခံရသေးသော်လည်း အားလျော့သည် မရှိ။ ရေးမြဲ ပို့မြဲ။ ပြန်ယူလာသောစာမူများ၏ မျက်နှာစာမှ စာတည်း

လက်ရေးဖြစ်ပုံရသည့် ‘ပယ်ရန်’ ဆိုသော မှတ်ချက်တိုလေးများမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက စာစီစာကုံး လေ့ကျင့်ခန်း စာရွက်များပေါ်မှ ‘ကြိုးစားပါ’ သို့မဟုတ် ‘ဆက်ကြိုးစားပါ’ ဆိုသော ဆရာမ၏ မှတ်ချက်ကဲ့သို့သော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ကြိုးစားလိုစိတ်သာ ဖြစ်စေခဲ့လေ၏။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ပြန်ယူလာရသော စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးပေါ်မှာ ‘ပယ်ရန်’အပြင် အခြားမှတ်ချက်တစ်ခုကို ထူးထူးခြားခြားတွေ့ရလေသည်။ ယင်းမှာ ‘ကောင်းပါသည်။ သို့သော် သုံးရန်မသင့်သေးပါ’ ဆိုသော မှတ်ချက်ဖြစ်၏။ စာတည်းအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဦးမှ စာတည်းချုပ်ထံ တင်ပြသော မှတ်ချက်ဖြစ်နိုင်သည်။ ရှင်းသလိုလိုနှင့် မရှင်းလှသည်က ကောင်းပါလျက် ဘာကြောင့် မသုံးသင့်သေးရတာလဲ ဆိုသည်ပင်။ အမှန်တော့ မရှင်းသလိုလိုနှင့် ရှင်းပြီးသားဟု ပြောနိုင်မည်လားမသိ။ ကောင်းပါသည်ဆိုသော မှတ်ချက်က ရည်မှန်းချက်နှင့် ပိုမိုနီးကပ်လာသည့် သဘောယူသော် ရလောက်သည်။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ရေးလက်စ ဆက်ရေးရုံ၊ ပို့လက်စ ဆက်ပို့ရုံသာ။

သို့ရာတွင် ယခုပြန်စဉ်းစားရာ၌ ပုံပန်းမပေါ်တော့သော အကြောင်းများစွာအောက်မှာ အရေးရော အပို့ပါမလုပ် ဖြစ်တော့။ များစွာယိုယွင်းနေပြီဖြစ်သော ဝန်ထမ်းလောကမှာ လှော်ရင်းနစ်နေချိန်မို့လား။ သို့တည်းမဟုတ် ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးချက် မျက်နေသောကာလတစ်ခုကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထန်သည်း လာကြသော တိုင်းပြည်၏ အပြောင်းအလဲ လှိုင်းတံပိုးတွေအကြား ရေမျောကမ်းတင် ကူးခတ်နေခဲ့ရသော ကျွန်တော့် ဘဝကြောင့်လား။ အားလုံးဖြစ်နိုင်သည်။ သေချာသည်မှာ စာပေနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ ရည်မှန်းချက်သည် ဘဝ၏ အခြားအခြားသောရည်မှန်းချက်များနည်းတူ ညှိသာညှိ၍ မပြုခဲ့။

#

တမြန်မနှစ် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ခိုက် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ဦးထံ အလည်ရောက်ခဲ့သည်။ သူမက စက်မှုတက္ကသိုလ်

မှာကတည်းက ပြင်ပ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများပေါ်အထိ ထင်ရှားခဲ့သော ကဗျာဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယခု အငြိမ်းစားယူပြီးသည့်တိုင် အလျဉ်း သင့်သလို ကဗျာရေးဆဲ ကဗျာစာအုပ် ထုတ်ဆဲ။ မတွေ့တာ ကြာဆို မွေးကတည်းက ဟူသော ပြက်လုံးထဲကလို သူမနှင့် ကျွန်တော်တွေ့ဖြစ် ဆုံဖြစ်သည်က ယခုပါနှင့်မှ နှစ်ကြိမ်သာ ရှိသေးသည်။

အစ်ကိုကြီး၏အိမ်သို့ အလည်လာရင်း အမှတ်မထင်ဆုံကြခိုက် ငယ်စဉ်က နေခဲ့ဘူးသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့လေးမှ ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ဦးအဖြစ် မိတ်ဆက် သိကျွမ်းခဲ့ကြပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ထပ်မံ မတွေ့ ဖြစ်ကြတော့။ ကျောင်းမှာကတည်းက အစ်မကဗျာရေးသည်ကိုသိထား ကြောင်းနှင့် အစ်မ၏ ကဗျာပရိသတ်တဦးဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ဘူးသည်။ ယခုလည်း မာကြောင်း သာကြောင်း သာမက ကဗျာအကြောင်း စာအကြောင်းတွေပါ ပြောဖြစ်ရန်ရည်ရွယ်၍ သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် 'ငါ့မောင်ကစာရေးကောင်းဘဲ' ဟုခရီးရောက်မဆိုက် ပြောလာသောအစ်မ၏စကားက ကျွန်တော့်ကိုအံ့ဩစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စာရေးဘို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးကြောင်း တစ်လုံးတပါဒမျှ အစ်မကို မပြောခဲ့မိ။ ကျွန်တော်တို့ချင်း အလှပသလှပအဖြစ် ပြောဖို့ရာပင် တစ်ခါမှ မတိုက်ဆိုင်ခဲ့။ အစ်မမဆိုထားနှင့် သားသမီးတွေအပါအဝင် ကျွန်တော်၏ မိသားစုဝင်များပင် ထိုအကြောင်းကိုဂယနဏ မသိရှိကြ။ ထို့ကြောင့်ပင် အစ်မ၏စကား၌ သူတို့တစ်တွေပါ အံ့ဩကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပြီးခဲ့သည့်နှစ် အစ်မတို့မြို့နယ် မဂ္ဂဇင်းမှအမှတ်တရ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကိုကို ကိုးကား ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ဒုတိယမို့ အံ့ဩရပြန်၏။ ထိုမဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော် မေ့သလောက်ရှိနေပြီ။ ဖြစ်ပုံမှာ မတိုင်မီ နှစ်နှစ်ခန့် အစ်မနှင့်တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းစကားလလောက်မှာပင် အစ်မတို့မြို့(ကျွန်တော်၏ ကလေးဘဝ စာပေအိပ်မက်တို့ ဖြစ်တည် ပြယ်ပျောက်ခဲ့ရာမြို့) အထက်တန်းကျောင်း၏ နှစ်တစ်ရာပြည့်အထိမ်း အမှတ်ပွဲတော်နှင့်အတူ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရန် စာမူများဖိတ်ခေါ်ကြောင်း

သတင်းစာတွင် ပါလာသည်။ ကျွန်တော့်ဇာတိမြို့၊ ကျွန်တော့်ကျောင်း မဟုတ်စေကာမူ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အထင်ကရရှိလွန်းသော မြို့ဖြစ်သည်မို့ ပွဲတော်သို့ မသွားနိုင်ခဲ့သော်ငြား စာမူတစ်ပုဒ်တော့ ပို့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျွန်တော် ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာခဲ့ရပြန်ရာ လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်သည့် ကာလများမှာ ထိုစာမူကိစ္စ မေ့မေ့ ပျောက်ပျက် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ မြို့နှင့်ပတ်သက်၍ ရေးခဲ့သော အမှတ်တရ များစွာထဲမှာ ဆွေမျိုးရင်းချာ အစ်မတစ်ဦးနှင့် တက္ကသိုလ်တခုတည်းမှာ အတူရှိနေခဲ့ကြပါလျက် မသိကျွမ်းခဲ့ကြဘဲ လုပ်ငန်းခွင်ဝင် ပင်စင်ယူချိန် အရောက်တွင်မှ အမှတ်မထင်ဆုံပြီး ဆွေမျိုးစပ်ကြရသည့်အကြောင်း ပါဝင်လေရာ ဆောင်းပါးရှင် ကျွန်တော်ဟု အစ်မအနေဖြင့် သေချာပေါက် သိစရာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်း အစ်မ၏ ကဗျာတွေအကြောင်း ထဲမှာ ကျွန်တော် မဖတ်ရသေးသော ထိုဆောင်းပါးအကြောင်းက ဆေးရိုးသည်ပမာ ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါရင်း စကားလက်စသတ်ခဲ့ရ လေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အတွက် မဂ္ဂဇင်းရှာပုံတော်ဖွင့်သည့် အလုပ်က ကပ်လျက် ပါလာပြန်သည်။ အစ်မ၏စာအုပ်မှာ အခြား တယောက်ကို ပေးလိုက်ရသဖြင့် မရှိတော့၊ မြို့နယ်အသင်းရုံးခန်းသို့ သွားပြန်တော့လည်း လက်ကျန်ပင် မရှိတော့။ ကျွန်တော့် အဖြစ်က လိပ်ဥပျောက်လို့ လိပ်မရှာ ဆိုသောအဖြစ်မျိုး။ ပြန်ဖို့ရာအချိန်ကလည်း ကပ်နေပြီ။

နောက်ဆုံး ထိုမြို့သားနောက်တစ်ဦးဖြစ်သော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းထံ ပြေးရလေ၏။ သူက စာပေ ဝါသနာရှင် စာအုပ်စုဆောင်း တတ်သူမို့ အဆင်ပြေလောက်မည်ထင်သည့်တိုင် သူ့မှာလည်းမရှိ။ စိတ်ချလက်ချ ပြန်ပါကွာ ငါရှာပြီး ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ် ဟူသောစကားသာ ရပြီးပြန်ခဲ့ရ၏။ တကယ်လည်း မပျက်မကွက် ကျွန်တော့် ထံသို့သူပို့ပေး

ခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်ရလာသောအခါ မျက်နှာဖုံးအတွင်း စာမျက်နှာမှာ သူ့လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော မှတ်ချက်က ကျွန်တော့်ကို ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှား စေခဲ့လေသည်။ 'စာရေးကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းကို စာဆက် ရေးဘို့ တိုက်တွန်းချင်တယ်' ဟူသော သူ့မှတ်ချက်က ကျွန်တော့်ရင်ကို နှိုးဆွသလို ဖြစ်ခဲ့သည်မှာတော့ အမှန်။

ဆိုကြပါစို့ နတ်ရွေးဘုံမြောက်သလိုမျိုး။ ပြောရလျှင် အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုကို အကြောင်းပြု ထုတ်ဝေသည့် မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုတွင် တစ်ကြိမ်ပါဝင် ရေးသားဖြစ်ခြင်းမှာ ဦးဖိုးကျား၏ ဘုရားဖူးသွားခြင်း ဝတ္ထုတိုလေးထဲမှ ထွန်းမောင်၏ 'ခါတော်မှီ' ကုသိုလ်ဆိုသည်ထက် ဘာမျှမပို။ သို့ရာတွင် ကျေးဇူးရှင်သူငယ်ချင်းနှင့် ကဗျာဆရာမ အစ်မတို့၏ ပဋိသန္တာရတွေ အောက်မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျုပ်လူထူးပါရမီရှင်ဟုပင် အထင်ရောက် သွားမိလေသလား မပြောတတ်။ ရှိစေတော့။

#

ယခုတော့ ကျွန်တော် အွန်လိုင်းမီဒီယာမှာ မကြီးမငယ်နှင့် ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ်တွေ ရေးဖြစ်နေပြန်ပြီ။ ပြည်သူ ပြည်သား စာနယ်ဇင်း ခေတ်မှာ ရွက်ကြမ်းရေကျို ဂျာနယ်လစ် အဖြစ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် စာရင်း ပေါက်ခဲ့ချင်သေးသည်ကိုလည်း ဝန်ခံရပေမည်။ ခုလိုချိန် ဆမ်းမား ဆက်မွန်များ အနားမှာရှိနေခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်ကို သနားစရာ သတ္တဝါလေး သဘွယ် ကြည့်နေဖြစ်ဖို့များသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း 'ရွက်ကြမ်း ရေကျို' လောက် ဖြစ်ရရင်ဘဲ နည်းမှတ်လို့ ဆရာကြီးရယ်ဟု သူ့ကို ပြောလိုက်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

◆ ◆ ◆

ကျွန်တော်နှင့် ကျီးကန်း

ငယ်ငယ်က ည လူခြေတိတ်ချိန် ကျီးကန်းတွေ အုပ်စုလိုက် ထထယုံရင်း အော်သည်နှင့်ကြုံလျှင် ကျီးပြိုသည်ဟုလူကြီးတွေပြောကြောင်းမှတ်သားဖူးသည်။ နယ်ဘက်မြို့ကလေး၏ ညတွေက တိတ်ဆိတ်လွန်းသည်မို့ ကျီးပြိုသည့်အသံမှာ တစ်မျိုးချောက်ချားစရာ ကောင်းသည်။ သည်ကြားထဲ အချို့လူကြီးတွေက ကျီးပြိုလျှင် မျက်စေ့ပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်ကြ၊ ရသမျှ ဘုရားစာတွေဆိုကြ လုပ်တတ်ပြန်ရာ ဘာမျှမသိသော ကျွန်တော် ရင်တွေခုန်ရ၏။

မေးပြန်တော့လည်း 'ကျီးပြိုရင် မကောင်းဘူး' ဆိုသော တုံးတိတိ အဖြေကလွဲပြီး မရတတ်သဖြင့် နောက်ဆို မမေးတော့ပဲ ကိုယ့်ဘာကိုယ် စိုးရွံ့အားငယ်စွာ နေကျင့်ရသွားတော့သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ရန်သူ သို့မဟုတ် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကြောင့် ညကြီး အချိန်မတော်ထအော်ကြခြင်းဖြစ်မည်ဟူ၍ မစဉ်းစားတတ်သေး။ ညီညွတ်ခြင်းအရာမှာ ကျီးကန်းတွေ စာတင်လောက်သည်ကိုလည်း မသိနားမလည် တတ်သေး။

#

တကယ်တမ်း ကျီးကန်းနှင့် ကျွန်တော် နဖူးတွေဒူးတွေ ကြုံရသည်က အချိန်ပိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဘဝမှာဖြစ်၏။ မိဘများကိုးကွယ်သည့်

အိမ်နားက ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်းသွားပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် ကျွန်တော် လုပ်အားပေးလေ့ရှိရာ ဆွမ်းခံလိုက်ခြင်းသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ တွဲဖက်ကိုရင်တစ်ပါးက သပိတ်ပိုက် ကျွန်တော်က ဆွမ်းဟင်းဗျတ်(လင်ပန်း) ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ နံက်ဆွမ်းခံဝင်ချိန်တွင် သတ်မှတ်နယ်မြေအတွင်း ဆွမ်းခံအိမ်စေ့လိုက်၍ ဆွမ်းခံရသည်။ ရှိသလောက် ဆွမ်းဟင်းခွက် အရေအတွက်မရှိသဖြင့် နှစ်ခွက် တစ်ခွက် တူရာဟင်း ချင်းပေါင်းထည့်သည့်တိုင် တစ်ခါတရံ မလုံလောက်သည့်အခါ ဝတ်ခွက်ဖုံးဖွင့်ကာ ပက်လက်လှန်ပြီး ဆွမ်းဟင်းထည့်ရခြင်းများရှိတတ်၏။ သည်တွင် ကိုရွှေကျီးတို့နှင့် နှစ်ပါးသွားရတော့သည်။

ဝတ်ခွက်အဖုံးဖွင့်ပြီး ထည့်ရလောက်အောင် ဆွမ်းဟင်းတွေ ရသည့်တိုင် ကျွန်တော် စိတ်ချလက်ချ မပျော်နိုင်။ လစ်လျှင်လစ်သလို နီးစပ်ရာ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းပေါ်မှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဆင်းလာပြီး အဖုံးထဲမှ ဟင်းလျာများကို သုတ်ချီတတ်သော ကျီးကန်းတွေကြောင့် တစ်ခါတရံ ဝတ်ခွက်ဗန်း မှောက်သည်အထိကြုံပြီး ဆွမ်းမငတ်သည့်တိုင် လူကြားထဲ အရှက်ရမည့် အန္တရာယ်ကရှိနေသည်။

ဝါရင့်ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ သင်ကြားထားသည့်အတိုင်း လက်တစ်ဖက်က ဆွမ်းဟင်းဗျတ်ကို ထိန်းကိုင်လျက် အသင့်ယူဆောင်လာသော ဝါးစိမ်းတုတ်ချောင်းငယ်အား ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ယမ်းကာ ယမ်းကာ ကျီးခြောက်ရသည်မှာ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ ဖြစ်လေသည်။ ကျောင်းပြန်ရောက်၍ ကပ္ပိယကြီးထံ ဆွမ်းကွမ်းများ လိုအပ်သလို စီမံဆောင်ရွက်ရန် ချောချောမောမော အပ်နှံပြီးမှသာ သက်ပြင်းချနိုင်၏။ လှယ်ပြီးသော ဝတ်ခွက်များကို ဆေးကြော အခြောက်ခံခြင်းပြီးလျှင် ဆွမ်းခံသည့်အလုပ် ပြည့်စုံပြီ။

တစ်ရက် ဆွမ်းခံကပြန်လာပြီး ဝတ်ခွက်များဆေးရန် ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိရေတွင်းသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့၏။ ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် စိတန်းစိုက်ထားသော ကွမ်းသီးပင်များအောက်မှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ်

လမ်းနံဘေး မြေကြီးပေါ်တွင် နုတ်ခမ်းနီတျာတျာ ကျီးကန်းသားပေါက်
 လေးတစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ သူ့ခမျာ ယုံနိုင်ပုံမရဘဲ အကူအညီ
 တောင်းသည့်ဟန်ဖြင့်သာ တစာစာအော်နေ၏။ ကွမ်းသီးပင်ပေါ်ရှိ
 အသိုက်တွင်းမှကျပြီး ကယ်ဆယ်မည့်သူမရှိ ဖြစ်နေကာကျောင်းဝင်း
 အတွင်းရှိ ခွေးကြောင်တစ်ကောင်ကောင်နှင့်သာတွေ့လျှင် အကျိုးနည်း
 တော့မည်။

လက်တွင်းမှ ဝတ်ခွက်ဗန်းနှင့် ဆပ်ပြာခွက်တို့ကို အောက်သို့ချပြီး
 ထိုကျီးကန်းအာနီလေးကို ကျွန်တော် အသာအယာ ကောက်ယူကာ
 ဘေးကင်းရာရွှေ့ဘို့ နေရာတစ်ခုခုရှိလိုရှိငြား အနီးအပါးတွင်ရှာဖွေနေ
 မိ၏။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ ပူကနဲခံစားလိုက်ရပြီး
 နံဘေးတွင်လည်း ဘယ်ကရောက်လာမှန်း မသိသော ကျီးကန်းတွေက
 စူးစူးရှရှ ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်နေကြသည်ကို သတိထားမိလေသည်။
 သူတို့၏ သားငယ်ကိုဘေးလွတ်ရာပို့ပေးမည့်သူအပေါ် မသိသားဆိုးရွားစွာ
 ရန်မူနေသည့် ထိုကျီးကန်းတွေကို စိတ်လည်းဆိုး ကြောက်လည်းကြောက်
 သွားကာ ကျီးပေါက်ကလေးအား မြေပြင်ပေါ်သို့ပြန်ချ ပြီးနောက်
 ဝတ်ခွက်နှင့် ဆပ်ပြာခွက်တွေ ကမန်းကတန်းဆွဲ၍ ရေတွင်းဆီသို့ပြေးခဲ့ရ
 တော့၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျီးကန်းကို ကျွန်တော် မုန်းတတ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့လို ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဗျတ်ထဲမှဆွမ်းဟင်းတွေ
 ကျီးကန်းသုတ်မှာစိုးသလို အရပ်ထဲကအိမ်တွေ မှာလည်း သင်းတို့ရန်က
 အမြဲတစေရှိနေသည်။ ချက်ပြုတ်ပြီး ချက်ပြုတ်ရန်ပြင်ဆင်ဆဲ သားငါး
 ဟင်းလျာတွေကို မီးဖိုချောင်ထဲအထိ အတင့်ရဲစွာ ဝင်ဆွဲတာမျိုးကတော့
 အိမ်ရှင်မတို့အဖို့ ရိုးနေပြီ ဆိုရမည်။ တောနယ်ကျေးလက်မို့ သားငါးဈေး
 ကျချိန် တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ငါးခြောက်ငါးခြမ်းခွဲပြီး စကောထဲထည့် နေလှန်း
 သည့် အလေ့ရှိကြလေရာ ကိုရွှေကျီးကန်းတို့အတွက် ပွဲတော်အုပ်
 အရံသင့် တည်ပေးထားသည့်နယ် ဖြစ်တော့၏။ သည်မှာ အလိုလျောက်
 ကျီးခြောက်ပေးနိုင်သည့် ကျေးလက်နည်းပညာတစ်ရပ်မှာ ချီးကျူး
 မှတ်သားဘွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

ငါးခြောက်စသည့် ကျီးကြိုက်အစားအစာတွေ အိမ်ပြင်ထုတ် နေလှမ်းသည့်အခါ ကြည့်မှန်ဟောင်း (အပိုင်းအစ ဖြစ်စေ) အရွယ်တော် တစ်ချပ်ဗန်းထဲမှာ ထောင်ထားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လောဘအရာတွင် လူကိုယှဉ်နိုင်သော်လည်း ပညာမဲ့သည့်ကျီးခမျာဗန်းထဲမှအစာကိုအလစ် သုတ်ဘို့ထိုးဆင်းလာတိုင်း သူ့ပုံရိပ်သူလှစ်ကနဲမြင် ရန်သူထင်ပြီး အပြေး ဆုတ်ခွာပျံတက်ရတော့သည်။ ရှေးလူကြီးတွေ အကြံပိုင်ပုံကိုတွေးမြင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ဆိတ်ခဲ့ဘူးသော သင်းရို့တစ်တွေ အလှည့်စားခံရ သည်ကို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ခဲ့မိလေသည်။

#

ရန်ကုန်ကိုပြောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် ကျီးကန်းနှင့် နပန်းလုံးရသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့၏။ သို့သော် ထစ်ကနဲဆို တစ်ဆွေမျိုးလုံး ဝိုင်းအုံ့ရန်တွေတတ်ကာ အရပ်ထဲမှာလည်း 'ကျီးကန်း အုပ်စု' ဟုကျော်ကြားသည့် တစ်လမ်းတည်းနေ အမဲသားသည်မိသားစု၏ အယုတ္တအနတ္တတွေကို ကိုယ်တိုင်ကြားရဖန်များသည့်အခါ ယခင် ခေါင်းဆိတ်ခံရဘူးသည့် အတွေ့အကြုံနှင့်အတူ ကျီးတွေကို အမှတ်ရ ရ ပြန်လေသည်။

ထိုသို့ ကိုယ့်အတ္တနှင့်ကိုယ် ကျီးကန်းကိုရွံ့ကြောက်ကြောက်နေ ခိုက် တုံ့တေးသိန်းတန်၏ 'သာပါလိမ့်မယ် ရွှေကျီးညို' သီချင်းကလည်း ခေတ်စားလာပြန်ရာ 'မောင်ပြန်ရောက်ချိန်ကို ခါခါခွန်းချိုသာပါလိမ့်မယ် ရွှေကျီးညို' ဆိုသောတေးသွားလေးကို မညည်းဘဲမနေနိုင်ခဲ့။ တေးထဲ ကလို မျှော်နေမည့်ချစ်သူ ကျွန်တော့်မှာ မရှိ။ ပြောရလျှင် ထိုမျှအထိ အရွယ်မရောက်သေး။ သို့သော် စာတွေဖတ် သီချင်းတွေနားထောင်ပြီး ရင်ခုန်တတ်စပြုပြီ။ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲအပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် အတွင်းမှာတော့ ကျီးနှင့်ကျွန်တော် စစ်ပြေငြိမ်းစရာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျီးတို့အပေါ်ကျွန်တော်အမျက်ပြေစရာ အကြောင်းတစ်ရပ်ပေါ်ပေါက် ခဲ့လေ၏။

မှတ်မှတ်ရရ စာမေးပွဲဖြေပြီး နောက်တစ်ရက်က စနေနေ့။ နံနက် စောစော ဝရန်တာမှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေစဉ် အိမ်ရှေ့ ဗာဒံပင်ပေါ်မှ ကျီးသာသည့်အသံ ကြားရသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ အဒေါ်ကြီး၏ ကျီးသာကြောင်း သူ့အိမ်သားတွေကို သတင်းပေးသံနှင့် ရောယောင်ကာ ကျွန်တော် သတိပြုခဲ့မိခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆက်တွဲစကားတွေအရ သူတို့မိသားစု ဧည့်သည်မျှော်နေသည်ဟု နားလည်ရလေသည်။

ထိုနေ့က သူတို့မျှော်သည့် ဧည့်သည်ရောက်မရောက် ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော်နာမည်နှင့် စာတစ်စောင်တော့ နေ့လည်ပိုင်းမှာ မမျှော်လင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ (စကားချပ်။ ထိုခေတ် စာတိုက်မှ တံဆိပ်ခေါင်း ၅ ပြားကပ်ရသော ရန်ကုန်မြို့တွင်း ပို့စာများသည်နေ့ပို့လျှင်နောက်တစ်နေ့ ရောက်သည်။ ပြည်တွင်းပို့စာများ တံဆိပ်ခေါင်း ၁၅ ပြား ကပ်ရ၍ ပုံမှန်သုံးရက်ကြာတတ်သည်။ စာပျောက်ခြင်း စာမရောက်ခြင်းများ မရှိသလောက်နည်းပါး၏။)

စာမှာ တစ်တန်းတည်းသူငယ်ချင်း ကျောင်းသူတစ်ဦးထံမှ ဖြစ်ပြီး စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား မေးမြန်းခြင်းနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခွဲခွာရသဖြင့် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ပျော်မည်မထင်ကြောင်း ဘာကြောင်း ညာကြောင်း စာရေး စက္ကူတစ်မျက်နှာခန့်ရေးသားထားသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းပိတ်ရက် လွန်မြောက်သည်အထိ သူနှင့်ကျွန်တော် စာလေး ငါးစောင်လောက် အပြန်အလှန် ရေးဖြစ်ကြလေသည်။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်သောအခါ ဝိဇ္ဇာတွဲဖြင့် အောင်သော သူ တခြားကျောင်းသို့ ပြောင်းသွားသည်မှစ၍ အဆက်အသွယ်မရတော့။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင်ယနေ့တိုင် စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုးပါစာအမျိုးမျိုးကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်လက်ခံရရှိနေသည့်တိုင် ထိုကျောင်းပိတ်ရက်အစတွင် ရခဲ့သော သူငယ်ချင်း၏ စာတိုက်လေးက အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေဆဲ။ ယင်းမှာ ကျီးသာခြင်းနှင့်ဆက်စပ်နေမည်လား မသိ။ အရာရာကို နှလုံးသားနှင့် ရှုမြင်တတ်သော အရွယ်ပေကိုး။

#

ကျီးကန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးနှောက်ဖြင့် ဆင်ခြင်မိသည်မှာ ပြည်ပ (ဘန်ကောက်)တွင် သွားရောက် အလုပ်လုပ် ကိုင်ရာမှ ပြန်လာခိုက်တွင် ဖြစ်၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုကာလအတွင်း အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးပေါ် ရက်ခြားဆိုသလို လာလာနားပြီး ငြိမ်ငြောင်းစွာ သာလေ့ရှိသော ကျီး တစ်ကောင် (ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် အသံကိုလေ့ကျက်ကာ တစ်ကောင်ဟု ပြောရသော်လည်း စင်စစ် တစ်ကောင်တည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်) ကလည်းရှိနေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၏ ဆွမ်းခံဗျတ်ထဲမှ ဟင်းခွက် တွေကို လုယက်ဘို့ လောဘဇောတက်နေကြသည့် ကျီးကန်းများ၊ သူရို့ အမျိုး အာနိကလေးအား ကောက်ချီသူကို ရန်သတ္တရူပြုအော်ဟစ် (တိုက်ခိုက်) ခဲ့ကြသည့် ဒေါသကုမ္မာရကျီးကန်းများနှင့် ယခုနည်းစေတမန် ကျီးကန်းတို့ကိုနှိုင်းယှဉ်မြင်တွေးရင်း သတ္တဝါတို့၏ စေတသိတ်သဘောကို ကျွန်တော် မတောက်တခေါက် စောကြောဖြစ်ခဲ့သည်။

အဘိဓမ္မာသဘောအရ တိရစ္ဆာန်တွေမှာ စေတသိတ်မရှိ တစ်နည်း လောဘ ဒေါသ မောဟမရှိ။ အိပ်စားကာမသာ ရှိသည်ဟုကြားဘူး သည်။ သို့သော် အစာရှာရာမှာ ရဲတင်း၊ အမျိုးအတွက် ရန်လိုတတ်ကာ ဝမ်းမီးငြိမ်းချိန်မှာ သာယာညှင်းပြောင်းလေ့ရှိသော ကျီးနှင့်လူသား ဘာများ ခြားသနည်းဟု ကျွန်တော်တွေးတောမိ၏။ စင်စစ် အစာအတွက် သူတစ်ပါး ထမင်းလုတ် အတင်းပုတ်ကြ၊ အာဇာအတွက် အရှက်သိက္ခာမဲ့ကွက် ကြသော လူသားဆိုသူတွေ ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒုနှင့်ဒေး။ တစ်ချို့ ဝမ်းမီးငြိမ်းချိန်မှာပင် ကျီးလိုဂဏာမငြိမ်တတ်ကြ။

ကျီးနှင့်လူတူပေစွဟု နောက်တစ်ကြိမ် အတွေးပေါက်မိသည်မှာ အိန္ဒိယကျီးကန်းတွေ အာဖရိကမှာမင်းမူနေကြကြောင်း ဖော်ပြထားသော ဘီဘီစီသတင်းဆောင်းပါးကိုဖတ်ရှုစဉ်က ဖြစ်သည်။ ၁၉ ရာစု နှောင်းပိုင်း ၌ အာဖရိက (ကင်ညာ)တွင် အမှိုက်ပုံများ အားကြီးလွန်းသဖြင့် အုပ်ချုပ် သူတွေက အမှိုက်ကြိုက်သော ကျီးကန်းများကို အိန္ဒိယမှ တင်သွင်း မွေးမြူခဲ့ရ၏။ ယခုအခါ ထိုကျီးကန်းတွေ ပေါက်ပွားပြီး အမှိုက်ပုံသာမက အိမ်မီးဖိုချောင်ရော စားသောက်ဆိုင်တွေအထိပါ ဝင်ရောက်ကာ မြင်မြင်ရာ ဆွဲလွဲနေကြသဖြင့် ချောက်ကျနေကြရသည်။

ခေါ်စဉ်က ခေါ်ပြီး နှင်ချင်တိုင်း နှင်၍မရသည့် ထိုဖြစ်ရပ်တွင် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သည့် လူသားရင့်မကြီးတွေ လက်မှိုင် ချရသည့် 'ကျီးတို့၏မာယာ' မှာ ပြီးချင်စဘွယ်လည်း ဖြစ်၏။ ကင်ညာ တွင် နေသားကျကာမှ သူတို့ကို နောက်ထပ် မခေါ်တော့သောအခါ ထိုကျီးအနွယ်တို့သည် အတောင်အားကိုး၍ပျံသည့်အခါပျံ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးများပေါ်မှာ နားခိုရင်းလမ်းကြိုလိုက်သည့်အခါ လိုက်ကြခြင်း အားဖြင့် အိန္ဒိယအာဖရိကသို့ သူတို့ သင်္ဘောနှင့်သူတို့ ဝင်လာမစဲတသဲသဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထို့ပြင်တစ်ဝ အင်အားကြီးထွားလာသော သူတို့ကို နှိမ်နင်းရန် အလို့ငှာ ထောင်ချောက်ဆင်သူများကို မှတ်သား ရှောင်ရှားတတ်ရုံမက မတော်တဆ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရသည့် အခါများမှာလည်း လွယ်လင့်တကူ ရုန်းထွက်နိုင်ကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး မာ့တို့န်က သူ၏ အီကွေတာနှင့်လိုက်ပါခြင်း စာအုပ်တွင် အိန္ဒိယမှာ ကြုံခဲ့ဘူးသည့် ကျီးကန်းတွေကို သရုပ်ဖော်ရာ၌ အလေး ဂရုပြုခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်း နောင်တရခြင်း အလျှင်းမရှိကြ သူများဟု လူသားအရာထားကာတင်စား ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိ၏။

#

ဘီဘီစီမဂ္ဂဇင်း ဖတ်ရချိန်မှာ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ပြည်ပ (စင်္ကာပူ) တွင် ကျွန်တော်ရောက်နေပြီ။ ပြည်တွင်း၌ ကျီးလို လုယက်ကာ အသက်ဆက်ရတော့မည့် အနေအထားတစ်ရပ်ကို ရှောင်လွှဲရင်း ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ သပ္ပာယ်မျှတသည့် နယ်မြေသစ်မှာ ကျီးတွေလို လုယက်မစားရ ကျီးတွေလောက် အမုန်းပွားမခံရသည့်တိုင် ဠင်းတကြားမှ စာသူငယ်လို ပြိုင်ပြိုင်ခံ မွန်းကျပ်စရာတွေ ရှိကြောင်းကို တော့ ကျွန်တော် မှတ်သားမိသည်။ ၎င်းပြင် ဇာတိမာနကို ချိုးနှိမ်ရန်ကို လည်းအတော်ပင် အားထုတ်ရသည်။

သို့သော် မာခံတို့န်ပြောသည့် ကျီးလိုမျိုးမဖြစ်စေရန် ကျင့်ဝတ်
 ဘစ်ရပ်အနေဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့
 သည်မှာ ပြည်တော်ပြန်သည်အထိ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တိုင်းပြည်မှာက
 ကောင်းကျိုးအထွေထွေ ချွန်စေမြစေဘို့ ဒေါင်းအိုးဝေတို့ တွန်နေကနေ
 ကြံချိန်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဝမ်းမီးငြိမ်းစ ကျီးတစ် ကောင်လို
 'သာနေခွင့်' ကိုသာ မျှော်လင့်၏။

ဒေါင်းယောင်ဆောင်သော ကျီးတစ်ကောင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ
 မဖြစ်စေဘို့သည်လည်း အရေးကြီးသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဒီဇင်ဘာ

ကျွန်တော်က နိုဝင်ဘာလမှာ မွေးသူမို့ ဒီဇင်ဘာနှင့် နီးစပ်သည်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်မည်လားမသိ ဥတုသုံးပါးထဲမှာ ဆောင်းဥတုကို ကျွန်တော် အနှစ် သက်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ဒီဇင်ဘာမှာ ဆောင်း၏ သရုပ်က အပီပြင်ဆုံး မဟုတ်ပါလား။ နှင်းမြူတွေဝေဝဲသည့် ချမ်းမြမြနံ့ခင်းတွေကို ဒီဇင်ဘာ မှာ ကြုံရမြဲဖြစ်၏။

ငယ်စဉ်က နေထိုင်ဖူးသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့လေးမှာဆို (မြစ်နားနီး၍ ထင်သည်) ဒီဇင်ဘာမှာ နှင်းတွေ ပိန်းပိတ်အောင်ကျတတ် ၏။ ထိုအချိန်တွေကျောင်းတက်ရသည်မှာ အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းကြောင်း မှတ်မိနေသည်။ အမှန်က ကျောင်းသွားရသည်ကို ပျော်ခြင်းဖြစ်၏။ နှင်းမှုန် တွေကြား တိုးဝင်သွားခိုက် ဘာရယ်မဟုတ် ထိုစဉ်က ကျော်ကြားသော တံတေးသိန်းတန်၏ ဆောင်းနှင်းမြူနှင့် ကိုယ့်ချစ်သူသီချင်းကို အသံထွက် ညည်းမိသည်အထိ ဆောင်း၏ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံရတတ်လေသည်။

ကျောင်းစောစောသွားပြီး သူများကလေးတွေလို မကစားဘဲ (တကယ်တော့ နှင်းတွေကြားမှာ ကစားရတာလည်း ပျော်စရာပါ) ကျောင်း နောက်ဘက် ရေဆိပ်တံတားပေါ်မှ နှင်းခြုံလွှာ ထူထူထဲထဲလွှမ်းရာ မြစ်ပြင်ထဲသို့ ငေးရသည်မှာ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ သီချင်းထဲက နှင်းပွင့်

နန်းချီဆိုတာ ဒါပါလားဟုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ကျေနပ်နေတတ်လေသည်။ ထိုအခါမျိုးဆို ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း သံပင် နားဝင်မချိုချင်တော့။

#

အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ကျောင်းက နေ့ခင်းပိုင်းဖြစ်သဖြင့် နံက်ခင်း နှင်းမှုန်ကြားမှာ ကျောင်းတက်ရသည့် အပျော်ကို မရနိုင်တော့။ သို့သော် နှင်းမှုန်တွေကြား အလုပ်လုပ်ရသည်ကတော့ ပျော်စရာပင်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းမသွားခင် မနက်ပိုင်း သတင်းစာ ပို့ရသည်လေ။ ရန်ကုန်က နယ်မှာလို နှင်း (မြူ) အကျမစိပ် မသိပ်သည်းတတ်ပေမည့် ချမ်းမြသော ဒီဇင်ဘာဆောင်းသရုပ်တော့ ပီပီပြင်ပြင်ရှိတတ်မြဲ (ခုတော့လဲ ရန်ကုန်ဆောင်းဟာ နှင်းပျောက်တဲ့ဆောင်းဖြစ်နေပါပေါ့)။

ကြည့်မြင်တိုင် ဗားကရာလမ်းမှ ဟံသာဝတီလမ်းအထိ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် သတင်းစာ ပို့ရသောအလုပ်မှာ အေးသော ရာသီနှင့် အကိုက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့မြင်ကွင်းတွေကလည်း အခြားရာသီဥတုတွေနှင့် ခြားနားသည်။

မိုးနှင့် နွေမှာတွေ့ရခဲ့သော မိမိအိမ်ခြံဝင်း အိမ်ရှေ့လူသွားလမ်းမပေါ် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာထွက်၍ နေစာလုံ့လုံကြသူတို့အတွက် ကျွန်တော်လို သတင်းစာပို့သမားက မျှော်လင့်စောင့်စားအပ်သူ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကြည်ဖြူ လန်းဆန်းစေသည့် ဆောင်းနံက်ခင်းများက သာသာယာယာရှိစမြဲ။ နှင်းတွေ ထူထူထဲထဲကျသည့်အခါဆိုလျှင် စက်ဘီးနင်းတိုင်း မျက်နှာပေါ်နှင်းငွေလေးတွေ ထိတွေ့လာကြသည်မှာ ပစ္စက္ကကို မေ့လောက်သည်အထိ ကြည်နူးစရာဖြစ်ခဲ့၏။ သည်တခါ နှင်းပွင့်ပန်းချီက မြို့ပြနောက်ခံဖြင့် ဆန်းသစ်စွာ တစ်မျိုး လှပနေပေသည်။

ဒါတွင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေး။ ခေတ်က အရာရာကို ပြည်သူတံဆိပ်ကပ်ပြီးစည်းရုံးကုံးသွင်းတတ်သည့်ခေတ်မို့ဒီဇင်ဘာမှာလည်း

အလိုလိုနေရင်း ပြည်သူ့အားကစားလ ဖြစ်သွားရလေရာ အရှင်မွေး
 နေ့ချင်းကြီးဆိုသလို အစိုးရဦးဆောင်သော လူထုလှုပ်ရှားမှုတွေ အခမ်း
 အနားတွေဖြင့် ဝေဆာနေလေတော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ပြောသလို ကောက်ရိုး
 မီးတွေ ဖြစ်ကြသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အုပ်ချုပ်မှု အလွဲများအကြား
 စားဝတ်နေရေး တစ်စစလျော့ပါး နိမ့်ကျလာသည်က တစ်ကြောင်း
 တို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် အဖျားရှူးသွားကြသည့်တိုင် စောစောပိုင်း
 ကာလများ၌ အတော်ပင် စည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့၏။

ထိုကာလတွေကို ကလေးသာသာ အရွယ်ဖြင့် ဖြတ်သန်းရသော
 ကျွန်တော်အတွက် ဒီဇင်ဘာသည် အမှတ်ရစရာ တွေချည်း။ ရေဒီယိုမှ
 မရိုးနိုင်အောင် ကြားရသော အားကစားလလှုံ့ဆော် တေးသီချင်းတွေနှင့်
 အတူ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လမ်းတိုင်းလိုလို ရက်သတ္တပတ်လှုပ်ရှားမှုအကြံ
 နံနက်ခင်းလမ်းလျှောက်ပွဲတွေ ညခင်း အားကစား ပြပွဲ ပြိုင်ပွဲတွေက
 အခြားလူမှုရေး ဘာသာရေး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများနှင့် အပြိုင်ပင် စည်ကား
 ကြသည်။ ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အာရုံဝင်စားနေသော
 ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဆွဲဆောင်အားလည်း ကောင်းခဲ့သည်။

ထိုကစားပွဲမျိုးမှ မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင် အားကစားသမားတွေ
 ပေါ်ထွက်ခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိ၏။ အာရှချန်ပီယံ မြန်မာ
 ဘော်လုံးအားကစား ဒေသတွင်းမှာ မျက်နှာပန်းလှချိန်ဖြစ်သလို 'မြန်မာ
 နိုင်ပြီ' သီချင်း ရေပန်းစားချိန် ဖြစ်လေသည်။ တလောက ဒေသတွင်း
 ဘော်လုံး ပြိုင်ပွဲတခုမှာ မြန်မာအသင်း ရှားရှားပါးပါး အနိုင်ရသဖြင့်
 ကျွန်တော်တို့နှင့် မရှေးမနှောင်း မျိုးဆက်တန်းဝင် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးမှ
 'မြန်မာနိုင်ပြီ' သီချင်း ထုတ်လွှင့်ဖို့ မြန်မာ့အသံကို ညွှန်ကြားရာ ရုတ်တရက်
 ထိုသီချင်းရှာမရသောကြောင့် အခြားသီချင်းတစ်ပုဒ် အစားထိုးလွှင့်ထုတ်
 ခဲ့ရသည်ဟု ကြားရ၏။

ထိုသတင်းဝယ် မဆီမဆိုင် ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းသလို ခံစားမိခဲ့
 လေသည်။ အနိုင်ကိုဂုဏ်ယူခဲ့ဖူးသော မျိုးဆက်မှသည် အရှုံးနှင့်ယဉ်ပါး
 သောမျိုးဆက်သို့လိုလိုလားလား ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းမဟုတ်သည်မှာ သေချာ

သည်။ ထိုမှ နိုင်မှန်းရှုံးမှန်းပင်မသိ စိတ်မဝင်စားသော မျိုးဆက်သို့
ရောက်ရဦးမည် ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့သမိုင်း ရိုင်းပြီသာမှတ်။
ပြောသာ ပြောရသည် ကျွန်တော့်မှာလည်း ထိုမျိုးဆက်ဝင်တွေက အပြိုင်
အရိုင်း။ ထားတော့။

#

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ဒီဇင်ဘာက ပို၍လှလာသည်ထင်ရသလို
ပျော်ရွှင်ခြင်းအပြင် ကြည်နူးခြင်းတွေပါ သိမ်းရုံးပေါင်းစု ရတုသစ်ပမာ
ဘင်စားလောက်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ အထင်ကရ စွယ်တော်
ပင်တို့၏ နှစ်လွှာဆိုင် ရွက်ချပ်ကလေးများ ဆောင်းအခါ နှင်းရည်လူး
ဩလေတိုင်း နှစ်ကိုယ်ထွေးရန် အရေးကြုံပြီဆိုသော မေလှမြိုင်၏
'ဆောင်းအမိ' သီချင်းကို သတိရမိတတ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ 'ဆောင်းနှင်း
မြူနှင့်ကိုယ့်ချစ်သူ' အားခံစားချက်နှင့် သီဆိုတတ်ပြီဖြစ်သလိုကိုသန်းလှိုင်၏
'တစ်ဆောင်းသစ်ပြန်ပြီ' တို့ ခင်မောင်ကြီး၏ 'တက္ကသိုလ်မှာ ဝေတဲ့နှင်း'
တို့ကိုလည်း နှစ်သက်တတ်ပြီ။ ကျောင်းသားဘဝ ဒီဇင်ဘာခြောက်ကြိမ်
ပြတ်သန်းရသည့်အနက် တစ်ခုသော ဒီဇင်ဘာကိုမူ နှင်းမြူမကူပါဘဲ
အမှတ်ရစရာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဦးသန့် ဈာပန အရေးအခင်းသည် ၁၉၈၈ မတိုင်မီ အာဏာသိမ်း
အစိုးရကို စိမ်ခေါ်ခဲ့သော ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုများအနက် အပြင်း
ထန်ဆုံး ဖြစ်ပြီး ၁၉၇၄ ခု ဒီဇင်ဘာလအတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။
ကျွန်တော်ပန်းတနော်လမ်းသားနှင့် ထီးတန်းသားတို့သုံးဦးထိုအရေးအခင်း
မှာ လက်တိုလက်တောင်း ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဈာပနအတွက် ကျောင်းသားများ
တောင်းဆိုသော နှစ်နေရာအနက်မှ တစ်နေရာ (ရွှေတိဂုံဘုရား တောင်ဘက်မှစ်
လက်ရှိ ဗိမ္မာန်တည်ရှိရာ) ကို ခွင့်ပြုကြောင်း အစိုးရမှအကြောင်းကြား
ပါလျက် သမဂ္ဂဝင်းအတွင်း၌သာ မြှုပ်နှံကြဘို့ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်သူတွေ
ဆုံးဖြတ်ကြသည့်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ပန်းတနော်
လမ်းသားက နောက်ရက်မှာ ကျောင်းတွင်းသို့ပြန်ဝင်၍ ဆက်လက်

လှုပ်ရှားသည်။ အစိုးရက တပ်အင်အားဖြင့် ဝင်ရောက်ဖြိုခွဲရာ၌ အဖမ်းခံရသူများထဲမှာ သူ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

မကြာသေးမီကဦးသန့်ဂူဗိမ္မာန်ပုံစံသစ်ဖြင့်ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးကို ဆန္ဒပြကျောင်းသားဟောင်းများ သဘောမတူဆိုသည့် သတင်းတခု ထွက်ပေါ်လာရာ မိဒီယာရှေ့ တွေ့ရသူမှာ မျက်နှာသိထဲက ဖြစ်နေသဖြင့် ပန်းတနော်လမ်းသား ရှိရာသထုံသို့ လှမ်းမေးရ၏။ သူက 'ဦးသန့်အရေးအခင်းအထိ ဒီပုဂ္ဂိုလ် တက္ကသိုလ်မရောက်သေးတာတော့ ငါသိတယ်' ဟုသာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ဖြေသည်။

'ဒါဆို မင်း တစ်ခုခုပြောသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား' ဟု ဆန်းသစ်တိုးတက်နေသော မိဒီယာတွေအားကိုးနှင့် ကျွန်တော် အားမလိုအားမရ ပြောသောအခါ မထုံတက်တေးလေသံဖြင့် စကားလက်စသတ်ဘို့ သူကြိုးစားခဲ့လေသည်။ 'ချေးခြောက်ရေနှုး ဒါတွေ မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ ပြောလို့လဲ ဒီလိုလူတွေ ကန့်လန့်ကာနောက် ပြန်ဝင်မှာမှ မဟုတ်တာ' သူ ဥပစာကြောင့် ကျွန်တော်ကွဲမြဲတို့ပြီး လေသံပြင်းပြင်း ခွန်းတုံ့ပြန်မိသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

'ချေးခြောက်မဟုတ်ဘူး သမိုင်းကွသမိုင်း၊ မင်းနဲ့ မင်းခေတ်ရဲ့သမိုင်း အတွက် တစ်ခုခုပြောသင့်တယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား။ အနည်းငယ် လေသံပြောင်းလာသည်မှအပ ကျွန်တော့်စကားကို (ဟိုတုံးကလိုပင်) စာရင်းထဲ ထည့်သင့်သည်ဟု သူ မှတ်ယူပုံမရ။ 'ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် တွေပြောမနေပါနဲ့ကွာ၊ လူတယောက်စာတစ်ကြောင်းနဲ့သမိုင်းမဖြစ်သလို မျက်နှာပြောင်တိုက်တိုင်းလဲ သမိုင်းမဟုတ်ပါဘူး' ဆိုကာ အကြောင်းတခု ပြပြီး ဖုန်းချသွားခဲ့လေသည်။ သူ့စကားမှာ ထောက်ပြစရာတွေ ရှိနေပေမင့် ကျွန်တော် သူ့ကို ထပ်မဆက်တော့။ မျက်နှာပြောင်တိုက်တိုင်း သမိုင်း မဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာပြောင်တိုက်တတ်သူတွေ ပွဲမလှနဲ့ နိုင်အောင် သမိုင်းသတိရှိစေဘို့လူတယောက်စာတကြောင်းက အထောက်အကူ ပြုနိုင်သည်ဆိုသည်ကို သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လျှင် ဆွေးနွေး (ငြင်းခုံ) ဘို့သာ ကျွန်တော် စာရင်းတို့ထားလိုက်ဖြစ်၏။

#

နောက်ပိုင်း ဒီဇင်ဘာတွေမှာတော့ စိတ်ကူး မယဉ်သာလောက်အောင် လက်တွေ့ဘဝတွေမှာ လှုပ်ရှားရုန်းကန် နေခဲ့ရ၏။ သို့တိုင်အောင် ဒေါသမူ စိတ်စေတသိတ်တွေအကြား တစ်နှစ်တာ မလူးသာမလွန့်သာ ဖြစ်ရသမျှ ဒီဇင်ဘာရောက်လျှင် အန္တမ်းတွေအပန်းတွေ အတန်ပြေသလို ခံစားရသည်ကိုတော့ သတိပြုမိဆဲ။ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်သည်ချင်း အတူတူ ဒီဇင်ဘာမှာ ပို၍ စိတ်လက်ကြည်လင်ကာ တရားထူးတရားမြတ် ရသလို အတွေးဝင်တတ်ခြင်းများ ရှိနေဆဲ။ ကျွန်တော်၏ အစွဲကြောင့်သာ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် နှစ်သစ်တခုသို့ ဝင်ရောက်ရန် ပြင်ဆင်ရသောလမို့ မျှော်လင့်ချက် အသစ်အသစ်တွေ ဖြစ်တည်နိုင်သောကြောင့် ပေလား ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

သည်သဘောကိုတော့ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးရာ နိုင်ငံဒေသ အချို့ မှာလည်း ဂရုပြုမိသည်။ သူတို့ဆီမှာ နာတာလူးပွဲတော် ကာလလည်း ဖြစ်သည်မို့ စီးပွားပညာရှာရန်အလို့ငှာ ခွဲခွာနေကြရသော မိသားစုတွေ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြ နှစ်သစ်ကို အတူကြိုကြသည့် အပျော်အပြုံးတွေ အလှူပယ်မြင်တွေ့ကြားနာမုဒိတာပွားဘွယ်ရာဖြစ်လေသည်။ ခရစ်စမတ် နေ့ တရားဝင်ရုံးမပိတ်သည့် နိုင်ငံမျိုးမှာပင် ထိုအပျော်တွေ မြင်သာရာ ဒီဇင်ဘာသည် ကမ္ဘာကို အပျက်ကူးစေသော လပေလားဟု ကျွန်တော် တွေးမိ၏။

'ကျုပ်တို့ဆီမှာ ခရစ်စမတ်ကို အပူချိန် ၄၀ စင်တီဂရိတ်မှာ ကျင်းပ ကြတာဗျ' ဆိုသော ကမ္ဘာတောင်ဘက်ခြမ်း နိုင်ငံသားတဦး၏ စကားကို ကြားရသည်၌ ခရစ်စမတ်ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် ဆီးနှင်းထု တွဲမြင်နေကျ ကျွန်တော် (သတိမမူ၍ ဂူမမြင်ခဲ့သမျှ) အာရုံထွေပြားရသည့်တိုင် မယုတ် လျော့သော သူ့အပျော်ကို အသိအမှတ်ပြုမိပြန်၏။ တစ်ဆက်တည်း ဒီဇင်ဘာကို ဆောင်းနှင့် ယှဉ်တွဲစွဲမက်ခဲ့ဖူးသည့် စွဲမက်နေဆဲလည်း ဖြစ်သည့် ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် ဒီဇင်ဘာတိုင်း ဆောင်းမဟုတ်ဟု အနုသာသနဆုံးမခြင်း ပြုရသည်။ ဒီနိုင်ငံမှာ ရာသီဥတု နှစ်မျိုးရှိတယ် မိုးရွာတာနဲ့ မိုးမရွာတာဟု သူတို့ဆီက လူရွှင်တော်တွေ ပြက်ဖူးသော

စင်္ကာပူတွင် ထိုအဆုံးအမဖြင့် ဒီဇင်ဘာတွေကို ကျွန်တော်ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဒီဇင်ဘာသည်ကျွန်တော့်ဘဝမှာအရေးပါသောကာလတစ်ခုလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အိမ်ယာတည်ထောင်ခဲ့သည်မှာ ဒီဇင်ဘာလဖြစ်၏။ ကိစ္စများမြှောင် လူတို့ဘောင်ဝယ် အိမ်ထောင်သက်မွေး ခြံနှယ် မြေးသားဆိုသလို အိမ်ထောင်တစ်ခု၏ တာဝန်ကိုထမ်းရင်း မျိုးဆက်သစ်တွေ တိုးတက်ရစ်စေဘို့ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရသည်နှင့် ဒီဇင်ဘာကို တခုတ်တရအမှတ်မထားဖြစ်သည်မှာကြာတောင့်ကြာပြီ။ သားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်ကာသူတို့ဘဝသူတို့ထောက်မခိုင်သည်အထိပြည်တွင်းရောပြည်ပက ရေကြည်ရာမြက်နုရာတွေမှာ မာနကိုမြေအယောင် ဝိရိယကို မြင့်မိုရ်တောင်ပမာအားထုတ်ကျင့်ကြံပျိုးထောင်၍မှလက်စမသတ်သေးလူက တစ်စစ အိုပယ် (အို၍အပယ်ခံရခြင်း) ဖြစ်လာနေပြီ။

သည်တော့မှပင် ဒီဇင်ဘာပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှ ဖယ်ခွာသွားကြပြီး ဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိရ၏။ ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှာ နောက်ထပ်ဘယ်နှစ်ဒီဇင်ဘာလောက် ကျန်နိုင်တော့မည်ကို စိတ်တွက်တွက်သည့်အလုပ်ကိုလဲ လုပ်ဖြစ်လေသည်။ သင်္ချာသဘောအရ ကိန်းဂဏန်းတွေကို ခိုင်မြဲသည် (ကိန်းသေ) ဟု သတ်မှတ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော့် ဒီဇင်ဘာလက်ကျန် ကိန်းဂဏန်းတွေ ဘယ်လိုမှ မခိုင်မြဲနိုင်သည်ကို သိလင့်ကစား ကျွန်တော် ရေတွက်နေမိ၏။

#

သို့ပါလျက် ဆယ်စုနှစ်အတွင်း ပထမဆုံးပြန်ဆုံခွင့်ရသောအခါ ဒီဇင်ဘာသည် အေးမြခြင်း ကင်းနေသလိုပင်။ ဆောင်းမရှိသော အရပ်မှာ အနေကြာနေခဲ့သော ကျွန်တော် ဆောင်းမပီသောဒီဇင်ဘာကို ဘယ်လိုနားလည်ရပါ။ ပြီးတော့ ဆောင်းချစ်သူပြီပြီ ကျွန်တော်မွတ်သိပ်သော ဆောင်းဖွဲ့ ဆောင်းနောက်ခံ တေးချင်း အနုပညာတွေ မျိုးဆက်သစ်မှာ ပါးလျားလာခြင်း။ ဒါကတော့ ဆောင်းမှမဟုတ်။

အရေပြားတစ်ထောက်စာ အလှအပနှင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကိုသာ အသားပေး အနုစိတ်ခြယ်မှုန်းလိုသော ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည်၏နောက်မှာ ဆောင်း နွေ မိုး သုံးပါးလုံး၏ အလှတွေ အပယ်ခံပီဘိ ဖြစ်နေသည်မှာ မသင့်တော်သလို ကျွန်တော်ခံစားရ၏။ သဘာဝအလှကို အလေးထားခံစားတတ်မှု ချို့တဲ့လာခြင်းနှင့် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်တွေ ယိုယွင်းလာမှု မည်သို့မည်ပုံ ဆက်စပ်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပြောမပြတ်။ သို့သော် ရင်ထဲတော့မကောင်း။

လွန်ခဲ့သောတစ်ပတ်က သားအငယ်ကောင် စင်္ကာပူမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်လာ၏။ ကျောင်းဆင်းပြီး လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကာစမှာ တာဝန်ကလဲ ကျေချင် သင်စရာ မှတ်စရာ လေ့လာစရာတွေကလဲများ သည်ကြားထဲ ကလေးတယောက်လို ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်ပေးနေကျ မအေကလဲ အနားမှာမရှိသည်မို့ (မရွှေတောက်က ကျွန်တော့် ဒီဇင်ဘာကိုပြည့်စုံ စေချင်လို့လားမသိ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာလိုက်လာသဖြင့် ယခုတော့ ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိနေပြန်သည်) သားထံက ဖုန်းဆက်သည် ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် မျှော်လင့်သော်လည်း အတန်ငယ် ထူးခြားသည်တော့ အမှန်။

စကားထွေထွေထူးထူးပြောလေ့မရှိသူက အလုပ်တွေများနေ၍ ဖုန်းဆက်ဘို့ မေ့နေကြောင်း တောင်းပန်စကားလိုလို ပြောနေပြန်ရာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အဖေ ကျွန်တော်ကလည်း စာကိုသာ ဖွဲ့နွဲ့ရေးချင်ရေး စကားမှာ လေးလုံးတစ်ပါးပြည့်အောင် စိတ်မရှည်တတ်သူပြီပြီ 'မင်းဘာပြောချင်လို့လဲဟဲ့' သာ မေးချလိုက်လေ၏။ လေဒီတောက်ခေါ် မရွှေတောက်ကတော့ သူ့သားကို ဒီလိုပြောရပါဟု နဘေးကနေ မျက်စောင်း တချီချီ။

'မနေ့က ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ နှစ်သုံးဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့လေ' ဟု ကိုလူပျို ရှက်တိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြောသံကြားမှ အမှန်ပင် ကျွန်တော် သတိရလိုက်၏။ သူပြောသည့်နေ့ (မတိုင်မီတရက်နေ့) က ကျွန်တော်တို့ (သူ့အဖေနှင့် အမေ) အိမ်ထောင်သက် သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်သည့် နေ့။

လူရေးလူရာ အဖြာဖြာတွေကြားမှာ ဒါတွေမေ့လျော့သည်ကို အပြစ်လို ကျွန်တော်မမြင်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် အပြစ်မမြင်မှတော့ သားသမီးဆိုသည် ဝေလာဝေး။ 'ဒါလေးများကွာ' ဟု စေတနာနှင့်မတန်သော စကားကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

'နှစ်သုံးဆယ်မဟုတ်ဘူး သားရဲ့၊ သုံးဆယ့်တစ်နှစ်'။ ဒီအဖေနှင့်တော့ မဖြစ်ချေဘူးဟူသော လေသံနှင့် စကားရောဖောသော ဝင်လုပ်ရင်း (ကျွန်တော် သားသမီးတွေနှင့်စကားပြောလျှင် တယ်လီဖုန်း စပီကာကို ဖွင့်ထားလေ့ရှိသည်) သူ့အမေမရွှေတောက်ကပြင်ဆင်ချက်ပါတစ်ပါတည်း ထုတ်လွှင့်လေ၏။ သတင်းစာတွေဘာတွေထဲမထည့်ကြဘူးလားဆိုသော သား၏အမေးကိုတော့ (အချို့အချို့တွေ လုပ်ကြလေ့ရှိသလို အဖေအမေ အတွက် သားသမီးတွေက ဆုတောင်းပေးသည်မျိုးကို ဆိုလိုတာလား မသိ) မထည့်ဖြစ်ပါဘူးသားရယ် ဟုသာ သူဖြေလေသည်။

ဟိုးအရင်ကျောင်းသားဘဝ (အိမ်ထောင်မကျခင်ကာလ)တုန်းက ဖတ်မိသလို နီးစပ်သူတွေကိုလည်း (အထူးသဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော အိမ်ထောင်သည်တွေကို အပျော်သဘော) ဖောက်သည်ချခဲ့ဘူးသော မဂ္ဂဇင်း ကာတွန်းတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရလိုက်မိသဖြင့် အပျော် လိုလိုအပြက်လိုလို (မရွှေတောက်ကြားသာအောင်) သားကိုပြောဖြစ်ခဲ့၏။

'ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာခဲ့ကြတာ သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ကြီးများတောင် ရှိသွားပြီလို့ လူတကာသိအောင် ဖေဖေမကြေညာ ပါရစေနဲ့ ငါ့သားရယ်၊ မင်းတို့လည်း မလုပ်ကြပါနဲ့။'

သည်အဖေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသော သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးပင်စိတ်လိုလက်ရရယ်ခဲ့ကြ၏။ မိသားစုအပျော်ဆိုသည် မှာ ဒါမျိုးထင်သည်။ သည်ဒီဇင်ဘာမှာ ကျွန်တော်ကတော့ ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခတွေကို တန်းဆာဆင်ခြင်း တစ်ရပ်လေလားဟု အဘိဓမ္မာဆန်ဆန် တွေးနေဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အင်းယားလိပ်

တစ်လောက သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ သမီးမင်္ဂလာဆောင် အင်းယားလိပ်
ဟော်တယ်မှာ ကျင်းပရာသို့ သွားဖြစ်ခဲ့သည်။ မသွားမဖြစ်လို့ ဟု ပြောလျှင်
ရမည်။ ထိုပွဲမျိုး သွားရမှာ အလွန်ဝန်လေးသလောက် ကျွန်တော့်ကို
ထိုပွဲမျိုးဖိတ်သူ အလွန်ရှားသည်။ ဒါကိုပင် ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာ
ရ၏။ သည်အတွက် ကံတရားက ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ရှိနေသလား
မဆိုနိုင်။ ဖိတ်ကြားသူ အလွန်နည်းသည့်ကြားမှ မသွားမဖြစ်သော
ပွဲမျိုး တစ်ခုတစ်လေ ရှိချိန်တွင် ကျွန်တော် (တမင်ရှောင်လွှဲခြင်း
မဟုတ်ပါဘဲ) တစ်နည်းနည်းဖြင့် အဝေးရောက် နေတတ်သောကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေထားဦး ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အသိုင်း
အဝန်းမှာပင် ထိုအခြင်းအရာက သိသာလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်
တူတူမ အရင်းအခြာတွေ မင်္ဂလာဆောင်မှသည် ကလေးကင်ပွန်းတပ်
အထိ ကျွန်တော် မတက်ဖြစ်သည်က များသည်။ သူတို့ကလည်း
အကြောင်းသိတွေမို့ ကျွန်တော့်ကိုဖိတ်လျှင် မင်း နင် အလုပ်များလို့
(တကယ်တော့ ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ သူတို့ရှေ့မှာထိုင်နေတာ မြင်လျက်
သားနှင့်) မလာနိုင်လဲ မင့် နင့်မိန်းမလာပေစေပေါ့၊ ဦးမလာအားရင်

အန်တီကို ဆက်ဆက်လွတ်ပါနော်စသည်ဖြင့် စကားခံလေးတွေနှင့် ဖိတ်ကြသည်။

သူတို့ညီမ၊ အစ်မ သူတို့အန်တီ (ကျွန်တော့်ဇနီး) ကလည်း ဒါမျိုးဆို ဖိုးကျိုင်းတုတ် အဟုတ်ကြီးမို့ ကြာတော့ နှစ်ဘက်ဆွေမျိုး (နှင့် မိတ်ဆွေရင်းချာ) တွေအကြား လူမှုရေးပွဲလမ်းတွေမှာ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် သာ စတားဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုတော့ လမ်းချော်လာသည့် ဥက္ကာပုံပမာ ပေယျာလကံ ထားကြလေတော့လေသည်။ သည်အတွက် ဇနီးနှင့်တကွ သူတို့အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။

ပြောရလျှင် ဒီကိစ္စကဆွေမျိုးမိသင်္ဂဟကြားမှာတွင်မက မိသားစု အတွင်းမှာပါ (ကောင်းသည် မကောင်းသည် အပထား) ပြောစမှတ် ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့် သားအကြီးကောင် မင်္ဂလာဆောင် ကျွန်တော် မတက်ဖြစ်ခဲ့။ ပြည်ပမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် တီဘီသံသယဖြင့် ဆေးသောက်နေရသည်။ သူတို့မူအရ ဆေးကို အိမ်မှာပေး မထားဘဲ ဒေသန္တရဆေးခန်းမှာ နေ့စဉ်သွား၍ သောက်ရသည်။ မင်္ဂလာဆောင် သတင်းကြားသဖြင့် ဆရာဝန်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ သူက ဆယ်ရက်စာဆေးပေးပြီး သွားခွင့်ပြု၏။

ဖြစ်ချင်တော့ ထိုရက်အတွင်းမှာပင် ရာထူးလစာဖြင့် နောက်အလုပ် တစ်ခုက အလုပ်စဝင်ဘို့ ခေါ်သည်။ သည်အလုပ် အကြောင်းပြု၍ လက်ရှိအလုပ်ကိုလည်း နှုတ်ထွက်စာ တင်ထားပြီးပြီ။ ဘာကိုရွေးမလဲ။ ရှင်းပါသည်။ အဖေမလာလဲ (အမေက ရောက်နှင့်နေပြီ) ငွေလာလျှင် ပြီးသော သားမင်္ဂလာဆောင်အတွက် အစ်ကိုကြီးဇနီးမောင်နှံကို ခေါင်းကိုင် အဖေ အမေနေရာထားကာ မင်္ဂလာပွဲကို အစီအစဉ်အတိုင်း ကျင်းပစေခဲ့ လိုက်၏။ သည်အတွက် သားရောအဖေပါ အမနာပအပြောခံရတာမျိုး တွေရှိခဲ့ပေမယ့် ခေတ်စားခဲ့ဘူးသော စကားတခွန်းလို ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါဘဲပေါ့။

#

အင်းယားလိပ်ကို ကျွန်တော် မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ စစ်အစိုးရ တစ်သက်ဟု ပြော၍ရသည်။ ဆိုခဲ့ဘူးသလို ကျွန်တော့်ကို ဒါမျိုးဖိတ်သူ အလွန်နည်းသည့်အထဲ နိုင်ငံတကာ ဟိုတယ်အသစ်တွေ အလှူအလှူ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်မို့ တစ်ခုတစ်လေ သွားဖြစ်သည်မှာလည်း အင်းယားလိပ် မဟုတ်။ အခြားအခြားသော တစ်ခေတ်က စူပါစတားတွေ နည်းတူ အင်းယားလိပ်မှာ နှစ်ဘက်မိဘ သတို့သား သတို့သမီးတို့၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာကို စိုးမိုးနိုင်စွမ်းရှိပုံသိပ်မပေါ်တော့ (သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာတွေနှင့်ကိုယ့်သားမင်္ဂလာဆောင်အတွေ့အကြုံ အရပြောခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်)။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မိသားစုလို အင်းယားလိပ် ပရိသတ်တွေကတော့ ရှိနေဆဲ။ သူတို့မှာ တခြားအကြောင်းတစ်ရပ် ရှိချင် ရှိနိုင်ပေမည့် အင်းယားလိပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် ကျွန်တော် ကတော့ သဘောကျသည်။ ကျွန်တော့်အတွေးက အတ္တဆန်ကောင်း ဆန်မည် သို့သော် ရှားရှားပါးပါး သွားတာချင်းအတူတူ အင်းယားလိပ် မင်္ဂလာဆောင်သွားရခြင်းက ကျန်နေရာများထက် ကျွန်တော့်အတွက် 'ကြေးမုံရိပ်သွင် ငယ်ရုပ်ဆင်' နိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။ ယရာဝါသ သမ္မာဓ နယ်ပယ်မှလူသားတစ်ဦးအဖြစ် အင်းယားလိပ်မှာ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်စွန်းစွန်းက မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ခဲ့သည်လေ။

ယခု အင်းယားလိပ်မြင်တော့ ကျွန်တော်အမှန်ပင် ရင်ထဲမကောင်း။ နှစ်သုံးဆယ်အတွင်း ဘာမျှ မပြောင်းလဲခြင်းသည် လူသားတစ်ဦးအတွက် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည့်တိုင် အင်းယားလိပ်လို တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက် အဆောက်အအုံတခု နှစ်အတန်ကြာ သည်အတိုင်း သည်အတိုင်း ဆိုသည်မှာ (ရှေးဟောင်းသုတေသန ရည်မှန်းချက်နှင့် မစပ်ဆိုင်သမျှ) ကြားကောင်းသောအရာတစ်ခုဟု ကျွန်တော်မထင်။ ဒါက နိုင်ငံပုံရိပ်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်မို့ပင်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာက တရုတ်ကားတွေထဲမှာ စာတမ်းထိုးသလို ဒီအဖြစ်မျိုး တကယ်ရှိသလား ဟု မေးရမလောက် ဒါမျိုးတွေ ထုနှင့်ထည်နှင့်။

လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ခန့်က ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ဘူးသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ခွဲခွာခဲ့ရသော မွေးရပ်မြေကို အလည်ပြန်သည့်အခါ လူတွေ အိုသွားသည်မှအပ အရာအားလုံး မပြောင်းလဲသည့် အကြောင်း 'ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်ခလုတ်တိုက်လဲခဲ့ဖူးသည့် ကျောက်တုံးကြီးပင် ထိုနေရာမှာ နဂိုအတိုင်း ရှိနေဆဲ' ဟု သရုပ်ပါပါ ရေးသားထားသည်ကိုတွေ့ရဖူးသည်။ ခေတ်စံနစ်တစ်ခုတည်း၏ အောက်မှာ အင်းယားလိပ်ရော ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲ ဟုပြောရမလိုဖြစ်နေပြီ။ ထားတော့။

ကျွန်တော် ငယ်ရုပ်ဆင်ချင်သလောက် မဆင်သာခဲ့ပေမဲ့ (အရာရာမှာ နှစ်သုံးဆယ်တံဆိပ် ခပ်နှိပ်ပြီးသားမို့) အပြောင်းအလဲ သိပ်မရှိသည့် အင်းယားလိပ်က အတိတ်ကြေးမုံပြင်မှာ ပိုထင်ရှားသလို တော့ရှိလေ၏။ ဆင်ဝင် ဧည့်ခန်းကျယ်ကိုဖြတ် ဘယ်ဘက်ကသတို့သား (အတိအကျတော့ မမှတ်မိ) ညာဘက်က သတို့သမီး ဆင်းသည့်လှေကား နောက် ကော်ဖီဆိုင်ကိုကျော်လျှင် ခန်းမဝင်ပေါက်။ ဘိသိက်ဆရာ ဦးဆောင်လျှက်အရံတွေပန်းကိုင်တွေ (ကျွန်တော့်တုန်းက ဒါတွေတစ်ခုမှ မပါ) နောက်မှာ သတို့သား သတို့သမီးလက်ချင်းဆက် မိဘဆွေမျိုး ဆွေခြံရံလျှက် ခန်းမတွင်းဝင်ရန် ကောင်းချီးမင်္ဂလာ သြဘာဘွဲ့ဖြင့် အခါတော်ပေးသည်ကို စောင့်ကြို ကြသည့်နေရာ။

ပြီးတော့ ဧည့်ခံခန်းမထိပ်မှာ မင်္ဂလာစင်မြင့် နံဘေးဘက်မှာ တေးဂီတစင်မြင့်။ သူများမင်္ဂလာပွဲလာသည်ကိုခေတ္တမေ့ပြီး ကိုယ့်တုန်းက ပုံရိပ်တွေသာ ကိုယ်ပြန်မြင်နေမိသည်မှာ တရားပါမည်လားမသိ။ ကျွန်တော့် စားပွဲမှာ မျက်နှာစိမ်းမောင်နံ့ နှစ်ဦးသာရှိပြီး သူတို့ချင်း စကားတွတ်ထိုးနေကြသဖြင့် ကျွန်တော် လွတ်လပ်စွာ အတွေးနယ်ချဲ့ နေနိုင်သည်။ ဂီတဝိုင်းမှ ဖျော်ဖြေသံကိုပင် နားဝင်တစ်ချက်မဝင် ဘစ်ချက်။ ဧည့်သည်တွေ တဖွဲဖွဲ ဝင်လာကြသည်ကိုလည်း အမူမဲ့အမှတ်မဲ့။

မင်္ဂလာအချိန်ကျရောက်ရန် တစ်နာရီလောက် စောင့်ရသည်ထင် ပည်။ တောင်ရှည်ပုဆိုး ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ပိုးစလွယ် ခေါင်းပေါင်းတို့ဖြင့်

ကျနော့ ဆင်ယင်အပ်သော ရေဒီယိုအဆိုတော် တဖြစ်လဲ ဘိသိက်ဆရာ
တစ်ဦး စင်မြင့်ပေါ် တက်လာကာ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြောပြီး မင်္ဂလာ
မောင်နှံကို စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ အတိုင်းမသိဘွဲ့ကို ဂီတပိုင်းမှ
အိတ်ခတ်သီဆိုပေးလျက် အစီအစဉ်ကျ ဝင်လာကြသော သတို့သား
သတို့သမီးနှင့်တကွ ရှေ့ပြေးတွေ အရံတွေ ပန်းကိုင် ဗန်းကိုင် ငွေဖလား
တိုင်တွေ အားလုံးမှာ နုနယ်ပျိုမြစ်ခြင်းတွေအပြည့်။ ဟိုတုံးက တို့လည်း
သည်လို ပျိုမြစ်နေမှာပါဘဲဟု တွေးရင်း ယခုပင် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်
နှစ်ထဲ ပြေးကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စရာ ကိုယ့်
သတို့သမီးက ကိုယ်နှင့်မှ ပါမလာဘဲ။

ခုတော့လဲ မရွှေတောက် (ကျွန်တော့် အင်းယားလိပ် ပါတနာ)
က ကျွန်တော်မရှိလျှင်ဖြစ်သည် သားနှင့်မြေး မရှိလျှင်မဖြစ် တနည်း
ကျွန်တော့်အတွက် သူ့ရှိဖို့ထက် သားနှင့်မြေးအတွက် သူ့ရှိဖို့ ပိုလိုအပ်
သည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ခိုင်မာစွာဖြင့် ကျွန်တော်သွားရာလိုက်ခြင်း
ကျွန်တော်နှင့် အတူပွဲတက်ခြင်းအမှု မပြုသည်မှာ အတန်ကြာပြီ။
ဤဧည့်ခံပွဲသို့ သူပါမလာနိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ချလက်ချ
အတွေးနယ်ချဲ့ခွင့်ရနေ၏။ တစ်နည်း ဘိသိက်ဆရာက ဘိသိက်ဆရာအလုပ်
လုပ်နေခိုက် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အလုပ် ကျွန်တော် လုပ်နေမိ၏။

လောကကြီးဟာ သူ့ဘာသာသူ ထောင့်စေ့နေပါတယ် ဆိုသော
ဇာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး၏ ခန့်ခန့်စာသားအချို့ကို အမှတ်ရမိသေးသည်။
တစ်ခါတလေ လောကကြီးသူ့ဘာသာသူ ထောင့်မစေ့သည့်အခါ (ဆိုကြ
ပါစို့ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာဆောင်တုံးက) ဘိသိက်ဆရာအလုပ်ကို ကျွန်တော်
လုပ်ရသည်လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ဘိသိက်ဆရာအလုပ် ဆိုသော်လည်း တကယ်က (ဧည့်ခံပွဲမို့) အခမ်း
အနားမှူးအလုပ်သာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လုပ်ခြင်း
မဟုတ် တီးဝိုင်းအဖွဲ့ကို လျှပ်တပျက် အကူအညီတောင်းခံခဲ့ခြင်းသာ။

ဖြစ်ပုံက မင်္ဂလာအချိန်ကို သတို့သားနားနေခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေရင်းမှ အခမ်းအနားမျိုးမရှိ (မငှားရ) သေးသည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိခြင်း။ နှစ်ဘက် အတွေ့အကြုံမရှိရသည့်အထဲ ဆက်ဆံရေး မပြေလည်သည့် အကျိုးဆက်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မိဘကျွန်တော်အသိုင်းအဝန်းဆိုသည် ကလည်း အများအားဖြင့် လက်ဖက်တစ်ရိုး ကွမ်းတစ်ရာဖြင့် အိမ်ရာ ထူထောင်လာကြသူများဖြစ်ရာ ယခုကိစ္စမျိုးတွင် များစွာအထောက်အကူ မဖြစ်လှ။

သူ့ဘက်ကျပြန်တော့လည်း မိသားစုထဲမှ ပထမဆုံးမင်္ဂလာဆောင်။ ပြီးတော့ ဟိုဘက်သည်ဘက် ဆွေးဆွေး နွေးနွေး ရှိခဲ့ကြသည်မဟုတ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်မှာသာ လုံးဝတာဝန်ရှိသည် ဆိုရမည်။ မိန်းခလေး ရှင်ဘက်က လိုအပ်သည်ထက် ပိုဟန်ချီသည်ဟု ခံစားမိသည့်အလျောက် ဘယ်သူနှင့်မှ မတိုင်ပင်ပဲ ထင်ရာလုပ်ခဲ့သည့် အကျိုး။ မိခင်မုဆိုးမနှင့် ညီအကိုမောင်နှမတွေကိုလည်း (မာနဖြင့်) ကျွန်တော် ကြားမဝင်စေခဲ့။ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းရန် မည်သူ့ထံသို့မှလည်း မချဉ်းကပ်ခဲ့။

ထို့ကြောင့် အစီအစဉ် တိမ်းပါး ချွတ်ချော်မှု မကင်းနိုင်မှာ သေချာသည် သို့သော် အခမ်းအနားတစ်ခုလုံး ပြင်ဆင်ပြီး ကာမှ အခမ်း အနားမျိုးလိုနေမှန်း သိရသည်ကတော့ အတန်ငယ် ရုပ်ပျက်စရာ ဖြစ်သည်။ အခမ်းအနား ဘယ်လိုစ၍ ဘယ်လို ဆုံးကြမည်ဆိုသည်ကို အသာထား ဒီအခန်း(နားနေခန်း)ထဲက ဘယ်လိုဘယ်တော့ ထွက်ကြ မှာလဲ ဆိုသည်ပင်လျှင် အဖြေကမရှိသေး။ မရွှေတောက် တစ်ယောက် ကတော့သူ့အခန်းထဲမှာထိုင်စဉ်က နာမည်ကျော် အလှဖန်တီးရှင်တစ်ဦး၏ လက်စွမ်းပြခြယ်သမှုကို ခံယူနေပြီ။ ထိုအဖြစ်ကို သူမသိ။ ခုချိန်မှသူ့ကို ဒီကိစ္စဖြင့် ပူပန်စေခြင်းငှာလည်းမသင့်။

အခန်းတွင်းရှိစာရေးစက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် စာသားအချို့စီစဉ်ကာ အချောရေးသားပြီးနောက် အောက်ထပ် ခန်းမအတွင်း ကျွန်တော် ဆင်းလာသောအခါ (ထုံးစံက သတို့သားသတို့သမီးတို့ အခမ်းအနား မစမချင်း ကိုယ့်အခန်းတွင်းကိုယ် လူမြင်မခံဘဲ နေလေ့ရှိကြသည်)

သို့သည်အချို့ ရောက်စပြုပြီ။ သူတို့ကိုအသာ ကွင်းရှောင်ကာ စန္ဒယား ဘိုကြီး တေးဂီတအဖွဲ့ရှိရာ ဖျော်ဖြေရေးစင်မြင့်သို့ သွားသည်။ ပြီးမှ အစ်မကြီး(ဒေါ်) တင်တင်မြထံ ကျွန်တော်ယူလာသော စာရွက်ကိုပေး၍ အကိုးအကြောင်းပြောပြ အကူအညီတောင်းရသည်။ သဘောကောင်းသော အစ်မကြီးက ကျွန်တော်ရှင်းပြသမျှ နားထောင်ပြီး အပြီးဖြင့် စိတ်မပူရန် အားပေးသည်။

ကျွန်တော်အပေါ်ထပ် အခန်းသို့ပြန်ရောက်တော့ အလှူဖန်ဆင်းရှင် အခန်းထဲမှာ ရောက်နေပြီ။ 'ဘယ်ကို သဝေထိုးနေတာလဲ သတိုး သားရယ်၊ ဒီမှာ ဒို့ရင်မောနေပြီ၊ အခမ်းအနားက စတော့မှာလေ. .' ဟု ခင်ခင်မင်မင် ချွဲချွဲပစ်ပစ်ပြောသံ၌ ကျွန်တော်စိတ်ပိန်သွား၏။ 'ကဲ ခင်ဗျားလဲ ရင်မမောရအောင် ကျုပ်လဲ စိတ်မပိန်ရအောင် တခြားသာ ကြွတော်မူပါဗျာ' ဟု အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခိုင်းလိုက်သောအခါ မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့် သူထွက်သွားလေသည် (ယခုခေတ်သာဆို လိုင်းပေါ်တင် အဆဲခံလိုက်ရမည့်အမျိုး)။ အခန်းတွင်းတွင် ခေတ္တ အနားယူ၍ လွင့်ပါးနေသောစိတ်များကို စုစည်းပြီး အချိန်ကျသောအခါ ကျွန်တော် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

အစ်မကြီး(ဒေါ်)တင်တင်မြနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း။ ကျွန်တော်တို့မင်္ဂလာခမ်းမအဝင်ဝတွင် အသင့်ဖြစ်သည်နှင့် အစ်မကြီးက သူမ၏ ကျော်ကြားသော မူပိုင်တေးတပုဒ် ဖြစ်သည့် (အတိုင်းမသိ အစား ကျွန်တော်ရွေးချယ်ထားသည့်) 'မင်္ဂလာမောင်မယ်' သီချင်းကို စန္ဒယားဘိုကြီးတေးဂီတအဖွဲ့နှင့်တွဲဘက်၍ ခန့်ညားစွာ သီဆိုလိုက်သည်။ သံစုံတီးဝိုင်း၏ နရီချသံနှင့်အတူ ခန်းမအတွင်းသို့ခြေချပြီး 'သံသာ ကမ်းတိုင် တူပြိုင်ကူးမယ်လေ ဆုထူးကို မောင်မယ် စုံချွေ. .' အစပိုဒ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှံ လက်ချင်းယှက်၍ လျှောက်လှမ်းကြလေသည် (နောက်မှ ကျွန်တော့် မိခင်နှင့် အကိုကြီး ကျွန်တော့်ညီစုံတွဲ ပြီးတော့ မရွှေတောက် မိဘနှစ်ပါး အဒေါ်အပျိုကြီး ကျန်တာမမှတ်မိတော့)။

မိဘဝတ္ထရား ချီးမြှင့်အပ်သော အရွယ်ပေ.. (ထိုစာပိုဒ်ကို အကြိုက်ဆုံးဟု ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်း အစအဆုံး သိသည့် ပန်းတနော် လမ်းသားက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း ပြောလေ့ရှိသည်) ဆိုသော အပိုဒ်အစမှာ ကျွန်တော်တို့ စင်မြင့်အနီးသို့ရောက်၏။ ထိုမှ စင်မြင့်ပေါ် ရောက်၍ မောင်ကလင်္ကာမယ်မှာလက်ဝဲ နေရာယူ ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်ပြီး ကြတော့ သီချင်းနောက်ဆုံးပိုဒ် 'မောင်ရှေ့ကို တည့်တည့် လျှောက်မယ်လေ မယ်လဲ တည့်တည့်လိုက်ကာ လျှောက်မယ်မောင်ရေ..' ကို သီဆို အဆုံးသတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်းလိုပင် အစ်မကြီး၏ အောင်မြင် ကြည်မြဲသော အသံဖြင့် ကြေညာချက်ကို ကြားရလေ၏။

'လေးစားအပ်သော ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းပရိသတ်အပေါင်း တို့အား နှစ်ဖက်သောမိဘများ နှင့် မင်္ဂလာသတို့သား သတို့သမီးတို့၏ ကိုယ်စား ခင်မင်ရင်းနှီးစွာကြိုဆို နှုတ်ခွန်းဆက်သ အပ်ပါတယ်ရှင်။ ဒီကနေ့ ဧည့်ခံပွဲကတော့ ရန်ကုန်မြို့နေ ဦး ×× ဒေါ်×× တို့၏ သား.. မောင်(+++)နှင့် ရန်ကုန်မြို့နေ ဦး×× ဒေါ်×× တို့၏သမီး မ (++++) တို့၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲဖြစ်ပါတယ်။ ယခုအခါ သတို့သမီးသတို့သား မောင်နှံတို့ နှစ်ဘက်မိဘ ဆွေမျိုး စုံညီစွာဖြင့် မင်္ဂလာခန်းမအတွင်း သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နေရာယူကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။'

ဤမင်္ဂလာပွဲသို့ မေတ္တာရှေ့ထားကာ ကြွရောက်ချီးမြှင့်တော် မူကြသည့်အတွက် အထူးပင်ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းနှစ်ဘက် သောမိဘများနှင့် သတို့သား သတို့သမီးတို့၏ ကိုယ်စားပြောကြားအပ် ပါတယ်ရှင်။ ဧည့်ပရိသတ်ကြီးမှလည်း သတို့သားသတို့သမီး တို့သည် မောင်နှံစုံပြီး သက်ရွယ်ကြီး၍ ခိုင်ဖြီး သွန်းသွန်း မြစ်နွယ်ထွန်းသည့်တိုင် ပေါင်းသင်းပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေကြောင်းဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်းမင်္ဂလာ အထိမ်းအမှတ် တည်ခင်းဧည့်ခံသော စားသောက်ဖွယ်ရာ အာဟာရများကို သုံးဆောင်တော်မူကြပါရန် လေးစားစွာပန်ကြားအပ်ပါတယ်။'

လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ကျော် ကိုယ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကိုယ် ကိုယ်တိုင်အရေးပေါ် စာစီခဲ့ရသော မင်္ဂလာဩဘာ ကြေညာစာတမ်း

လေး(မှတ်မိသမျှ) ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစာကြောင့် မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခု သက်ဝင်လှုပ်ရှားကာ အောင်မြင်ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထို စာတမ်းကို ကိုးခန်းပျို့ထဲမှ မှတ်မိသမျှ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းတလေ သည်သွင်း၍ ထိုမျှလောက် အချိန်အတွင်း ရေးသားနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် သိပ်အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါ။ အကျဉ်းအကျပ်နှင့်ကြုံလျှင် စွမ်းဆောင်ရည် ပို၍မြင့်လာတတ်သော လူ့သဘာဝသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုစာအတိုအစကို အဖက်လုပ်၍ ကျွန်တော့် အကျဉ်းအကျပ်အား ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့သော အစ်မကြီး (ဒေါ်) ဘင်တင်မြ၏ သဘာနှင့်စေတနာကို ပို၍လေးစားချီးကျူးမိခဲ့ရပါသည်။ ဝင်စစ် အစ်မကြီးသည် မောင်ဖြစ်သူ စန္ဒယားဘိုကြီးအဖွဲ့တွင် ပါဝင် သီဆိုရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ထိုအတွက်သာတာဝန် ရှိလေသည်။ အခမ်းအနားမှူးဆိုသည်မှာ သီးခြားပင့်ဖိတ်ရသူ ပညာရှင်ဖြစ်ရာ မြန်မာ့အသံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အစီစဉ်ကြေညာခဲ့သူ တဦးဖြစ်သော) အစ်မကြီးအတွက် ခက်ခဲသည့်အလုပ် မဟုတ်သည့်တိုင် ငြင်းဆိုပိုင်ခွင့် နှိမ့်နေပါလျက် ကျွန်တော့်အခက်အခဲကို စာနာကာ စိတ်လိုလက်ရ ကူညီ ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ တကယ်လည်း အစ်မကြီးသာ မကယ်ခဲ့လျှင် အင်းယားမြင်တိုင်း မျက်ရည်ပိုင်းရမည့် အဖြစ်။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာဆောင်ကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးသူ ဘင်ဦးတော့ရှိခဲ့၏။ ကျွန်တော့် အလုပ်မှ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လေသည်။ ယုံကြည်လောက်သော သတင်းအရ သူ့စကားမှာ 'ဒီမင်္ဂလာဆောင်တော့ သဘောကျတယ်ဟေ့၊ အပိုအလိုမရှိကွက်တိဘဲ' ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပကာသနမနှစ်သက်ပကာသန နောက်လိုက်မလုပ်လိုသည့် စိတ်ဓာတ်ကြောင့် လူကြိုက်မများသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ကြားဖူးထားသည်။ အလှမ်းကွာလှသော်လည်း တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုမှာ (တစ်ပါတီအစိုးရလက်ထက်) လက်အောက်ဝန်ထမ်းကို ရာထူး တိုးပေးလိုသဖြင့် သူ့အား မထင်မရှား နိုင်ငံငယ်တခု၏ သံအမတ်ကြီး

အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရပြီး ထိုမှာပင် အငြိမ်းစားယူသွားရသည်။ ထိုမှ ဆယ့်နှစ်နှစ်အကြာ နဝတအစိုးရလက်ထက်တွင် ဘာအကျိုးခံစားခွင့်မှ မရပါဘဲ ဝန်ထမ်းလောကကို ကျွန်တော် စွန့်ခွာရသည်။

နောက်ထပ် အမှတ်ရစရာတစ်ခုမှာ ထိုနေ့ကမင်္ဂလာပွဲအပြီး အထိမ်းအမှတ်ဓာတ်ပုံတွေ - ရိုက်ကြတော့ အလှဖန်တီးရှင်မမကို ခြေကန် မိခဲ၍ လားမသိ ကျွန်တော့်မှာ ကျီးသူဌေးမီးသွေးငိုဆိုသလို နဂိုမရှိသည့် ကြားက နဂိုင်း ဖြစ်၍ နေလေ၏။ မရွှေတောက်နှင့် တွဲရိုက်သမျှမှာလည်း သူကနတ်ပင်ယိုးမှား ဝိုးဝါးတွေ့ချွတ် ကိုယ်လုံး ညွတ်အောင် လှနေသမှု (ဟိုတုန်းကအတွေး) ကျွန်တော်ကတော့ မီးလောင်တဲ့တုံးငုတ်တို့မှာ ပုံးစုတ်အို စွပ်ထားသို့လေးဆိုသလို။ ဆရာမောင်မောင်ညှပ်(ဓာတ်ပုံ) လက်လျှော့ရသောရုပ်ဟု ထိုဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘန်ကို အကြောင်း အားလျော်စွာ ကြည့်ရှုဖြစ်သော ကျွန်တော် မှတ်ချက်ပြုဘူးသည်။ ဒါသည်လည်းသမိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ချေ၏။

#

သူများမင်္ဂလာဆောင်ကိုလာရင်းက ကိုယ့်မင်္ဂလာဆောင်ကိုယ် ပြန်တွေး နေသည့်အဖြစ်မှ နိုးထလာတော့ ဘိသိက်ဆရာက ချီးမြှောက်၍ ကောင်းဆဲမို့တော်ပါသေးရဲ့ဆိုရမည်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးဇနီးမောင်နှံ တို့မှ မင်္ဂလာအောင်စံပါယ်ပန်းကုံး ချီးမြှင့်ခြင်း၊ မင်္ဂလာလက်စွပ်များ ဆင်မြန်းပေးခြင်း ပြီးတော့ မင်္ဂလာအခမ်းအနား အောင်မြင်ကြောင်း ကြေညာခြင်း ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားခြင်းစသည့် ဗဟုသုတ ဖြစ်ဖွယ်များကို ကျွန်တော် ငေးမောနေမိ၏။ တစ်ဆက်တည်း စင်မြင့် တစ်ဘက်ရှိ အယ်စီဒီပိတ်ကားချပ်ပေါ်မှ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများထံ အကြည့်ရောက်သွားပြန်သည်။ ကျော်ကြားသော အထက်မြန်မာပြည် ဒေသများတွင် သွားရောက်ရိုက်ကူးထား ကြသည့် မူဟန်အမျိုးမျိုး သတို့သားသတို့သမီး စုံတွဲဓာတ်ပုံများဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်နှင့် ခြားနားသည့် အလေ့တစ်ခု။ ပုဆိုး
 ဘန်းတင် အကြင်လင်မယားဘဝသို့ မရောက်မီ သွားလာ ပျော်ရွှင်ကြသည့်
 ကြည်နူးဘွယ်မှတ်တမ်း (ဖန်တီးချက်)ကို ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲ၏ အင်္ဂါရပ်
 ဘစ်ခုအဖြစ် ရှုမြင်လာကြသည်မှာ မည်မျှကြာခဲ့ပြီနည်း။ ယဉ်ကျေးမှုဟု
 ဆိုလျှင်ရော ထိုယဉ်ကျေးမှု ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကို သွားကြမည်နည်း။
 ကျွန်တော်စိတ်လှုပ်ရှားလက်စနှင့် သောင်စဉ်ရေမရတွေးနေ မိလေ
 သည်။ သည်လိုဆို အင်းယားလိပ်ရော ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကအတိုင်း
 ဘယ်ဟုတ်တော့လို့တုန်း။

စင်စစ် အင်းယားလိပ်ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်ထက်ပို၍ အပြောင်း
 အလဲများ ကြုံခဲ့ရသလို ကြုံရသမျှကိုလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြတ်သန်း
 နိုင်စွမ်းရှိခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်စားလာမိလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်တိုက်ပုံ

ကျွန်တော် ရှစ်နှစ်သားအရွယ် ဒုတိယတန်းမှာ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ဘူးသည်။ မြန်မာလူမျိုး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် တိုက်ပုံဝတ်သည်မှာ မဆန်းသော်ငြား ရှစ်နှစ် မပြည့်သေး သောအရွယ်ကတော့ နည်းနည်း ငယ်နေမည်လားမသိ။ မရှိဘူးတော့ မဟုတ်။ ရှိတော့ရှိတယ် (အထူး သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လို အသိုင်းအဝိုင်းမှာ) ရှားတယ်ဆိုသည်မျိုး။ စင်စစ် ကျွန်တော် ထိုအသက်အရွယ်မှာ တိုက်ပုံဝတ်ဖြစ်သည်ကလည်း ရှားရှား ပါးပါး ဖြစ်စဉ်တရပ်ပင်။

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂနေ့ အထိမ်းအမှတ် ကျောင်းတွင်းနှုတ်မှုရေးရာ ပြိုင်ပွဲပြုလုပ်ရာ အတန်းပိုင်ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို မူလတန်းပုံပြော ပြိုင်ပွဲမှာ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်စေသည်။ အိမ်ကိုပြောပြသောအခါ ဖေဖေက တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်မှ ကောင်းမည်ဆိုပြီး ဈေးမှာအသင့်ချုပ်ပြီးသား သွားရှာဝယ် သော်လည်း မရခဲ့။ သည်ကိစ္စ ကြားသွားသော အဖွား (အမေအမေ) က သူ့မှာ အဆင်သင့်ရှိသည့် ပင်နီစတစ်စဖြင့် ဆွေမျိုးမကင်းသော အိမ်နီးချင်း အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ နေ့ချင်းပြီး ချုပ်စေသည်။ ပုဆိုးကိုလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ သို့နှင့် ပြိုင်ပွဲဝင်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာပင်နီ တိုက်ပုံ လွန်းပုံပုဆိုးတို့ဖြင့် အချိုးကျကျ ဖြစ်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်ပြိုင်ပွဲဝင်သည့်ပုံပြင်က ဒုတိယတန်း ဖတ်စာထဲမှ (ဗုဒ္ဓဝင် သုတ္တံဝတ္ထုတွေထဲက ကောက်နုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နောင်ကြီးပြင်း လာသောအခါမှာ သိခဲ့ရသည့်) မင်းသားနှင့် တမာရွက်ပုံပြင်။ အမျက် စောင်မာန်ကြီး၍ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော ဘုရင့်သားအားပညာရှိ ရသေ့ကြီးက တမာပင်ငယ်တစ်ပင်မှ အရွက်ကို ဝါးကြည့်စေပြီး အပင်ငယ်စဉ်ကပင် ခါးသက်သော တမာရွက်ကို လူတကာမနှစ်မြို့ကြ။ ထို့အတူ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် အမျက်စောင်မာန်ကြီးသူတို့သည် လူအပေါင်း၏ ကဲ့ရဲ့ပစ်ပယ်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးမရာမင်းသားအမြင်မှန် ရသွားသော ပုံပြင်ဖြစ်၏။

(စကားချပ်။ သည်ဘက်ခေတ် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သူတို့၏ သားသမီးတွေမြေးတွေကိုသည်လိုဆိုဆုံးမ၍ ရပါလေစ။ ကျွန်တော်တော့ မထင်။ ရသည် မရသည်ထား အချို့ဆုံးမခြင်းမရှိရုံမက အာဏာဖြင့် လိုက်၍ဖုံးအုပ် ကာကွယ်ပေးနေကြသည့် အဖြစ်တွေ သတင်းတွေ မြင်ကြား ရလေတိုင်း ထိုပုံပြင်ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရသည်။ သည်ဘက်ခေတ် ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေမှာ သည်လိုပုံပြင်မျိုးတွေ နေရာမရကြတော့ သည်မှာလည်း ဝမ်းနည်း ဖွယ်ဖြစ်လေသည်။)

#

ထိုနေ့ကပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ပထမရသည်။ ကျွန်တော် တော်တာ ထက် အတန်းပိုင်ဆရာမ၏ ရသမျှအချိန် တစ်ရက်တာအတွင်း အသေး စိတ် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးမှုနှင့် ဆရာမသင်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် အတိအကျ လိုက်နာခဲ့မှုကြောင့် အနိုင်ရခြင်းဖြစ်မည်ထင်သည်။ ပြန်စဉ်း စားကြည့်တော့ ဆရာမ၏ သင်ကြားမှုက အတော် အသေးစိတ်သည်။ ဥပမာ ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြု ခဲ့ပါသတဲ့ ဆိုသော စကားကို တစ်ပိုဒ်ချင်းလေယူလေသိမ်း အမှုအယာ လက်ဟန်ခြေဟန်ကအစ သင်ပေးပြီး သူကျေနပ်သည်အထိ အထပ်ထပ် ပြန်ပြောခိုင်းသည်။ မင်းသားငယ်၏ စရိုက်သဘာဝနှင့် ရသေ့ကြီး၏ ပညာကြီးရင့်မှုတို့ကို ပေါ်လွင်စေမည့် လေသံနှင့်ဟန်ပန် အစရှိသည်ဖြင့်

အတန်းရှေ့မှာ (လူအများရှေ့မှာ) လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သောကြောင့် စင်မြင့် ပေါ်တွင် အမှားနည်းနည်းပြောနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

အထူးသဖြင့် ပုံပြင်ဆုံးသောအခါ 'ဒီပုံပြင်လေးကို ထောက်ရှုပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး ငယ်ရွယ်စဉ်ကစ၍ တမာလို မခါးဘဲ ပျားသကာလို ချိုသော လူသားများဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်ကြပါစို့' စသည်ဖြင့် (ဆရာမစိတ်တိုင်းကျ) နိဂုံးစကားလေးများကြောင့် ဖြစ်မှာ သေချာသည်။ ရှစ်နှစ်အရွယ် သူငယ်လေးတစ်ယောက် ပင်နီတိုက်ပုံနှင့် လူကြီးဂိုက်ဖမ်းထား တာလည်း အမှတ်ပေးသည့်အထဲ အနည်းအကျဉ်း ပါကောင်းပါမည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် တိုက်ပုံနှင့် ရင်းနှီးသွားပြီ။ ပြောရလျှင် ထို တိုက်ပုံမှာ ကျွန်တော့်အတွက် လာခြင်းကောင်းခဲ့၏။ နောက်တစ်နှစ် အတန်းလိုက် ပညာရည်ချွန်ဆုများပေးရာ ကျွန်တော်က တတိယ တန်းမှာ ဒုတိယဆု ရသည်။ ထိုတိုက်ပုံကိုပင်ဝတ်၍ ကျွန်တော် ဆုတက် ယူခဲ့လေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်သည်ထိ နောက်ထပ် ကျွန်တော် တိုက်ပုံမဝတ်ဖြစ်တော့။ ကျောင်း နှစ်ကြိမ် ပြောင်းခဲ့ရသော အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းတွေမှာ မဖြစ်မနေ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ရမည့် အခမ်းအနားမျိုး (ဥပမာ ဆုပေးပွဲ) မတက်ဖြစ် တော့။ တက်ခွင့်မရတော့ဟု ဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။ ငယ်ငယ်ကကဲ့သို့ စင်တော်ကောက်မခံရတော့သလို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စင်ပေါ်တက်ခွင့် ရှိသည့် ကျောင်းတွင်း လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ မပါဝင်ခဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ တိုက်ပုံ အင်္ကျီတစ်ထည်တလေ ရှိကောင်း ရှိခဲ့မည်ဖြစ်သော်လည်း မည်သို့မည်ပုံ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။

စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အဖြစ်အပျက် (ငယ်ငယ်ကလို) မရှိခဲ့၍ဖြစ်နိုင် သည်။ စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်းခဲ့ခြင်း ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။ စာပိုး ကဗျာပိုးတွေ ဝင်လာကြပြီ။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း ဖိုသီဖတ်သီပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုခေတ်က လူငယ် (ဆိုပါတော့) စာရူးပေရူးလေးတွေ ဆံပင်ဖုတ်သိုက် တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဖိုသီဖတ်သီဖြင့်

ညနေခင်းတွေမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင်း ငြင်းကြခုကြသည်မှာ စတိုင်
တမျိုးလို ဖြစ်နေ၏။ လမ်းဘေး ဘီယာဥယျာဉ်တွေ မပေါ်သေး။ တစ်မျိုး
တော့ ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်လားမသိ။ သို့နှင့် ဆယ်တန်းအောင်သော
အခါတက္ကသိုလ်တက်ရန် စိတ်ကူးဖြင့် မြူးသည့်အချိန်သို့ ရောက်တော့၏။

#

ဆယ်တန်းအောင်သည်မှ တက္ကသိုလ်ဖွင့်သည်အထိ သုံးလခန့်မှာ
လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားရသော ကာလများ ဖြစ်ကြလေ၏။ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားဘဝကို မှန်းဆ၍ ပျော်ရွှင်ရသည့်တိုင် မိမိလျှောက်ထားသော
ကျောင်း သို့မဟုတ် ဘာသာရပ်ဝင်ခွင့် ရမှရပါမည်လားဟု ရင်တမမ
ဖြစ်ရသေးသည်။ ပြီးခဲ့သောနှစ်က ဝင်ခွင့်အမှတ်များကို ကြည့်၍ လျှောက်ထား
ကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် များသောအားဖြင့် ဝင်ခွင့်ရကြသော်လည်း
သေချာပေါက် တွက်၍မရ။ အထည (အထက်တန်းပညာဦးစီးဌာန)မှ
တရားဝင်ကြေညာမှုကိုယ်တကယ်တက်ခွင့်ရသည့် ကျောင်းကို သိရသလို
ထိုအချိန်မှာ ကျောင်းဖွင့်ရက်က နီးကပ်နေပြီ။ ထိုအခါမှ အပြီးသတ်
ပြင်ဆင်မှုတွေလုပ်ရ၏။ တတ်နိုင်သလောက် စိတ်ကူးယဉ်ကာ အစွမ်းကုန်
ပြင်ဆင်ကြသည့် အချိန် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ငွေကြေးချို့တဲ့သော ကျွန်တော်တို့လို အသိုင်းအဝိုင်းမျိုးတွင်
ရေရှည်အတွက် အထိုက်အလျောက်ပူပန်ရသည့်တိုင် အပျော်နှင့်ဂုဏ်ယူ
မှုတွေက အလေးသာကြသည်။ စင်စစ် ထိုခေတ်က ထိုအသိုင်းအဝိုင်း
မိသားစုတစ်စုတွင် တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ခွင့်ရသူတဦးရှိလျှင် အာဂ။
ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသားမျိုးဆိုလျှင် တိုင်းထက်အလွန်
ဖြစ်ဆဲ။ ဦးဖိုးကျား၏ အခမဲ့ကူလီထမ်းခြင်းအကျိုး ဝတ္ထုထဲက ကောလိပ်
ကျောင်းသား မောင်သောင်း၏ အမေ နှမတွေလောက် မဟုတ်သည့်တိုင်
မိသားစုအတွင်းမှ တက္ကသိုလ်တက်မည့်သူကို မောင်ရင်လောင်းလို
ကွမ်းတောင်ကိုင်လို ဦးစားပေးကြစမြို့။ အဝတ်အထည် စာအုပ် စာရေး
ကရိယာမှစ အသုံးစရိတ် မုန့်ဖိုးအထိ။

သာမန်အားဖြင့် အဝတ်အစား ချေးများလေ့မရှိသလို များများ စားစားလည်းမရှိသော ကျွန်တော့်အတွက် တက္ကသိုလ်တက်ရန် အဝတ်သစ် အစားသစ်လိုအပ်လာပြီ။ ပြီးတော့ တိုက်ပုံ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအဖြစ် တိုက်ပုံကောင်းကောင်းလေး တစ်ထည်တလေတော့ ရှိသင့်သည်မို့ စက်ချုပ်ဆိုင်မှာ တစ်ပါတည်းအပ်ဖြစ်လေ၏ (စကားစပ်မိ၍ ပြောရလျှင် တက္ကသိုလ်မှာ အမျိုးသားဝတ်စုံကို တိုက်ပုံနှင့်မှ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို လည်စည်းနှင့်မှ လက်ခံသောစည်းကမ်းရှိသည်ဟု အတည်ပေါက်ပြောသံ ကြားခဲ့ရဘူးသလို အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို လည်စီးနှင့်တကွ ဝတ်ပြီး ကျောင်းတက်သူအချို့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ မြင်ခဲ့ရဘူးသည်။)

ကျွန်တော်ကတော့ လေဟာပြင် မှောင်ခိုဈေးတန်းမှာ အင်္ကျီအတွက် ဖော့ရှန်အဖြူနှင့် တိုက်ပုံအတွက် တက်ထရက် မီးခိုးရင့်ရောင်ဝယ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှ ရင်းနှီးသောဆိုင်မှာ ချုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိနေသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီ လည်ကတုံးအား ငယ်ငယ်က ကျွန်တော့် ဖခင်ဝတ်လေ့ဝတ်ထ ရှိသည်ကို မြင်ဘူးထားသည့်အတိုင်း ကြယ်သီးပေါက်နှင့် ခေါက်လက်နှင့် ချုပ်ထားပြီးကာမှ ကြယ်သီးရှာရခက်သည်နှင့် ကြုံရသေးသည်။ ကံအားလျော်စွာ အနော်ရထာလမ်း လမ်းဘေးဈေးဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် နှစ်မျိုးစလုံး (ရှေ့နှင့် လက်ကြယ်သီးစုံ) ဝယ်ရခဲ့သဖြင့် ချုပ်ထားသော အင်္ကျီတွေ မပစ်လိုက်ရသည်မှာလည်း အမှတ်တရဖြစ်လေသည်။

#

သို့နှင့် 'တစ်ခုသောနံက်ခင်း၌ ရှုပ်အင်္ကျီလည်ကတုံးအဖြူ မီးခိုးရင့်ရောင် တိုက်ပုံနှင့် ကချင်လုံချည် အနက်ကွက်တို့ကို အကျအန ဝတ်ဆင် ထားသော လူငယ်တစ်ဦးသည် စမ်းချောင်းရပ် မကြီးကြီးလမ်းမှ ထွက်ကာ ပြည်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးပြီးနောက် တစ်ဘက်စကြိန်ရှိ မဟာမြိုင် ဘတ်စကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ကြပေသည်။' ဟု (ရှေးရှေး ဆရာကြီးများ ရေးခဲ့ဖူးသလို) ရေး၍ ရနိုင်သည့် ကျွန်တော့်တက္ကသိုလ်ပထမနေ့သို့ရောက်လေတော့၏။

ရေညှိရောင် အင်းလေးလွယ်အိတ် လွယ်ထားသော ထိုလူငယ်သည် ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ပုံရသော်လည်း ဆံရှည်ကုပ်မိုး ညှင်းသိုးသိုး ဖြစ်နေရသည့်အထဲ စီးထားသည့် ကတ္တီပါ ပိန်းတန်းဖိနပ် အသစ်ကျပ်ချွတ် ကလည်း အသားမသေဟန်မရ ခွကျကျရှိုလေရကား ခမ္မာမှာ တောသူ ကြီးသား မြို့ဘုရားဖူးလာသည်နှင့် အပုံကြီး ပို၍တူလှပေသည်'ဟု ဆက်ရေးလျှင် ဖြစ်နိုင်မည်။ အကြောင်းမှာ ဆယ်တန်းမှစ၍ တက္ကသိုလ် တတိယနှစ်တိုင်အောင် ကျွန်တော် ဆံရှည်ကုပ်ဝဲ လမ်းသရဲပုံစံပေါက်နေ ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

လမ်းသရဲပုံစံ ဖမ်းသည်ဟုဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်လားမသိ။ ထိုခေတ် က ယောက်ကျားလေး ဆံပင်နည်းနည်းရှည်လျှင် လမ်းသရဲ (ဆိုးသွမ်း လူငယ်) ဟု သမုတ်ကြသည်ကို သဘောမတူနိုင်သော ကျွန်တော့်လို ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ခပ်စောင်းစောင်း လူငယ်အချို့ ဆံရှည်ထားကြသည် (တချို့ လည်းကြည့်ကောင်းသည်ထင်၍ ထားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်)။ ခေတ်ကလည်း ဟစ်ပီခေတ်ပေကိုး။ ဆံပင်ရှည်ရှည်ထားတဲ့ မောင့်ဘဝကိုခင်တွယ် တော်တန်ရုံ မိန်းခလေး မစဉ်းစားပါတယ်ဆိုသော စတီရီယိုသီချင်းမျိုး ထွက်ပေါ်ခဲ့ဖူးသလို ဆံပင်ရှည်ထားတိုင်း လမ်းသရဲ မဟုတ်ပါဟု တုံ့ပြန် ပြောဆို သက်သေပြလိုသူတွေ ရှိခဲ့သည်။ သုံးနှစ်သုံးမိုး ဆံရှည်ကြီးနှင့် ကျောင်းတက်ခဲ့ သည်မှာလည်း ထိုသဘောပင်ဖြစ်ချေ၏။ မလိမ်မိုး မလိမ္မာ အတ္တ၏ ပြယုဂ်တစ်ခုဟု ယခုတော့ သဘောပေါက်မိသလို ရှိလေ သည်။

မဟာမြိုင်မှတ်တိုင်မှ အမှတ်(၈)ဘတ်စ (လင်းစဒေါင်း-အင်းစိန်) စီး၍ ကြို့ကုန်း ဘီပီအိုင်မှတ်တိုင်တွင်ဆင်းလျှင် ကျောင်းသို့ရောက်ပြီ။ ကားစီးချိန် နာရီဝက်မှ မိနစ်လေးဆယ်။ ယာဉ်စီးခ ပြား (၂၀) (ဆူးလေ- အင်းစိန် အမြန် ဘတ်စကားဆိုလျှင် ဟံသာဝတီ-ဘီပီအိုင် ပြား (၃၀))။ ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်းချိန်တွေမှာ ကားကျပ်တတ်သော်လည်း သာမန်အားဖြင့် အဆင်ပြေပြေ သွားလာ၍ရသည်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ အသားကျပ်တတ် ဘတ်စကား အိန္ဒြေရရစီးကာ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်

ဟန်ကြီးနိုင်ခဲ့သော (အမှန်တော့ ဟာဝေယံရှုပ် ခေါင်းလောင်း ဘောင်းဘီ ခွာမြင့်ရှူးဖိနပ်တို့ဖြင့် စတိုင်ထွားသူတွေလည်း ရှိကြ၏ သို့ရာတွင် ထိုလူတန်းစားအများစုက ဘတ်စကား မစီးကြချေ) ထိုကာလမှာ မှန်တိုင်းကြိုကာလ၏ တည်ငြိမ်ခြင်းမျိုးဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တော့်အတွက် အရာရာသည် မိန်းမောဘွယ်ရာ။

ပြန်စဉ်းစားတော့ ကျွန်တော်ယစ်မူး(လို)သော တက္ကသိုလ် တနည်း စိတ်ကူးထဲကတက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ရှေ့က စံပြတက္ကသိုလ် တွေမို့ (ပြောရလျှင်) ပစ္စက္ခနှင့်အတန်ပင် ကွာဟနေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က စွဲမိစွဲရာ စွဲတုန်း ထင်ရာမြင်ရာ ပြောတုန်း။ ထို့ကြောင့်ပင် ရှိစေ့စေ့ အပေါင်းအသင်းကြားမှာ ကျွန်တော်သည် ဖက်ရှင် ဟောင်းကြီးပမာ ရယ်စရာဖြစ်နေတတ်သည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိသည်။ ကျောင်းသား ဘဝတွင် 'ထီးကောက်ကြီး' ဟူသော အမည်ပြောင်ရသည်အထိ တိုက်ပဲ့ အင်္ကျီ ထီးကောက် တကားကားနှင့် သွားလာနေထိုင်ဘူးခဲ့သော ကျွန်တော် လုပ်ငန်းခွင်မှာ ထိုအတိုင်း စခန်းသွားမိသဖြင့် အထက်အရာရှိ ဖြစ်သူမှ 'နွားပွဲစား အင်ဂျင်နီယာ' ဟု နောက်ကွယ်တွင် ထောမနာပြု ခံရသည်လည်း ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာကြီးပင် ကိလေသာကို ဝါသနာနှင့်တကွ မပယ်နိုင်ဆိုသော ကြားဖူးနားဝစကား ဖြင့် နှုတ်လှန်ထိုးကာ ရေစွယ်တိုးသည့်အခြမ်းက ကမ်းနားသစ်ပင်ဘဝကို ခံယူခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

#

ထိုကမ်းနားသစ်ပင် ရေစီးကြောင့်ပြိုလဲကာ မျောရပြန်တော့ ဦးစွာ တင်သည့်ကမ်းက ပြည်ပမှာ။ ထိုမှ ပြည်တော်ပြန် နွားပွဲစား အင်ဂျင်နီယာဘဝ ပြန်လည်ခံယူဘို့ ကျွန်တော်ပြန်လာသည်။ တစ်ရက် လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ညှိနှိုင်းရန်အလို့ငှာ ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုသို့ ကျွန်တော် သွားရ၏။ ရုံးကိစ္စဖြစ်သည့်ပြင် ဌာနကြီးမှူးကိုယ်တိုင် တက်ရောက်နိုင် သည်ဆိုသဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ (ကျွန်တော့်အထင်) ဝတ်စား

သွားသည်။ ရုံးသို့ ရောက်ရှိ သတင်းပို့သောအခါ စာရေးဖြစ်သူက ကျွန်တော့်အား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိ၏။ နောက် အစည်းဝေးခန်းထဲမှာ အရင်ရောက်နှင့်နေသော ရင်းနှီးသူ အရာရှိကြီး တစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို 'ပင်နီတိုက်ပုံ ကြီးနဲ့ပါလားဗျ' ဟု ရယ်ရွန်း ပတ်ရွန်း နှုတ်ဆက်သောအခါ ကျန်လူများ၏ အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် မထင် ရှားသော အကြည့်တစ်မျိုး ကျွန်တော့်အပေါ် ဝေဝဲလာကြပြန်ကုန်သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်မှအပ ဖိတ်ကြားခံရသူ ပြင်ပစီးပွားရေးသမား အားလုံးမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အဝတ်အစားတွေနှင့်သာ ဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိ၏။ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ဆို၍ အိမ်ရှင်အရာရှိကြီးများ(နှင့် ကျွန်တော်) သာ ဖြစ်ကြကာ ယင်းတို့အနက် ကျွန်တော်တစ်ဦးသာ ပင်နီတိုက်ပုံနှင့် ဖြစ်လေသည်။ ကံအားလျော်စွာ ထိုလုပ်ငန်း ညှိနှိုင်းပွဲမျိုး ထိုတစ်ကြိမ်သာ တက်ခဲ့ရသည်။ ဆရာစောကတော် ကြက်သားဟင်း မချက်တတ်၍ မဟုတ် ကြက်သားဖိုး မတတ်နိုင်၍ဖြစ်သည် ဆိုသည်မျိုး ကျွန်တော် လုပ်ငန်းမလိုချင်၍မဟုတ် လုပ်ငန်း(ရှင်တွေ) က ကျွန်တော့်ကိုလိုချင်ပုံ မရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြည်ပသို့ ကျွန်တော် ထွက်ဖြစ် ခဲ့ပြန်၏။ မျောပေဦးတော့ မောင်ဗေဒါရေ။

သည်တစ်ခါ ပြည်တော်ပြန်လာတော့ တိုက်ပုံကို ကျွန်တော် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမညီညွတ်စွာ(လူတောထဲ) ဘောင်းဘီ အဝတ်ကြာခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်မည်။ မလိုအပ်တော့(လူတော သူတော သိပ်မတိုးဖြစ်တော့) ခြင်းသည်လည်း တစ်ကြောင်းပါမည်။ လမ်းသွားလျှင် တိုက်ပုံအင်္ကျီလေးပါမှ အထာကျသလို ဖြစ်ခဲ့သည့် ငယ်မူငယ်တွေလေးတွေ လွင့်ပြယ်ကြ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နင့်ဟယ် ဒီအသက်ဒီအရွယ်လေးနဲ့ တိုက်ပုံကြီးတကားကား လူကြီးပုံဖမ်းဖမ်း မနေစမ်းပါနဲ့ဆိုသော ဆွေမျိုးရင်းချာ အစ်မကြီး အဒေါ်ကြီးများ ခုနေ မြင်လျှင် ဘာပြောကြမည်မသိ။ လူကြီး(လူအို) ပုံက ဖမ်းစရာမလိုဖုံး၍ ဖိ၍ပင် မရတော့ပြီလေ။

သည်ကြားထဲ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ချိတ်လုံချည်အဆင်ဆန်းတွေနှင့် တောက်ပစွာ ဝတ်ဆင်တတ်ကြသော မျက်နှာပြောင်ပြောင် လူတန်းစား

တစ်ရပ်ကိုမြင်ပြီးစိတ်မထားတတ်ရာမှ အဘိဇ္ဈာတွေပွားမိကာ တိုက်ပုံနှင့် ကျွန်တော် အလှမ်းဝေးသွားသလို ခံစားရသေးသည်။ ထိုမှ စွပ်ကျယ် လက်ပြတ် ပုဆိုးခါးပုံကျ ကွမ်းသွေးတပျစ်ပျစ်နှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကိုရွှေစပယ်ယာတွေကို မြင်ပြန်သောအခါ တိုက်ပုံအင်္ကျီဒိုဘီကျနှင့် ဟန်ပါပါစီးခဲ့ ချေချေငံင် ဆက်ဆံခံခဲ့ရဘူးသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝက ဘတ်စကားတွေ စပယ်ယာ (လက်မှတ်ရောင်း) တွေကို (တိုက်ပုံ နှင့်အတူ) လွမ်းမိသလိုလိုဖြစ်ရပြန်လေသည်။ သောင်စဉ်ရေမရတွေ ခိုင်းနှိုင်းပြောဆိုနေသည်ဟု ထင်လိုထင် နာလိုသူတွေနာကြပါစေ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ထိုမြင်ကွင်းတွေထက်ပို၍ပီပြင်သော ခေတ်သရုပ် မရှိပြီ။

#

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် တိုက်ပုံရှောင်လွှဲမရနိုင်သည့် ကာလတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏သမီး မင်္ဂလာ ဆောင်ကို မသွားမဖြစ် ကျွန်တော်သွားရမည်။ ဒါမျိုးကျ လူကြီး စင်စစ် ဖြစ်ပါလျက် လူကြီးပုံ မဖမ်း၍မဖြစ်တော့။ ဗမာလူမျိုးတစ်ဦး အတွက် ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ တိုက်ပုံလေး ဝတ်လိုက်လျှင် လူကြီးဆန်သွားပြီ။ ခက်သည်က ကျွန်တော့်မှာ တိုက်ပုံအလွယ်မရှိ။ ရှိသမျှတိုက်ပုံတွေက အသိမ်းလွန်နေကြရာ ထို (အလွန်တရာ)အသိမ်း အဆည်းသန်သူက အနားတွင်မရှိ။ သူမရှိဘဲ ကျွန်တော့် ဘာသာ မရှာနိုင်။ အဝတ်အစားဆိုတာ မင်းအတွက် မင်းဝတ်တာ မဟုတ်ဘူး သူများအတွက် မင်းဝတ်တာကွ မှတ်ထားဟု ဝန်ထမ်းဘဝတုံးက ကျွန်တော် ဖိုသီဖတ်သီနိုင်ပုံကို ကြည့်ကာ အားမလိုအားမရ ဆိုဆုံးမခဲ့ ဘူးသော ဌာနမှူး၏စကားကို ယခုမှနားလည်သလိုဖြစ်ကာ တိုက်ပုံ မပါဘဲသွားရမှာကိုလည်း ကျွန်တော် ဝန်လေးနေလေသည်။

ပြည်ပမှရောက်ကာစမို့ ပြည်ပဒွါဒရာ (ဘောင်းဘီ လည်စည်း ကြောင်ရှာသီး) တွေနှင့် သွားရအောင်လည်း ကျွန်တော် အလေ့မထုံ အသားမကျ။ ကံအားလျော်စွာ ပင်နီတိုက်ပုံခေါက်ရိုးကျတစ်ထည် ဘီရို ထဲမှာ ရှာတွေ့သဖြင့် ဘာဘာညာညာ မတွေးအားဘဲ ဝတ်စားကာ

မင်္ဂလာပွဲသို့ ရောက်ဖြစ်တော့၏။ ထိုတိုက်ပုံမှာ တစ်ချိန်သောအခါက ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုသို့ အလုပ်ကိစ္စအလို့ငှာ အသွားတွင်ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးပြီး အောင်မြင်စွာဆုတ်ခွာ ခဲ့ရဖူးသော တိုက်ပုံမှန်း ဝတ်ပြီးမှ သတိရလိုက် သော်လည်း အပြောင်းအလဲခေတ် ခေါင်းထဲ အသစ်တွေ ရောက်လောက် ပြီမို့ ပြာအလဲဇာချဲ့မနေချင်တော့။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံကြ သဖြင့် ဟိုတုန်းလို ရယ်မောပြောဆိုပျော်ရွှင်ကြရာ တစ်ယောက်သောသူက မင်း နိုင်ငံရေးလုပ်ဘို့ ပြန်လာတာလား ဟု (တိုက်ပုံအင်္ကျီစကို အသာ အယာဆွဲ၍) ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မေး၏။ ဒီလိုပါဘဲကွာဟု ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြေလိုက်ပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သလို ရှိသော်လည်း ပြန်လှန်မေးခွန်း မထုတ်တော့ဘဲ တခြားအကြောင်းတွေသာ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုမှ မင်္ဂလာဆောင် နောက်တစ်ခုတွင် ကျောင်းပြီးကတည်းက မတွေ့ဖြစ်ကြသော သူငယ်ချင်းနောက်တစ်ဦးနှင့် ဆုံပြန်ရာ အားရဝမ်းသာနှုတ်ဆက်ရင်း (အချိန်မရသဖြင့်) ထပ်မံဆက်သွယ်ဘို့ အချိန်းအချက်ပြုခဲ့ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ သူ့ထံဖုန်းဆက်ပြီး မာကြောင်းသာကြောင်း သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ် ကြပြန်လေသည်။ တစ်နေရာတွင်သူက ခုခင်ဗျား x x x မှာလားဟု မေးလာ၏။ ပြည်သူ့ အသင်းကျော်နိုင်ငံရေးပါတီကြီးတစ်ခုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်သူတစ်ဦးအဖြစ် အထင်ခံရနည်းသလားဟု သဘောပိုက်နိုင်လျှင် မဆိုးသောမေးခွန်း ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိုပါတီကို နှစ်လိုသူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် မေးခွန်းအတွက်စိတ်မကွက်သည့်တိုင် ဟိုနေ့ကသူငယ်ချင်း၏ နိုင်ငံရေးလုပ်ဘို့ ပြန်လာတာလားဟူသော မေးခွန်းနှင့် ယခုမေးခွန်းတို့ကို ဆက်စပ်မိသောကြောင့် အနည်းငယ် တူးဆွလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်း၏အမေးကို ဘယ်ပါတီမှ မဝင်ရပါဘူးဗျာ ဒါထက် ခင်ဗျားကဘာပြုလို့မေးတာတုန်း ဟု ဖြေမေး မေးလိုက်ဖြစ်လေ သည်။ သူ့အဖြေက 'ဘာရယ်ဟုတ်ပါတဲ့ ကျောင်းမှာကတည်းက ခင်ဗျား ဒါမျိုး ဝါသနာပါတတ်တယ်မို့လား။ ပြီးတော့လဲ အဲသည်နေ့ ခင်ဗျားက ပင်နီတိုက်ပုံကြီးနဲ့ ဆိုတော့'၊ စိတ်မောသွားသည့်ကြားမှ ကျွန်တော်

သူ့ကို လေပြေလေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ 'ဒါမျိုး ဝါသနာပါတာနဲ့ ဒီပါတီ ဝင်စရာမလိုပါဘူးဗျာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်တာ ကလည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့ x x x ဆိုတာကြီး မပေါ်ခင်ကတည်းကပါ။'

#

ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားနှင့်ပတ်သက်လျှင် ခြိုးခြံလေ့ရှိသူ (နမော်နမဲ့နိုင်သူ) ဖြစ်၏။ သာဓကတခုအနေဖြင့် ဟိုခေတ်က ဝန်ထမ်း တိုင်း တက်ခဲ့ကြရသော ဖောင်ကြီးသင်တန်းခေါ် ပြည်သူ့ရေးရာ ဝန်ထမ်း လောင်း သင်တန်းတက်ခဲ့စဉ်ကအဖြစ်ကို ပြော၍ရမည်ထင်သည်။ သင်တန်းဝတ်စုံတွေ ထုတ်ပေးသည့်အခါ အများစုက မတော်မတန်တွေမို့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် ပြုပြင်ပြီးမှ ဝတ်ဆင်ကြရ၏။ ကျွန်တော်က မပြုပြင်ဘဲ ပေးသည့်အတိုင်းသာ ဝတ်သည်တွင် ဘောင်းဘီမှာ(ခါး တော်သော်လည်း တင်အဆမတန်ကြီးနေသဖြင့်) အတော်ကြည့်ရ ဆိုးလေ သည် တချို့က သင်တန်းသူဝတ်စုံနှင့် မှားနေသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို စကြသည်။ ကျွန်တော်က ခွန်းတုံ့မပြန်။

သင်တန်းသူအားလုံးနီးပါး နှင့်သင်တန်းသားအချို့တို့ ကျောင်းမှ ပေးသည့်ဝတ်စုံကို(ပြင်၍ပင်)မဝတ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဝတ်စုံကို ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် ပြင်ပမှာ စိတ်တိုင်းကျချုပ်ပြီး သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားနေကြချိန်မှာ ကျွန်တော်က ကျောင်းမှပေးသော ထိုဝတ်စုံမတော်တရော်ဖြင့် စစ်ရေးပြ ကွင်းမှာစာသင်ခန်းတွေမှာစာသူငယ်ကြားငွင်းတနားသလိုတဆောင်တည်း နေသူ (တပ်စုတစ်စုတည်း အတူသွားအတူလာနေကြရသူ) တွေအကြား ထီးထီးကြီး ဖြစ်နေခဲ့ဖူးသည်။ အဝတ်အစားနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်က အမှတ်တရတစ်ခု။

ယခုအခိုက်အတန့်မှာတော့(ပင်နီမဟုတ်သော)တိုက်ပုံတစ်ထည် အသစ်ချုပ်ရကောင်းမည်လားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ငွေငါးထောင်

လေဒီတောက် (ကျွန်တော့်ဇနီး) နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရည်ငံမိကြပြီး တစ်အိုး တစ်အိမ် ထူထောင်မည်ပြုတော့ သူ့ဘက်က တောင်းဆိုစရာများများမရှိ နှစ်ချက်သာရှိသည်။ တစ် အင်းယားလိပ်ဟော်တယ်မှာ မင်္ဂလာဆောင် ရမည် နှစ် သူတို့အိမ်မှာ ကျွန်တော် လိုက်နေရမည် (ဒါတွေအားလုံး သူ့ အသိုက်အဝန်း၏ သဘောထားဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိထားသည်။) ခက်သည်က ကျွန်တော့်ဘက်မှာလည်း ကန့်ကွက်စရာကများများစားစား မရှိ ထိုနှစ်ချက်ပဲ ရှိသည်။

စဉ်းစားကြည့် ကျွန်တော့်လို ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ကျောင်းပြီး ပညာ ရှာခဲ့ရသည့် အလုပ်ဝင်စအရာရှိ (ကြွားစရာဆို၍ သည်ဂုဏ်ပုဒ်ကလေးသာ ရှိသော) ပေါက်စနတစ်ယောက်အတွက် အင်းယားလိပ်လို နေရာမျိုးမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ရာ (ဇာတ်ကားတကားထဲမှာ ကျော်ဟိန်း ပြောဘူးသလို) ဆယ်နှစ်ကြီးစားတောင်လွယ်မည်မဟုတ်။ ဒါတောင်ထိုဆယ်နှစ်မှာဈေးနာ နှုန်းထားတွေ မပြောင်းမလဲရှိပါမှ (အာမခံချက် အမဲ့ဆုံးအရာဖြစ်၏။) ပြီးတော့ ကျွန်တော်က (ပစ္စည်းမဲ့တို့ ထုံးစံ) ပကာသနလွမ်းသော အဆောင်အယောင်တွေ အခမ်းအနားတွေကို မနှစ်မြို့။

ဒုတိယအချက်ဖြစ်သော သူတို့အိမ်မှာ လိုက်မနေလိုခြင်းကတော့ ရှင်းသည်။ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်ငန်းခွင်နှင့် နီးသော ဌာနဆိုင်ရာအိမ်ရှိပြီး

အလုပ်သဘောအရ ထိုအိမ်မှာနေဖို့ လိုအပ်သည်။ ကျယ်ဝန်းလွတ်လပ်သည်။ မြစ်ကမ်းစပ်မှာမို့ ပြောရလျှင်သာယာကြည်နူးဘွယ်ပင် ဖြစ်သေးသည်။ သူတို့အိမ်မှာ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း မိသားစုသုံးစု (ဘိုးအေဖေနှင့် ဦးလေး) အပြင် အဒေါ်အပျိုကြီးပင် ရှိလိုက်သေးရာ ကျွန်တော်အနေကျပ်မှာ သေချာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အပြင်လူတွေနှင့် အလွယ်တကူ ရင်းနှီးတတ်သူ (ရင်းနှီးအောင်ကြိုးစား တတ်သူ) မဟုတ်။ ကြီးသူငယ်သူ မဆိုထားဘိ သက်တူရွယ်တူချင်းပင် စိတ်ချင်းမဟပ်လျှင် စကားဟဟ ပြောတတ်သူမဟုတ် (သွားလေသူ ယောက္ခမ(ဖခင်)ကြီးနှင့် နာရီဝက်ပြည့်အောင် စကားလက်ဆုံ မပြောခဲ့ဖူးသည်မှာ ထိုအကျင့်ကြောင့် ဖြစ်မည်။ ထားတော့။

သူတို့ဘက်ကဒုတိယကိစ္စနားလည်ပေးနိုင်သော်လည်းအင်းယားလိပ်ကိုတော့မလျှော့။ ကြေးရတတ်များ ပြီပြီ အကုန်အကျစကားမပြောနှင့်ဟု (လေဒီတောက်မှတစ်ဆင့်) လေသံပစ်ထားသည်။ ဒါကလည်း ဖြစ်နိုင်ခြေတော့ရှိသည်။ သူက သူ့အဖိုး၏အသည်းစွဲ (မည်မျှ စွဲသည်မစွဲသည်ကိုယ်တွေ့ များများမကြုံဖူးလိုက်ရ၍ မသိသော်လည်း မင်္ဂလာဖိတ်စာအပါအဝင် သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အားလုံး၏ မိဘအမည်နေရာမှာ ဘိုးအေဘွားအေ အမည်ယခုထိပေါက်ဆဲ) အဒေါ်အပျိုကြီး၏ အသည်းကျော်။ အဘိုးကမိသားစုစီးပွားရေးအပါအဝင်တစ်အိမ်လုံးမှာဂိုဏ်းချုပ်။ အဒေါ်အပျိုကြီးက မိသားစုစီးပွားရေးအပြင် ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးသပ်သပ်ရှိသူ။ ပြီးတော့ညီအမတွေထဲမှာတစ်ခါတစ်ခါရင်ဖွင့်ပြောဆိုဖြစ်ကြသည်အထိ သူက အရာရာအခွင့်ထူးခံ။ သာမန်ကာလျှံကာ အရပ်စကားဖြင့် ပြောစတမ်း (ပြောသူ အချို့ရှိခဲ့သည်) ဆိုသော် ကျွန်တော် လိမ္မာဖို့ပဲလိုသည်။ ခေတ်စကားဖြင့် ကျွန်တော်သာ လိမ္မာလျှင် ပွဲပြီးပြီဟူ၏။

#

သို့သော် ကျွန်တော်က သာမန်ကာလျှံကာ အရပ်စကားပြောခြင်းကို (အထူးသဖြင့် သည်လိုကိစ္စမျိုးမှာ) အလေ့ထုံ သူမဟုတ်သလို ဒါမျိုး

လိမ္မာတတ်သူလည်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ထိုနည်းဖြင့်ပွဲမပြီးခဲ့။ အရှိမာနှင့် မရှိမာနတို့ လွန်ဆွဲပွဲကြားမှာ မြေဇာပင်ကမရွေ့တောက်။ ကျွန်မအတွက် ထည့်မတွက်ပါနဲ့ ရှင့်အဆုံးအဖြတ် ကျွန်မကျေနပ်နိုင်ပါတယ် (မှတ်ချက်၊ နာမ်စားတွေ ပြောင်းထားသည်) ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့မျက်ဝန်းအစုံထဲမှ အင်းယားလိပ် ပုံရိပ်ကိုတော့ မဖျောက်ဖျက်နိုင်ရှာ။ ဟုတ်ပ သင်းလေးလဲ မိန်းမပဲလေ။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ သူ့မျက်ဝန်းထဲက အင်းယားလိပ်ပုံရိပ်ကို မြင်ရကြောင်း ရှင်းပြဘို့ရာ ငယ်ငယ်ကမိခင်နှင့် ညဈေးတန်းလျှောက်ခဲ့ ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံက အကောင်းဆုံးဥပမာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာ အပြင်ဘက် အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ညဈေးတန်းရှိသည်။ ဘူတာ ခုံးကျော်နှင့် သံတံတားလမ်းခုံးကျော်တံတားနှစ်ခုအကြား ပလက်ဖောင်း ပေါ်မှာဖြစ်၏။ အဝတ်အထည် လူသုံးကုန် အလှကုန် စာအုပ်စာရေး ကရိယာ နှင့် အစားအသောက် ကုန်စိမ်းမှစ၍ သားငါးများ အထိ (သူ့ အပိုင်းနှင့်သူ) ရောင်းချကြသည်။ မိခင်ကိုယ်တိုင် ထိုမှာဈေးရောင်းသည်မို့ ကျွန်တော်သည် မိခင်နှင့်အတူ ဈေးအစအဆုံး မကြာမကြာလျှောက်ဖြစ် ရာ ကလေးသဘာဝ စိတ်ဝင်စားရာဆိုင်များကို သွားရင်းလာရင်း ငေးမော မိတတ်သည်။

ကျွန်တော်စိတ်အဝင်စားဆုံးဆိုင်မှာ လူသုံးကုန်တန်းမှ သံပတ်ရုပ် လှလှလေးများ ရောင်းသည့်ဆိုင်ဖြစ်၏။ သံပတ်ရုပ်အမျိုးမျိုး တင်ထား ရုံမက တချို့ (မှတ်မှတ်ရရ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ထိုင်ချည်ထချည်လုပ်နေ သော လူရွှင်တော်ရုပ်လိုမျိုး) ကို လှုပ်ရှားပြသထားသော ထိုဆိုင်ရှေ့ ရောက်လျှင် ကျွန်တော် (အမေ့စကားအရ) လည်စောင်းအောင်ငေးရင်း အမေခေါ်ရာခြေဒရွတ်ဆွဲ၍လိုက်ပါတော့သည်။ အမေ့မေ့မှာ သူ့ကိစ္စနှင့် သူ အချိန်ကလည်းမရ ကျွန်တော့်ကို ထိုဆိုင်ရှေ့မကျော်မချင်း မြဲမြဲဆွဲ ခေါ်ရသည့် ဒုက္ခကလည်းမသေးမို့ ကြာတော့ သီးမခံနိုင်တော့ဘဲ 'မင်းမလဲ ဒီအရုပ်မျက်စေ့ထဲကမထွက်သေးဘူးလား' ဟုဖွင့်ပြောသည်အထိဖြစ်ခဲ့ရ

လေသည်။ ကကယ်လည်း ကာလအတန်ကြာသည့်တိုင် ထိုအရုပ် မျက်စေ့ထဲက မထွက်ခဲ့ပါ။ ဝယ်ပေးရန် အမေ့ကို ပူဆာဘို့ကိုတော့ စိတ်ပင်မကူးရဲခဲ့။

လေဒီတောက်၏ မျက်ဝန်းထဲမှ အင်းယားလိပ်ကို မြင်နိုင်ခြင်း မှာလည်း ထိုသဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။ စကားပြောသည့် အခါတိုင်း သူသွားခဲ့ရသည့် သူ့သတို့သမီးအရံ လုပ်ခဲ့ရသည့် အင်းယားလိပ်က သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်တွေအကြောင်း ဝက်ပါချဲ့လာခြင်း၊ တစ်ခါ တစ်ခါသူသွားရာ ကျွန်တော်ပါလိုက်၍ ဟော်တယ်အပြင်မှစောင့်ပေးရန် တောင်းဆိုခြင်းစသည်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား အင်းယားလိပ် မှိုင်းသွင်း နေသည်ကို ရိပ်စားမိသော်လည်း 'ညည်းမလဲ ဒီအင်းယားလိပ် မျက်စေ့ ထဲက မထွက်သေးဘူးလား' ဟု (အမေကျွန်တော့်ကို မေးခဲ့ဖူးသလို) သူ့ကိုမမေးရက်ပါ။ မမေးရက်ရုံမက အချိန်ကျ၍ အပြေးအလွှားလက်ထပ် ဖြစ်ကြသောအခါ ဧည့်ခံပွဲကို သူ့အသိုင်းအဝိုင်းအလိုကျ အင်းယားလိပ် မှာပင် ကျင်းပဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုအချိန် ကျွန်တော်နှင့် သူ့အသိုင်း အဝိုင်းတို့ကြား တင်းမာမှုက မိုးထိရောမည်။

#

ဒီလောက်တောင် (အင်းယား)လိပ်ချင်ကြတာ လိပ်ကြစမ်းဗျာဆိုပြီး အလိုလိုက် (အလျှော့ပေး) ခဲ့သော်လည်း အမှန်က ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ အဆင်သင့် ဖြစ်သေးသည်မဟုတ်။ ခန်းဝင်ပစ္စည်း အဝယ်ထွက်သည့် နေ့ကဆို ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲ ငွေစ မဖြစ်စလောက်သာပါသည်။ မိဘနှင့် ခင်ပွန်းလောင်းအကြား ဗျာများနေရသည့် သူ့မှာလည်း သည်အတိုင်းပင်ဖြစ်မည် (ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ငွေအကြောင်း ကြေး အကြောင်းတော့ သိပ်မပြော ဖြစ်ကြ)။

ထိုနေ့က ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် သူတို့ခြံဝမှာ ရပ်စောင့် နေခဲ့ရာ သူနှင့်အတူ သူ့အဒေါ်အပျိုကြီးပါ ခြံအပြင်သို့လိုက်လာပြီး

သူတူမရွေ့မှာပင် ကျွန်တော့်လက်ထဲ စာအိတ်တစ်အိတ် ထည့်ပေးခဲ့လေသည်။ သိလိုစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ အိတ်ထဲမှာ ငွေငါးထောင်ဘိတ်။ ပြန်တန်းဝင်အရာရှိပေါက်စ ကျွန်တော့်လခ၏ ဆယ်ဆန်းပါးမျှသော ထိုအသပြာမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ရုန်းကန်နေရသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအတွက် ပွဲဦးထွက် ထောက်ပံ့ငွေဖြစ်ခဲ့သလို တန်ဖိုးအားဖြင့်လည်း မနည်းလှပါ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ခန်းဝင်ပစ္စည်း အစုံအလင်ကို ထိုငွေဖြင့်ပင် ဝယ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

မင်္ဂလာစရိတ် ကုန်ကျငွေအတိအကျ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ စိတ်အထင် သုံးသောင်းထက်တော့ မလျော့။ လိုငွေအားလုံးကို ဦးပွားရေး ပြေလည်ကြသော အကိုကြီးနှင့် ကျွန်တော့်အောက်ညီ (ကျွန်တော့်အရင် အိမ်ထောင်ကျသူ) တို့မှ စိုက်ထုတ် အကုန်အကျခံခဲ့ပါသည်။ မရွှေတောက်အလိုကို လိုက်ဘို့ (မယူစဖူး) ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၏ အကူအညီကို ရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ညီနှင့်အစ်ကိုတို့ကလည်း ငွေကြေးအကူအညီတောင်းခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ကို (ကျွန်တော့်ညီဆိုလျှင် မတောင်းရပါပဲ သူ့ဘာသာ လာပေးခဲ့သည်) စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီခဲ့ကြသဖြင့် မင်္ဂလာပွဲမှာ (အနည်းအကျဉ်း သိုင်းကွက်နင်းသည့်ကြားမှ) ဝှဲချီးဆင်ယင်အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့မောင်နှံ ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်း သင်္ဘောကျင်းဝင်းအတွင်းရှိ အရာရှိရိပ်သာတွင် နေထိုင်ရင်းဘဝကိုစခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ သူ့အဘိုးဆုံးသည် (သူ့မြေးစိတ်ကြောင့်လိုလို ကွယ်ရာမှာ ပြောသံ ကြားခဲ့ဖူးသည်)။ ထိုမှစ၍ သူ့မိဘနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်အတန်ကြာမှာ ဆက်ဆံရေး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သည့်တိုင် နွေးနွေးထွေးထွေး မရှိကြတော့။ သားဦးလေးမွေးပြီး ကျွန်တော့်လစာနှင့် မလောက်တော့ မရွှေတောက်က ဒေသခန့် ကျောင်းဆရာမအလုပ် ဝင်လုပ်သည်။ သူ့မိဘများနှင့်သူ အဆက်အသွယ်မပြတ် (ကျွန်တော် ပို့နိုင်သည့်အခါပို့ သူတို့လာခေါ်သည့်အခါခေါ်) သည့်တိုင် သူတို့၏အထောက်အပံ့ မဖြစ်ရ

အောင် သတိထားနေထိုင်ခဲ့သလို မိဘတွေကလည်း အိမ်ထောင်ခွဲ
သမီးကို ထူး၍ အာရုံမထားဖြစ်ကြ။

#

အဒေါ်အပျိုကြီးမှာ ချွင်းချက်ဖြစ်၏။ သူ့တူမ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်
ဦးဦးဖျားဖျားလက်ဖွဲ့ခဲ့သူ၊ (ထိုလက်ဖွဲ့သည် သူတို့ဘက်မှ တစ်ခုတည်းသော
လက်ဖွဲ့လည်း ဖြစ်ခဲ့၏) တူမနေထိုင်ရာသို့ မြစ်ကူးချောင်းဖျားလာ
ကြည့်ပြီး ဘာလိုအပ်သလဲ မေးဖော်ရသူ၊ သူ့တူမ အနေအထိုင် အိမ်မှာ
ထက် ဆင်းရဲမည်ကို ရိပ်စားမိသည်၌ တူမငယ်စဉ် (အရွယ်မရောက်ခင်)
က ဆင်ထားပေးခဲ့ဘူးသော ရွှေထည်ပစ္စည်းလေးများကို ထုတ်၍ လိုရာ
သုံးရန် အပိုင်ပေးခြင်းဖြင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထိုရွှေထည်အချို့အဝက်ကိုထုခွဲပြီး မရွှေတောက်က သူ့သွယ်ချင်း
အရောင်းအဝယ်သမား တစ်ဦးအား ထုတ်ချေးခဲ့ရာ လစဉ်တိုးအနေဖြင့်
(ဝန်ထမ်းကပ်ကြီး စတင်ဆိုက်ချိန်မှာ) ကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေပြီဖြစ်သော
ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် သိသိသာသာ အထောက်အကူဖြစ်စေခဲ့
ပါသည်။ (စကားချပ်၊ လအတန်ကြာ၍ ချေးငွေပြန်ဆပ်သည့် နောက်
တစ်နေ့မှာပင် ငွေစက္ကူတွေ တရားမဝင်ကြေညာခဲ့သဖြင့် ထိုငွေအားလုံး
မင်းဒဏ်သင့်ပြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်မှာလည်း အမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။)

၈၈ အရေးအခင်း ပြီးပြီးခြင်း ဝန်ထမ်းဘဝကိုစိတ်ကုန်ကာ အလုပ်က
ထွက်မည်စဉ်းစား၍ ခွင့်တစ်လယူခဲ့သည်။ တက္ကစီမောင်းရင်ကောင်းမည်
လားဟု အစ်ကိုထံမှ ဘီ ၆၀၀ ကားသစ်ကလေးကိုယူပြီး အစမ်းမောင်း
ကြည့်သည်။ စိတ်ကမရှည် နှုတ်စလျှာစမရှိလမ်းပေါ်က ဥပဒေမဲ့စည်းကမ်း
မဲ့တွေမြင်ကြားရ မချမ်းသာသဖြင့် (ခုပိုဆိုးမည်လားမသိ) အဆင်
မချော၊ နှစ်ပတ်ခန့်စမ်းသပ်ပြီး အစ်ကိုထံကားပြန်ပေးကာ အိမ်မှာထိုင်နေ
လိုက်သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေဆဲ အပျိုကြီးအဒေါ်က
သူ့တူမကိုခေါ်ပြီး 'သမီးတို့မိသားစု ခရီးလေးဘာလေး ထွက်ကြပါလား
စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့! ဟုဆိုကာ ငွေထုတ်ပေးလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုခွင့်ကျန်ရက်ကို မန္တလေးနှင့် မေမြို့ဘက် အပန်းဖြေခရီး ထွက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ပြန်ဝင်ပြီး နောက်ထပ် ၈ နှစ် ဝန်ထမ်းသက် ဆန်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆိုတာ ညာဆိုညာ (အပြောပင်မစောင့်ဘဲ) ထောက်ပံ့ခဲ့ရုံမက အချင်းချင်း တတောက်တဆဖြစ်လျှင်ပင် သူ (အပျိုကြီးအဒေါ်) က ကြားဝင်စေ့စပ် ပြန်ဖြေပေးတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဒီအပျိုကြီးကလွဲရင် မင်းတို့အမျိုးတွေကျေးဇူး ငါ့အပေါ်မှာ မရှိဘူးဟု အကုသိုလ်ယူ ပြောဆိုမိခဲ့ဘူးသည်မှာ (မသင့်သော်လည်း) မှန်သင့် သလောက် အမှန်တွေသာ ဖြစ်လေ၏။ ထားတော့။

#

ထိုတစ်ဦးတည်းသော ကျေးဇူးရှင် အဒေါ်အပျိုကြီး ကျွန်တော်တို့အပေါ် (သူတူမအပေါ်) သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားခဲ့သည်ဆိုလျှင် ယုံနိုင်စရာမရှိ။ (စကားကြီး စကားကျယ်ဖြင့်) လောကီထုပ္ပတ် လူတို့ဇာတ်မှာတော့ ဒါတွေမဆန်း (Nothing is new under the sun) ဟုသာ ပြောရမည်။ မရိုး နိုင်သော အမွေဇာတ်လမ်းဘဲ ဖြစ်၏။ အဘိုးဆုံးပြီးနောက် မရွှေတောက် တို့မိဘမောင်နှမများ အိမ်အသစ်ဆောက်ကြသည်။ ထိုအိမ်ကိုမရွှေတောက် ဖခင် (အစ်ကိုအကြီးဆုံး)က စိုက်ထုတ်ကုန်ကျ ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကိုမောင်နှမတစ်တွေစုစုစည်းစည်းရှိစေချင်လို့ဆောက်တာဟု ပြောသော်လည်း လက်တွေ့မှာ မစုစည်းသည့်အပြင် ပို၍စိတ်ဝမ်းတွေ ကွဲခဲ့ကြ၏။ ထုံးဆံအတိုင်း တစ်စိမ်းဖက်သူ (အိမ်ထောင်ရှိသူ) မရွှေတောက် ဖခင်နှင့် ဦးလေးတို့ အစုနှစ်စု ကွဲသွားရာ အဒေါ်အပျိုကြီးက မောင်ဖြစ်သူ (ဦးလေး)ဘက် ပါသွားသည်။ တစ်ချိန်က အိမ်ထောင်ကျစ တူမကို (မိဘများပင် မသိတတ်ခဲ့သည့်) ရွှေတိုရွှေစလေးတွေ ပေးဝေရင်းနှီးစေ ခဲ့သော အဒေါ်အပျိုကြီးသည် သူ့အကိုနှင့် မသင့်သောအခါ၌ တူမ ဝတ်ဆင်ထားသော (တန်ဖိုးကြီး အရည်အသွေးကောင်း) စိန်နားကပ်ကို ပြန်တောင်းသည်အထိ စိမ်းကားခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန် ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ဘက် သင်္ဘောကျင်းသို့ပြောင်းရွှေ့ ပြီးပြီ။ ဝန်ထမ်းဘဝက နှုတ်ထွက်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေပြီဖြစ်သလို မရွှေ့တောက် မှာလည်းလမ်းမတော်မြို့နယ်ထဲကကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ရောက်နေပြီ (သူလည်း မကြာခင် ကျွန်တော့်ဖိအားကြောင့် ကျောင်းဆရာမအလုပ်မှ ထွက်ရတော့မည်)။ သည်ဘက်ကမ်း ဝန်ထမ်းအိမ်ယာတွေက နေထိုင်ခွင့် ရရန်ခက်သည်မို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ ယောက္ခမတွေနှင့် သူတို့အခေါ် ခြံထဲမှာ အတူနေဖြစ်လေရာ (နိုင်ငံတွင်း အာဏာရှူးသွပ်မှုတွေသာမက) အိမ်တွင်း စည်းစိမ်ရှူးသွပ်မှုတွေကို မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား မကြားချင် နားဆင်လျက်သား ဖြစ်ခဲ့ရပါလေသည်။

သို့တိုင်အောင် ထိုကိစ္စတွေထဲမှာ ကံသုံးပါးစလုံးဖြင့် မပါဝင်မိအောင် တင်းကျပ်စွာ (ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်) စောင့်စည်းခဲ့ပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ကိုလည်း ထိုအတိုင်းပင် စောင့်စည်း နေထိုင်စေခဲ့ပါသည်။ နားကပ် ချွတ်ပေးလိုက်ရသောနေ့က အိပ်ယာထမှာတစ်ညလုံး သူကြိုက်ဦးနေသည်နှင့် ကြုံရပြန်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမှ လွဲ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့။

#

နှစ်သုံးဆယ်စာ ရာဇဝင်မို့ ပြောရလျှင်တော့ အရှည်ကြီး။ လိုရင်း ချုပ်သော်ထိုအိမ်နှင့်ခြံကြီးကို ကပျာကယာ ဈေးဖြင့် ရောင်းချကာ မောင်နှမ သုံးယောက်အပြင် (မကြာမီကမှ ကွယ်လွန်ခဲ့သော) အဖိုး၏ (ဒုတိယ) ဇနီးကိုပါထည့်၍ အမွေခွဲကြသည်။ ထိုအမွေစုကိုမကွယ်လွန်မီကလေးတွင် ကမု ထည့်သွင်းကြော်ငြာခဲ့သော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်း အထောက်အထားဖြင့် မရွှေ့တောက်၏မောင်ဝမ်းကွဲ (ဦးလေး၏သား)က ရသည်။ ဦးလေးနှင့် အဒေါ် အပျိုကြီးပါပေါင်းလျှင် ဟိုဘက်ကသုံးစုသည်ဘက်(မရွှေ့တောက် တို့ဘက်)က တစ်စုနှင့် အိမ်ဆောက်စဉ်က စိုက်ထုတ်ငွေကို ရသည်။

မျိုးဆက်တစ်ဆက် (အဘိုးတို့ညီအကို) ဒိုးတူပေါင်ဖက်ရှာဖွေ စုဆောင်းခဲ့သမျှ မတိုးတက်သည့်အပြင် နောက်မျိုး ဆက်တဝက် (ဖခင် ဦးလေးနှင့်အဒေါ်)မှာပင်ကွဲကြေလေလွင့်ကြရသည်မှာစိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း၏

ရလဒ်။ မိသားစုတစ်စုမှာရော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာပါ ထိုအချက် အရေးပါသည်။ စောင့်လေမျိုးနွယ်ဆိုသည်မှာ မျိုးရိုးဇာတိကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း သက်သက်သာ မဟုတ်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် တိုးတက်ပြီးသား အစည်းအပွားကို မဆုတ်ယုတ်စေခြင်းနှင့် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ တိုးတက်စေခြင်းတွေပါဝင်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်သည်။ ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ်။ ဆိုပါစို့ ကျွန်တော်ကရော ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

ထိုကိစ္စ(အိမ်ရောင်းသည့်ကိစ္စ)ဖြစ်တော့ကျွန်တော်တို့မိသားစုက ပြည်ပမှာ။ ပြောရလျှင် ထိုအမွေထဲမှ မရွှေ့တောက် သဒ္ဒါကြေးရခဲ့သည်ကို ချန်လှပ်ထားဘို့မသင့်။ ဒါကလည်း သူက အဘိုးအဘွားတို့၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို မငြင်းသာသဖြင့်။ ကျွန်တော် အပေါ်ယံကြော သိရသလောက် နဂို မွေးစားစဉ်က စာချုပ်စာတမ်းနှင့်။ ကျွန်တော်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးမကြာမီ သူ့အဘိုးဆုံးတော့ ကျွန်တော့ကို မယုံကြည်သို့မဟုတ် ကြည့်မရသဖြင့် ထိုစာချုပ်တွေအားလုံး ဖျောက်ဖျက်(ပယ်ဖျက်) ပစ်လိုက်ကြ၏။ ထိုအထဲတွင် အဒေါ်အပျိုကြီး ပါမပါမသိ (သူတို့မိသားစု အုပ်ချုပ်ရေးစံနစ်က ဒီမိုကရေစီဗဟိုလ် ဦးစီးစံနစ်နှင့်ဆင်ဆင် တူလေရာ သဘောမတူလည်း လက်မှတ်ထိုးရခြင်းမျိုးတော့ ရှိနိုင်သည်။)

နောက်ပိုင်း အကွဲအပြဲ ရေချိန်မြင့်လာပြီး စစ်ဘက်တရားရုံး (စစ်အစိုးရခေတ်) မှာ ညှိနှိုင်းကြရာ၌ မရွှေ့တောက်၏ မွေးစားသမီး ရာဇဝင်ကို အပြီးအပိုင်ပယ်ဖျက်ဘို့ ဦးလေးဖြစ်သူက တောင်းဆိုခဲ့သေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအဆိုအပေါ် သူ့အဖေ(ရင်း)က ခပ်မဆိပ်နေနေချိန် အဒေါ်အပျိုကြီးက (စာရွက်စာတမ်းလွတ်) ပံ့ပိုးပြောဆိုခဲ့သောကြောင့် မရွှေ့တောက်ကို သဒ္ဒါကြေး ပေးရမည်ဆိုသော ရုံးမှတ်တမ်း ထွက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး ကျေးဇူးပြုခဲ့ခြင်းဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ထိုအကြောင်း မရွှေ့တောက်ပြောလာစဉ်က (ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေးခဲ့) သဒ္ဒါကြေးကိုပါ မယူဖို့ သူ့ကို တိုက်တွန်းမိသေး၏။ ဒါကိုတော့ ယူရမယ်လေဆိုကာ သူက ယတိပြတ် (ကျွန်တော့်စကားကို) ငြင်းပယ်ခဲ့

လေသည်။ ထိုမှအပ ဆက်စပ်လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ မပါဝင်ဘို့ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် သတိပေးစကားကိုတော့ သူနာခံခဲ့ပါသည်။

ဝန်ထမ်းနှင့် ဟန်မကျ ပြင်ပစီးပွားရေးမှာလည်း အံ့မဝင်သည့် အဆုံးကျွန်တော်ပြည်ပသို့ထွက်ခွာအလုပ်လုပ်ကိုင်ပြီးမကြာခင်မိသားစု ကိုပါခေါ်ယူကာ ကျပ်တည်းသော်လည်း နားအေးပါးအေး နေထိုင် အသက်မွေးနေခဲ့သဖြင့် အမွေဇာတ်လမ်း ဇာတ်ရိုက်မြင့်ချိန်ကို မမိတော့။ အိမ်ရောင်းလိုက်ပြီ အမြန်လာဆိုသည့် သတင်းစကားကြားတော့ မဆီ မဆိုင်ကြားက ကျွန်တော် နှမြောတသ ဖြစ်မိသေးသည်။ လက်တွေ့ ပိုကျသောမရွှေတောက်က အားချင်းပြန်ပြီး 'သဒ္ဓါကြေး' ကောက်ခံသည်။

သဒ္ဓါကြေးပေမင့် လိမ္မာလျှင်ထိုအချိန်က မြို့သစ်တွင် ခြံနှင့် အိမ်တစ်လုံးလောက် အသာဝယ်ယူနိုင်သည့်ငွေကို ကျွန်တော်တို့ (အထူး သဖြင့် ကျွန်တော်) ထိုနေရာမှာ မသုံးခဲ့။ သမီး ဆယ်တန်းရောက်ပြီမို့ သူ့အမေနှင့်အတူ ပြည်တွင်းပြန်နေစေရင်း စာမေးပွဲအတွက် စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်ရာမှာ သုံးဖြစ်သည်မှအပ ကျန်တာ ရရစားစား ဝါးဝါးမျိုမျိုနှင့် တစ်နှစ်အတွင်း ထိုငွေတွေ ကုန်လေသည်။ ထို့အတူ မရွှေတောက်တို့ ဘက်က ရသမျှမှာလည်း ရရစားစား ဝါးဝါးမျိုမျိုထက် နည်းနည်း ပိုသော မဆင်မခြင် ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုအချို့နှင့်အတူ လေးငါး ဆယ်နှစ်အတွင်း ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။

#

အခြားတစ်ဘက်မှာတော့ အမွေအများစုကို ရသည်လည်းတစ်ကြောင်း သားသမီးနည်းပြီး ပိုမိုညီညွတ်ကြခြင်းသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် (နောက်တော့ သူတို့လည်း ကွဲကြသည်ဟု သိရ၏) သည်ဘက်နှင့် စာလျှင်တော်သည် ဆိုရမည်။ အမွေခွဲပြီးပြီးခြင်း လှည်းတန်းဘက် အထင်ကရလမ်းတခုမှာ ခြံကျယ်ကျယ်ဝယ် အိမ်ဆောက်ပြီး စီးပွားရေး အဖွဲ့တွေကိုငှားထားခြင်းဖြင့် အနည်းဆုံးလက်ရှိမျိုးဆက်နှင့် (လိမ္မာလျှင်)

နောက် မျိုးဆက်အထိ ဖူလုံနေပြီ ပြောနိုင်သည်။ တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ကူးလူးဆက်ဆံမှု မရှိသလောက် ဖြစ်သွားသော်လည်း သတင်းစကားတွေ ကတော့ အသွားအလာ ရှိနေဆဲ။

အိမ်ဆောက်ပြီးမကြာမီ ဦးလေးဆုံးသည့်သတင်း အဒေါ် အပျိုကြီး သူတခြားတူမ (ဦးလေး၏သမီး) ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ တူမ တာဝန်ကျရာ မေမြို့ဘက်မှာ လိုက်နေသည့်သတင်း။ နောက် မကျန်းမမာဖြစ်၍ ရန်ကုန်ပြန် ဆေးကုခံသည့်သတင်း။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ (ပြည်တွင်း တွင် ပညာသင် ကျန်ရစ်သော သမီးမှအပ) ပြည်ပမှာ သောင်ပြင်နင်းသည့် ရွှေဟင်္သာနွယ် ဖြစ်နေခိုက်မို့ ထိုသတင်းတွေကို ကြားကြားကာမထွ သဘောသာထားနိုင်ခဲ့သည်။ အဒေါ် အပျိုကြီး မကျန်းမမာဖြစ်သည့်ကိစ္စ စိတ်တော့ မကောင်း။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်ခန့်ကမှ အလည်ပြန်ကြတုန်း သူ့ထံ သတင်းမေး ရောက်ခဲ့သည်။ ယောင်းမ မုဆိုးမ၊ တူ အိမ်ထောင်သည် မိသားစု (တူမ ဇနီးမောင်နှံက မေမြို့မှာ) တို့နှင့် အတူနေသော (အငှား) နှစ်ထပ်လုံးချင်းအိမ်၏ အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်း အိပ်ယာပေါ်လဲလျက် ကျေးဇူးရှင်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ အိပ်ယာဆိုသည်မှာလည်း ကုတင်ဟောင်း တစ်ခုပေါ်မှာ ဖျာအနှွမ်းကလေးခင်းလျက် မွေယာမရှိ။ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းတစ်ချပ်က တစ်ခုတည်းသော လေဝင်လေထွက်။ ချေးသေး ပြုစုရန်နယ်မှဝမ်းကွဲတူမတစ်ယောက်၏ စက်ရုပ်သဘွယ် အလုပ်အကျွေး မှလွဲ၍ တခြားနွေးထွေးမှု ရဟန်မတူ။

ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိသော်လည်း စကားမပြောနိုင်။ မရွှေတောက်နှင့်ကျွန်တော့်လက်ကိုတောက်လျှောက်ဆုပ်ထားပြီး မျက်ရည် သွင်သွင်သာ ကျရှာသည်။ အိပ်ယာနာက အတော်ရင့်နေပြီ။ ထိုစဉ် အခန်းတွင်း ဝင်လာသော ယောင်းမမုဆိုးမ (ဦးလေး၏ဇနီး)ကို ဆေးရုံ တင်ရန် အစီအစဉ် ရှိမရှိ မေးတော့ သူမတက်ချင်၍ မတင်တော့ကြောင်း (ထိုအချိန် ယောင်းမကိုကြည့်နေသော သူ့အကြည့်ကို ကျွန်တော် မဖတ်

တတ်သော်လည်း သတိတော့ပြုခဲ့မိ၏။ ‘ဆေးရုံထက်စာရင် အိမ်မှာက လိုလေသေးမရှိ ပြုစုနိုင်တော့ ပိုကောင်းပါတယ်’ ဆိုသော စကားနှင့် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ လိုလေသေးမရှိကြောင်း ရေပက်မဝင် ရှင်းတန်းတွေကိုမူ ဆုံးအောင် နားမထောင်ဖြစ် မရွှေ့တောက်နှင့်သာ လွဲထားလိုက်သည်။

ပြန်ကြမည်ဟု နှုတ်ဆက်တော့ စကားမပြောနိုင်သည့်သူ့ထံမှ ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် ‘ပြန်နဲ့ဦး’ ဟူသော စကားသံ ထင်ထင်ရှားရှား ထွက်လာသည်။ သူ့ကျေနပ်အောင် ပြန်ထိုင်ကာ ဖျောင်းဖျပြောဆိုပြီးမှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ နောက် ထပ်မရောက်တော့။ သုံးလခန့်အကြာမှာ သူ ကွယ်လွန်သည့်သတင်း ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အင်ဒိုနီးရှားမှာ တာဝန်ကျနေသည်မို့စင်္ကာပူမှာကျန်ရစ်သောမရွှေ့တောက်တစ်ယောက် တည်း အနီးနားက မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းအုပ်ပို့ကာ သူ့အတွက် အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့သည်။ ရေစက်ဆိုတာ ဝဋ်ကြွေး ပါလားဟု သူ့ကိုသတိရရင်း ကျွန်တော်တွေးနေမိလေသည်။

သည်ဘက်မှာလည်း ရုန်းရင်းကန်ရင်း နောက်ထပ်နှစ်နှစ်အကြာ မရွှေ့တောက်အဖေ ဆုံးသည်။ မျိုးဆက်တစ်ခု၏ နိဂုံးဟု ပြောရမည်။ သည်ဇာတ်လမ်းရှည်မျောမျောကြီးထဲမှာ အဓိကကျပါလျှက်က ရှေ့တန်းမှာ မရှိ (မနေ) ခဲ့ကြသည့် ကျန်ရစ်သူ မုဆိုးမနှစ်ဦး (မိခင်နှင့် ဦးလေး၏ဇနီး) တို့မှာ တစ်ဆက်ကျော် မျိုးဆက်သစ်များ (မြေးများ) အတွက် (ခြားနား သည့်ဝန်းကျင်အသီးသီးမှာ) ဆက်လက် ပါဝင်အသုံးတော်ခံရင်း ဓမ္မ အထောက်အကူ ရယူနေကြလေ၏။ သူတို့ တရား ရ မရ မသိသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ကြည့်ပြီး (အသက်လေးလည်း ထောက်လာ သည်မို့) တရားကျနေရသည်မှာအမှန်။

#

သည်နှစ်အတွင်း အလုပ်မှ ကိုယ့်ဘာသာအနားယူပြီး ပြည်တွင်းသို့ ကျွန်တော်ပြန်လာသည်။ မရွှေ့တောက်က အရွယ်ကျော်သားသမီးတွေကို

စိတ်မချနိုင် ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်သည်။ တစ်ရက်သူ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုံးဆက်ပြီး 'မနက်ဖြန် အဒေါ်ဆုံးတာ သုံးနှစ်ပြည့်ပြီ။ အနားကဘုရားမှာ ငွေငါးထောင် လှူပေးပါ' ဟု တောင်းဆိုလာ၏။ ထိုအမိန့်အရ နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော(အိမ်နှင့်အနီးဆုံး)၁၀၈တောင်ဘုရားသို့သွား၍ အလှူခံဌာနမှာ ကွယ်လွန်သူအတွက် အလှူငွေ ငါးထောင်ကျပ်တိတိဟု ပြောဆိုလှူဒါန်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်ဘုရားပရိဝုဏ်မှ ထွက်လာချိန် အလှူခံဌာန၏ အသံချဲ့စက်မှ ကျွန်တော့်အလှူကို အမည်နှင့်တကွကြေညာပြီး ဤကုသိုလ်ကြောင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ် () တစ်ယောက် ကောင်းရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်း အမျှဝေသံ စူးစူးရဲရဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရုတ်တရက် ပြီးချင်သလိုဖြစ်သွားရာမှ ငါးထောင်ဆိုသော စကားကို ကြားသည့်အခိုက် သူတူမနှင့် မင်္ဂလာ ဆောင်စဉ် သူဦးဦးဖျားဖျား လက်ဖွဲ့ ခဲ့သော ငွေငါးထောင်ကို အမှတ်ရမိလိုက်လေသည်။ ခန်းဝင်ပစ္စည်း အစုံအလင် ဝယ်နိုင်ခဲ့သည့် သူ့ငွေငါးထောင်နှင့် အိပ်ယာခင်း တစ်ထည် ဖိုးပင် မလုံလောက်သော ကျွန်တော့်အလှူငွေ ငါးထောင်တို့နှိုင်းယှဉ် သည့်၌ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှက်ရွံ့မိ၏။ သို့သော် ညောင်စေ့လောက် လှူပေမယ့် ညောင်ပင်ကြီးလောက်လဲ ရနိုင်တာပါပဲလေဟု ဖြေတွေး တွေးရင်း အားတင်းဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော့်မှာ ညောင်စေ့နှင့် ညောင်ပင်ဘယ်သူ အရင်ဖြစ်တည်သလဲဆိုသည့် စဉ်းစားအဖြေထုတ်စရာ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် တိုးခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လျင်မခါနာ

လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံ နှစ် (၁၂၀) ပြည့် အခမ်းအနား ကျင်းပသည့်သတင်းကို ဖတ်မိရာ မိမိချက်မြှုပ်ရာနေရာ (အမှန်တော့ စွန့်ပစ္စည်းအဖြစ် ဖျက်ဆီးပစ်ရာနေရာ) မို့ စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုမိလေသည်။ သတင်းတို့ထုံးစံ မည်သူတွေ တက်ရောက်ပြီး သကာလ မည်သူတွေ အမှာစကား ပြောကြားကာ မည်သူတွေက ဖဲကြိုးဖြတ် ဖွင့်လှစ်ပေးကြသည်ကို ဦးစားပေးရသဖြင့် ဆေးရုံ၏သမိုင်း ကြောင်းမှာ မှန်ပျပျသာ (၁၈၉၇ ခုနှစ်တွင် စတင်ဖွင့်လှစ်သည်) ဖော်ပြ ပါရှိပါ၏။

သို့သော် ထိုမှန်ပျပျသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်စိတ်အစဉ်ကို လွှမ်းခြုံ သွားသည်ဖြစ်၍ လက်လှမ်းမီသမျှ အချက်အလက်များအား ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ရှာဖွေမိတော့၏။ ကျွန်တော့်ကို အမိဝမ်းမှ ကျန်းမာစွာ ပကတိ မွေးဖွားသန့်စင်ပေးခဲ့သော ဆေးရုံဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ လက်လှမ်းမီသည်မှာလက်ကသုံးတောင်ငွေပမာအသုံးပြုနေကျလပ်တော့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးသာဖြစ်ပြီး ရှာဖွေမွေ့နှောက်ရသည်ကလည်း နှစ်တစ်ရာ စာမို့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါသလိုတော့ ဖြစ်ရသည်။

ဆေးရုံ၏ နောက်ကျောတွင် မြို့ပတ်ရထားလမ်းရှိရာ ယင်းနှင့် ကပ်လျက်ဘူတာကို ဂျင်မခါနာဘူတာဟု ခေါ်ပြီး ဆေးရုံရှေ့ မစ်ရှင်လမ်း (ယွှမင်းရဲကျော်စွာလမ်း) ပေါ်ရှိ ယခင်က က. ပ. ရ အမှတ် (၁၂) လိုင်းကားများ ဖြတ်သန်းပြေးဆွဲဖူးသည့် ဘတ်စကားမှတ်တိုင်ကို ဂျင်မခါနာမှတ်တိုင်ဟု ခေါ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပြီး ဖြစ်သည်။ (စကားချပ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ ဆင်သေကိုပင် ဆိတ်သရေနှင့် မလုံလုံအောင်ဖုံးရမှ အားရကျေနပ်ကြသူတွေက ကျွန်နဲ့ပျောက်အောင် ဆိုပြီး သမိုင်းဝင်နာမည်တွေ ရောသမမွေ့ခဲ့ကြသော်လည်း အနီဂျင်မခါနာ ပါမသွားခဲ့။)

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ တွေ့ရတတ်သော မျက်နှာဖြူများသာ ဝင်ဆန့်သည့် ပဲခူးကလပ်က ထိုနေရာနှင့်ဆို ခရီး တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည့် ပြည်လမ်းဘက်အခြမ်း ဟယ်လပင် (ပြည်ထောင်စု ရိပ်သာ) လမ်းမှာ ရှိသည့်အပြင် နာမည်ချင်းကလည်း မတူ။ မျက်နှာ ဖြူရော ကပြားတွေပါ တက်ခွင့်ရသော ဂျင်မခါနာကလပ်က တည်နေရာ အတိအကျမသိရ။ သို့သော် ကလေးဆေးရုံနေရာမှာ ဂျင်မခါနာ ကစားကွင်းနှင့် ရေကူးကန် ရှိခဲ့ဖူးသည်ဆိုရာ ယင်းကို မှီ၍ ဂျင်မခါနာ အမည်တွင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆေးရုံနှင့်တော့ မဆိုင်။

ရှာ၍ ရသမျှ တိုရေရှားရေ အွန်လိုင်းဆေးရုံသမိုင်းမှာ လော့ဒ်ပရင်ကတော် လေဒီဒ်ပရင် ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့သည်ကို အစွဲပြု၍ ဒ်ပရင်ဆေးရုံဟု ခေါ်ဆိုကြောင်းဖော်ပြကြပြီး စတင်တည်ထောင်သည့် ခုနှစ်ကို ၁၈၈၇ ဟု ပြောထားသည်။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားဆက်စပ် စာသား ဓာတ်ပုံမတွေ့ရ။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ် အောက်ကြည့်မြင်တိုင် လမ်းမ ချန်မာဖီလမ်း (ယခုနှင်းဆီလမ်း) ထိပ်မှာ ဒ်ပရင်သားဖွား ဆေးရုံ ဆိုင်းဘုတ်နှင့် ပြင်ပလူနာကု ဌာနတစ်ခု ရှိခဲ့ဘူးသည်။ သို့သော် ဆေးရုံနှစ်ခုက ယခုခေတ်အလိုအရပင် အတန်ကွာဝေးနေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဂျင်မခါနာဘူတာ အနီးကဆေးရုံအမည် ဒ်ပရင်ဖြစ်နေသည့် ရာဇဝင်ကို တိတိပပ ကျွန်တော် မစူးစမ်းနိုင်ခဲ့။ သိပ်ပြီး အရေးကြီးလှသည်

မဟုတ်သည့်တိုင် သည်ဆေးရုံကို ဂျင်မခါနာဆေးရုံဟု မှတ်ယူထားခဲ့ သည့်အတွက် သည်မျှ ကျွန်တော်အားထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အရာမရောက်။ ထားတော့။

#

အမေက ကျွန်တော့်ကို ဂျင်မခါနာမှာ မွေးသည်ဟုပြောခဲ့ပြီး ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ထိုဆေးရုံကို ဗဟိုအမျိုးသမီး ဆေးရုံခေတ်မှာပင် ဂျင်မခါနာဟုသာ မှတ်ယူပြောဆိုခဲ့ကြသဖြင့် (ဆေးကျောင်းသား ဆရာဝန် စသည့် ဆေးဘက်လောကသားတွေကမူ ဟိုတုန်းကတည်းက ဒပ်ဖရင်ဟု သုံးစွဲလေ့ရှိကြကြောင်း သတိပြုမိခဲ့ရာ ပညာတတ်အခေါ်နှင့် အရပ်အခေါ် ကွာခြားသည်ဟုသာ မှတ်ယူရမည်သို့ရှိ၏။) ကျွန်တော်ကတော့ ထိုဆေးရုံ ကို ဂျင်မခါနာဆေးရုံဟုပင် ဆက်လက် စွဲမြဲနေလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်လေ သည်။

သည်ဆေးရုံ အပါအဝင် ဂျင်မခါနာရပ်ဝန်းမှာ ဘဝ၏အထင်ကရ မှတ်တိုင်အချို့ ရှိနေခဲ့ကြသည်လည်းဖြစ်ရာ ယခုသို့ ခေတ်အဆက်ဆက် (ကိုလိုနီခေတ် လွတ်လပ်သော ပါလီမန်ခေတ် ဆိုရှယ်လစ်အာဏာရှင် ခေတ် စစ်အာဏာရှင်ခေတ် တစ်ကျော့ပြန် ဒီမိုကရေစီခေတ်) ဖြစ်ပျက် မျိုးစုံ အဖုံဖုံသော လောကဓံတို့ကို ကြုံကြုံခံလျက် အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ် တိုင်သည့်အတွက်ကို (ဆိုင်သည် မဆိုင်သည်အပထား) အမှန်ပင် ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ရသည်။ အနည်းဆုံး ခရီးနီတွေလက်တွင်း သက်ဆင်းမသွားခဲ့သည်ပင် အဟောဝတ ပြောရမည့်အခြေပေကိုး။

သည်ဆေးရုံ အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါး၌ (တိတိကျကျပြောရလျှင် ငါးဆယ့်ခုနှစ်နှစ်) တစ်ရက်သောအခါမှာ သူ့ထံသို့ အားကိုးတကြီး ရောက်လာသော သူဆင်းရဲ မိန်းမရွယ်တစ်ဦး၏သန္ဓေသားကို အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေးဘဲ မွေးဖွားပေးခဲ့ရာ ထိုသန္ဓေသားမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ် အမေတို့က ရှမ်းလမ်းမပေါ်ရှိ စာဖြူသင်းခိုင်းဟု ခေါ်ကြသော ကရင်သခိုင်းကုန်းရှေ့မှာ အများနည်းတူ ကျူးကျော်

နေထိုင်ကြ၏။ နောင်မှ သရက်တောလမ်းတွင် မြေကွက်ဝယ်ကာ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည် (နောက်တော့ ထိုမြေကွက်ကိုပင် ဖေဖေက ချရောင်းပြီး ကပ်လျက် အစ်မဖြစ်သူမြေကွက်မှာ အိမ်အတူဆောက်ကြ ရာမှ ကျွန်တော်တို့တစ်သက်တာ မြေရောအိမ်ပါ မဲ့သွားခဲ့ရသည်ဟု လည်း ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့လေသည်။)

ဆရာဝန်ဆရာမတွေ သဘောကောင်းမကောင်း အမေဝေဖန်သံ မကြားသလို ဘယ်၍ ဘယ်မျှ ကန်တော့ရသည်ဟု ပြောသံလည်း မကြားရ။ သို့သော် ခလေးမှားသည့် အကြောင်းကိုတော့ အခါသင့်သလို ပြောလေ့ ပြောထ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော် ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။ သည်လို ဆိုပြန်တော့လည်း မွေးကတည်းက စွန့်စားခန်းများနှင့် ကျွန်တော်ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေပြန်၏။

ခုခေတ် တိုးတက်သောနိုင်ငံတွေမှာပင် မွေးကင်းစကလေးများတတ် ကြသေးရာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်က ဖြစ်ရပ်အတွက် မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်တင်စရာမလို။ အမေပြန်ပြောသမျှမှာလည်း အပြစ် တင်လိုခြင်းအလျှင်းမပါပြောစမတ်ဆန်းပါတဲ့ လောကဓာတ်ခန်းတစ်ရပ် အဖြစ်သာ ပြန်လည်ဖောက်သည်ချခြင်းဖြစ်ပြီး ပြောသည့်အချိန်တိုင်းမှာ လည်း ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ပါဝင်နားထောင်နေသည့် အခါမျိုး၌ ‘အဲသည်တုန်းက ငါသာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို မင်းကုလား အမျိုးထဲရောက်နေပြီ’ ဟုပင် ကျီစားရင်း စကားလက်စသတ်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မှားသောခလေး၏မိခင်မှာ အမေ့ထက်အသက် အနည်း ငယ် ကြီးပုံရသော ဆာရီဝတ်ကုလားမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းက ထို ဇာတ်လမ်းကို ပို၍အသက်ဝင်စေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဒူးခေါင်း မှမွေးရာပါ အမှတ်အသားကြောင့် ဇီဝမိခင်တွေ သူတို့ရင်သွေးများနှင့်

တစ်သက်တာ ကွဲကွာကြရမည့်အရေးမှ ကင်းဝေးခဲ့ကြရသည်မှာလည်း အဓိကအခန်းမှ ပါဝင်နေသည်။

အမေ့ အကင်းပါးပုံကိုလည်း စံတင်သင့်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ရက်သားအရွယ်ကလေးငယ်ချင်း တော်ရုံ ခွဲခြားရန်မလွယ် သည်မှာ ဆေးရုံတွေမှာမွေးပြီးပြီးချင်း အသေးစိတ်အချက်အလက်နှင့် တကွ တံဆိပ်တွေ လက်ပတ်တွေ (ယခုခေတ် ချစ်ပ်စတွေ) ဖြင့် ခွဲခြား သည့်ကြားမှပင် မကြာခဏမှားနေကြခြင်းက သက်သေခံ၏။ ကျွန်တော် တို့ကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်း မှတ်သားထားပါလျက် လက်ပတ်တွေ ပျောက်သွားသဖြင့် နို့တိုက်ချိန်တွင် သူ့နာပြုဆရာမ၏ ဆဋ္ဌအာရုံ စေစားရာ မိခင်ထံ နို့သက်ခံရန် ရောက်ကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

အမေ့စကားအတိုင်းဆိုလျှင် ထိုနေ့က ဧည့်ချိန်လည်းဖြစ်သည်မို့ ရောက်လာသောဧည့်သည်နှင့် (ဖေဖေဖြစ်မည်) စကားပြောဆဲ ဆရာမ လာပေးသော ကလေးကိုရင်ခွင်မှာထားကာ ဆက်ပြောနေခဲ့သည်။ ခဏ အကြာ နို့တိုက်တော့မည်ဟု ကြည့်မိသည့်အခါတွင်မှ မိမိကလေး မဟုတ် သလို ခံစားရသောကြောင့် သေချာစေရန် အနီးအောက်မှ ယာဘက် ခူးခေါင်းအား စစ်ဆေးကြည့်ပြီး မှားယွင်းမှုကို အတည်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော် (ကျွန်တော် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ ပြောသည့်အခိုက်) က အတိတ်ကို ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ပါလျက် အမေ့ မျက်နှာပေါ်မှ စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ကျွန်တော် အထင်းသား မြင်နေရသလို ရှိလေသည်။ တိုတိုပြောရလျှင် အမေက တာဝန်ကျသူနာပြုဆရာမကြီးကို အော်ခေါ်ကာ ကလေးမှားနေသည်ဟုပြော ဆရာမတွေက ကလေးတစ်ဦးချင်း လိုက်စစ်ရာမှ အခန်းထောင့်ကုတင်ပေါ်ရှိ ဆာရီခြံကုလားမကြီးတစ်ဦး၏ ရင်ခွင်ထက်မှာ နို့ဝပြီး အိပ်မောကျနေသည့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ကြရသော ဟူ၏။

#

ထိုဇာတ်လမ်း နောက်ဆက်တွဲများအဖြစ် 'နင်က ကုလားမ နို့စို့ထားလို့ အသားမဲတာ' ဟု ကျွန်တော့် အထက်က အစ်မဖြစ်သူနှင့် စကားနိုင်

လှသည့်အခါ 'အဲဒါဘာဖြစ်လဲ အစ်မတို့ စို့ချင်တိုင်း စို့လို့ရလို့လား' ဟု ပြန်ပက်ရသည့် အလုပ် (တရုပ်သွေးနှောသာ မောင်နှမတွေထဲမှာ ကျွန်တော်က အသားအညိုဆုံး)၊ 'ကုလားနို့စို့တဲ့ ကုလားသား' ဟု ကျွန်တော့်အောက်ညီက စိတ်အခန့်မသင့်ချိန်ပြောလျှင် 'မင်းက နွားနို့ စို့တဲ့ နွားသား' ဟု မခံချင်စိတ်ဖြင့် မိဘတွေပါ မနေရအောင် ပြန်ပြော ရသည့်အလုပ် (ကျွန်တော့်ညီငယ်စဉ်က အမေနို့မျက်သဖြင့် နို့ဗူး တိုက်ရဘူးသည်) တို့ ပါဝင်လာသည်။

တော်လှန်ရေး ကောင်စီလက်ထက် နိုင်ငံခြားသားတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက်စွန့်ခွာကြရာ၌မိဟာမဒီသင်္ဘောနှင့်အိန္ဒိယနိုင်ငံသား အပြီးပြန် တို့၏ သတင်းကို ဖတ်ရသည့်အခါများတွင်လည်း ကလေးမှားတုန်းကသာ မသိလိုက်ရင် ငါလည်း အဲသည်သင်္ဘောကြီးနှင့် ပါနေလောက်ပြီဟု အားအားလျားလျားတွေမိသည်အထိဖြစ်သည့်အခါဖြစ်တတ်ရလေသည်။ (စကားချပ်။ ဤစာတွင် ကုလားဟု ရေးသားသုံးစွဲသမျှမှာ မည်သို့သော လူမျိုးဘာသာ အယူအစွဲ အနှောင်အဖွဲ့မျှ ပါဝင်ခြင်းမရှိကြောင်း ဖော်ပြ လိုပါသည်။)

မွေးရာပါအမှတ်အသားများသည် လူကိုအကျိုးပြုတတ်သည်ဆိုသော အယူအဆသာရှိလျှင် ကျွန်တော့် ဒူးခေါင်းပေါ်က အမှတ်အသားမှာလည်း သည်တစ်ချက်တည်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစွာ အကျိုးပြုသည်ဆိုရ မည်။ ထိုအမှတ်ဖြင့်သာ ထင်ရှားသက်သေမပြနိုင်ခဲ့လျှင် သူ့ကလေး ကိုယ့်ကလေး အတည်ပြုလက်ခံဖို့ရာ အတော်ခက်ခဲမည် (ဒီအင်အေ ဆိုသည်မှာ ထိုခေတ်က မပေါ်သေး) ဖြစ်လေသည်။ ညာဒူးခေါင်း ပေါ်မှာ မြေပုံဆွဲထားသလို ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသော ထိုအမှတ်ကို မြင်လျှင် စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် အကြည့်ခံရမှာ စိုးသောကြောင့် ဘောင်းဘီတို့ဖြင့် ဝတ်စားသွားလာရမှာ ယနေ့တိုင် ကျွန်တော်ဝန်လေး နေတတ်ဆဲဖြစ်၏။

မြင်သာအောင်ပြောရလျှင် ကျွန်တော့်လို အမှတ်အသားမျိုး ဆိုဗီယက်သမ္မတဟောင်းဂေါ်ဗာချော့မှာလည်း ပါရှိရာ သူကနဖူးထိပ်မှာ

ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ထက်ပို၍ သိသာထင်ရှားပြီး ကျော်ကြားသော အမှတ်တံဆိပ် ဖြစ်နေသည်။ စင်စစ် အမှတ်အကြောင်း တိုက်ဆိုင်၍ ပြောခြင်းသာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်ဂိုဗာချော့မည်သို့မျှ နိုင်းယှဉ်အပ်သည် တော့မဟုတ်။ ပန်းတနော်လမ်းသားကဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အမှတ်ကို ကြည့်ပြီး 'မင်းကွာ အမှတ်ပါချင်ရင်လည်း နဖူးမှာ ပါလိုက်ပါလား ဂိုဗာချော့လို ခေါင်းဆောင်လေးဘာလေး ဖြစ်လို့ဖြစ်ငြားပေါ့။ ကြံကြံ ဖန်ဖန် မင်းအမှတ်က ဒူးခေါင်းမှာဆိုတော့ ဟိုကခေါင်းဆောင် မင်းက အောင်းကောင် ဖြစ်နေတော့တာပေါ့' ဟု လူတောမတိုးသည့် ကျွန်တော့် ညဉ့်ကို သွယ်ဝိုက်စွာ နှိပ်ကွပ်ရင်း ပြောခဲ့ဘူးလေသည်။

#

ဤသို့လျှင် ဂျင်မခါနာမှာ အရာရာအကြောင်းကြောင်းဖြင့် မွေးဖွား ခဲ့သော ကျွန်တော် နောက်ထပ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အကြာမှာ ဂျင်မခါနာဘက်သို့ စက်ကျဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ ဆေးရုံမဟုတ် ဆေးရုံနှင့်ကပ်လျက် ခြံကို ဖြစ်ပြီး စက်ကျရာအကြောင်းက ကရာတေးဟု အများသိကြသော ဂျပန်ရိုးရာကိုယ်ခံပညာ ဖြစ်လေ၏။ ဆယ်တန်း ဒုတိယနှစ်ဖြေပြီးချိန် တွင် ကျွန်တော်တို့သုံးဦး (ထီးတန်းသား၊ ပန်းတနော်လမ်းသားနှင့် ကျွန်တော်) နွေရာသီမှာ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း တစ်ခုခုလုပ်ဘို့ တိုင်ပင် ကြပြီးနောက် ကရာတေးသင်ဘို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ပန်းတနော်လမ်းသား၏ ညီအစ်ကိုတော်တစ်ဦး၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က ကရာတေးကို အားကစားတစ်ရပ်အဖြစ် အစိုးရက အသိအမှတ်မပြုသေးသောကြောင့် နွေရာသီ အားကစား သင်တန်းတွေ ဖွင့်လှစ်ရာ အောင်ဆန်းကွင်းလိုနေရာမျိုးမှာ ကရာတေးသင်တန်းမရှိ (ဂျူဒို သင်တန်းတော့ရှိသည်)။ သို့သော် ကရာတေးပညာရပ် လူငယ်များ အကြား ရေပန်းစားချိန်ဖြစ်ရာ (ဆာမူရိုင်း ရုပ်ရှင်တွေ ဂျပန်ကိုယ်ခံ ပညာ ဇာတ်ကားတွေ ခေတ်စားချိန်မို့ ဖြစ်မည်။ ကိုရီးယား ဒရမ်မာတွေ

ခေတ်စားသောယခုအချိန်တွင်ကျားမပျိုအိုမရွေးခေါင်းပေါ်မှာမြောင်းဖော်
ထားသလို ဖြူရော်ကြောင်ကျားဆံပင်များ တောထလာကြသည်မျိုး
ဖြစ်၏။ စကားချပ်။) ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသောနေရာတွေမှာ ကျွမ်းကျင်
သူတွေ ဦးစီး ဖွင့်လှစ်သော သင်တန်းများ အလျှို့အလျှို့ထွက်ပေါ်လာကြ
သည်။ မစ်ရှင်လမ်း ကျင်မခါနာဆေးရုံနံဘေး ခြံကြီးထဲ၌ တိုက်ဂါး
ကရာတေးအသင်း ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ထိုသဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

မစ်ရှင်လမ်းနှင့်ရှမ်းလမ်း (ဖိုက်ချလမ်း) ဆုံရာမှသည်ဆေးရုံဝင်း
တံတိုင်းအထိ ခြံကြီးမှာ နှစ်ဧကခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး မီးရထားပိုင်မြေကွက်
ဖြစ်၏။ အတွင်းမှာ အုတ်ပတ်ကား နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံး
တင်းနစ် ကစားကွင်း တစ်ကွင်းနှင့် အလုပ်သမား တန်းလျားများရှိရာ
အိမ်ကြီးမှာ မြန်မာ့မီးရထားမှ အင်ဂျင်နီယာချုပ်မိသားစုတို့ နေထိုင်
ကြသည်။ တစ်ပတ်လျှင်သုံးရက် တင်းနစ်ကွင်းနှင့် အိမ်ကြီးရှေ့ဘက်
မြေကွက်လပ်တွေထဲမှာ အဆင့်အလိုက် နေရာခွဲပြီး ကရာတေးလေ့ကျင့်
ကြသည်။ အိမ်ရှင်များက သဘောကောင်းသည့်အပြင် သူတို့၏သား
သမီးများပါ တက်ကြွစွာပါဝင်ကြသည်မို့ မိသားစု အသင်းတစ်ခုပမာ
ပျော်ရွှင်စွာ သင်ကြားလေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့လေသည်။

နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ပြီးသည့်အခါ အချို့သင်တန်းသားတွေ
မလာရောက်ကြတော့သော်လည်း အချို့က ဆက်လက်ကစားကြ၏။
ကျွန်တော်တို့မှာစာမေးပွဲအောင်စာရင်းကိုကစားရင်းစောင့်ကာတက္ကသိုလ်
တွေ ဖွင့်ပြန်တော့ ကျောင်းတက်ရင်း ဆက်ကစားကြလေသည်။
ပန်းတနော်လမ်းသားက နိုင်ငံရေးပိုးဝင်နေပြီမို့ ကစားရက်မမှန်တော့။
နောက်ပိုင်း နိုင်ငံရေးမှုနှင့်ပင် ထောင်ကျပြီး လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်
သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထီးတန်းသားတို့သာ ရေဆုံးမြေဆုံး ဆက်လက်
ကစားရင်း အသင်းတွင် ကျန်ရစ်၏။ ကျောင်းပြီး၍ ဘွဲ့ရချိန်မှာ ခါးစည်း
နက်အဆင့်သို့တိုင်ပြီးနောက် လုပ်ငန်းနယ်ပယ်အသီးသီးသို့ ဝင်ရောက်
သည့်အချိန်ထိ အသင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှိခဲ့ကြသလို အသင်းတည်ရာ
အိမ်ကြီး၏ မိသားစုဝင်များနှင့်လည်း ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ ခင်မင်ကာ

ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော့်ပထမဆုံးဝန်ထမ်းအလုပ်ဖြစ်သော မီးရထားဘက်မှ အလုပ်မှာ ထိုအိမ်ရှင် အင်ဂျင်နီယာချုပ် အန်ကယ်၏ အကူအညီဖြင့် ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည် (အသိမရှိလျှင် အလုပ်တစ်ခု ရာဘို့ အင်မတန်ခက်ခဲသော ခေတ် ဖြစ်၏)။

#

ဂျင်မခါနာမှာမွေးပြီး ဂျင်မခါနာရပ်ဝန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ ခဲ့သော ကျွန်တော် ထိုမှာပင်ဘဝတစ်ခုအစပြုဘို့ ကြိုလာပြန်သည်မှာ တော့ပဌာန်းဆက်လား ရေစက်လား ဆိုရမည်သို့ရှိ၏။ ယင်းမှာဆေးရုံနှင့် မျက်စောင်းထိုး(ကရာတေးကလပ်တည်ရှိရာခြံကြီးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်) မစ်ရှစ်လမ်းမပေါ်တွင် မရွှေတောက်တို့ နေထိုင်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင် မရွှေတောက်သည်ပင် ဂျင်မခါနာမှာ ကျွန်တော်မွေးပြီး ခြောက်နှစ်အကြာ၌ မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် အကြောင်းပါပြီး နောက် ရင်သွေးသုံးဦးအနက် သားနှစ်ဦးကိုဂျင်မခါနာမှာပင် တက် ရောက် မွေးဖွားခဲ့ပါ၏။ သမီးကိုတော့ ဆေးရုံတက်ရန် ရက်ချိန်းစောင့်နေစဉ် ပိုက်နာခိုက် အလည်ရောက်လာသော သူနာပြုဆရာမနှင့် အိမ်မှာပင် မွေးဖွားခဲ့လေရာ သူကလေးလည်း ဂျင်မခါနာသူဟု ပြောလျှင်မမှားဟု ထင်သည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျွန်တော့်အလုပ်ရှိရာ ဒလဘက်ကမ်းသို့ လိုက်နေသော မရွှေတောက်ကို အကြောင်းပြု၍ သူ့မိဘအိမ်သို့ဝင်ထွက် နေပြန်ရကား ကျွန်တော်နှင့် ဂျင်မခါနာတို့ ဝေးကွာသည်ဟူ၍ မရှိ သလောက် ဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အရေးအခင်းကာလ ဆေးရုံကိုထောင် တွေဖောက်ပြီး(မစားရက်လောက်တက်ဆိုသလို)ဆေးရုံသုံးကီရိယာတွေ လမ်းမပေါ်မှာ မတန်တဆ ဈေးချရောင်းခဲ့ကြသည်ကိုလည်ကောင်း၊ နဝတ အစိုးရတက်လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံ တိုးချဲ့ ဆောက်လုပ်ရန်အလို့ငှာ ကပ်လျက်မီးရထားဝင်းအား သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ သည်ကိုလည်ကောင်း စိတ်မသက်သာစွာ မြင်ခွင့်ကိုလည်းရရှိခဲ့ပါ၏။

ထိုအချိန် ကျွန်တော်သည် ဒလဘက်ကမ်းမှ ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ချထားခံရပြီး အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်လည်း မရှိသည်မို့ မရွှေ့တောက်၏။ မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်နေရပြီ ဖြစ်လေသည်။ မီးရထားဝင်းကို သိမ်းကာစဉ် အိမ်ကြီးမှအပ ကျန်သော အဆောက် အအုံများကို ဖျက်သိမ်းပြီး ဆေးရုံနှင့်ဆက်စပ်သော အဆောက် အအုံများ စတင်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးကို မူလပုံစံအတိုင်း ဆေးသုတ် မွမ်းမံပြီး ဆရာဝန်ကြီးနေအိမ်အဖြစ် နှစ်အနည်းငယ် ဆက်လက်ထားရှိ ခဲ့ရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် အပြီးတိုင်ဖျိုဖျက်ကာ လက်ရှိ ဆေးရုံနှင့်ဆက်စပ် လျက် အသစ် ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော့် အာရုံ ထဲမှာ တရုတ်ကပ်ပြတင်း ဆင်ဝင်မြင့်မြင့် မှန်တံခါးအပြည့်ဧည့်ခန်းနှင့် အိပ်ခန်းကျယ်များ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းအပ်သော အုတ်ကြွပ် အုတ်ရိုး အမိုး နီနီ အသားမြေဆီရောင် ကိုလိုနီခေတ်နှောင်းပိုင်း ဗိသုကာလက်ရာ အဆောက် အအုံကြီးကို တသစွာ မြင်ယောင်ဆဲ။ ကျွန်စော်နံသည်ပဲဆိုဆို။

#

သူများအပျက်တွေပြောပြီး ကိုယ့်အပျက် ကိုယ်ပြောရလျှင် ဆေးရုံ သက်တမ်း နှစ်တစ်ရာပြည့်သည့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်သို့ ရောက်သော အခါ ပြည်တွင်းမှာ ကျွန်တော် မရှိတော့။ ကုလားမကြီးနို့ စို့ဖူးသူပြီပြီ ကြာဖူးနားဝကုလားသံ နှော့၍ပြောရပါက ဘိုင်ဆပ်တွေကိုကြောက်လွန်း သောကြောင့် ယေး ဒိုး တင်း ဆလံသကာ ခါနာမကောင်း မာလကာ မဂျောင်းခင် ပြာတာကောင်းအဖြစ် (အကျိုးများလိုများငြား ယိုးဒယားကို ကိုးစားလျက်) ကပျာကယာ ညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့မှ ဆေးရုံ နှစ်တစ်ရာပွဲတော် ကျင်းပခဲ့ကြသလားမသိ မကြားမိ။

ထိုအချိန် မရွှေ့တောက်တို့ နန်းတွင်းမှာလည်း ထီးမွေ့နန်းမွေ့ ဆက်ခံရန်အရေး ရှုပ်ထွေးစပြုပြီ။ စင်စစ် သူတို့မှာလည်း ပြည်တွင်း ပြည်ပရန်စွယ် (သွေးသားအရင်းအခြာနှင့် သွေးနှောစွက်ဖက်ကြသူများ) တွေက မသေးလှ (မှတ်တမ်းဝင်စကားပြောရလျှင် ထိုအထဲတော့

ကျွန်တော်မပါ။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ သို့ ကူပြောင်းပြီး နှစ်မှ မလည်
 သေးခင် ထိုပယောဂဖြင့်ပင်အညီအညွတ် ပြိုကွဲကြကာ ဂျင်မခါနာ
 ရပ်ဝန်းကို အပြီးတိုင် သူတို့စွန့်ခွာကြလေ၏။ သူတို့တွေ စွန့်မှတော့
 ဒုတိယတန်းစား မိသားစုဝင် ဂျင်မခါနာသားကျွန်တော် ဂျင်မခါနာမှာ
 ပျော်ခွင့်ကို မျှော်ချင့်၍ မရပြီ။

မရွေ့တောက်တို့အစုအတွင်း သူတစ်လူ ငါတစ်မင်းတွေနှင့်
 အတူ ကျွန်တော်ပါ စီးမျောရင်း ဘောက်ထော်လိုလို စမ်းချောင်းလိုလို
 ဟိုအကွေ့ သည်အကွေ့တွေမှာ ခေတ္တခဏရပ်တန့်ကြလျက် နောက်ဆုံး
 တွင်ပေါရိသလမ်းကဗျာထဲကလိုဘာမဆိုတာဝေငှသော်လည်း ရာဇဂြိုဟ်
 မဟုတ်သည့် သာကေတဘက်မှာ နာဂစ်မုန်တိုင်းနှင့် မရှေးမနှောင်း
 ဆိုသလိုအခြေချဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သည်မှာခေါင်းချသူတွေချအပြောင်းအလဲ
 မလှစွာ မြောင်းထဲကျ သူတွေကျနှင့် လူ့သမိုင်းကို ကြိုရာကဏ္ဍအသီးသီး
 မှာ ဆက်လက်ကပြရင်း ရှင်သန်နေကြဆဲ။

သည်လိုနှင့် မရဏစင်မြင့်ပေါ်တက်ဘို့ အခေါ်စောင့်ကြသည့်
 အထဲ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာပင် ကျွန်တော် ထိုင်ခုံရနေပြီ။ ဂျင်မခါနာဘက်သို့
 အရောက်အပေါက်နည်းသွားသလိုမျိုးဆက်သစ်တွေ၏ မွေးခြင်းဖွားခြင်း
 ကိစ္စရပ်များမှာလည်း သူတို့၏ ရွေးချယ်မှုထဲမှာ ဂျင်မခါနာ ပါဝင်ဟန်
 မတူတော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြတ်သန်းသွားလာခိုက် ငဲ့စောင်းကြည့် မိသည့်
 အခါများ၌ အနည်းဆုံး မစ်ရှင်လမ်း(မင်းရဲကျော်စွာလမ်း)ပေါ်က အဆောက်
 အအုံတွေ ပုံစံပြောင်းသွားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ငိုအားထက်
 ရယ်အားသန် ဆိုသလိုပြောရလျှင် ဆေးရုံရှေ့မျက်နှာစာရှိယခင် ဝင်းခြံတွေ
 အားလုံးနီးပါး၏ နေရာမှာ အထပ်မြင့်အဆောက်အဦများ နေရာယူလာကြ
 ရာ၌ မရွေ့တောက်တို့၏ နေအိမ်ကတော့ ယခင်ပုံစံမပျက် သစ်သစ်လွင်လွင်
 (ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း) ကျန်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏ (ကိုယ်မပိုင်တော့ သည်သာ
 ထောက်ပြစရာရှိသည်)။

#

ထိုအချိန် ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံ ယခင်၅၀၀ဖရင်ဆေးရုံ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်သည် အင်မခါနာဆေးရုံ အသက် ၁၂၀ ပြည့်မြောက်ကြောင်း သတင်းက လျှပ်ပြက်သလို ပေါ်လာသည်။ ထိုလျှပ်စီး ရင်တွင်းအထိ လင်းလက် သွားသည့်အပေါ် ထူး၍ကျွန်တော် မအံ့ဩလို။ မည်သည့် အမည်ဖြင့်ပင်ဖြစ်စေ နှင်းဆီသည်မွှေးမြေ့ ဆိုသကဲ့သို့ သည်ဆေးရုံကို ဗဟိုပြုသော အင်မခါနာရပ်ဝန်းသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ အခါ မလပ်ဆွတ်ပျံ့ဘွယ်သာ ရှိနေမှာ သေချာ၍ပါတည်း။

ကျွန်တော်နှင့် ကျေးဇူးတရား

‘ငါ့မှာ တာဝန်များစွာရှိသေးသည်။
ကုန်းပေါ်မှာသေသေ ရေထဲမှာသေသေ၊
လေထဲမှာကြေကြေ အထွဋ်အထိပ်မှာငါနေမည်။
လာမည့်ဘေးပြေးမရှောင် တွေ့အောင်ငါသွားမည်။
အိမ်သည်ကိုဧည့်သည်မစော်ကားရ၊
ရန်သူကိုလက်စားချေလော့၊
အာမဘန္တေ။’

(မင်းဆွေ၏ ‘မား’ မှ)

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ မြန်မာနိုင်ငံတွင်ထွက်ရှိသော ဝတ္ထုအများ
အပြားတို့၏ နောက်ခံမှာ ကိုလိုနီခေတ် ဂျပန်ခေတ်စသည်တို့ဖြစ်ပြီး
ဇာတ်လမ်းကျောရိုးမှာ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် လူတန်းစား တိုက်ပွဲ
များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ရသဝတ္ထုတို့၏ သဘောသဘာဝအရ ချစ်ရေး
ကြိုက်ရေး စသည့် နှလုံးသား ကိစ္စများတွင် အခြေခံသည့်တိုင် ယင်းတို့
သည်ပင် တိုက်ပွဲ၏အငွေ့အသက်နှင့်မကင်း။ တိုက်ပွဲအတွင်းမှာ တိုက်ပွဲက
ခွင့်ပြုသလောက်ချစ်ပြီး တိုက်ပွဲက မကြည်ဖြူသည်နှင့် ကွဲကြရသော
ဝတ္ထုတွေများလေ၏။ အဖွဲ့အနွဲ့ ကောင်းလျှင် ကောင်းသလို ပရိသတ်
(အထူးသဖြင့် လူငယ်နှင့် လူလတ်ပိုင်း) ကြိုက်တွေဖြစ်ကြ၏။

အတိအကျ မဟုတ်သော်လည်း မင်းဆွေ၏ 'စား' မှာ ထိုဝတ္ထုမျိုး ဖြစ်ပြီး အမိနိုင်ငံ ကျွန်ပြုခံရသည်ကို မကျမချမ်းဖြစ်နေသော လူငယ် တစ်ဦး၏ သူ့ရဲကောင်းဆန်ဆန် အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည် ဟု မှတ်မိရသည်။ ကျူးကျော်သူတွေကို လက်စားချေရန် ကိုယ့်ကိုကိုယ် တပ်လှန့်ထားသည့် အထက်ပါ စာပိုဒ်လေးမှာ ဝတ္ထုတွင်အပေါ်လွင်ဆုံး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စာရှူးပေရူး ဖြစ်ချိန်အထိ အတော်အတန် ရေပန်း စားခဲ့ဘူး၏။ လက်စားချေခြင်းကို ပြုဘွယ်ကိစ္စတစ်ရပ်ဟု မယုံကြည် လက် မခံနိုင်သည့်တိုင် စာပိုဒ်တစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် ယနေ့တိုင် အလွတ်ရဆဲ။

#

၂၀၀၇ ခုနှစ် ရွှေဝါရောင် အရေးအခင်းဖြစ်ချိန်၌ ကျွန်တော် စင်္ကာပူတွင် အလုပ်ဝင်စသော ရှိသေးသည်။ တစ်ရက် လူ့စွမ်းအား ရင်းမြစ်ဌာနမှူးမှ မြန်မာတွေကို အစည်းအဝေးခေါ်သဖြင့် သွားရ၏။ ထိုအချိန် ပြည်တွင်းမှာ သံဃာတော်များနှင့်အတူ လူထုကြီးက လမ်းပေါ်ထွက် ဆန္ဒပြနေကြသလိုပြည်ပရောက်မြန်မာများ၏စိတ်ဓာတ် ရေးရာ ထောက်ခံအားပေးမှုရေချိန် မြင့်မားနေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ စင်္ကာပူရောက် မြန်မာများအနေဖြင့် ဥပဒေ ချိုးဖောက်ရာ မရောက်စေဘဲ မိမိတို့၏ဆန္ဒမှန်ကို ဖော်ထုတ်ဘို့ အချင်းချင်း လက်တို့နေကြသည်ကို သိထားသော်လည်း ယခုအစည်းအဝေးက ထိုကိစ္စနှင့်သက်ဆိုင် လိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော် တွက်ဆမထား။

အစည်းအဝေး တက်လာသူ ခြောက်ဦးအနက် ကျွန်တော်က လုပ်သက် အနုဆုံးဖြစ်သည့်တိုင် အသက်အကြီးဆုံး။ ကျန်သူတွေက လူငယ်တွေ။ ကျောင်းဆင်းပြီး အလုပ်ဝင်ကာစ မိန်းခလေးအများစု။ အာလုံး ကျွန်တော်နှင့် တစ်ဌာနတည်းမှဖြစ်၏။ အစည်းအဝေးကို ဌာနအလိုက် ခေါ်ယူခြင်းဖြစ်ရာ ကျန်ဌာနတွေမှာလည်း မြန်မာတွေ ရှိသေးကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော့် အဖြစ်က ကိုယ်နှင့်ဌာနတူ ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်းကိုပင် စုံစုံလင်လင် မသိသည့်သဘော။

ဌာနမှူးမှာ ကျွန်တော့်ထက် အတန်ပင်ငယ်ရွယ်မည် ထင်ရသော လူလတ်ပိုင်း စင်္ကာပူအမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူမထံမှ ဤသဘော ကျင်းတွင် ကျွန်တော်တို့လို ဝန်ထမ်းများသာမက ကန်ထရိုက်လုပ်သား မြန်မာလူမျိုး ရာနှင့်ချီရှိပြီး ထိုသူတွေအားလုံး သဘောကျင်းဝင်း အတွင်းရှိ အဆောင်များတွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြကြောင်း သိရသည်။ ထိုအခါမှ လက်ရှိ အနေအထားအပေါ် သူတို့ဘက်မှ စိုးရိမ်မည်ဆိုလျှင် စိုးရိမ်သင့်သည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာ၏။

သူမကပြည်တွင်းမှအခြေအနေများကို အလ္လာပ သလ္လပ သဘောမျိုး မေးမြန်းပြောဆိုပြီးနောက် ဤသဘောကျင်းမှ စင်္ကာပူရောက် မြန်မာများ အနေဖြင့် ပြည်တွင်းအခြေအနေများနှင့် ထင်ဟပ်ပြီး လူစုလူဝေး ပြုလုပ် နိုင်မည့်အလားအလာ ရှိမရှိရှိခဲ့လျှင်မည်သို့ကြိုတင်ကာကွယ်သင့်ကြောင်း သဘောထား တောင်းခံလေသည်။ လူငယ်တွေကို စတင် မေးမြန်းသည် ဖြစ်ရာ မိန်းခလေးအများစုဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း သည်မှာ အနေ ကြာကြပြီဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် လားမသိ သူတို့လေးတွေ အိုးတိုးအမ်းတန်း ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ လေသည်။

ကျွန်တော့်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ မပူပါနှင့် ထိုသို့ဖြစ်နိုင် ဖွယ်ရာမရှိပါ ဟုပြောလိုက်သည်။ ဌာနမှူးက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟုဆိုကာ ဘာကြောင့် ထိုသို့ပြောရကြောင်းကို ထပ်မံ စူးစမ်းလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေမှာ ကျေးဇူးတရားကို အလေးထားတတ်သော အခြေခံစိတ်ဓာတ် ရှိသည်ကို သိသောကြောင့်ဟု ဖြေပြီးနောက်မှ အဆိုပါစကားကို ပုဂ္ဂလိက အမြင်အရ ပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း ယေဘုယျအားဖြင့် မှန်ကန် မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း အစချီကာ ကျေးဇူးရှင်ဟု သတ်မှတ်ထားသော လူ ပုဂ္ဂိုလ် အဖွဲ့အစည်း တိုင်းနိုင်ငံတစ်ခုခု၏ အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ယုတ်စွအဆုံးစိတ်အနှောက် အယှက်ဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း ကိုပင် ရှောင်ရှားတတ်ကြသည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ သဘာဝဖြစ်ပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံ၏ မှားယွင်းသော စံနစ်နှင့်အုပ်ချုပ်မှုအပေါ် မကျေနပ်သည့်တိုင် ရောက်ရှိရာ နိုင်ငံ၏ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ရာရောက်မည့် အလုပ်မျိုး

လုပ်လိမ့်မည်မဟုတ် ပါဟု တထစ်ချပင် ပြောလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း အိမ်သည်ကိုဧည့်သည် မစော်ကားရဆိုသော အဆုံးအမတစ်ရပ် ကျွန်တော်တို့မှာရှိပြီးထိုအတိုင်းလိုက်နာကျင့်သုံးရန် ဝန်မလေးကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် စိတ်မပူရန်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဌာနမှူးဖြစ်သူ အတန်ငယ်စိတ် သက်သာရာရသွားသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက်ဝမ်းသာရ သည်။ တာဝန်လွတ် ပြောဆိုရခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် မ တရာသားတွေမို့ ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့သော်ဆိုသော အတွေးတော့ ဝင်ရောက် မိခဲ့သေး၏။ အထူးသဖြင့် အစည်းအဝေး ပြီးသောအခါ ဌာနမှူးက ကျွန်တော့်ကို လာမည့် စနေ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်တွေမှာ အလုပ်ဆင်းပြီး သင်္ဘောကျင်းအတွင်းအသင့်အနေအထားဖြင့်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မည် လားဟု မေးသောအခါ (သူတို့ ဘာသတင်းတွေ ရထားသည်မသိ) ထိုအတွေးက ပို၍သိသာသည်။

တာဝန်ခံမှု ပါလာသည့်အတွက် တာဝန်မရှိသည့် ကျွန်တော် ငြင်းလိုက ငြင်းဆန်နိုင်သော်လည်း စိတ်လိုလက်ရပင် လာပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ မိုးမပြိုဘူး ပြိုခဲ့သော်ဆိုသော အတွေးကိုမူ ၈၈ အရေးအခင်း တုန်းက အစိုးရယန္တရားကြီး ရပ်တန့်သွားပြီးနောက် လူသတ် ခေါင်းဖြတ် ဖောက်ထွင်းလုယက်မှုတွေကြားမှာ တစ်လသေသေ တစ်လဆန်းဆန်း ဆိုသလို ကိုယ့်သင်္ဘောကျင်း ကိုယ်ဦးဆောင်ကာကွယ် ခဲ့ရသည်လောက်တော့ စွန့်စားစရာလိုမည်မဟုတ်ပါဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရဲဆေးတင်ရလေတော့၏။

သို့သော် ထိုပိတ်ရက် ကျွန်တော် သင်္ဘောကျင်းသို့ မသွားရ။ အစည်းအဝေးအပြီး နောက်တစ်နေ့ အဆိုပါဌာနမှူးမှပင်ခေါ်ပြီး အခြား မြန်မာတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ သူသည် လုပ်သက်ရင့် စီမံကိန်း မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်ကာ ကျွန်တော့်ထက် လေးငါးနှစ်ခန့်ကြီးပြီး စင်္ကာပူ နိုင်ငံသားခံယူထားသူလည်းဖြစ်သည်။ ဌာနမှူးက သူ့ကိုပိတ်ရက်အတွင်း သင်္ဘောကျင်းတွင် တာဝန်ချထားပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်လာရန် မလိုတော့ သို့သော် အိမ်မှာ အသင့်အနေအထားဖြင့် နေပေးရန်ပြောသည်။

စင်စစ်သူတို့ စိုးရိမ်သည့် အရာများ သင်္ဘောကျင်းမှာရော အခြား ဘယ်မှာမှ ဖြစ်မလာခဲ့။ တိုပီးရိုး ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွင် တနင်္ဂနွေနေ့ ဆုတောင်းပွဲ သဘောမျိုးပြုလုပ်ခဲ့သည့်တိုင် ဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်းမရှိခဲ့။ အစိုးရမှလည်း တိုပီးရိုးလူစုပွဲကို ဝန်ကြီးတစ်ပါး ကိုယ်တိုင်တက်ရောက် ပြီး ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်ပေးခြင်းဖြင့် နှစ်ဘက် မျက်နှာမပျက်စေရန် စီမံနိုင်ခဲ့လေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော် လူတွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဖေးမပေးခဲ့သည့် ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရလေ၏။

#

ကျေးဇူးကို မဆပ်နိုင်သည့်တိုင် မကန်းမိစေခဲ့ဆိုသော ဆုံးမစကားကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မှတ်သားဘူး၍ လားမသိ ကျေးဇူးကန်းသည့်အဖြစ် ရောက်မှာ ကျွန်တော် အလွန်စိုးသည် (ကျေးဇူးကန်းသူဟု အထင်ရောက် ခံရမှာ စိုးသလို ကျေးဇူးကန်းခြင်းဟု ယုံကြည်လောက်သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံလျှင်လည်း ဆိုင်သည် မဆိုင်သည် မစဉ်းစားခင် အရင်လက်ဝင် လျှို့ဝှက်သဖြင့် ကြားညပ်ရပေါင်းများပြီ)။ အရွယ်ရောက်သောအခါ ကျေးဇူးတရားနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးဖွဲ့ကြသည်များကိုဖတ်ရှုရပြီး အတွေ့ အကြုံနှင့်ယှဉ်၍ ပိုမိုသိရှိလာရသည်များရှိသလို စွဲမြဲစွာ လက်ခံကျင့်သုံး ခဲ့သည်များလည်း ရှိခဲ့သည်။ အထက်က အဖြစ်အပျက်မှာ သာဓကတစ်ခု ဖြစ်၏။ ဧည့်သည်နေ ဧည့်သည်စားများသူ ကျွန်တော့်အဖို့ရာသည်ကိစ္စက အရေးပါသည်။ ကျေးဇူးရှင်ကို၊ မတင်ကျေးဇူး၊ တိမ်းမြူးသောအား၊ ပြန်ပစ်မှား၍၊ ပျားစား လက်ဆေး၊ ရေရုပ်ရေးသို့ ဆိုသလိုမဖြစ်စေရန် ကျွန်တော် သတိထားသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ရှင် စိတ်အခန့်မသင့်ချိန်နှင့် ကြုံပြီး အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်လေတိုင်း ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာ နေချင်ပါလျက် နေခွင့်မသာ သော ကံကြမ္မာကို ယူကျုံးမရဖြစ်မိသည့်တိုင် အိမ်ရှင်ကို ပစ်မှားလိုစိတ် တော့ မပေါ်ပေါက်ခဲ့။ အိမ်ဦးခန်းမှာ အခံသား ထိုင်စားရသည့် ဧည့်သည်မျိုး မဟုတ်ရပါဘဲလျက် အိမ်ရှင်ငြိုငြင်လျှင် ဖျာလိပ်ဘို့သာ

တွင်တွင် စဉ်းစားနေမိ၏။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း၏ အယူအဆ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည် သို့သော် ဧည့်သည်ဟူသည် လိုအပ်လျှင် ခုခံပိုင်ခွင့်မှ အပ အခြားအခွင့်အရေးမရဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ရှင်၏ စည်းမျဉ်းကို ချေဖျက်ရာ ရောက်မည့် တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မျိုး ဧည့်သည်မှာမရှိ။ မတရားဘူးထင်လျှင် အိမ်ပြန်။ သည်နည်းနှင့်ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ပြန်ဘူးသည်။

ထိုင်းမှာအလုပ်လုပ်စဉ် စီမံကိန်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကိုင်ရသည်။ အလုပ်ပိုင်ရှင်က ဒတ်ချ် ကုမ္ပဏီတစ်ခု။ စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဒတ်ချ်နည်း ဒတ်ချ်ဟန် ဟု ကြားဘူးရာ ကျွန်တော်က ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။ စင်စစ် ဖွံ့ဖြိုးပြီး နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံအဖြစ် နည်းပညာရော စီးပွားရေးမှာပါ ကမ္ဘာတွင် နေရာရှိပြီးသားမို့လေးစားစရာဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်း သူတို့လူမျိုး အချို့နှင့် အဆင်ပြေစွာ လက်တွဲ အလုပ်လုပ်ဘူးသည့်တိုင် ပွဲဦးထွက် ကြုံရသည့် ဒတ်ချ် အတွေ့အကြုံမှာ ကျွန်တော့်အတွက် သင်ခန်းစာ အပြည့်။ ပိုမိုမည့်ပစ္စည်းတွေကို အချိန်မီ မပို့သော်လည်း ပြီးရမည့်ရက် နောက်ကျလျှင်လက်မခံ။ စာချုပ်ပါလုပ်ငန်းထက်ပိုသော အလုပ်အတွက် ငွေတောင်းလျှင် စိတ်ဆိုးသည်။

အထောက်အထားခိုင်မာ၍ မငြင်းသာသည့်အခါပြီးသမျှလုပ်ငန်း တွေကို အပြစ်ရှာပြီးဈေးဆစ်သည်။ သည်လိုမှမရလျှင် သူဌေးကို နားပူ နားဆာလုပ်ပြီး(ထိုင်းတို့က နားပူမခံတတ်) ကျွန်တော်လိုက်လျောအောင် ဖိအား ပေးသည်။ သူဌေးကိုယ်တိုင် လိုက်လျောခိုင်းမှတော့ ကျွန်တော် ဘာမျှမတတ်သာ။ သို့ရာတွင် သူဌေးကိုပင် လိုက်လျောရန် မဖြစ်နိုင်သည့် နည်းပညာဆိုင်ရာကိစ္စမျိုး ထုံးတမ်း ဥပဒေနှင့် မညီညွတ်သည့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်က အလျှော့မပေး။ ပေး၍လည်းမရ။ ထိုအခါ (သူ့အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင်) သူဌေး၏ အငြိုငြင်ကို ခံရသည်။

ပိုင်ရှင်က ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် စေလွှတ်ထားသူမှာ သူတို့ဆီက လျှပ်စစ်တပ်ဆင်ရေး ကြီးကြပ်ဝန်ထမ်း (သူ့အပြောအရ) မျှသာ

ဖြစ်သော်လည်း သည်မှာတော့ မန်နေဂျာ အဆင့်ဖြစ်သည်။ ပြောနေ ဆိုခွင့် ရှိသလောက် နိုင်ငံကြီးသားမပြီသော ပြောသူလည်းဖြစ်၏။ အလုပ်ရှင်အဖြစ် တလေးတစား နေရာပေးဆက်ဆံသည်ကို စီးစီးပိုးပိုး တုန်ပြန်ရုံမက လုပ်ငန်းမှန်သမျှ သူ့လက်သူ့ခြေ လုပ်ချင်သည်။ ထိုသို့ နေရာတကာ စွက်ဖက်သည်များကို စာချုပ်စာတမ်းအရ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပြောဆိုသောအခါ လက်အောက် ငယ်သားအချို့ကို သိမ်းသွင်း ပြီး ကျွန်တော်မသိအောင် လုပ်၏။ နိုင်ငံခြားသား ကြောက်သူနှင့် အလွန်အမင်း အရောတဝင်လုပ်လိုသူများသာရှိသော ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံ လူသားရင်းမြစ်တို့၏ သဘာဝကို နောကျေပုံရသော သူ့အတွက် သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်သား ရွေးရသည်မှာ ခက်ခဲသောကိစ္စ မဟုတ်။ ကျွန်တော့် မှာသာ သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်။

တစ်ခါတွင် သူတို့ဘက်မှ ထောက်ပံ့ရန် တာဝန်ရှိသည့် ပစ္စည်း တစ်ခုကိုလူယုံတစ်ဦး၏ လက်ထောက်ချပေးပေါင်းမှုဖြင့်စတီတွင်ဝင်ရောက် ရှာဖွေ ထုတ်ယူပြီး တပ်ဆင်မည်ပြုခိုက် ကျွန်တော်နှင့် ပက်ပင်းတိုး သည်။ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းသုံးလိုလျှင် စံနစ်တစ်ကျ တောင်းခံ တန်ဖိုး သင့်ပြီးမှ သုံးရန်ပြောရာ ကောင်းဘွိုင်မင်းသား ဟန်ဖြင့် ပုခုံးကလေး တွန်ပြီး ဒီသင်္ဘောကျင်း စတီမှာရှိသမျှ စိတ်ကြိုက်သုံးစွဲရန် သူ့သူဌေးမှ လမ်းညွှန်ထားကြောင်း ကျွန်တော့် သူဌေးကိုလည်း ပြောလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သူဌေး ပြောသည်ဆိုတိုင်း သုံးခွင့်မရှိ တရားဝင် တောင်းခံပြီးမှသုံးပါ ဟု ကျွန်တော်က ပစ္စည်းကိုပြန်သိမ်း စေသောအခါ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိပါးပုတ်ခတ်ရုံမျှမက ကျွန်တော့်သူဌေး ကိုပါ နှိမ်ချပြောဆိုသည်အထိ စကားတွေ လွန်လာခဲ့၏။

သူနှင့်ကျွန်တော် စကားအချေအတင် ဖြစ်ရလေသည်။ အားလုံး မမှတ်မိတော့သော်လည်း 'အိမ်သည်ကို ဧည့်သည်မစော်ကားရ' ဆိုသော စကား ပါဝင်သည်ကိုတော့ အမှတ်ရနေ၏။ ကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်ဖြစ်ရုံ မကဝန်ထမ်းပါဖြစ်နေသောကြောင့် အိမ်ရှင်၏ အကျိုးစီးပွားကိုကာကွယ် ရန် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိကြောင်းနှင့် အလုပ်အပ်နှံသူ ဖြစ်သည့်တိုင် ဧည့်သည်တစ်ဦးမျှသာဖြစ်သော သူ့အနေနှင့်လည်း သဘောတူညီချက်

ကို ကျော်လွန်၍ မတရား အခွင့်အရေးယူလျှင် အိမ်သည်ကိုစော်ကားရာ ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးခဲ့သည်။ သူ့အကြံအစည် ပျက်ပြားရခြင်း အတွက်၊ သူ့ကို ဆရာလာလုပ်ခြင်းအတွက် (သူတို့လိုလူမျိုးတွေသည် ကျွန်တော်တို့လို လူမျိုးတွေ၏ ဆရာအလုပ်ခံရခြင်းကို များစွာနှစ်မြို့ကြပုံ မပေါ်ချေ) ကျွန်တော့်အပေါ် အခဲမကျေကြောင်း သိ၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်။

အတိုက်အခိုက် အညစ်အထေးတွေကြားမှ စီမံကိန်းကို ပြီးစီးအောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ရသည်။ သို့သော် တိုက်ပွဲကိုနိုင်ပြီး စစ်ပွဲအားရှုံးရသူပမာ ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်ရှိနေသမျှ သူတို့ကုမ္ပဏီမှ နောက်ထပ် အလုပ်အပ်နှံမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော့်သူဌေးကို တိတ်တဆိတ်ပြောသွားခဲ့သော သူတို့၏ စကား ကျွန်တော်ပြန်ကြားရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် သူတို့မှာ အပ်နှံစရာအလုပ်မရှိတော့သည်ကို လည်းကောင်း၊ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးခဲ့သော အလုပ်မျိုး မလေးရှားနိုင်ငံ သင်္ဘောကျင်း တစ်ကျင်းတွင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အပ်နှံခဲ့ရာမှာ သူတို့၏ တစ်ဖက်သတ် အမူအကျင့်တွေကြောင့် ပြဿနာများစွာကြုံရပြီး ယခုတိုင် မပြီးစီးနိုင်သေးသည်ကို လည်းကောင်း ကျွန်တော် သိပြီးဖြစ်၏။

ထိုအလုပ်များ၏ တကယ့်ပိုင်ရှင် (သူတို့မှာ မိန်းကန်ထရိုက် အမည်ခံ ကြားပွဲစားမျှသာ ဖြစ်သည်) အဖွဲ့လုပ်ငန်း စစ်လာရောက်စဉ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသွားခဲ့သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ထားမှန်းသိသည့် ထိုအဖွဲ့က ကျွန်တော့်အား 'ခင်ဗျား နောက်ကျော လုံပါစေနော်' ဟုပင် ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ သတိပေးသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအရာအားလုံး သူဌေးကို ကျွန်တော် ပြောမပြတော့။ ဖောက်သည် တစ်ယောက်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော့် စွမ်းဆောင်ရည်အပေါ် သံသယဝင်သည့် အရိပ်အယောင်မြင်သည်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်ဘာသာ (တားသည့်ကြားမှ) ဖျာလိပ်ပြီး ပြည်တော်ပြန်ခဲ့လေသည်။

#

အိမ်သည်နှင့်ဧည့်သည်အကြား ပဋိပက္ခအသွင် ဆောင်သည်အထိ ဖြစ်ရသော ကျေးဇူးချေပွဲတစ်ရပ်ကိုတော့ အင်ဒိုနီးရှား ဘာတန်ကျွန်းမှာ ကြိုတူးသည်။ အရှေ့အလယ်ပိုင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဘာတန်ရှိသင်္ဘောကျင်း နှစ်ကျင်းကိုဝယ်ပြီး သူ့လူနှင့်သူ လည်ပတ်ဘို့ ကြိုးစား၏။ ဒေသခံတို့က သူတို့အတွက် အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ထိုကုမ္ပဏီကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သဘောထားကြသည်။ သို့သော် တိုင်း တပါးသား ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းအချို့က မိမိတို့၏ ဧည့်သည်အဖြစ်ကို မေ့လျော့ပြီး အိမ်သည်ပမာ မောက်မာကြရာမှ တကယ့် အိမ်သည်တွေနှင့် ပြဿနာဖြစ်ကြပြီး ပဋိပက္ခအဆင့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရ၏။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်က ထိုသင်္ဘောကျင်း နှစ်ကျင်းနက် (ပြဿနာမဖြစ်သော) တစ်ကျင်း၏ ဝန်ထမ်း၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားသား ဝန်ထမ်းဖြစ်၏။ အိမ်သည်ကိုစော်ကားရာ မရောက်စေရန် သတိထားသည့် အမူအကျင့်ကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဒေသခံ အောက်ခြေဝန်ထမ်း များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အခက်အခဲမရှိသော်လည်း မဇ္ဈိမတိုင်းသား အချို့မှာ တစ်ဘာသာ ဖြစ်လေသည်။ စပ်မိ၍ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံကို ပြောရလျှင် အထက်ဖားအောက်ဖိ တတ်သော 'ဇ'သည် မဇ္ဈိမတိုင်းသား အတော်များများမှာ ရှိကြသည် ဟူ၍ဖြစ်၏။ ထိုသို့ပြောခြင်းသည် (ယခုခေတ်တွင်) အန္တရာယ်ကြီးသည့်တိုင် လူတစ်ဦး၏ စရိုက်အား ဖုံးဖိ၍ မရခြင်းနှင့် လူမျိုးတစ်မျိုး၏ စရိုက်အား ဖျောက်ဘို့ရာ မလွယ်ကူခြင်း တို့ကိုမူ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လူမျိုးပေါင်းစုံနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံ ဖူးသူတိုင်း သတိပြုမိကြမည် ထင်ပါသည်။

အထက်က စကားကိုဆက်ရလျှင် သင်္ဘောကျင်းအတွင်း ဒေသခံ ပြင်ပ ကန်ထရိုက်လုပ်သားများနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စ အခန့်မသင့်ဖြစ်ရာ၌ 'အသုံးမကျတဲ့ အင်ဒိုနီးရှားတွေ' ဟု ရေရွတ်လိုက်သော မဇ္ဈိမတိုင်းသား အလုပ်ကြပ်တစ်ဦးမှာ သူ့ကိုလိုက်ရိုက်သူတွေကြားမှ ပြေးနိုင်၍ လွတ်သွား သည့်တိုင် (မဲမဲမြင်တိုင်းရိုက်ရန် တာစူနေသည့် ဒေသခံအချို့ကြောင့်) ကျန်လူမျိုးခြားတွေပါ တော်ရာ ပုန်းရသည်အထိ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး

မော်တော်ကားအချို့ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသည်။ ကြိုလျှင် ကြိုသလို လာဘ်ပေးလာဘ်ယူခြင်း မကင်းသော်လည်း သူ့အလုပ်သူလုပ်ရာတွင် မခိုမကပ် လျှင်မြန်ဖြတ်လတ်လှသည့် အင်ဒိုရဲတို့ အမြန်ပေါက်ချလာသဖြင့် သာ နိုင်ငံခြားသား အထူးသဖြင့် အသားညိုများ သက်သာရာ ရတော့သည်။ ဤသည်ပင် ကိုရွှေရဲတို့က လူကိုသာ အကာအကွယ်ပေးကာ ကျင်းထဲမှ ခေါ်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ကားတွေကိုမူ သင်းရို့ကိုယ်စား ရိုက်ချင် ရိုက်ကြပါစေ ဟူသောသဘောဖြင့် ထားရစ်ခဲ့ရလေ၏။

အခင်းဖြစ်ချိန် ကျွန်တော်က (ဝင်းချင်းကပ်လျက်) ကျွန်တော့် သင်္ဘောကျင်းထဲမှာ။ တစ်ဘက်ကျင်းတွင် ဖြစ်ပျက်နေသောကိစ္စ သတင်း ရပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ကျင်းသို့ပါ ကူးစက်လာမည် စိုး၍ (ကျွန်တော် တို့ဆီမှာလည်း မရွံ့မသားတွေ အများအပြား) ဗျာများကြခိုက် နိုင်ငံ ခြားသားအားလုံး သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ခွာကြရန် စင်္ကာပူရုံးချုပ်မှ အမိန့် ရောက်လာသောကြောင့် ရှိသမျှလူတွေ ဆွဲသင်္ဘောနှစ်စင်းပေါ်တက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆိပ်ကမ်းတစ်ခုသို့သွားကြရ၏။ ရဲတွေရောက်ရှိစောင့်ကြပ် နေကြသော ထိုဆိပ်ကမ်း မှတစ်ဆင့် ရရာတက္ကစီဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ကြ ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မိမိ အစီအစဉ်နှင့်မိမိ ကျင်းသို့ ပြန်သွားသော အခါ သင်္ဘောကျင်းတွင် နိုင်ငံခြားသားဆို၍ ကျွန်တော်တစ်ဦးသာ အလုပ်ဆင်းကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ကံအားလျော်စွာ ယမန်နေ့က သည်အတိုင်း ထားခဲ့ရသော ကားကိုလည်း အကောင်းပကတိ တွေ့ရ၏။ တစ်ဘက်ကျင်းမှာမူ ထိုနေ့ အထိ ရဲတွေက အဓိကရုဏ်း နှိမ်နင်းရေး ကားများဖြင့် စောင့်ရှောက်နေရဆဲ။ နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာတွေထဲမှာ ရုပ်မြင်သံကြားထဲမှာ ထိုကိစ္စက ဟိုးလေး တကျော်ကျော်။ ပုံမှန် အခြေ အနေရောက်ရန် သုံးရက်ခန့်အချိန်ယူရပြီး ပြဿနာကို စတင်သူဟု စွတ်စွဲခံရသော မရွံ့မတိုင်းသား အလုပ်ကြပ်မှာ လုပ်ခွင့်စည်းကမ်းအရ အရေးယူသည့်အနေဖြင့် အလုပ်မှထုတ်ပယ်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။ သူ့ကိုအကြောင်း ပြု၍ လူစုလူဝေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ကာ ဖျက်လို ဖျက်ဆီး ပြုခဲ့သူများကို မကြားရခဲ့ချေ။ အိမ်သည်၏ သဘောထားကြီးမှု အတိုင်းအတာကို

ခန့်မှန်းရခက်သလို အခါတိုင်း မမျှော်လင့်အပ်သော သာဓက။ လာဘ် ပေါများသော၊ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ကြဉ်းသော ဧည့်သည်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အိမ်သည်၏ ကျေးဇူးတရားကို ပြန်လှန် ထောက်ထားအပ်ကြောင်း သင်ခန်းစာများပင်ဖြစ်၏။

#

ဇာတိမြေကို ကျော်လွန်၍ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်တွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖို့ ဆိုသည်ကလည်း စင်စစ် လွယ်ကူသည်တော့မဟုတ်။ ကျွန်တော့် အတွက်မူ မျှော်လင့်အပ်သော အရာပင်မဟုတ်ခဲ့။ အထူးသဖြင့် ထို အခွင့်အလမ်း(ဆိုပါတော့)တွေငယ်ရွယ်စဉ်မှာ ရခဲ့ပါလျက် အစဉ်တစိုက် ငြင်းပယ်ခဲ့ပြီး ကြီးကောင် ကြီးမားကျမှ ငါ့ဝမ်းပူဆာမနေသာ ကမ္ဘာ ပတ်၍ ရှာရခြင်းမိုးက အတော်ပင်ကစဉ်ကလျားနိုင်သည်။ ကံအားလျော်စွာ မလဲ မပြိုခဲ့ခြင်းအတွက် ယခုသက်ပြင်းချမိသည့်တိုင် စိတ်ဒဏ်ရာအချို့ က မပျောက်မပျက် ကျန်ရစ်နေကြဆဲ။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ အနောက်တံခါးက ကျေးဇူးမဲ့ ဧည့်သည်တွေအကြောင်း ဟိုမှာသည်မှာ ကြားရသည့် အခါ ဓားဝတ္ထုထဲမှ ဆရာမင်းဆွေ၏ အမိဋ္ဌာန်ကို ကျွန်တော့် ဧည့်သည်ဘဝ အတွေ့အကြုံနှင့် ယှဉ်ကာ အမှတ်ရခြင်းဖြစ်မည်လား မပြောတတ်။ ကတညုတ ကတဝေဒိ မသိသသူ ဗာလဟူ၏ဟု မာယဒေဝက ဆိုသည်။ လူမိုက်အား အရပ်ကို စွန့်သဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ရာ၏ဟု လောကနီတိက သွန်သင်၏။ အိမ်သည်က လူမိုက်ဖြစ်နေလျှင် ဧည့်သည်အတွက် အရပ်ကိုစွန့်ရန် လွယ်ကူ၏။ ဧည့်သည်က လူမိုက်ဖြစ်နေလျှင်မူ အိမ်သည်အဖို့ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ်ပြန် စွန့်ဘို့ရာ မဖြစ်နိုင်။ သို့ဆိုလျှင် ဧည့်သည်မိုက်ကို မည်သို့ ရှောင်ကြဉ် အံ့နည်း။

အင်ဒိုကိစ္စအတွင်း ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်က အကဲဆတ်သော စကားတစ်ခွန်းအကြောင်း ဖြစ်၏။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သည် အထိ နာလုံးပေါက်စေခဲ့သော 'အသုံးမကျ' ဆိုသည့်စကားလုံးကို ကျွန်တော်လည်း

သုံးခဲ့ဖူးသည်ပင် (စကားလုံးကြွယ်ဝမှု အတိုင်းအတာကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။) သည်စကားက သည်လောက် ပေါက်ကွဲစေတတ်သလား ကျွန်တော် ယခင်က မတွေးခဲ့မိရိုးအမှန်။ ရင်ထဲ မတင်မကျနှင့်ပင် စာရေးမကလေး တွတ်တီကို ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်သည်။ တွတ်တီသည် ကျွန်တော့် အုပ်ချုပ်ရေးလက်ထောက် အင်ဒိုနီးရှားအမျိုးသမီး ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်သမီးနှင့် ရွယ်တူ ကျွန်တော့်တပည့်ဟု ပြော၍ ရသလို (သူတို့ဘာသာ သူတို့စကား မလေ့ထုံးစံစသည်တို့ကို မေးမြန်းရလေ့ ရှိသဖြင့်) ဆရာလည်းဖြစ်သော တွတ်တီအား မနေ့က ဟိုဘက်သဘော ကျင်းမှာဖြစ်ပွားခဲ့သော အရေးအခင်းသည် အသုံးမကျဘူး ဆိုသော စကားကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဆိုခြင်းမှာ အမှန်ပဲလားဟုမေးရာ သူမက မှန်ကန်ကြောင်း ပြောသည်။

'လူအတော်များများ ဒီစကားပြောကြတာပဲ။ ငါတောင် မနေ့က ညည်းကို အဲသည်လို ပြောမိသေးလားလို့' ဟု ကျွန်တော်ပြောသောအခါ သူမက ပြုံးနေသည်။ မနေ့က (ဟိုဘက်ကျင်းမှာ ရိုက်ကြ ပုတ်ကြ ဖြစ်ချိန်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်မှာ) စာရင်းဇယား အမှားအချို့ကိုထောက်ပြ ရင်း 'အသုံးမကျတဲ့ ကောင်မလေး' ဟု သူမကို ကျွန်တော် ငေါက်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သည့်အရင်ကလည်း သည်စကားဖြင့် ငေါက်ခဲ့ဘူးသည်။ 'ဒါလေးနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရသလား။' အပြုံးမပျက်သော သူမက ပြန်ပြော၏။ 'မတူဘူးလေ၊ ဆရာက တွတ်တီကို အသုံးမကျဘူးလို့ ပြောတာ၊ သူတို့က အင်ဒိုနီးရှားတွေ အသုံးမကျဘူး လို့ပြောတာ။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ သို့သော် 'အော်' ဟု သံယောင်လိုက်ရင်း က သူမ ဘာပြောမည်ကို ဆက်၍ နားစွင့်နေလိုက်၏။

'ဒီကုမ္ပဏီဟာ သူတို့ကုမ္ပဏီ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ကတော့ သူတို့ တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ အခြေချပြီးအလုပ် လာလုပ်နေတဲ့အတွက် ဒီတိုင်းပြည် ဒီလူမျိုးကို ကျေးဇူးမတင်ချင်ရင်တောင် စော်ကားဘို့တော့ မသင့်ဘူးပေါ့'

'ဒါဆို ကုမ္ပဏီရဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မနေ့ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပေါ် ညည်းဘယ်လို မြင်သလဲ'။

သည်မေးခွန်းကို ဖြေရခက်နိုင်သည်ဟု တွေးမိပါလျက် ကျွန်တော် မေးဖြစ်လေ၏။ သူမနှင့် ကျွန်တော် သည်လိုကိစ္စမျိုး ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ပြောဆို ဖြစ်နေကျမို့ ကျွန်တော့်မေးခွန်းအပေါ် သံသယဝင်မည် မဟုတ် သည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ အနည်းငယ် တည်သွားသလို ရှိသော သူမက တွေးတွေးဆဆ ဖြေ၏။

‘လူစုလူဝေးနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ အားမပေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဥပမာ ဆရာတို့အိမ်မှာ တွတ်တီက ဧည့်သည် ဆိုပါတော့။ အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဆရာမိသားစုကို ဖော်ကား မော်ကား ပြုလာရင် ဆရာ ဘာလုပ်မလဲ’။

‘ရိုက်ထုတ်လိုက်မှာပေါ့’

‘ဒီသဘောပဲပေါ့ ဆရာရယ်’

နောက်ဆုံးစကားကို ကျီစယ်လိုသောသဘောဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး ကာမှ သတိဝင်ကာ သူမကို ကပျာကယာတောင်းပန်ပြီး စကားလက်စ သတ်လိုက်၏။ သည်ကလေးမ အလုပ်မှာ တော်ရုံသာမဟုတ် အပြော အဆိုလည်း ချက်ချာပါပေသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ချိတ် ချီးကျူးနေလေသည်။ ဤသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနှစ်နှစ်ခန့်က အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုနေ့က တွတ်တီပြောခဲ့ဘူးသော စကားတို့ကို ဝေးနေနီးနေ ရှိ၍ သမျှ လူ့ဗာလများ အားလုံး ကြားစေသိစေ ချင်သောစိတ် ယခု အခိုက် အတန့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ပေါက်နေသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ငံရေး (၁)

လူဆိုသည်မှာ နိုင်ငံရေး သတ္တဝါတစ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်ပေသည် ဆိုသော စကားကို ကျွန်တော် မှတ်သားရသည်မှာ ဖေဖေ့ မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေက စာအလွန်ဖတ်သလို မှတ်စုမှတ်တမ်း မပြတ် ရေးလေ့ ရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ မကွယ်လွန်မီ ရက်ပိုင်းအလိုအထိ ဆေးရုံခုတ်တင် ပေါ်တွင် ရေးခဲ့သော နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအပါအဝင် ဖေဖေမှတ်တမ်းစာအုပ် အတော်များများ ကျွန်တော့်အတွက် ရတနာသိုက်သဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ ဘူးသည်။ အိမ်ခြေရာခြေ အတည်တကျမရှိသည့် အခြေအနေတွေ ကြားမှာ ထိုရတနာသိုက်ကြီးပါ ပျောက်ပျက်ခဲ့ရာ၌ အချို့ နုတ်တက် ရသရွေ့သာ ကျန်ရစ်တော့လေရာ အထက်ပါစာသားအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ အစက မည်သူ့ လက်ရာမှန်းပင် မသိခဲ့။ အတွေးအခေါ် ပညာရှင်ကြီး အရစ္စတိုတယ်၏ ကမ္ဘာကျော် အဆိုအမိန့်တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း မူရင်း စာသားနှင့် တကွ နောက်ပိုင်းတွင်မှ သိရှိခဲ့ရလေသည်။

နိုင်ငံရေး ဆိုသည်ကို တိကျသော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်နှင့် တကွ ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်နားမလည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ တွင်တွင် ကျယ်ကျယ်ပြောပြောဆိုနေကြသော ဗမာပြည်နိုင်ငံရေးရေစီးကြောင်းထဲမှာ အနိမ့်ဆုံး မြေဇာပင်တစ်ပင် အဖြစ်ဖြင့်တော့ အလျဉ်မပြတ် စီးမျောခဲ့ရ

စီးမော့နေဆဲလည်း ဖြစ်သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲက လူသား တစ်ယောက်မို့ မရှောင်လွှဲသာခဲ့။ ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်မည် မမျှော်လင့်ခဲ့သလို ရေစီးကြောင်း တစ်ခုလုံး ရပ်တန့်သွားစေဖို့ သို့တည်းမဟုတ် ပြောင်းလဲသွားစေဖို့ သို့တည်းမဟုတ် ရေဆန်ကိုအကြောက်အကန်ကူးခတ်ဖို့ အားထုတ်ခြင်း မျိုးလည်းမပြုခဲ့။ အခါအားလျော်စွာကျရောက်လာသော လှိုင်းတန်ပိုးများ အောက် နစ်မြုပ်မသွား ရအောင် အပြင်းအထန်ရုန်းကန်ခြင်းမျိုးတော့ ရှိသည်။

ဒါသည်ပင် ဘဝဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ လူသားတစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေး သတ္တဝါဘဝကို နိုင်ငံရေးသားကောင် သို့မဟုတ် နိုင်ငံရေးမုဆိုးဘဝထက် ပို၍နှစ်ခြိုက် ခဲ့မင်သည်။ သားကောင်လည်းမဟုတ် မုဆိုးလည်းမဟုတ်သော ဘဝမှာ လိပ်ပြာသန့်သန့်နေထိုင်နိုင်ရေးသည်သာ ကျွန်တော့် အာသီသဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ တောတွင်းဥပဒေသ အလျှင်းမကင်းစင်သေးသမျှ (ကျွန်တော် ဉာဏ်မီသလောက်ပြောရလျှင် ကင်းစင်မည့်လမ်းစလည်း သိပ်မမြင်) မုဆိုးလည်း သားကောင်၊ သားကောင်လည်းမုဆိုး ဖြစ်တတ်သောကြောင့်ပင်။

#

ဘဝမှာ အစောဆုံးမှတ်မိသည့် နိုင်ငံရေးဆိုသည်ကို အိမ်စောင့်အစိုးရ လက်ထက်တွင် ကြုံခဲ့သည်။ ပန်းတနော် မြို့နယ်အတွင်းရှိ ရွာငယ် တစ်ရွာမှာ နေထိုင်စဉ်က ဖြစ်သည်။ စကားကြီးစကားကျယ် ပြောရလျှင် ကျွန်တော့်ဘဝ ယက်ဖျင်က အဆန်းသားဟု ဆိုချင်သည်။ ရန်ကုန်သား ဖခင်နှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူမိခင်တို့မှ ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်တွင်မွေးပြီး တစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ဖခင်၏ဆန္ဒအရ ထိုရွာငယ်သို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ခေတ်ကာလ မငြိမ်သက်သည့်ကြားမှာ ဘာကြောင့်များ ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးကို စွန့်ခွာပြီး ဇာတိမဟုတ်သည့် အရပ်သို့ (အမေက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူဖြစ်သော်ငြား ပန်းတနော်ဇာတိမဟုတ်) ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သည်ကိုတော့ ဖခင်သာ အသိဆုံးဖြစ်ပေမည်။

စီးပွားရေးကြောင့်ဟု ပြောရအောင် ဖခင်၏ အလုပ်အကိုင် (သွားစိုက်ဆရာ)နှင့် ထိုဒေသ သိပ်ဆက်စပ်လှသည်လည်းမဟုတ်။ ဇာတိ ဒေသ မဟုတ်လင့်ကစား ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်မှအစ တစ်ရွာလုံးက ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ စောင့်ရှောက်ကြသည်ကိုတော့ ထိုရွာမှာလေးနှစ် လေးမိုးနေထိုင်ခဲ့သည့် ကာလအတွင်း ကျွန်တော် အမှတ်ရသမျှပြောနိုင် သည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ပညာရေးအစပြုခဲ့သည်မှာလည်း ထိုရွာဦး ကျောင်းမှာပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်တည်ထောင်သော စာသင်ကျောင်း မှာရွာမှကလေးများနည်းတူ သင်ပုန်းကြီး ကုန်သည် အထိ တက်ရောက် သင်ယူရင်း စာရေးစာဖတ် တတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရွာမှာ မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးပုံတူ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ထားသည်မို့ ဒေသတွင်း အထင်ကရဖြစ်သလို နှစ်စဉ် ကျင်းပမြီ ဘုရားပွဲတော်မှာလည်း စည်ကားသည်။ မြန်မာနှင့် ကရင်လူမျိုး အများစုနေထိုင်ကြပြီး လယ်ယာချောင်းမြောင်းကို အမှီပြု၍ အသက်မွေး ကြသည်။ ကျေးလက်ဓလေ့ဆင်းရဲချမ်းသာမခွဲခြားညီညွတ်စွာနေထိုင်ကြ သည်မို့လည်းသာမန်အားဖြင့်ငြိမ်းချမ်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူခိုးသူဝှက် ကင်းသည်။ သူပုန်သူကန်တော့မကင်း။ ဤသည်ပင် ကျွန်တော်ဆိုလိုသော တနည်းအားဖြင့် လူကြီးတွေ ပြောသံကြားဖန်များ၍ နားယဉ်ခဲ့ရသော နိုင်ငံရေးဖြစ်လေသည်။

ဘယ်ရွာက ရဲကင်း(ရဲစခန်း) သူပုန်ဝင်စီးသွားတယ်၊ ဘယ်နားမှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေ ကြပြန်ပြီ၊ ဘယ်သူ့ကို သူပုန်သတ်သွားလို့တဲ့ ဆိုသော သတင်းတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေအတွက် ရွှေယုံရွှေကျား သက်ကယ် ရိတ် သွားသတဲ့ဆိုသည်ထက်ပင်ပိုကြားရတတ်သော အိပ်ယာဝင်ပုံပြင်များ ဖြစ်ခဲ့ ကြလေသည်။ ပုဂံခေတ် သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သော ယူစောထီး အကြောင်းကို စတုတ္ထတန်းရောက်မှ သင်ခဲ့ရသော်လည်း ယူစောထီး ဟူသော အမည်ကို ကြားဘူးသည်မှာ ကျောင်းမနေရသေးသော ထိုကာလ ကပင်ဖြစ်၏။ ယူစောထီးအမည်ဖြင့် ကျေးရွာ ကာကွယ်ရေးတပ်တွေ ဖွဲ့သည့်အကြောင်း လူကြီးတွေ ပြောပြောနေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒူးလေးတွေ၊ နှစ်ဖက်ချွန် (နှစ်ဖက်စလုံး ချွန်ထားသော တစ်ပေခွဲ ခန့်အရှည် အရွယ်တော်မျောတိုင်)၊ တစ်ဖက်ချွန် (တစ်ဖက်တည်း ချွန်ထားသော မျောတိုင်ရှည်) တွေကို ကိုယ်တိုင်မြင်ဖူးသည်မှာလည်း ထိုကာလပင် ဖြစ်လေသည် (ထို အတွေ့အကြုံကြောင့်ပင် နှစ်ဖက်ချွန် ဆိုသောစကား၏ ဆင့်ပွားအနက်ကို ကောင်းစွာခံစား နားလည်နိုင်ခြင်း ဖြစ်မည်လားမသိ)။ အိမ်တွင်းဖြစ် ထိုလက်နက်များဖြင့် မိမိအိမ်ယာ မိမိရွာအား မည်သို့ ကာကွယ်ကြသည်ကို လက်တွေ့မြင်ဖူး၍ မမှတ်မိခဲ့။ လေးငါးနှစ်သားအရွယ် ကျွန်တော်ကောင်းစွာ မှတ်မိခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် အချို့မှာ ထိုစဉ်က ကလေးပြီပြီ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဘွယ်ရာ၊ အရွယ်လေး ရလာတော့ ဆင်ခြင်တွေးတောစရာတွေဖြစ်ပြီး ယခုသို့ အရွယ်လွန်ချိန် မှာတော့ မသိမမိလိုက်ကြသော မျိုးဆက်သစ်များ သင်ခန်းစာယူနိုင်အောင် ပြောပြချင်စရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ရွာပြင်မှာ သူပုန်နှင့်အစိုးရတပ် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်သဖြင့် ရွာရှိ သက်ကြီးရွယ်အို၊ အမျိုးသမီးနှင့်ကလေးများ အားလုံးလုံခြုံမည်ထင်သော နေရာ (ရွာ၏ တစ်ခုတည်းသောဘုန်းတော်ကြီး စာသင်ကျောင်းအတွင်း) သို့ ပြေးလွှား ပုန်းအောင်းကြကာ သေနတ်သံစဲမှ အိမ်ပြန်နိုင်ကြသည့် အဖြစ်။ သေနတ်သံတွေအောက်မှာ ကြောက်ဒူးတုန်ရင်း မတော်တဆ ကျည်ဆန်တွေများ ကိုယ့်ထံရောက်လာမှဖြင့် ဟုတွေးတော (တချို့ငိုကြွေး) ပူပန်ရသည့် အဖြစ်တို့မှာ ပြောမယုံကြံဘူးမှ သိနိုင်မည်ဖြစ်သလို သမိုင်း တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ဆင့်မကမ်းသင့်သော အရာများလည်း ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

သူပုန်ဆို၍ ပုန်လိုက်ရသော်လည်း ဘာသူပုန်မှန်းပင်မသိခဲ့။ ထို အချိန်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ် တစ်ဒေသလုံးကိုစိုးမိုး ထားနိုင်ခဲ့သော ကေအင်ဒီ အိုခေါ် တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့အစည်း သို့မဟုတ် တောခို ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့ သို့မဟုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီ သို့မဟုတ် အဖွဲ့ပေါင်းစုံ၊ ရောင်စုံသူပုန်ဟုဆိုကြပါစို့ အစိုးရတပ်နှင့် ထိုသူပုန်ရောင်စုံတွေကြားမှာ မြေဇာပင် ဖြစ်ကြရသောပြည်သူ တွေမှာလည်း ဒဏ်ရာကမျိုးစုံ။ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် မိသားစုဘဝ။

နာကျင်ဘွယ် ဇာတ်လမ်းတွေများစွာထဲမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ကြားခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုကို ယခုပင်အမှတ်ရမိသည်။

#

ထိုရွာသူကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား (ကိုဝင်းကြည်ဟု ကျွန်တော်မှတ်မိနေသည်) မှာ ပျူစောထီးတပ်သားဖြစ်သည်။ သူကြီးသားမို့ အုပ်ချုပ်သူတွေအလိုကျ ပါရခြင်းဖြစ်လေမလား မသိ။ တစ်ခုသောမိုးဦးကျမှာ အစိုးရ၏ ကမကထဖြင့် ကျေးရွာအုပ်စု စုပေါင်းလယ်ယာထွန်ယက်ပွဲ တစ်ခုပြုလုပ်ရန်စီစဉ်ကြရာ ရွာမှတစ်စီးတည်းသော ထွန်စက်ကိုမောင်း၍ သူကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ကိုဝင်းကြည် ပါဝင်ဆင်နွှဲဘို့ ဖြစ်လာလေသည်။

အားလုံး အစီအစဉ်တွေဆွဲထားပြီးဖြစ်သည့် ထိုနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်မှာ သူပုန်ဘက်က လူလွတ်ပြီး သူ့သားမပါစေဘို့ သူကြီးကို မှာသည်။ သူတို့(သူပုန်တို့)က ထိုပွဲကို ဖျက်မည်။ သားအသက်ကို နှမြောလျှင် မလွတ်နှင့်။ လိုရင်းပြောရလျှင် ထိုနေ့က စုပေါင်းထွန်ယက်ပွဲကို သူတို့စကားအတိုင်း သူပုန်တွေဝင်ရောက် စီးနင်းသည်။ ကိုဝင်းကြည် ထွန်စက်ပေါ်မှာတွင် ကျဆုံးသည်။ လူကြီးတွေ ပြောစကားအရဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်ကာ မရှုမလှ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံး စိတ်မကောင်းကြ။ သူကြီးမိသားစု၏ ပူဆွေးငိုကြွေးမှုများကို ယခုတိုင် ကျွန်တော်မြင်ယောင်နေမိသည်။

နောက်တစ်ယောက်က ဦးထွန်းစိန်။ ခရီးအတန်လှမ်းသော အခြားရွာမှဖြစ်သော်လည်း မိသားစုချင်းခင်မင်သဖြင့် အိမ်ကိုအဝင်အထွက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ကလေးချစ်တတ်သည်။ လူတကာနှင့်လည်း အဆင်ပြေသည်။ တစ်နေ့ သူ့စိမ်းရွာသားတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ရောက်လာပြီး လူကြီးတွေနှင့် စကား ပြောနေရာသို့ စပ်စုတတ်သော ကျွန်တော်မယောင်မလည်သွား၍ နားထောင်မိရာပြီးခဲ့သည့်ညက ဦးထွန်းစိန် အသတ်ခံရသည့်သတင်း ဖြစ်နေလေသည်။ ယူကြီးမရ

ဖြစ်နေပုံရသော လူကြီးတွေမှာ ကျွန်တော်ဝင်ရောက် နားထောင်နေသည် ကိုပင် တားဖို့ (တချို့စကားပိုင်းတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုအနားကပ်ခွင့် မပေး) သတိရဟန် မတူသောကြောင့် အဖြစ်အပျက်အစုံကို ကြားသိခွင့် ရလိုက်၏။

ညဦးပိုင်း ဦးထွန်းစိန် ဘုရားရှိခိုးနေခိုက် သူပုန်နှစ်ဦးအိမ်သို့ ရောက်လာပြီး ဦးထွန်းစိန်နှင့်တွေ့လိုကြောင်း ပြောသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက ခေါ်ပေးမည်ပြုရာ သူတို့စောင့်ပါမည်ဆိုပြီး မခေါ်စေခဲ့။ ခါတိုင်းလည်း အိမ်သို့ အဝင်အထွက် ရှိကြသူတွေမို့ တစ်စုံတစ်ရာသင်္ကာမကင်း မဖြစ် မိသော ဦးထွန်းစိန်၏ဇနီးက ဧည့်ဝတ်ကျေစွာ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ပဲ သရေစာများပင်တည်ခင်းလိုက်သေးသည်။ တစ်နာရီခန့်အကြာဘုရားရှိခိုးပြီး သည်၌ အိမ်အပြင်ထွက်စကားပြောဘို့ခေါ်သဖြင့် ဖူးစောင်(မျက်နှာသုတ် ပဝါ) လည်မှာ ပတ်လျက်သား ဦးထွန်းစိန် လိုက်ပါသွားသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သေနတ်သံနှစ်ချက်ကြားရသဖြင့် အိမ်သားများ ထွက်ကြည့် ကြသည်။ ဒြပ် သွေးအိုင်ထဲမှာ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာများဖြင့် အသက်မဲ့နေပြီ ဖြစ်သော ဦးထွန်းစိန်ကို တွေ့ကြရသည်။

(လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်က ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ဘူးသည့် ထို အဖြစ်အပျက်မျိုး ထိုအနိဋ္ဌာရုံမျိုး ပြည်တောင်စုအတွင်း၌ ယနေ့တိုင် မချုပ်ငြိမ်းနိုင်ခြင်းမှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာပင်။ မချုပ်ငြိမ်းရုံသာမက ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်လာသော နည်းပညာ၊ လက်နက်အထောက်အကူနှင့် တစ်စစ ချို့တဲ့လာသော စစ်မြေပြင်ကျင့်ဝတ်တွေကြောင့် အဖျက်စွမ်းအား ပို၍ ကြီးမားလာလေရာ ယနေ့ ပဋိပက္ခများအကြားက ပြည်သူတွေ၏ဘဝမှာ ကျွန်တော်တို့ခေတ်ကထက် များစွာဆိုးရွားကြမည်ဆိုသည်ကို သံသယ ဖြစ်ဖွယ်မရှိချေ။ ဤကားစကားချပ်)။

#

ဦးထွန်းစိန်တို့ ကိုဝင်းကြည်တို့၏ မိသားစုတွေလို ပူဆွေးသောက ရောက်ရမည့်ကိန်းမျိုး ကျွန်တော်တို့ မိသားစု မကြုံခဲ့ရသည်မှာလည်း

ကံကြီးလွန်း၍သာဟု ဆိုရမည်။ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီခေတ် နောက်ဆုံး ရွေးကောက်ပွဲဟု ပြောနိုင်မည့် အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက် ရွေးကောက်ပွဲတွင် အင်အားကြီးပါတီများ ဖြစ်ကြသော သန့်ရှင်းနှင့် တည်မြဲ တို့အနက် စစ်တပ်(အစိုးရ)က တည်မြဲဘက်မှ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရပ်တည်သည်။ နယ်တွေမှာ တည်မြဲ အနိုင်ရရေးအတွက် ဖျောင်းဖျနည်းရေး ခြိမ်းခြောက်နည်းပါသုံး၍ ကြီးပန်းကြချိန်မှာ ကျွန်တော့် ဖခင်က သန့်ရှင်းပါတီ၏ မဲကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျွန်တော့်မိခင်က ရွာမှာ (သူတို့ဖွဲ့ပေးသော) တည်မြဲအမျိုးသမီးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေလေရာ တပ်မှဖေဖေအပေါ် အစပိုင်း မကျေနပ်သော်လည်း ခါးခါးသီးသီးတော့ မရှိခဲ့။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အပိုင်တွက် ထားပြီး ဖြစ်၍လားတော့ မသိ။

သို့ရာတွင် အခြေအနေက ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရွေးကောက်ပွဲမှာ သန့်ရှင်းက (ခုခေတ်စကားနှင့်) တောင်ပြိုကမ်းပြို နိုင်သည်။ လူကြီးတွေပြောစကားအရ သန့်ရှင်းမဲပုံး လှုံ့သွားသည်ဟု ဆို၏။ အုပ်ချုပ်သူများ ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အိမ်မှာ ကျွန်တော့် မိခင်က အုပ်ချုပ်သူတွေ၏ အငြိုငြင်ခံရသလို ဖခင်မှာ သူတို့၏ အငြိုးအတေးကို ခံရသည်။ နှုတ်မဆင်ခြင်သော တပ်အရာရှိတစ်ဦးက ခင်ဗျား ယောက်ျား အပေါက်ကျဦး (သေနတ်ပြောင်း) နဲ့ တွေ့မယ် ကြပ်ကြပ် သတိထား- ဟု ရိုင်းရိုင်းပြုပြု ပြောသည်အထိ ကြုံရသည်။

ဟိုမှသည်မှ ကြားရသော သတင်းတွေအရ ရွာလူကြီးများက ကျွန်တော့်ဖခင်ကို ရွာမှ ခေတ္တရှောင်နေရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ ဖခင်ခမျာ သူတသသနှင့် ရွာရိုးကိုးပေါက်သွားလေရာ အားကိုးပြုသောရာလေး စက်ဘီးကလေးကိုပင် သည်တခါထားရစ်၍ ခြေရာဖျောက်ရလေ၏။ သူသွားမှ အိမ်ကိုလာမေးသူတွေ ပိုများလာသလို လာမေးသူတွေထဲမှာ အစိုးရပိုင်းမှ သာမက သူပုန်ဘက်မှပါ နေကြပြီး သူတို့မျက်နှာထားတွေက မိတ်ဖက်ထက် ရန်ဖက်အသွင်ပို၍ ဆောင်နေကြသည်ကို ကလေးဖြစ်သူ ကျွန်တော်ပင် ရိပ်စားမိသည်။ တနည်းအားဖြင့် ထိတ်လန့်စရာလည်းဖြစ်၏။

အမေတစ်ယောက်တည်းညနေညတာကလေးတွေနှင့်အားငယ်မည်စိုး၍ အိမ်နီးချင်းမိန်းမငယ်များ အလှည့်ကျ အိမ်မှာလာအိပ်ရင်း စောင့်ရှောက်ကြရာ တစ်စုံတစ်ရာ အားတက်ဖွယ်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ခွေးဟောင်သံကြားတိုင်း ရှိသမျှ မီးအိမ်တွေငြိမ်းကာ အမှောင်ထဲ စုထိုင်ကြရင်း ဘာများလဲ ဘယ်သူများလဲဟု နားစွင့်ရသည်မှာ ခြောက်ခြားစရာ ကောင်းလှသည်။ ထိုကာလမျိုး မည်မျှကြာကြာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိ။ နောက်ဆုံး အမေက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ယတိပြတ်ချကာ အိမ်၊ ဖေဖေစက်ဘီးနှင့် မိုးတွင်းအခါ မိသားစု အသုံးပြုသော လှေငယ်နှစ်စီးအပါအဝင် ရှိသမျှပစ္စည်းအားလုံး ရောင်းချပြီး သားသမီးများနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့တော့သည်။ ဖေဖေကို တိုင်ပင်ချိန်မရ။ တိုင်ပင်ရအောင် သူ့ကိုဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမှန်းလည်း မသိ။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ စမ်းချောင်းရှိ ဖခင်၏ အစ်မကြီးအိမ်တွင် အခန်းတစ်ခန်းခွဲ၍ နေကြသည်။ သားသမီးတွေ အားလုံးကို လမ်းထိပ်၌ အစိုးရကျောင်းမှာ ထားသည်။ ကျွန်တော် အတန်းကျောင်းစတင်ရသော အချိန်ဖြစ်လေသည်။ အမေကအစပိုင်း၌ ရပ်ကွက်ဈေးမှာ ကုန်ခြောက်ရောင်း ထိုနောက် ရှမ်းလမ်းမပေါ်တွင် သစ်သီးဆိုင် ဖွင့်၍ မိသားစု ရပ်တည်ကြသည်။ လအတန်ကြာမှ ဖေဖေလိုက်လာသည်။ အခြေအနေအေးချမ်း၍ သူရွာသို့ ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ရောက်နေသည်ကို သိရကြောင်း၊ သိသိခြင်းသူ့ကိုမတိုင်ပင်ရကောင်းလားဟု အမေ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး ချက်ခြင်းလိုက်မလာခြင်းကြောင့် ဤမျှကြာသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အမေပြန်ပြော၍ သိရသည်။

အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဖေဖေစိတ်ဆိုးသည်မှာ မှန်သော်လည်း မိသားစုဘဝအတွက် အမေ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လုပ်ရပ်က ပို၍မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိကြသည်။ ဖခင်ကိုယ်တိုင်လည်း သိပေမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့ချင်း အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်တွေ ဆက်မဖြစ်ကြတော့ခြင်း ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေမှာလည်း

အစစအရာရာ ပိုမိုအေးချမ်းသော ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးမှာ ပညာရေး လူမှုရေး အခွင့်အလမ်းတွေ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိရရှိ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ အဖေက အုပ်ချုပ်သူဖြစ်ပြီး အမေကသာဦးဆောင်သူ ဖြစ်နေလေသည်။ တကယ့် အကျဉ်းအကျပ်တွေမှာ အုပ်ချုပ်သူထက် ဦးဆောင်သူကပို၍ အခရာ ကျကြောင်း ထိုအိမ်တွင်းနိုင်ငံရေးက ကျွန်တော်ကို စွဲမြဲယုံကြည်စေခဲ့၏။

#

ကျွန်တော် ပထမတန်း စာမေးပွဲဖြေပြီးစမှာ စစ်တပ်မှအာဏာ သိမ်းသည်။ ထိုသတင်းကို ကျွန်တော်ကြားရပုံမှာလည်း အူလည်လည် နိုင်လှသည်။ အိမ်မှာက ရေဒီယိုမရှိ သတင်းစာမရှိမို့ ယင်းတို့၏ ကြေညာချက်များမှ သိရခြင်းမဟုတ်သလို စားဝတ်နေရေးမှအပ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားအားသော အမေ့ထံမှ ကြားရခြင်းလည်း မဟုတ် (အဖေက ထုံးဆံအတိုင်း ခရီးလွန်နေသည်)။ ခြေရင်းနှစ်အိမ်ကျော်မှ ဝမ်းကွဲ အဒေါ်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရုံးအပြန် အိမ်ရှေ့မှ ခပ်အုပ်အုပ်အော်ပြော သွားသောကြောင့် သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

သူ့စကားက ဟေ့နင်တို့အိမ်မှာ မီးကြွင်းမီးကျန်တွေ သတိထားကြ နော်နွေရောက်လာပြီ၊ ဒီမနက် စစ်တပ်ကလည်း အာဏာသိမ်းလိုက်ပြီ ဟူသတည်း။ ခြောက်သွေ့ရာသီ ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် မီးလောင်မှုတွေ မီးလန့်မှုတွေ ကြုံရတတ်သဖြင့် ထိုဦးကြီးပြောသောစကားမှာ မီးကြွင်း မီးကျန်လောက်ကိုသာ နားလည်ပြီး ကျန်တာ နားမရှင်းလှ။ သူပုန် မရှိသောအရပ်မို့ အာဏာမကလို့ ဘာပဲသိမ်းသိမ်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာ မလိုဟု တွေးရင်း ကလေးပြီပြီ အစားမပျက် ကစားမပျက် နေဖြစ်ခဲ့ လေသည်။

များမကြာမီ ဖေဖေလောဆော်မှုနှင့်ပင် ရန်ကုန်ကိုခွာ၍ မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်တစ်နေရာသို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြန်လေသည်။ သည်တစ်ခါပန်းတနော် မဟုတ်။ အမေ့ဇာတိဝါးခယ်မ။ ပြီးတော့သည်တစ်ခါဘယ်ပါတီအတွက်မှ

အဖေမဲ့ကိုယ်စားလှယ်လုပ်စရာမလိုတော့။ ဘာရွေးကောက်ပွဲမှမရှိတော့
 သောကြောင့်ဖြစ်လေ၏။ ထိုမြို့ရောက်ကာစ အမျိုးအိမ်တစ်အိမ်သို့
 သွားလည်ကြရာ လူကြီးအချင်းချင်း ပြောဆိုသံတွေအရ ရန်ကုန်မှာ
 ကျောင်းသားဆန္ဒပြပွဲနိမ့်နင်းခံရသည့်သတင်းနှင့် ကျဆုံးကျောင်းသားတွေ
 ထဲမှာ ထိုအိမ်၏ အိမ်နီးချင်း မိသားစုထဲမှတစ်ဦး ပါသွားသည့်သတင်းကို
 စိတ်မချမ်းမြေ့ဘွယ်ကြားခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ သမိုင်းဝင်(၇) ဇူလိုင်
 အရေးအခင်း အကြောင်းပြောနေကြမှန်း မသိသလို ကျောင်းသား သမဂ္ဂ
 အဆောက်အဦ ဗုံးခွဲဖျက်ဆီးခံရသည့်အကြောင်း ပါဝင်သည်ဟုလည်း
 မမှတ်မိခဲ့။

ရွေးကောက်ပွဲတွေ မရှိတော့သည့်တိုင် သူပုန်ကတော့ ရှိနေဆဲ။
 မကြာမကြာ တိုက်ပွဲသံတွေ ကြားရဆဲ။ နေ့ခင်း ကြောင်တောင်မြို့ကို
 ဝင်စီးဘို့ကြိုးစားသော သူပုန်တွေနှင့် အစိုးရတပ်တို့ အပြန်အလှန် ပစ်သံ
 ခတ်သံတွေ ကြားမှာ ကျောင်းမှအိမ်သို့ အပြေးအလွှား ပြန်ကြရသည့်
 အဖြစ်မျိုးတွေ တစ်ကြိမ်မက ကြုံရဆဲ။ ကြာတော့ အထူးအဆန်းမဟုတ်
 သလိုပင်ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါငိုအားထက်ရယ်အားသန်စရာတွေ
 ကြုံရ ကြားရသည်လည်း ရှိတတ်သည်။ တစ်ညမှာ ဘယ်ကဘယ်လိုမှန်း
 မသိ သူပုန်တွေမြို့တွင်းထိဝင်လာကြသည်။ သမဝါယမဆိုင်(လလသသ)
 ကိုစိတ်တိုင်းကျမွေ့ပြီး လိုချင်တာတွေယူငင်ကြကာ ပြန်အထွက် သေနတ်
 ဖောက်တော့မှ သူတို့ရောက်နေမှန်း သိကြရသည်။

အချိန်က ရုပ်ရှင်လွတ်ချိန်မို့ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေဥဒဟိုသွားလာ
 နေကြရာ သူပုန်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးသူ တိုးကြသော်လည်း အန္တရာယ်
 မပြု။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အိမ်နီးချင်း မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင် ဦးခင်မောင်ကြည်
 ကိုတော့ယူနီဖောင်းဝတ်ကြီးနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရပါမည်လောဟုကြိမ်းမောင်း
 ကာ သူပုန်တွေက ယူနီဖောင်း ချွတ်ယူသွားခဲ့သည်။ ထိုညကသေနတ်
 သံတွေကြားပြီး စိတ်ပူနေခိုက် အတွင်းခံစွပ်ကျယ်၊ ဘောင်းဘီတိုလေးဖြင့်
 အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသော ဦးခင်မောင်ကြည်ကို ဇနီးဖြစ်သူက ဘုမသိ
 ဘမသိ မြည်တွန်တောက်တီးရာမှ သူတို့လင်မယား အော်ကြီးဟစ်ကျယ်

ရန်ဖြစ်ကြသည်။ အမြဲသင့်မြတ်သော လင်မယားမို့ ထိုကိစ္စ အဆန်းတကျယ် ဖြစ်သွားသလို ဦးခင်မောင်ကြည် ယူနီဖောင်း အချွတ်ခဲရသည့် သတင်းလည်း ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

သည်တခါ သူပုန်အဖွဲ့နှင့် ခေါင်းဆောင်အမည်ကို မှတ်မှတ် သားသားရှိနိုင်သည့် အရွယ်လည်းရောက်ခဲ့ပြီ။ မှတ်မိသည် ဆိုသော်လည်း တိတိပပတော့ သိပ်မဟုတ်လှ။ စင်စစ် ကေအင်ဒီအို ဗိုလ်ကွက်ကော့ ဆိုလျှင် ထိုခေတ်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နေသူတိုင်း မသိမရှိ။ နောက်ပိုင်း တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ဗိုလ်ကွက်ကော့ ကျသွားသည် ဟုသိရ၏။ အစိုးရကမူ သူ့ကိုအသေ ဖမ်းဆီးရမိသည်ဟု ကြေညာသလား မမှတ်မိ။ စစ်ရေးနှင့် လုံခြုံရေးဘက်မှ ထိုအပြောင်းအလဲတွေ ပေါ်ပေါက်ချိန်မှာ စီးပွားရေး မူဝါဒတွေကလည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး။ ရာတန်တွေ ငါးဆယ်တန်တွေ တရားမဝင်ကြေညာသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းတွေ ပြည်သူပိုင်သိမ်းသည်။ ပပကခေါ် ပြည်သူ့ပစ္စည်းကော်ပိုရေးရှင်းနှင့် အတူ ပြည်သူ့ဆိုင်တွေ နေရာအနှံ့ ပေါ်လာသည်။ 'တန်းစီတိုးစား လူအများတို့ . . လေး' ဟူသော ပြက်လုံးတွေ ခေတ်စားလာသည်။

#

ထိုအတွင်း ကျွန်တော်တို့မိသားစု နိုင်ငံရေးမှာလည်း ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်ကွယ်လွန်သည်။ လူမမည် အများစုဖြစ်သော မိသားစု၏ဦးဆောင်တာဝန်သည် ရုတ်ချည်းဆိုသလို မိခင်ထံသို့ ကျရောက်လာလေတော့ရာ အမေသည် သူမ၏ဇာတိမြေကို ဒုတိယ (ပထမအကြိမ်မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး အဖေ့နောက်သို့လိုက်စဉ်က) နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စွန့်ခွာ၍ မိသားစုဘဝရှင်သန်ရန် အခွင့်အလမ်း ပိုများသော ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေတော့သည်။ စင်စစ် ဤတစ်ခါပြောင်းရွှေ့ခြင်းမှာ နယ်မှရန်ကုန်သို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပြောင်းရွှေ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အမေ့ခမျာ ကွယ်လွန်သည်အထိ ဇာတိမြေသို့ အလည်တစ်ခေါက် မရောက်နိုင်တော့ချေ။

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်၍ နေသားမှမကျသေးမီ တွေ့ကြုံကြရသည်က တရုတ်-ဗမာအရေးအခင်း။ ထုံးစံအတိုင်း အချို့က (တော်လှန်ရေး) အစိုးရ၏ လှည့်ကွက်တခုအဖြစ်သုံးသပ်ကြသည်။ အစိုးရ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုအလွဲတွေ ကြောင့် ပြည်တွင်းမှာ အရန်ဆန်နည်းပါးနေသည်။ ထိုနှစ်ရာသီဥတုကြောင့် စပါးသီးနှံတွေပျက်စီးသည်။ တတိုင်းပြည်လုံး ဆန်တွေဈေးတက်လာသည်။ စစ်တွေဘက်မှာ ဆန်လုပွဲဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ အံ့ကြွမှုတွေ ဖြစ်မလာနိုင်အောင် အာရုံပြောင်းသည့်အနေဖြင့် တရုတ် ဗမာ အရေးအခင်းကို အစိုးရက ဖန်တီးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

စင်စစ် တရုတ်ပြည်တွင် ထိုအချိန်က ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေး စတင်ချိန်မို့ ကျောင်းတွေ တက္ကသိုလ်တွေမှာ လူငယ်ကလူကြီးကို ကျောင်းသားက ဆရာကို ဝေဖန်ရေးတွေလုပ် ခဲ့ရုံးတင်အပြစ်ပေးနေကြ ချိန်ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်ရှိ (ပြည်သူပိုင်သိမ်းပြီး) တရုတ်ကျောင်း (နန်ယန် ယခု ဗဟန်း ၂ လားမသိ) တစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းသား အချို့ ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေး၏ အမှတ်အသားအဖြစ် ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော်(မော်စီတုံး)ပုံ ရင်ထိုးများ တပ်ဆင်ကြသည်ကို အတန်းပိုင်ဆရာမက တားမြစ်ရာမှ အချေအတင်ဖြစ်ပြီး (အစိုးရသတင်းစာအလိုအရ) ထိုဆရာမအား ကိုယ်ထိလက်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ စာသင်ခန်းတစ်ခုအတွင်း ပိတ်လှောင်ထားခြင်းများ ရှိခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ လူမျိုးရေးပဋိပက္ခတခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

ပီကင်း အသံလွှင့်ဌာန၏ 'ဖောက်ပြန်သော ဗမာ အစိုးရသည်. . ' အစချီသည့် ရန်စွယ်ငေါငေါ လွင့်ထုတ်မှုများကို နေ့စဉ်ကြားရသည်။ ပြည်တွင်း နေရာအနှံ့အပြားမှာ တရုတ်လူမျိုးပိုင် အိမ်တွေ၊ ဆိုင်တွေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် ဘုံကျောင်းတွေ အများအပြားဖျက်ဆီးခံရပြီး ထိခိုက်နာကျင် အသက်ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိသည်။ ကွန်မြူနစ် တရုတ်ပြည်နှင့် စတင်ခဲ့သော ရန်မီးပွားသည် ပြည်တွင်းရှိ ကွန်မြူနစ်(ပြည်မကြီး) နှင့် လစ်ဘရယ် (ထိုင်ဝမ်) နွယ်ဖွား တရုတ်အားလုံးကို ထိခိုက်လောင်ကျွမ်းစေခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုး ကုန်စုံဆိုင်မှာ

ထိုင်ဝမ်အဆက်အနွယ်တွေဖြစ်ကြ၏။ အရေးအခင်းအတွင်း သူတို့ဆိုင် အဖျက်ခံရသည်ကို အစအဆုံး ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသည်။

ထိုမှာပါဝင်သူအားလုံးက မျက်နှာစိမ်းတွေ။ ခိုင်ခံ့သော ကျွန်း တံခါးကြီးများကို ပုဆိန်များဖြင့် ခုတ်ထစ်ဖျက်ဆီးပြီး ဝင်ရောက်ကြသည်။ ရှိုးကေ့စ် မှန်ကြီးများကိုခွဲ၍ အတွင်းမှပစ္စည်းအားလုံး လမ်းမသို့ထုတ်ပြီး ပေါက်ခွဲထုချေဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ မယူကြနဲ့၊ ဘာပစ္စည်းမှ မယူကြနဲ့ဟု အော်ဟစ်သတိပေးသံတွေ ကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်နေရာဘက်၌ လူအချို့ သူတို့စီးလာကြသော ဖိနပ် အဟောင်း တွေနှင့် ဆိုင်ထဲမှ ထုတ်လာသော ဆင်ကြယ် (ယိုးဒယား) ဘိနပ်အသစ် စက်စက်တွေလဲ၍ စီးသွားကြသည်ကိုတွေ့နေရ၏။

တရုတ်ဗမာ အရေးအခင်းအတွင်း ဆန်ရှားပါးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်ရက်တာ ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်ရသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မမေ့။ အမှန်တော့ ဆန်ကမရှား၊ ငွေက ရှားခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်း နိုင်ငံရေး မှတ်တိုင်တစ်ခုဟု ပြောလျှင်ရမည်လား တော့မသိ။

ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ငံရေး (၂)

ယခုအခါ ထင်ရှားသော ပြည်ပရောက် ၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက သူ့ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တွင် သူ့ကြုံခဲ့ဖူးသည့် တရုတ်ဗမာ အရေးအခင်းအကြောင်းဖော်ပြရာ၌ ဆန်ရှားပါသည်ဆိုကာမှ ကလေးပြိုပြို အစားမလျှော့နိုင်သည့်အပြင် ပို၍ပင် စားကောင်း သောက်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့လောက် ကံမကောင်းခဲ့ကြသော သူ (ထိုကျောင်းသားခေါင်းဆောင်)နှင့် ရွယ်တူ ကျွန်တော့်ညီ အငယ်ဆုံးအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ထိုစဉ်က ဆန်ပြုတ်သောက်ခဲ့ရပုံကို အမှတ်ရစရာဖြစ်ရလေသည်။ များများတော့မဟုတ်နှစ်နပ်တည်း။ ကြာကြာလည်းမဟုတ်တစ်ရက်တည်း။

ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ အိမ်တွင်းနိုင်ငံရေး တစ်ရပ်သာဟု ဆိုနိုင်မည် လားတော့မသိ။ ဖခင်ဆုံးပါးပြီးနောက် ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးမှာ လူတန်းငွေ ရုံ နေနိုင်ဘို့ အမေက ကုန်စိမ်းရောင်း အစ်ကိုကြီးက ပန်းတိမ်လုပ် အစ်မက စက်ချုပ်၊ ကျွန်တော်နှင့် ညီငယ်က သတင်းစာပို့ စသည်ဖြင့် ရုန်းကန်ကြရသည်။ စီးပွားရေးကို အမေကဦးဆောင်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မိသားစုအတွင်း စီမံခန့်ခွဲမှုမှန်သမျှ အစ်ကိုကြီးကို လွှဲအပ်ထားသည်။ အရေးအခင်းကာလ ဆန်ဈေးတွေ တစ်ရိပ်ရိပ်တက်လာသဖြင့် ထမင်း

မချက်ဘဲ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ရန် အစ်ကိုကြီးက မီးဖိုချောင်တာဝန်ခံ အစ်မ ဖြစ်သူကို ညွှန်ကြားသည်။ အမေက တစ်စုံတစ်ရာမဝေဖန်။ ကြီးမြင့် လာသောဆန်ဈေးကို အမေကိုယ်တိုင် ဦးညွှတ်လိုက်ရပြီ ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့အငယ်တွေမှာ ထိုကိစ္စအတွက် ဘာမျှအထောက်အကူ မပြုနိုင်ကြသလို ဘာစောဒကမျှ တက်ခွင့်ရှိကြသည်လည်း မဟုတ်။ သို့နှင့် အိမ်တွင်းရိက္ခာအရေးပေါ်စီမံချက်အရထမင်းအစားထိုးဆန်ပြုတ် စားသုံးရန် ဖြစ်လာလေတော့၏။

ထိုနေ့ ထမင်းဝိုင်း(ဆန်ပြုတ်ဝိုင်း)မှာ မေ့နိုင်ဘွယ်မရှိ။ မိသားစု တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိမည်ကိုပင် စိုးဘိသည့်အလား ငြိမ်သက်နေကြသလို ပန်းကန်တွင်းမှ ဆံပြုတ်များအား သူစိမ်းပမာ အရော တဝင် မရှိကြ။ ညစာဝိုင်းကို ထိုနည်းနှင့်နှင့် ဖြတ်သန်းပြီးနောက် အမေက 'ဆန်ပြုတ်နဲ့မဖြစ်ပါဘူးကွယ် နက်ဖြန်ကစပြီး ထမင်းပြန်ချက်ရအောင်' ဟုအားလုံးရှေ့မှာ အစ်မကိုပြောသည်။ အစ်ကိုကြီးက နုတ်ဆိတ်နေသည်။ ကံအားလျော်စွာ အရေးအခင်းက သိပ်မကြာလိုက်သလို ဆန်ဈေးက မောက်ကမတွေ့ထင်သလောက် တာမရှည်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု အခြေအနေမှာလည်း ဆန်ပြန်ပြုတ်ရလောက်သည်အထိ ဆိုးမသွားခဲ့။

ပြောစရာ မည်မည်ရရ မရှိလှသော်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်က ထမင်းတစ်လုတ်၏တန်ဘိုးကို ပိုနားလည်စေခဲ့သည် မှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အစိုးရကဖန်တီးသည်ဟု သတင်းကြီးခဲ့သော ထိုအရေး အခင်းကြောင့် အစိုးရအမြတ်ထွက်သည်ဟု ပြောနိုင်စရာတစ်ခုမှာ မီးခဲပြာဖုံး အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ် အထိုက်အလျောက် တူးဆွနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ 'သန်းရှစ်ရာလောက်များ ဘီးစိပ်ကောင်းကောင်း တစ်ချောင်း ရှိရင်ဖြစ်ပါတယ်' ဟူသော မြင့်စိုးလေး၏ သတင်းစာ ကာတွန်းတစ်ကွက်က ထိုအချက်ကိုထင်ရှားစေခဲ့သည် (မြန်မာပြည် လူဦးရေ သန်းနှစ်ဆယ်ကျော်ရှိသည့်ထိုစဉ်က တရပ်ပြည်၏ လူဦးရေမှာ သန်းရှစ်ရာကျော် ဖြစ်သည်)။

#

ဖြစ်ခဲ့သမျှ တိုက်ဆိုင်မှုလား၊ ဖန်တီးမှုလား၊ တိတိပပပြောရန်ခက်သော်
 ငြားလည်း အမြဲတေပါတီကာလ ဝါဒဖြန့်ချိမှုတွေ ရှိခဲ့သည်မှာတော့
 အမှန်ပင်။ ထိုအတွင်း ရခိုင်ဘက်မှာ မှန်တိုင်းဝင်၍ အပျက်အစီး
 တွေ ရှိသည်။ ရန်ကုန်မှာ အာဏာသိမ်းခံ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းဦးနု
 (အထိန်းသိမ်းခံအဖြစ်မှ လွတ်ကာစ)က မြို့နယ်စုံလမ်းတိုင်းစေ့လေဘေး
 အလှူခံထွက်သည်။ ဤသည်ကို ယတြာနည်းဖြင့် အာဏာပြန်ရအောင်
 ကြံသည်။ အာဏာရူးသည်စသည်ဖြင့်လမ်းစဉ်ပါတီကေဒါတွေက အမနာပ
 ပြောကြသည်။ ကျောင်းတွင်း ကြက်ခြေနီသင်တန်းတစ်ခုမှာ လာရောက်
 ဟောပြောသော ယူနစ်ကော်မီတီဝင် တစ်ဦးကဆိုလျှင် ထိုအကြောင်း
 ခရေစေ့တွင်းကျ မြန်ရေရှက်ရေ ပြောရုံမက 'ဦးနု ဘာလုပ်နေသလဲ'
 ဟု သူ့နှုတ်မှ တိုင်ပေးပြီး 'နိုင်ငံရေး အမြတ်ထုတ်နေတယ်' ဟု ကျွန်တော်
 တို့ ကျောင်းသားတွေကို သံပြိုင်လိုက်အော်စေခဲ့သည်။ လိုက်အော်ရင်း
 အော်ရင်းက ကျွန်တော်တို့စိတ်တွေ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ကြရသည်တော့ အမှန်
 ဖြစ်လေသည်။ ငယ်ငယ်က ဖေဖေစာအုပ်စင်မှာ မတောက်တခေါက်
 ဖတ်ခဲ့ဘူးသော ဦးနု၏ ပြည်ထောင်စုနီတီ၊ ငါးပါးသီလ အစရှိသည့်
 စာအုပ်များကို မြင်ယောင်မိသည့်ကြားမှပင် ကျွန်တော်လည်း လိုက်အော်
 ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းဦးနုဦးဆောင်သော စင်ပြိုင်အစိုးရတစ်ရပ် နယ်စပ်မှာ
 ထူထောင်သည့်သတင်း ကြားရသည်၌ ကျွန်တော်အတွက် ပို၍ရှုပ်ထွေး
 စရာတွေ ဖြစ်လေတော့သည်။ အစိုးရပိုင်မီဒီယာတွေက ဦးနုကို အာဏာ
 ရူးကြီးဟု ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရှုံ့ချလာကြသည်။ နိုင်ငံရေးဆိုသည်ကို
 ကောင်းစွာ နားမလည်သည့် နည်းတူ နိုင်ငံရေးနှင့်အာဏာ မည်သို့မည်ပုံ
 ဆက်စပ်သည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ သည့်ထက်ပို၍ နိုင်ငံရေးဓားပြနှင့်
 နိုင်ငံရေး အမြတ်ထုတ်သူ (ဆိုပါတော့)မည်သူ အာဏာပိုရူးကြောင်း
 ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိခဲ့။ နိုင်ငံရေးသည် ကျွန်တော်
 အကြိုက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မဖြစ်ခဲ့သည်မှာတော့ သေချာသည်။
 ကျွန်တော်တို့ကို အာပေါင်အာရင်း သန်သန်ဟောပြောခဲ့သော ထိုယူနစ်

ကော်မိတီဝင် ကာလတစ်ခုမှာပါတီသန့်စင်ရေးတွင်ပါဝင်ပြီး လမ်းဘေး
ရောက်၍ ဘဝပျက်သွားသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရသည်၌ လောက
ဓမ္မကိုဆင်ခြင် မိရပြန်သည်။ နိုင်ငံရေး မူးဝေတတ်သည့်အလေ့အထ
ထိုကစခြင်း ဖြစ်လေမည်လားမသိ။

တရုတ်ပြည်၏ ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေးနှင့် မရှေးမနှောင်း
ဆိုသလိုပင် တောတွင်းရောက်ဖမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဖြုတ် ထုတ်
သတ် လမ်းစဉ် ပေါ်လာသည်။ ဆရာနှင့်တပည့်၊ မိဘနှင့်သားသမီး
စွဲချက်တွေတင်ကြ သတ်ကြဖြတ်ကြ ဖြစ်ကုန်သည်။ ပါတီဥက္ကဋ္ဌ သခင်
သန်းထွန်း သူ့သက်တော်စောင့်၏လုပ်ကြံမှုကြောင့် တောတွင်းမှာပင်
ကျဆုံးသည်။ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌ သခင်စိုးကိုမူ အစိုးရမှ
ဖမ်းဆီးရမိပြီး (ဖမ်းဆီးရမိသည်လား အလင်းဝင်သည်လား ခုချိန်မှာ
သိပ်မသဲကွဲတော့) နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုဖြင့် ခုံရုံးတင်စစ်ဆေးကာ
သေဒဏ်၊ ထိုမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးခံရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ
ပင် ဖြတ်လေးဖြတ်အပါအဝင် အစိုးရ၏ စစ်ဆင်ရေးမျိုးစုံတို့ကြောင့်
ကွန်မြူနစ်ပါတီဗဟို ပဲခူးရိုးမမှအရှေ့မြောက်နယ်စပ်ဒေသသို့ ဆုတ်ခွာ
ရသည့်နည်းတူ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသ ကရင်တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်
အဖွဲ့အစည်းများသည်လည်း ကရင်ပြည်နယ်ဘက်သို့ ဆုတ်ကာကရင်
အမျိုးသား အစည်းအရုံးဌာနချုပ်နှင့် ပူးပေါင်းသွားခဲ့သည်။

ထိုအတောအတွင်း ပါလီမန်အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဟောင်းများ ဦးဆောင်
ကာ ပြည်ချစ်ပါတီကို ထိုင်းမြန်မာနယ်စပ်တွင် ဖွဲ့စည်းပြီး စင်ပြိုင်အစိုးရ
တစ်ရပ်ထူထောင်သည်။ အာဏာသိမ်းအစိုးရကမူ ၎င်းတို့ကိုပြည်ပြေးဟု
ရည်ညွှန်း သုံးနှုံးသည်။ ထိုအဖွဲ့မှမြေအောက်လှုပ်ရှားမှုများလုပ်ဆောင်ရန်
ပြည်တွင်းသို့ဝင်လာသူများကို ထောက်လှမ်းရေးမှ ဖော်ထုတ်ပြီး တရား
စွဲဆိုကာသေဒဏ်အပါအဝင် ကြီးလေးသောပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်သည်။
ဤသည်တို့မှာ အစိုးရမီဒီယာများ၏ ထုတ်လွှင့်မှုမှ သိရှိရခြင်းဖြစ်၏။
အထူးသဖြင့် သတင်းစာ။ ထိုခေတ်က (ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ) ရုပ်မြင်
သံကြားမပေါ်သေး။ အိမ်တိုင်းစေ့ ရေဒီယိုမရှိကြသေး။ သတင်းစာ

ပို့သမား ကျောင်းသားမို့ သတင်းစာကတော့ ကျွန်တော်နှင့်နီးစပ်သည်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုရသမျှမှာ အမှား အမှန်ထက် အနိုင်အရှုံး သတင်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိထား မိလေသည်။

#

သတင်းစာပို့ရင်း ကျောင်းတက်ရသည့်အတွက် နေ့စဉ်သတင်းစာ ပေါင်းစုံ ဖတ်ရှုခွင့်တည်းဟူသော အကျိုးတစ်ရပ် ရရှိခဲ့၏။ ဖတ်လည်း ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လုပ်သား၊ ကြေးမုံ၊ ဗိုလ်တထောင်၊ ဟံသာဝတီ၊ မြန်မာ့ အလင်းနှင့် ရန်ကုန်သတင်းစာများ ဖြစ်ကြသည်။ လုပ်သားမှအပ ကျန် သတင်းစာ အားလုံးမှာပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့် သတင်းစာဟောင်းတွေ ဖြစ်ကြသည်။ လုပ်သားဟုအများခေါ်ကြသော လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာမှာ အသစ်ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစာဖြစ်ပြီး အစိုးရအာဘော် ဟုပြော၍ရမည်ထင်သည်။ စက္ကူအမျိုးအစားနှင့် သတင်းစာအရွယ်အစား မှအစ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် တမူထူးခြားစွာ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယခုခေတ် Straits Times တို့လို Bangkok Post တို့လို ဒီဇိုင်းမျိုး အရွယ်အစားမျိုး။

သို့ရာတွင် (ပြည်သူ့ထံအာဏာပြန်အပ်၍) ပြည်သူ့ကောင်စီများ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ပထမလေးနှစ် သက်တမ်းကာလမှာပင် 'ရွှေဖြင့်စက်၍ ဝယ်ယူရသော စက္ကူဈေးများ ကြီးမြင့်လာမှုကြောင့်' ဟူသော အကြောင်း ပြချက်ဖြင့် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် မြန်မာ အင်္ဂလိပ် သတင်းစာ နှစ်စောင် စလုံးကို အရွယ်အစားထက်ဝက် ချုံ့လိုက်သည်။ ယင်းမှာ ယာယီအစီအစဉ် မျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ အရွယ်ငယ်သွားသော်လည်း သတင်းအရေအတွက် နှင့် အရည်အသွေးတို့ကို ထိခိုက်စေမည်မဟုတ်ကြောင်း စက္ကူဈေးပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ခြင်း မူလအရွယ်အစားနှင့် အဆင်အပြင်အတိုင်းပြန်လည် ထုတ်ဝေမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးသည့် ကြော်ငြာကို ရက်အတန်ကြာ ထည့်သွင်းပေးခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် ဆယ်စုနှစ်တစ်စု ကျော် အကြာ တစ်ပါတီအစိုးရနှင့်အတူ သတင်းစာထုတ်ဝေမှု ရပ်ဆိုင်း သွားသည့်တိုင် မူလအရွယ်အစားသို့ ပြန်မရောက်ခဲ့။ ထို့အတူ အစိုးရ

မှာလည်း (ပြုတ်သာ သွားရေး) မိမိစကားကို မိမိ တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း သိပုံရမသွားခဲ့။ ထိုသို့သော နိုင်ငံရေးဇာတ်ပုညတွေ အကြားမှာ တစ်တိုင်း ပြည်လုံး ကျွန်ုပ်စုပ်ပစ်သည့် သရက်စေ့ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ ထူး၍ အံ့ဩဖွယ်လည်း မရှိတော့။

သို့ဆိုသည့်တိုင် အရှိန်ရစ ပုဂ္ဂလိကစက်ရုံ အလုပ်ရုံစီးပွားရေး လုပ်ငန်းအားလုံး ဆိုရှယ်လစ် မြေဖုတ်ဘီလူး ဖမ်းစားခံရခြင်း၏အကျိုး ဆက်ကလက်ငင်းဒိဋ္ဌကျရောက်လာသည်တော့မဟုတ်။ လွတ်လပ်ရေးသည် ဘက်ခေတ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖွံ့ဖြိုးခွင့်ရခဲ့သော နိုင်ငံ၏စီးပွားအခံက ထူနှင့်ထည်နှင့် ကျန်ခဲ့သေး၍ဖြစ်သည်။ သတင်းစာထဲမှာ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းပြည်ပ လှည့်လည်သုံးစွဲငွေနှင့် အရန်ငွေကြေးတန်ဖိုးများကို (နားလည်သည် နားမလည်သည် အပထား) လစဉ် တွေ့နေရသေးသည်။ မှတ်သားမိသမျှ ထိုကြွယ်ဝမှုသတင်းအားလုံး နိုင်ငံတော်အာဏာကို ပြည်သူ့ထံသို့ (ဘုရားစူး) ပြန်အပ်ချိန်အရောက်မှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်နှင့်ကုန်ကြသည်။

ကိန်းဂဏန်းများနေရာတွင် မိုးတစ်လုံးလေတစ်လုံး ဝါဒဖြန့်သတင်း တွေ တင်းကြမ်းနေရာယူလာကြသည်၏ နောက်တွင် စီးပွားရေးအဆင်း ခရီးကြမ်းကြီးတစ်ခုကို အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်မှာ ယခုတိုင် အတော မသတ်နိုင်တော့။ သွေးလေသူ ဆရာတင်မိုး၏ကဗျာကို ယူပြီး ပြောရလျှင် 'ဆေးလိပ်လည်းတို နေလည်းညို' ခဲ့ပြီ။ ရာစုဝက်မျှ စကောထဲက ဆီးဖြူသီးတွေပမာ ငြောင်းဆန်အောင် လူးလှိမ့်ခဲ့ကြရသော ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေလည်း အိုခဲ့ကြပြီ။ ကမ္ဘာ့အလယ် တိုင်းပြည်၏ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ငယ်လွန်းမကငယ်ခဲ့ရပြီ။ သည်လို နိုင်ငံရေးမှော်ရုံ တောထဲမှာ ဒီမိုကရေစီသမင်ပျောက် ရှာနေသူတွေကို လေးစားအား ကျသော်ငြား ကာယကံ မြောက်တော့ ကျွန်တော်မပါဝင်ခဲ့။ ဘယ်ခြောက် ကာ ညာလှမ်းသည့် အလုပ်မျိုး ကျွန်တော်အာရုံမရ။ ၇၄ ဖွဲ့စည်းပုံ ကိစ္စ ကတည်းက ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိခဲ့ပြီ။

#

လွပ်လပ်ရေးနှင့်အတူ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော မြန်မာ့ပထမဆုံးအခြေခံ ဥပဒေသည် ၁၄ နှစ်သားအရွယ်မှာ စစ်အာဏာရှင် လက်ချက်ဖြင့် ဇီဝိန်ချုပ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ထပ် ၁၂ နှစ်အကြာ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် 'မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီသည် တစ်ခုတည်းသော နိုင်ငံရေးပါတီ ဖြစ်၍ နိုင်ငံတော်ကိုဦးဆောင်သည်' ဟု အစချီသော ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ်တစ်ရပ်ကို တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာဖြင့် ဆန္ဒခံယူအတည်ပြု ခဲ့သည်။ တနည်းအားဖြင့် တစ်ပါတီအုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားကို အသက် သွင်းခဲ့သည်။ ၉၃% ထောက်ခံမဲရရှိခဲ့သည်ဆိုသော ထိုဆန္ဒခံယူပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ထီးတန်းသား၏အတွေ့အကြုံက မှတ်တမ်းတင်လောက် သည်။ 'ငါ့ကွာ ဒါကြီးကဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အတည်ဖြစ်တော့မှာသိနေ ပေမယ့် ရာနှုန်းပြည့်ထောက်ခံတယ်လို့ သမိုင်းမတွင်ရစ်အောင် ဆိုပြီး အမဲပုံးထဲ သေသေချာချာထည့်လိုက်ပါတယ်။ အချိန်ကုန်လို့မဲရေတဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး ၁၀၀% အဖြူ ဆိုပြီး မဲရုံရှေ့မှာ ခပ်တည်တည် ကြော်ငြာကပ်သွားတယ်။ သမိုင်းလိမ် ကြီးကွ။

ထုံးဆံအတိုင်း ပန်းတနော်လမ်းသားက ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၌ သက်ဝင် ယုံကြည်သူဖြစ်သဖြင့် တိတိကျကျပြောရလျှင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ် ပါတီအပေါ်တွင် သက်ဝင်ယုံကြည်သူဖြစ်သဖြင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီက ရေးဆွဲသော အခြေခံဥပဒေကို ထောက်ခံမဲမပေး။ သူ့စကားအရရန်ငါမျဉ်းပြတ်သည်။ ဉာဏ်ကျယ်လေးဟု ရင်းနှီးသူတွေက ခေါ်လေ့ရှိသော ထီးတန်းသားကျတော့ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးရင်း ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကမူ သာမန်ကာလျှံကာ အတွေးဖြင့် ဒါကြီးကိုဒီလောက်ပြဋ္ဌာန်းချင်နေကြတာပြဋ္ဌာန်းကြပါစေဟု အလွယ်တကူ ထောက်ခံမဲပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် နိုင်ငံရေးအမြင်က ထိုမျှအူလည် ဆူလည် နိုင်သည်။ တနည်း ထူပြိန်းသည်။ နောက်ပိုင်း (ရှစ်ဆယ်ရှစ် အရေးအခင်းလိုမျိုး) ထိုဖွဲ့စည်းပုံကိုလက်ညှိုးထိုးစရာ ကြုံလာသည့်အခါ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရသော်လည်း ထူးထူးထွေထွေ နောင်တရသည်

မျိုးတော့ မရှိခဲ့။ နှမ်းတစ်စေ့ကြောင့် ဆီဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင်
ဘဝမှာ နှမ်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်း ငြင်းကွယ်၍တော့မရ။

စင်စစ်၁၉၇၄ခုနှစ်သည်ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏သမိုင်းတွင် အထင်ကရ
ဖြစ်ခဲ့သည်အမှန်။ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ကိုလွတ်လပ်ရေးနေ့ထက်
တစ်ရက်စော၍ (ဇန္နဝါရီလ(၃)ရက်နေ့) အောင်ပွဲခံ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ခြင်း၊
ထိုဥပဒေအရ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်ဆိုသူတို့ကို ရွေးချယ်တင်မြှောက်
ခဲ့ကြခြင်းနှင့် ထိုပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် ဆိုသူတို့ဖြင့် ပြည်သူ့လွှတ်တော်
ဆိုသည်ကို ကျင်းပခဲ့ခြင်းတို့မှာ အုပ်ချုပ်သူတို့၏ သမိုင်းဖြစ်ခဲ့ပြီး ဇွန်လ
အလုပ်သမား အရေးအခင်းနှင့် ဒီဇင်ဘာလ ဦးသန့်အရေးအခင်းတို့မှာ
အုပ်ချုပ်ခံ(ပြည်သူ)တို့၏သမိုင်းအဖြစ် အထင်ကရ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။
ထိုအချိန်တွင် တက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီမို့ အဖြစ်အပျက်တွေအပေါ်
ကောင်းစွာ ချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းရှိပြီဖြစ်သလို ယုံကြည်ချက် ခံယူချက်တို့
ဖြစ်တည်စပြုလာကြပြီ။

သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော့်အမြင်က
မစူးရှ (ပန်းတနော်လမ်းသား စကားဖြင့်) တွေဝေတတ်၏။ ထို့ကြောင့်
လည်း ၇၄ ဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေကို အလွယ်တကူ ထောက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ
မည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးကို ဖိနှိပ်မည့် ဖွဲ့စည်းပုံကို အလွယ်တကူ ထောက်ခံ
ခဲ့ပြီး ရပ်ကွက်ကိုယ်စားလှယ် ရွေးကောက်ပွဲကျကာမှ အတိုက်အခံပြု
စင်ပြိုင်မဲပုံးထောင်ရာ၌ တက်ကြွခဲ့သည်လည်း ရှိသည်။ ထိုအဖြစ်
အပျက်ကြောင့် ထိုဖွဲ့စည်းပုံနှင့် တစ်ခါဆက်ဆံ ဆယ်ခါလန်ဖြစ်ရသလို၊
ကိုယ့်ကိုကိုယ် နိုင်ငံရေးမအူမလည်အဖြစ် သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သလို ထိုအဖြစ်
အပျက်ကြောင့် ပန်းတနော်လမ်းသား၏ ‘ဆိတ်ခေါင်းချည်ပြီး ခွေးသား
ရောင်းမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဝယ်ပြီးကာမှ အရိုးများသော ချေးခါးသော မင်းက
သွားလုပ်ချင်တာကိုး၊ ခံရတာကောင်နည်းသေး’ ဟု အတွယ်ခံခဲ့ရခြင်း
လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ပထမအကြိမ်ရွေးချယ်ပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်
ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရန် လက်ရှိရပ်ကွက်

လုံခြုံရေးကော်မီတီဝင်ကို ပါတီက အမည်စာရင်းသွင်းခဲ့၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်မော်လမြိုင် အဆက်အနွယ်ဖြစ်ပြီး မှောင်ခိုကုန်ကူးသည့်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသည်ကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးအသိ။ ထိုခေတ် အနေအထားအရ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ခြင်းသည် သာမန်ရပ်ကွက်သားအနေဖြင့်ရော ဗဟိုဦးစီးစံနစ်ဖြင့် ခန့်ထားခံခဲ့ရသော ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ဦးအနေနှင့်ပါ အထူးတလည် ပြောစရာမရှိ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရလည်း သူ၏ သားတွေမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘော်လုံးကန်ဖက်။ မိသားစုချင်းလည်း ရင်းနှီးကြသည်။

သို့ရာတွင် တည်ဆဲဥပဒေများနှင့် မငြိစွန်းသူဟု အတိအလင်း သတ်မှတ်ထားသည့် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဝင်ရောက်အရွေးခံခြင်း ငှာမှု မသင့်ဟုယူဆကြသည်။ ရွာလွန်ရွက်တိုက်သည်ဟု မခံချိမခံသာ ဖြစ်သူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးဆောင်ပါတီမှတင်မြောက်သည့် ကိုယ်စားလှယ်သောဘာသော နားမလည်ဟု ဆိုသူတွေဆိုကြသည်။ ပြည်သူ့ဥပဒေ ပြည်သူ့ဆန္ဒ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် ပြည်သူ့အစိုးရ စသည်ဖြင့် ပြည်သူ့ချင်းမိုးမွန်နေသော အသစ်စက်စက်အခြေခံဥပဒေကို(ယုံကြည်စွာ) ခြေကန်ပြီး မိုက်လိုကြသူတွေနှင့် အတူ ကျွန်တော် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ အများလေးစားကြသောတစ်လမ်းတည်းနေပညာတတ်လုပ်ငန်းရှင်လူရွယ် တစ်ဦးအား (သူ့ဇနီးဖြစ်သူ အတန်တန် တားမြစ်သည့်ကြားမှ) အမည်စာရင်း တင်ကာ စင်ပြိုင် အရွေးခံနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။

တိုတိုပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့ရှုံးသည်။ ရပ်ကွက်နှစ်ခြမ်းကွဲရ မလိုအထိ သတင်းကြီးခဲ့သော ထိုဖြစ်စဉ်အပြီးမှာ ကျွန်တော်အပါအဝင် တက်ကြွလှုပ်ရှား လူငယ်များအားလုံး နှစ်ဘက်အငြိငြင်ခံလိုက်ကြရသည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့မိသားစု တခြားရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသောကြောင့် အလှမ်းဝေးသွားသည့်တိုင် ထိုအဖြစ်တို့က (အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်အတွက်) အမှတ်တရ ကျန်ခဲ့သည်။ ပို၍ အမှတ်ရစရာဖြစ်သွားရသည်က ဝေဖန်ရန်ခက်သော တဆင့်စကားအချို့ကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ကုန်ပိုင်း ဦးသန့်အရေးအခင်းတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားရင်း ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမ၌ စင်မြင့်ပေါ်မှ ကျွန်တော် စကားပြောခဲ့သည်။

ထိုခေတ်ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာကိုမမှတ်မိအောင် လက်ကိုင်ပုဝါ စည်းလျက် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သလို ထိုခေတ် ထုံးစံအတိုင်း ထောက်လှမ်းရေး ဇာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွင် ပါသွားနိုင်သည်ကိုသိလျက် သတ္တိခဲလုပ်ကာ ပြောခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းကြားသိရသည်မှာ ထိုဇာတ်ပုံအပါအဝင် ဇာတ်ပုံအချို့ ကျွန်တော်နေခဲ့ဖူးသော ရပ်ကွက်မှ ကျွန်တော်ကန့်ကွက်ခဲ့ဖူးသော ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ ရောက်ရှိ အတည်ပြုချက် တောင်းခံခဲ့ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ကျွန်တော်မဟုတ်ကြောင်း အခိုင်အမာပြောဆို အာမခံလိုက်သည်ဆို၏။ ယုံသည်မယုံသည်ထား။ မမေ့နိုင်စရာတိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုဖြစ်သလို ဟုတ်ခဲ့ရိုးမှန်လျှင် ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားရမည့်ကိန်း။

#

အမှန်စင်စစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ကျွန်တော်ပထမဆုံး ကြုံခဲ့ရသော လူထုအုံကြွမှုမှာ အလုပ်သမားအရေးအခင်း ဖြစ်၏။ ဒုတိယနှစ် အတန်းတင်စာမေးပွဲဖြေဆိုကာနီး ဇွန်လတွင်ဖြစ်လေသည်။ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းမှုကိုအကြောင်းပြု၍ ရန်ကုန်နှင့်မန္တလေးရှိ ပြည်သူပိုင်စက်ရုံအချို့တွင် အလုပ်သမားများ၏ ဆန္ဒပြ တောင်းဆိုမှုများ ရှိကြကြောင်း သတင်းတွေဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း သတင်းစာနှင့်အသံလွှင့် ဌာနများက သတင်းမှောင်ချထားကြသည်။ အကြောက်တရားနှင့်ကောလာဟလတို့အကြား လုံးပါးပါးနေပြီဖြစ်သော ပြည်သူတွေမှာလည်း ဟိုအရေးသည်အရေးထက် ကိုယ်အရေးကိုယ်ဦးစားပေးဘို့ ဘဝပေးအသိအရ လှုပ်ရှားနေကြသလို စာမေးပွဲရာသီမို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အများစု စာဖက်တွင် အာရုံကျချိန်ဖြစ်နေရာ အလုပ်သမားအရေးအခင်း သတင်းမှာ နေရာရသင့်သလောက်မရ၊ ကြားသင့်သလောက် မကြားရသလိုဖြစ်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့ ညနေပိုင်း အတန်းတွေပြီး၍ အိမ်ပြန်ရန် ကျောင်းပြင်သို့ ကျွန်တော်ထွက်လာချိန်၌ ကားမှတ်တိုင်တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူများသာရှိပြီး ဘတ်စကား တစ်စင်းတလေမျှ လမ်းပေါ်မတွေ့ရ။ သမိုင်းချည်စက်မှ ဆန္ဒပြလုပ်သားထု ချီတက်ရန်

လမ်းပေါ်ထွက်လာကြသည်ကို ပိတ်ဆို့ထားသဖြင့် ဘတ်စကားများ လှည်းတန်းမှ လှည့်ပြန်ကြရသည်ဟု ပြောဆိုသံကြားရသည်။ တခြား ရွေးစရာမရှိသည်ရောစပ်စုလိုစိတ်ကြောင့်ရောအင်းစိန်လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းလျှောက်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သမိုင်းချည်စက်ရှေ့တွင် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းဖြစ်ဟန်တူသူ အလုပ်သမား တစ်စု (နောက်ပိုင်း သိရှိရသလောက် ကျောင်းသားများလည်းပါသည် ဆို၏) ကို ဘာရေးထားမှန်း မမှတ်မိတော့သော နဖူးစည်းစာတမ်း ကိုင်လျက် တွေ့ရသည်မှအပ ထူးထူးခြားခြားလှုပ်ရှားမှုမရှိ။ ယခုခေတ် အလို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒထုတ်ဖော်နေသည့် သရုပ်သကန်ဟု ဆိုရပေမည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ရပ်ကြည့်နေသူ အတန်အသင့်များပြားသော လူထုတွေ့ထံမှာလည်း ဆူဆူပူပူ အရိပ်အယောင်မမြင်။ အုတ်ကျင်း ဂုန်နီစက်ရုံလမ်းအလွန် အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် သံဆူးကြိုးများ ကန့်လန့်ဖြတ်ချထားပြီး ဒိုင်းတွေလွှားတွေအသင့်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ ရှိနေကြ၏။ ဗာဒါဘက် စက်မှုအိမ်ယာဝင်းအလွန် လမ်းဘေး မြေ ကွက်လပ်တွင်မူ ဂျီ(၃) လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို တွေ့ရသည်။ တပ်သားအများစုမှာ အသက် ၂၀ ပင် ကျော်ပုံမရ။ နေလောင်ထားသည့် အသားအရေ ညိုညစ်ညစ် တို့ အောက်ဝယ် နုနယ်သောရုပ်ရည်သွင်ပြင် တွေက မဖုံးနိုင်မကွယ်နိုင် အထင်းသား။ ဝန်းကျင်ရပ်ကွက် များမှဖြစ်ဟန် တူသည့် ကလေး သူငယ်အချို့ သူတို့အားပိုင်းအုံလျက် မျောက်ပွဲကြည့် သလိုကြည့်နေကြ၏။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် လမ်းမပေါ်မှ ပေါက်ကွဲသံအချို့နှင့်အတူ လူအများလမ်းဘေးသို့ပြိုဆင်းလာကြသည်။ မျက်ရည်ယိုဗုံး၊ လက်ကိုင်ပုဝါ၊ ရေစသော အသံတွေကြားရပြီး အတန်ငယ် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါမျိုး အတွေ့အကြုံမရှိဖူးသော ကျွန်တော် ရုတ်တရက်ဘာလုပ်၍ ဘယ်သွားရမှန်းမသိ။ သူများတွေနှင့်ရော၍ မပြေးချင်၊ ကိုယ့်နယ်မြေ မဟုတ်သဖြင့် ပြေးလည်း မပြေးတတ်။ အခြေအနေက သိပ်ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေး မဟုတ်သေးသည်မို့ မလှုပ်မရှက်ရပ်နေကြသော ထိုလက်နက် ကိုင်တပ်ဖွဲ့၏ရှေ့မှပင်ဖြတ်ကာ အိန္ဒြေမပျက် ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ရှေ့ဆုံးတန်းနှင့် လေးငါးပေခန့်သာကွာမည်။ ထိုစဉ် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော ကလေးအုပ်စုတွင်းမှ ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တဦးက ဘာမပြောညာမပြော အုတ်ခဲပိုင်းတခုကိုကောက်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ပြေးထွက် သွားသည်။

ထိုကလေးကို တားမြစ်ချိန်ပင်မရလိုက်။ သူပစ်လိုက်သော ခဲက ရှေ့ဆုံးတန်းရဲဘော်တစ်ဦး၏ ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်မှန်သည်။ ကျွန်တော့်အံ့ဩမှုက ကလေးထံမှ ထိုစစ်သားငယ်ဆီသို့ ရောက်သွားရ၏။ ကလေးကပစ်သည်ဆိုပေမင့် ပစ်သည့်အကွာအဝေးနှင့် အုတ်ခဲပိုင်း အရွယ်အစားကြောင့် ထိမှန်အား မသေးကြောင်း ရပ်နေသောပုံစံ ပျက်သွားခြင်းနှင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ချက်ရှုံ့သွားခြင်းတို့ကြောင့် သိနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ထိုစစ်သားငယ်သည်လည်းကောင်း၊ သူတို့အတွင်းမှ တစ်ဦး တစ်ယောက်သည်လည်းကောင်း ကလေးကို တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုတုံ့ပြန် ခြင်းမပြုကြ။ မူလရပ်နေသည့်(သက်သာလားအေးစေလား)အနေအထား အတိုင်းပင် ရပ်နေကြသည်။ စင်စစ် ကိုင်စွဲထားသော လက်နက်နှင့်) တစ်ခုခုတုံ့ပြန်လျှင်လည်း ပစ်ပြေးပြေးသည့် ခလေးထက် အံ့အားသင့် ကျန်ရစ်သော ကျွန်တော်အပါအဝင် လူကြီး တစ်ဦးစနစ်ဦးစတို့သာ ကိုယ်ကျိုးနည်းဘွယ် ရှိလေသည်။

#

ထိုနေရာမှ ဆက်လျှောက်လာပြီး လူအုပ်ပါးသည့်နေရာ လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်တက်ချိန်တွင် မြန်မာ့အသံမှ ပုဒ်မ ၁၄၄ ကြေညာချက် ထုတ်လွှင့်သည်ကို ကြားရသည်။ မီးနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် စောစောက ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သည့် နေရာလောက်ဆီမှ ပစ်ခတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အမိန့်အရပစ်သူတွေထဲမှာ ခဲမှန်ခဲထားရသော စစ်သားငယ် ပါ။ မပါ။ ပါခဲ့လျှင် ဘယ်လိုခံစားချက်နှင့် ဘယ်သူတွေကို ဦးတည်ပစ်ခတ်မည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ ပုဒ်မ ၁၄၄ သာ မိနစ်အနည်းငယ် စော၍ ထုတ်ပြန်ခဲ့လျှင် ဟူသော အတွေးဝင်လာသည်ကိုတော့ မှတ်မိနေသည်။

ထိုနေ့က အိမ်ပြန်မရောက်မီ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်၊ သိပ္ပံနှင့် အခြေခံပညာကျောင်းများအားလုံး ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်သည့် ကြေညာချက်ကို ကြားရလေသည်။ အရေးအခင်းကြောင့် ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်ခြင်းကို တက္ကသိုလ်တွင် ပထမဆုံးနှင့် ကျောင်းသားဘဝတွင် (တရုတ်ဗမာအရေးအခင်းပြီးလျှင်) ဒုတိယ အကြိမ်အဖြစ် ကြုံရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုမှစ၍ ကျောင်းသက်တန်းတစ်လျှောက် ဖွင့်ရက်ထက် ပိတ်ရက်ပိုများခြင်း၊ စာမေးပွဲများ တစ်နှစ်နှစ်တန်းနှုန်းဖြေရခြင်း၊ မြို့နယ်များတွင်ဖြေဆိုရခြင်းစသည်များ ဆက်တိုက်ကြုံခဲ့ရခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်၏ နိုင်ငံရေးပုံရိပ်တစ်ခုဟုဆိုလျှင် ရမည်လား မသိ။

ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ငံရေး (၃)

အလုပ်သမားအရေးအခင်းကျောင်းပိတ်ရက်က နှစ်လကြာသော်လည်း စာသင်နှစ် နောက်ဆုံးပိုင်းမို့ မသိသာလှ။ စာမေးပွဲမပြီးခင် ကျောင်းကြို ပိတ်လိုက်သလိုသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ စာတစ်ဖက်နှင့် (ပုဒ်မ ၁၄၄ ကလည်း ရှိနေသည်မို့) စိတ်လွတ်လက်လွတ်တော့ မပျော်နိုင်ကြ။ နှစ်လအကြာ ကျောင်းပြန်ဖွင့် စာမေးပွဲဖြေပြီး အောင်စာရင်းထွက်သည်နှင့် စာသင်နှစ် ကူးလိုက်ရုံပင်။ အရေးအခင်းကြောင့် ကျောင်းပိတ်ခြင်းက စာမေးပွဲ အအောင်အနှံ့အဆုံးအဖြတ်အပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ သြဇာသက်ရောက်ခြင်း မရှိ။

ဆိုလိုသည်မှာ အရေးအခင်းကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရသည်ဆိုကာ စာမေးပွဲစစ်ဆေးရာတွင် သက်သာခွင့်မရ။ ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေး၊ ထုတ်ပြန်ကာ အောင်သူပြီးရှုံးသူ မှိုင်လျက် စာသင်နှစ်တစ်ခုကို အသစ်စတင် ခဲ့ကြသည်။ ပြီးခဲ့သည့် အရေးအခင်းက အလုပ်သမား အရေးအခင်းမို့လား၊ ကျောင်းသားတွေပဲ မေ့တတ်လွန်းသည်လား တော့မသိ။ ဖွင့်လှောင်ဖွင့်ခြင်း ဆိုသလို ကျောင်းတွေမှာ စည်စည်ကားကား ပျော်ပျော်ပါးပါး။ တက္ကသိုလ် နယ်မြေသည် ပကတိ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း။

ကျွန်တော် အကဲခတ်မှားခဲ့သည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ခုအချိန်မှာ ဝန်ခံရုံသာ။ ထိုစဉ်ကတော့ အရာရာလှပ၍ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့၊ မက်မောကြည်မွေဖွယ်ရာချည်း။ ပျော်လည်းပျော်ခဲ့ မက်မောကြည်မွေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုအပျော်များသည် အနန္တသူရိယအမတ်ကြီး၏ မျက်ဖြေလင်္ကာလာသမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာထက် ခဏတက်သည့် ရေပွက်ပမာသို့ပင် တာရှည်လေးမြင့် မတည်တံ့ခဲ့ကြ။

#

ထိုနှစ်(၁၉၇၄) နိုဝင်ဘာလ နောက်ဆုံးပတ်အတွင်း ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်ဟောင်း ဦးသန့်၏ နာရေးသတင်းနှင့်အတူ ရုပ်ကလပ်ကို မြန်မာပြည်သို့ပြန်လည်ယူဆောင်ကာ ကြံတောသုဿာန်တွင် ဂူသွင်းသဂြိုဟ်မည်ဆိုသောသတင်းများ သတင်းစာတွေမှာ ဖော်ပြလာကြသည်။ သာမန်အားဖြင့် ထိုသတင်းသည် အကြံပေါက်ကွဲလောက်သည့် သတင်းမျိုးမဟုတ်။ လူထုအကျိုးစီးပွား၊ နိုင်ငံလုံခြုံရေး စသည်တို့နှင့်လည်း ထိုမျှနီးနွယ်ဆက်စပ်လောက်သည်မဟုတ်။

သဘောထားပြည့်ဝ၍ လူထုအကြည်ညိုခံထိုက်သော အစိုးရမျိုးသာဆိုလျှင် မိမိနိုင်ငံသား ကမ္ဘာသိလူသားတစ်ဦး၏ နာရေးကို အကြောင်းပြု၍ နိုင်ငံ့ဂုဏ်တက်အောင်၊ ကမ္ဘာနှင့်ပို၍ရင်းနှီးဝင်ဆံ့အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဆောင်ရွက်သင့်သည်သာဖြစ်၏။ ကျန်ရစ်သူမိသားစုအနေဖြင့်လည်း တွန့်တိုးဖွယ်မမြင်။ သည်အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေမှန်း သိလျက်နှင့် သွားလေသူ၏ ရုပ်ကလပ်အားမြေချရန်အလို့ငှာ အမေရိကန်လို နိုင်ငံမျိုးမှ သည်လိုနိုင်ငံမျိုးအထိပင်ရောက်အောင် ပြန်လည်သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီးကြပြီပဲ။

ခက်သည်မှာ အာဏာရှင်အစိုးရကလည်း သဘောထားမပြည့်ဝတတ်၊ လူထုအကြည်ညို မခံရတတ်၊ လူထုငြိုငြင် မည်ကို အလေးမထားတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စင်စစ် (ထိုကာလအထိ) ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်(၉)ဦးတို့မှအပ (ဤမှာပင်လျှင်

ဦးရာဖတ်နှင့်ကိုထွေးတို့ကို အမှန်တကယ် တာမွေသုဿန်၌ မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်ဟု ကြားဘူးသည်။ နယ်ပယ်အသီးသီးမှ ထင်ရှားသော ကွယ်လွန်သူအားလုံး (မှတ်မိသမျှ ဂျီစီဘီအေ ဦးထွန်းရှိန်၊ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်အောင်ကျော်၊ ဦးဖိုးကျား၊ ဦးချစ်မောင်(ဂျာနယ်ကျော်) အပါအဝင်၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ၊ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များ၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များ၊ ပြည်သူချစ် ရုပ်ရှင်ဂီတသဘင် ပညာရှင်ကြီးများ) ကြံတောသုဿာန်တွင်သာ သင်္ဂြိုဟ်မြဲဖြစ်ပြီး ထိုအတွက်တစ်စုံတစ်ရာ ပြောစမှတ်မကျန်ဘူးခဲ့။

သို့ရာတွင် သမိုင်းဝင် သမဂ္ဂအဆောက်အဦကိုဖြိုဖျက် ကျောင်းသားများအား လက်နက်စွဲကိုင်နှိမ်နင်းရုံမက ဓားဓားချင်း လုံလုံချင်းဟု ရန်စွယ်ငေါငေါ လူမိုက်စကားပြောခဲ့သည့် အာဏာသိမ်းအစိုးရနှင့် ပတ်သက်လျှင်မူ အရာရာသည် ထိလွယ်ရှလွယ် ဖြစ်၍နေလေသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်ဟောင်း ဦးသန့်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ကြံတောသုဿာန်တွင် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်မည်ဆိုသည့် သတင်းအပေါ် ကျောင်းသားတွေ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်စရာ (မျှမျှတတပြောရလျှင် နိုင်ငံရေးအမှောင့်ပယောဂတွေ ပူးကပ်နိုင်စရာ) လုံလောက်သော အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ဦးသန့်အရေးအခင်းသည် ဒီမိုကရေစီအရေခြုံ အာဏာရှင်အစိုးရကို ကမ္ဘာမကျေစတမ်း အံတုဖက်ပြိုင်ခဲ့သော အစောပိုင်း ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု တစ်ခုအဖြစ်လည်း သမိုင်းဝင်ခဲ့ပါ၏။

ထိုနေ့ (ဒီဇင်ဘာ ၅ ရက်) က ကြို့ကုန်းမှ ဦးသန့်ရုပ်ကလာပ်ထားရှိရာ ကြို့ကွဲဆံကွင်းသို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသော ပုဂ္ဂလိကပိုင် စစ်လက်ကျန်ချက်ပလက် ဘတ်စကားအိုကြီးများ၊ ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေးမှ စင်းလုံးငှားဘီအမ်၊ ဟီးနိုးယဉ်များဖြင့် ကျောင်းလုံးကျွတ်မျှ သွားခဲ့ကြသည်။ မူလက ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်အထိသာ ကားဖြင့်သွားကြပြီး ထိုတွင် ကျောင်းသား

အားလုံးစုဝေးပြီးမှ ကျီကြွဆံသို့ခြေလျင်သွားကြရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း လူစုလူဝေးနည်းပါးစေလို၍ လောမသိ(ကြီးကြပ်သူဆရာနှင့် ကျောင်းသားကြီးများက) ကျီကြွဆံကွင်းအရောက် ပို့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အပြန်ခရီးမှာ ကျောင်းသားတွေ စုဝေးလမ်းလျှောက်ရုံမက ဦးသန့်၏ ရုပ်အလောင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်လာဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကြိတောသဒ္ဓါင်းကို မဟုတ်။ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးနှင့် ပညာရေးသမိုင်းတို့၏ အထင်ကရ ဘွဲ့နှင့် သဘင် ခန်းမဆီသို့။

ကျီကြွဆံကွင်း ရုပ်ကလာပ်ထားရှိရာ ယာယီမဏ္ဍာပ်အနီး ဒေါဂျစ်ကားတစ်စီးပေါ်မှ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံကျောင်းသား တစ်စုတို့၏ ဦးသန့်ဈာပနကို နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်သိက္ခာဦးသန့်၏ ဂုဏ်သိက္ခာတို့နှင့် အညီကျင်းပရန် ကျောင်းသားများမှ တာဝန်ယူလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာချက်နှင့်အတူ ကားပေါ်သို့ရုပ်အလောင်းကိုတင်ဆောင်ကာ စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ ချီတက်လိုက်ပါလာကြသည့် ကျောင်းသားများအား လမ်းဘေးဝဲယာလူထုတို့က ရေချမ်းအိုးများ ကမ်းကာ အားပေးလက်ခုပ်သံများ ချီးမြှင့်ကာဖြင့်ဝန်းရံခဲ့ကြ၏။ မှောင်ရီပြီးပြအချိန်တွင် ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခမ်းမသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်တော့် အစီအစဉ်က ကိစ္စပြီးလျှင်အိမ်ပြန်ဘို့။ သို့သော် ပန်းတနော်လမ်းသား ထီးတန်းသားတို့နှင့် ခန်းမ ရှေ့တွင် ဆုံမိရာမှ စပ်စုလိုစိတ်ဖြင့်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အပြင်မှာလာရောက်ကြည့်ရှုသူတွေ တစ်စစ စည်ကားနေပြီဖြစ်သော်လည်း ခမ်းမတွင်းမှာ ရှင်းနေသည်။ မှတ်မိသလောက် ရုပ်ကလာပ် ထည့်သွင်းထားရာ ခေါင်းတလားကို ဘွဲ့နှင့်သဘင်စင်မြင့်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်မှအပ ဘာမျှ ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိသလို ဘာအစောင့်အကြပ်မှလည်းမရှိ။

မည်သူကမည်သည့်တာဝန်မျှပေးအပ်ထားခြင်းမရှိပါဘဲ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား ခန်းမအလည်ရှိ လွတ်ရာ ထိုင်ခုံများတွင် (အမှန်တော့ ထိုင်ခုံအားလုံး လွတ်နေကြသည်) ထိုင်ရင်း ညဉ့်နက်သည့်တိုင် 'အသုဘစောင့်' နေခဲ့ကြသည်။ အအိပ်မက်သော ပန်းတနော်လမ်းသားက ဆက်ထားသောခုံတွေပေါ်မှာ မှောက်အိပ်လျက်။ ကျွန်တော်နှင့် ထီးတန်း

သားတို့ကတွေ့ရာနေရာ အိပ်မပျော်တတ်ကြသူတွေပြီပြီ ရောက်တတ် ရာရာပြောရင်း မိုးတိုးမတ်တပ်။

သန်းကောင်ယံအချိန်လောက်မှာ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုသူများ ထဲမှ ဖြစ်ဟန်တူသူနှစ်ဦး အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာပြီး (အစည်းအဝေး လုပ်နေခဲ့ကြသည် ထင်၏) ကျွန်တော်တို့ကို ဖော်ရွေစွာနှုတ်ဆက်သည်။ အိပ်နေသော ပန်းတနော်လမ်းသားကို မြင်သောအခါ တစ်ယောက်သော သူသည် ပျာပျာသလဲဖြင့် 'ဒီရဲဘော် မှောက်ရက်ကြီးဆန္ဒပြနေတာ ဘာ မကျေနပ်လို့ပါလဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်' ဟု မေးကာ ပြော၏။ သူ၏ဟန်ပန်မှာ အတည်ပေါက်ကြီးမို့ ကျွန်တော်တို့ ဘာပြန်ဖြေ ရမှန်းမသိ။ အသံဗလံတွေကြောင့် လန့်နိုးကာ ကြောင်စိစိဖြစ်နေသော ပန်းတနော်လမ်းသားကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်တွေကလည်း တလိပ်လိပ်။ နောက်မှ 'ကိစ္စမရှိပါဘူး သူက သူ့အိမ်မှာ ညတိုင်းဒီလိုဘဲဆန္ဒပြနေကျမို့ အကျင့်ပါနေလို့ပါ' ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပန်းတနော်လမ်းသားကုပ်ကို ဆွဲကာ ခမ်းမအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

#

တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ဘုန်းကြီးယုံပွဲ ကျင်းပသည့်အလား (ပြန်ကြားရေး၊ ကြက်ခြေနီ၊ အလှူခံ၊ ပရိသတ်တို့ဖြင့်) စည်ကားသော ထိုကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သုံးရက်မျှ အိမ်မပြန်ဘဲ နေခဲ့ကြ၏။ ထူးခြား တက်ကြွလွန်း၍ မဟုတ်၊ ပြောပလောက်သော အခန်းကဏ္ဍနှင့် စွမ်းဆောင်ချက်တို့ ရှိခဲ့ကြသည်လည်းမဟုတ် (ရှိခဲ့လျှင်လည်း ယခုသို့ အောက်ကလိအာ ဘဝမျိုးမှာ ကျင်လည်နေဖြစ်လိမ့်မည်မထင်)။ မှတ်မှတ်သားသားနှစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ကျန်ရစ်သည်။ တစ်ခုက ဂိတ်စောင့်အလုပ်။ အထက်တန်းကျောင်းသား ညီငယ်များနှင့် ရဟန်း ပျိုများ၏ ပါဝင်ကူညီမှုဖြင့် တက္ကသိုလ်ခြံစည်းရိုး တစ်လျှောက်ရှိ ဂိတ်ပေါက်များမှ အဖျက်အမှောင့် (ဥပမာ ပါတီကောင်စီ သတင်းပေးတွေ အမာခံတွေ) ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်မလာနိုင်စေရန် (ကောလာဟာလ အမျိုးမျိုးတွေကြားမှာ) တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စစ်ဆေးသည်။

ခုပြန် စဉ်းစားတော့ အပျော်တမ်းလုံခြုံရေး အလုပ်မျှသာ။ သို့ရာတွင် ရန်သူမိတ်ဆွေ ခွဲခြားနိုင်သည့် အစီအမံ နည်းနာနိဿယ စံနစ်တကျ မရှိကြသည့်ကြားမှပင် လက်လွတ်စပယ် စွတ်စွဲပြောဆို အကြမ်းဖက်ခြင်းမျိုးတွေရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက်(နောက်ပိုင်းအရေး အခင်းတွေနှင့် ယှဉ်ပြီး) စိတ်သက်သာရာရရသည်တော့ အမှန်ပင်။ တကယ်လည်း ငိုအားထက်ရယ်အားသန်စရာ တစ်ခုတလေမှအပ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် အကျည်းတန်ဖြစ်ရပ် မကြုံခဲ့။

အားကစားရုံနောက်ဘက်ဂိတ် ဆရာ ဆရာမအဆောင်တွေအနီး မှ ဝင်ရောက်လိုသူတစ်ဦးကို အစောင့် ညီငယ်လေးတွေ မေးမြန်းကြချိန် ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ သူတို့စစ်ဆေးနေကြသော စာပေလုပ်သား ကပ်ကို ယူကြည့်မိတော့ ဆရာမင်းလှညွန့်ကြား ဖြစ်နေမှန်း သိရ၏။ ကျွန်တော် အားနာစွာ တောင်းပန်သည်ကို ဆရာက အပြုံးဖြင့် ခွင့်လွှတ်သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာ မြန်မာဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် ဥရောပသူတစ်ဦး ရောက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကပင် တုံးတိတိဖြင့် (သိပ်မပြောတတ်တာလည်း ပါသည်) “No admission” ဟုပြောရာ သူမက ‘ကျွန်မ ဒီတက္ကသိုလ်က ဆရာမပါ၊ ဒီအဆောင်မှာ နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်မဝင်ခွင့်ရှိပါတယ်ရှင်..’ ဟုပြီပြီသသကြီးပြန်လည်ချေပ သဖြင့်ကျွန်တော်ကြက်သေသေသွားခဲ့ရ၏။ ဤကားအမှတ်ရစရာတစ်ခု။

နောက်တစ်ခုက စင်မြင့်ပေါ်မှ ကျွန်တော် စကားပြောဖြစ်ခြင်း။ စင်မြင့် ဆိုသော်လည်း အမှန်မှာဘွဲ့နှင်းသဘင် အရှေ့ဘက် လှေကားခုံသာ ဖြစ်၏။ ရုပ်ကလာပ်သယ်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ထိုနေရာ၌ စကားပြောခုံ တစ်ခုနှင့်အတူ အသံချဲ့စက်တပ်ဆင်ကာ ပြန်ကြားရေး လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ အစပိုင်းတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြိုရာလှောင်ပြော ပုံစံမျိုးဖြင့် အစိုးရဝေဖန်ရေး တစ်နည်း အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးစကားတွေ

အလှည့်ကျ ပြောဆိုနေကြလေရာ လက်ခုပ်ဩဘာသံ တည်ညံ့ဖြင့် (ဆရာကြီးတစ်ဦး ပြောဖူးသလို) မြန်စရာကြီး ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဆာလာရကား တခုသောဧည့်ပရိသတ် စည်ကားချိန်မှာ အားလပ်နေသော စကားပြောခွက်ကို ကိုင်စွဲလျက် ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောပြရရင်ဆိုပြီး လုပ်ပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝ လူပုံလည်မှာ ပထမဆုံးနှင့် တစ်ကြိမ်တည်းသော အစိုးရဆန်ကျင်ရေး (နိုင်ငံရေး) တရားဟောခြင်း ဖြစ်ပြီး 'ပြည်သူတွေရဲ့ တံတွေးကွက်မှာ ပက်လက်မျောရုံမက လက်ပစ်ပါကူးရဦးမယ့်အစိုးရ' ဆိုသော စကားမှအပ ဘာတွေပြောခဲ့သည် မမှတ်မိတော့။ ထိုစကားကို မှတ်မိနေခြင်းသည်ပင်လျှင် ပန်းတနော်လမ်းသား၏ကောင်းမှုကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆုံ၍ ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်တွေ စမြို့ပြန်ကြ ငြင်းခုံကြတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ရည်ညွှန်းပြီး 'ဟေ့ မင်းတို့ ဒီကောင်ကို နယ်နယ်ရရ မှတ်လို့လား၊ မဆလအစိုးရကို လူထုတံတွေးကွက်ထဲမှာ လက်ပစ်ကူးခိုင်းခဲ့တဲ့ ကောင်ကွ'ဟု အချွန်နှင့် မလေ့ရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဆက်၍ပြောတတ်သည်က 'ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ အဲသည်ည (စစ်တပ်ဝင်စီးသည့်ည)က သူပါမလာလို့ နို့မို့ခွေးတွေက သူ့ကိုဆိုင်ကယ် စီးခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒင်းတို့ဒေ-ကွက်ထဲ တကယ်လက်ပစ်ကူးခိုင်း တော့မှာ'။ အပျော် အပြက်ပြောမှန်းသိသည့်ကြားကပင် သူ့စကားတွေက ကျောချမ်းစရာ။ (မှတ်ချက်။ ခွေးဆိုသည်မှာ ထိုခေတ် စစ်ထောက်လှမ်း ရေးများကို အမနာပခေါ်သော အမည်ဝှက်ဖြစ်၍ ဆိုင်ကယ်စီးခိုင်း ခြင်းမှာ စစ်ကြောရေးစခန်းများတွင် သုံးနေကျ ယင်းတို့၏ညှင်းပမ်း နှိပ်စက်နည်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်။) ဟုတ်တော့ဟုတ်သည် ထိုပွဲမှာ ကျွန်တော်နှင့် ထီးတန်းသားတို့ကံကောင်း၍ အဖမ်းမခံကြရ။ သူကတော့ ကံမကောင်းစွာ အဖမ်းခံရပြီး ဆိုင်ကယ်ရော စက်ဘီးပါ စီးခဲ့ရသည်ကိုး။

#

ထိုစဉ်က ကျောင်းသားတွေ အဓိကတောင်းဆိုချက်မှာ ဦးသန့်ရုပ်ကလပ် အား တစ်၊ ကျောင်ဝင်းအတွင်း သမဂ္ဂအဆောက်အဦနေရာ သို့မဟုတ်

နှစ်၊ ကန်တော်မင်ပန်းခြံရှိ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဂူအနီးတွင်မြှုပ်နှံခွင့် ရရှိရေးဖြစ်၏။ နိုင်ငံတော်ကောင်စီထံသို့ လိပ်မူထားသော ထိုတောင်းဆိုချက်အား စတုတ္ထနေ့တွင် ရန်ကုန်တိုင်း ပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌက 'ကန်တော်မင် ပန်းခြံအတွင်း သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ဂူဗိမ္မာန်အနီးတွင် မြှုပ်နှံခွင့်ပြုပါကြောင်းအကြောင်းပြန်ခဲ့လေသည်။ ထိုစာကိုကျောင်းသားတစ်ဦး အသံချဲ့စက်ဖြင့်ဖတ်ပြချိန်တွင် ပရိသတ်များ ထံမှ အောင်ပွဲခံအထိမ်းအမှတ် လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေ လျှံတက်လာကြ၏။

ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလည်း အရေးတော်ပုံအောင်ပြီဟု ခံစားမိသလို ရှိခဲ့၏။ တောင်းဆိုထားသော နှစ်နေရာအနက် တစ်နေရာကို သဘောတူလက်ခံလိုက်ပြီကိုး။ သို့ရာတွင် ထင်သလိုဖြစ်မလာတာ ကျွန်တော့် နိုင်ငံရေးဟု ပြောရလောက်အောင်ပင် ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ငံရေးက ခုံးဝေးလွန်းလှသည်။ ချက်ခြင်းဆိုသလို ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရှေ့ မြေကွက်လပ်ဆီမှ မရဘူး၊ သဘောမတူဘူး ဒို့ကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ မြှုပ်ရမယ်ဆိုသော အော်ဟစ် ကန့်ကွက်သံတွေ ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာကြပြီးနောက် ခဏအကြာတွင် ကျောင်းသားနောက်တစ်ဦးမှ ဦးသန့်ရုပ်အလောင်းအား ကျောင်းသားများ၏ ဘူမိနက်သံဖြစ်သော သမဂ္ဂအဆောက်အဦမြေကွက်လပ်တွင်သာဂူသွင်းမြှုပ်နှံမည်ဖြစ်ကြောင်းအသိပေးကြေညာလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ညနေ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးစလုံးအိမ်ပြန်ကြသည်။ ညဦးပိုင်းကျောင်းဝင်းအတွင်းပြန်သွားကြရန်ချိန်းထားသည့်အတိုင်းကျွန်တော်နှင့် ထီးတန်းသားတို့ ပန်းတနော်လမ်းသားကို အိမ်သွားခေါ်ကြတော့ သူမရှိ။ သွားနှင့်ပြီ ဟုသိရ၍ နောက်မှလိုက်ကြသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း အပြောင်းအလဲအတော်များများကို သတိပြုမိ၏။ သမဂ္ဂမြေနေရာတွင် ရုပ်ကလာပ်ကိုဂူသွင်းပြီးကြပြီ။ ဂူအချောကိုင်ရေး၊ ဗိဇ္ဇာန်တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေကြပြီ။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ထဲမှ ကျောင်းသားများ ဂူနှင့် နီးသောမန္တလေးဆောင်သို့ပြောင်းရွှေ့စခန်းချနေကြပြီ။ စင်မြင့်အသစ်ပေါ်မှာ လူသစ်တွေရောက်၍ တရားသစ်တွေဟောနေကြပြီ။ ပန်းတနော်လမ်းသားကိုမူ ထိုစင်မြင့်အနီးမှာပင် တွေ့ရ၏။ ပရိသတ် ပိုများလာသလို

ဟောပြောချက်တွေ ပိုမိုပြောင်မြောက်လာသလို ပန်းတနော်လမ်းသား ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိ၏။ ညဉ့်အတော်နက်၍ ကျွန်တော်တို့ပြန်ချိန်မှာ သူ့မလိုက်ဘဲနေရစ် ခဲ့သည်။ နောက်နေ့တွေမှာ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ကျွန်တော်တို့ ထပ်မရောက်တော့။

#

ထိုမှသုံးရက်မြောက် ညသန်းခေါင်ယံမှာ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့တွေ တက္ကသိုလ် နယ်မြေကို ဝင်ရောက်စီးနင်းသည်။ ဆောက်ပြီးစ ဦးသန့်အုတ်ဂူကို ဖျက်ဆီးသယ်ဆောင်ပြီး ကန်တော်မင်ပန်းခြံသို့ ရွှေ့ပြောင်းမြှုပ်နှံသည်။ ကျောင်းပတ်လည်ပိတ်ဆို့ကာ မြင်မြင်သမျှ ဖမ်းဆီးသည်။ ပန်းတနော် လမ်းသား အဖမ်းခံရသည်။ (မဆီမဆိုင်) ကျွန်တော်ညီ အဖမ်းခံရသည်။

ညီဖြစ်သူသည်ဟောပြောပွဲနားထောင်လိုသဖြင့်တစ်လမ်းတည်းသား သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့်အတူထိုညကမှ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမေပြောပြ သဖြင့်သိရ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်တွေအကြား ကျွန်တော်နိုးလာတော့ တစ်ညလုံးအိပ်မရဟန်တူသည့် အမေက 'တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီထင်တယ် အော်သံဟစ်သံတွေ (အမေ့စကား အတိအကျအတိုင်း ပြောရသော် ကျောင်းသားများ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သရဏဂုံတင်နေသံတွေ) အိမ်ကတောင် ကြားနေရတယ်' ဟု စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က စမ်းချောင်း ကျွန်းတောလမ်းမှာဖြစ်ပြီး အမေ့စကားအရ အခြေအနေစုံစမ်းရန် အိမ်မှ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့၏။

တက္ကသိုလ်ဝင်းကို ပိတ်ထားလိုက်ကြပြီ။ လှည်းတန်းမှာ ကြည့်မြင်တိုင် သရက်တောဘက်မှာကျောင်းကြီးလမ်းမှာ လူစုလူဝေးတွေ ချီတက်နေကြ သည်။ ဆန္ဒပြအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အိုးဘိုရဲစခန်းရှေ့မှအဖြတ် စခန်းတွင်းမှ ရဲတစ်ဦးထွက်လာပြီး သေနပ်ဖြင့်ပစ်သောကြောင့် (တည့်တည့်ပစ်သလား မိုးပေါ်ထောင်ပစ်သလား မမှတ်မိတော့) လူအုပ်ပြိုကွဲကာ ဖယိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်ကိုမြင်ရသည်။ ကျွန်တော် အိမ်သို့ပြန်လာရာ လမ်းမှာ ဘယ်အချိန်က ထုတ်လိုက်မှန်းမသိသော ပုဒ်မ ၁၄၄ နှင့် ညမထွက်ရ အမိန့် ကြေညာချက်ရေဒီယိုမှ မကြာမကြာထုတ်လွှင့်သည်ကို ကြားရ၏။

စစ်သားများ၊ စစ်ကားများ ဥဒဟို သွားလာလှုပ်ရှားမှုမှအပ တစ်မြို့လုံး ချောက်ချားငြိမ်သက်နေသည်။ ညဘက် သတင်းများတွင်မူ မြို့လည်ရှိရုပ်ရှင်ရုံနှင့် ပြည်သူပိုင်အဆောက်အဦအချို့ကို (အစိုးရအခေါ်) ဆူပူသူများမှ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့ကြကြောင်း ကြေညာသွားသည်။ အသစ်စက်စက် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ၏ အရေးပေါ်အခြေအနေနှင့် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ပြဌာန်းချက်များ တစ်နှစ်အတွင်း ဤသို့လျှင်အသက်ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

နေ့လည်ပိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ထဲမှတစ်ယောက် အိမ်ကိုသတင်းလာမေးသည်။ ကျောင်းထဲမှာ ကျွန်တော် တရားဟောစဉ် သူမနှင့်သူမ၏ဖခင်တို့ ပရိသတ်တွင်း ရှိနေကြသည်မို့ ကျွန်တော်အတွက်စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တကူးတက လာကြခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်ဦးခန်းမှာ အမေ့ကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့်တွေ့ကြရတော့ သူတို့စိုးရိမ်သည့် အတိုင်းဖြစ်ခဲ့ပြီဟု စိတ်မကောင်းစွာ အားပေးစကားပြောဘို့ တာစုနေကြဆဲ အသံကြား၍ အိမ်တွင်းမှထွက်လာသော ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်၌ မှင်တက်မိကုန်ကြ၏။

အကြောင်းစုံသိကြရပြီးနောက် အမေ့ကို အားပေးမြဲအားပေးလျက် ပြန်သွားကြသည်။ နောင်အခြေအနေ တည်ငြိမ်အေးချမ်းချိန်မှာ ထိုအကြောင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားစဖြစ်ကြတော့ ထိုသူငယ်ချင်းက (ဟိုတုန်းကတည်းက သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပုံရသည့်) စကားတစ်ခွန်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ပြုလေသည်။ 'ရှင်က လူလည်ပဲ' ဟူ၏။

#

ပန်းတနော်လမ်းသားနှင့် ကျွန်တော့်ညီအပါအဝင် ထိုညက ထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရသူများ သုံးလခန့်အကြာတွင် ခံဝန်ချက် (ယခုခေတ် နာမည်ကြီး ၄၀၁ ဆိုလားဘာလား) ကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လွတ်လာကြသည်။ အရေးအခင်းတွင် ကျွန်တော်က ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ (ကျောင်းသားမဟုတ်သော) ညီဖြစ်သူ အထိန်းသိမ်းခံရသည့်ကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ

ပြောစမှတ်ဖြစ် ကျန်ရစ်သည်။ အမေကတော့ သားငယ်တွင် အချုပ် အနှောင်ခံရမည့်ကံ ရှိသောကြောင့်ဟုသာ မှတ်ချက်ပြုသည်။

အမေစကားက စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလအတွင်း နံပါတ်ဝမ်း (ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး)၏ သားကိုပင် ချမ်းသာမပေးဟုဆိုခဲ့သော (ထိုစဉ်က ကာချုပ်ကြီး နောက်ပိုင်းကာလတစ်ခုမှာ ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့်ဆိုသလို အငြိမ်းစားပေးခံ ရရာ၌ ထိုကိစ္စသည် အကြောင်းရင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သတင်းထွက်ပေါ် ခဲ့ဖူးသည့်) စစ်သားများက လမ်းပေါ်မှာတွေ့သမျှ လူငယ်တွေကို ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ကာ ပုံစံကေခေါ် စစ်ကတုံးဆံတောက် အတင်းညှပ်ပြီး ပြန်လွှတ်သည့်စီမံချက်တခုအား အမှတ်ရစရာဖြစ်လေ၏။ ရက်အတန်ကြာ မြင့်ခဲ့ပြီး လူငယ်အချို့အမှတ်ထင်ထင်ခံပြင်းစွာ ကြိုကြိုက်ခဲ့ရသည့် အဆိုပါ 'ဗိုလ်ကျမှု' တစ်ရပ်တွင်လည်း ကျွန်တော်ဘေးမသိ ရန်မခခဲ့ပေ။

နောက်ထပ် တစ်နှစ်အကြာ မှိုင်းရာပြည့်အရေးအခင်းတွင် ပန်းတနော်လမ်းသား ထပ်မံဖမ်းဆီးခံရပြီး ယခင် ခံဝန်ချက် ချိုးဖောက် မှုဖြင့် ထောင် ၄ နှစ်ကျသည်။ ထောင်မှထွက်ပြီးနောက် သူ မီးရထား ဘက်တွင် အငြိမ်းစားယူသည်အထိ နိုင်ငံရေးကင်းရှင်းစွာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရင်း ဝန်ထမ်းဘဝကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြတ်သန်း သွားခဲ့ သည်။ ထီးတန်းသားလည်း သူ့လောကဓံထဲမှာ သူ့ဝသီအတိုင်း မြို့စေ့စေ့ နှင့် (ပြည်တွင်းမှာ) ယခုထိ ရုန်းကန်ရင်း ရှင်သန်နေဆဲ။

အချုပ်အနှောင်ခံရကိန်းမရှိခဲ့သလို အိမ်ခြေရာခြေမြဲမည့်ကံပါပုံလည်း မရသော ကျွန်တော်ကတော့ ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်ပင် အသေ မဖြောင့်ခဲ့သောတိုင်းပြည်၏ လတ်တလောအရွေ့တွေကို (အဝေးမှ) ရင်သပ် ရှုမောဖြစ်ရင်းက 'အနန္တောအနန္တငါးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ကျွန်တော်များမှာ ယခုချိန်အထိ အကဲ့ရဲ့မခံရသေးပါဘူး အချိုးမွမ်းလည်း မခံရသေးပါဘူး တစ်ပွဲမှလည်း မကရသေးပါဘူး' ဆိုသော ကြားဖူးနားဝ ပြက်လုံး တစ်ခုကို (ဘာကြောင့်ရယ်မဟုတ်) သတိရရနေ မိတတ်လေသည်။

ဆင်ခြင်တုံတရားများမှတော်မည် (၂)

ရေငုတ်မီးလှုံတုံးခုန် ငယ်ခတ် ကြတော့မှာလား

ဆရာသော်တာဆွေရဲ့ ဘွဲ့ကြောကြက်သူ့ခိုးဝတ္ထုကို ဆရာသာခု ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ 'ဘွဲ့ကြော' ဇာတ်ကား ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ အဓိကဇာတ်ဆောင် ကြင်ဆွေရဲ့ နေရာမှာ အကယ်ဒမီဖိုးပါကြီးက ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ထားတယ်။ ဟာသဝတ္ထု (တကယ်တော့ဘဝသရုပ်ဖော်ပါ) ဟာသသရုပ်ဆောင်မို့ ဟာသကားလို့ပဲ ဆိုကြပါတော့။ အခုပြောပြမဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုကလွဲရင် ကျန်တာတွေ (ဇာတ်လမ်းဇာတ်ရံမင်းသမီး) မေ့ကုန်ပါပြီ။ အဲဒီဇာတ်ဝင်ခန်းတောင်မှ ဖျတ်ကနဲ အမှတ်ရမိတာ ဖြစ်ပြီး ရင်နာစွာ အမှတ်ရလိုက်ရတာလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ထားပါတော့။

#

အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ဘွဲ့ကြောဆိုတာ မြန်မာ့ကျေးလက်နဲ့ ယနေ့တိုင် ခွဲခြားမရတဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခုပါ။ အာရုံဦးမှာ ကုသိုလ်နဲ့နီးထ ကြရအောင် ဆွမ်းချက်ဖို့ ရွာတွင်း လှည့်လည်ဆော်ဩတဲ့အခါ သုံးနှုံးလေ့ရှိပြီး သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရမယ်ထင်ပါတယ်။

ဆော်ဩသူတွေဟာ ကာလသားအများစုမို့ လူငယ်ဘဝ အပျော်အပါးအနေနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံကြက်ဘဲသီးနှံတွေ ပိုင်ရှင်မသိအောင်

(ခိုး)ယူချက်ပြုတ် စားသောက်တာတွေ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ ဒီကိစ္စမျိုး အပေါ်နစ်နာသူကာယကံရှင်တွေကလဲ များသောအားဖြင့် ရယ်ပွဲဖွဲ့ပြီး နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးတတ်ကြတာမို့ ချစ်စရာကျေးလက် စရိုက်တစ်ခု လို့တောင် ပြောရမလိုပါ (လူငယ်သဘာဝဆိုပြီး အမုန်းတရားအခြေခံ သတ်ဖြတ်ကြတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ)။

သူတော်ကောင်း ကြက်သူခိုးဆိုတဲ့စကား အဲသည်ကစတာပါ။ ဆရာသော်တာဆွေကလည်း ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်သူ နေရာမှာနေပြီး ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ရေးသားတာမို့ သူ့ဝတ္ထုကို ဘွဲ့နွှောကြက် သူခိုးလို့ အမည်ပေးခဲ့ပုံ ရပါတယ်။ ဒါကိုလည်း ဘာသာသာသနာ ထိပါး ဖော်ကားခြင်းတစ်ရပ်ရယ်လို့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကမှမကန့်ကွက် ခဲ့ကြပါဘူး (ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်အတော် အတန်ရှိတဲ့ကာလ မို့လို့ပြောရင်ရမလားပါပဲ)။

စကားစပ်မိလို့ပြောရရင် ဆရာကြီးဦးသူခ ရိုက်ကူးအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ မိုက်တယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားဟာ လူမိုက်အားပေးရာ ရောက်တာကြောင့် ခွင့်မပြု နာမည်ပြောင်းမှခွင့်ပြုမယ်ဆိုတဲ့မှတ်ချက်နဲ့ ဆိုင်ရာက ပယ်ချတာကို ဒီအတိုင်းခွင့်ပြုအောင် ဇွဲကောင်းကောင်း စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ အတော်ရှင်းပြခဲ့ရတယ်လို့ ဆရာကြီးပြောတာ မှတ်သား ရဘူးပါတယ် (လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်မှာပါ)။

ပြောခဲ့တဲ့ဘွဲ့နွှောထဲကဇာတ်ဝင်ခန်းဟာငါးမီးနစ်စာထက်မပိုပါဘူး။ ဘေးအိမ်က ကြက်ပျောက်မှုနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး သူကြီးဖြစ်သူရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်တဲ့ကြင်ဆွေ(ဖိုးပါကြီး)က (တကယ်တော့ သူ့လက်ချက်) အပေါင်း အသင်း ကာလသားတစ်စုကို စည်းရုံးပြီး ရွာလမ်းပေါ်တက် ဆန္ဒပြ (ယူအလို ဆန္ဒဖော်ထုတ်) ကြတဲ့အခန်းပါ။

မြင်သာအောင်ပြောရရင် ဖိုးပါကြီးကပုဆိုးတစ်ထည်ကိုခေါင်းပေါင်း နောက်တစ်ထည်ကိုစလွယ်သိုင်းလို့လက်တစ်ဖက်ကကြက်ပိုက်လျက်သား ကျန်တစ်ဖက်နဲ့ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ကြွေးကြော်သံ တိုင်ပေး တယ်။ နောက်ပါ သူငယ်ချင်း သုံးလေးယောက်က သူတိုင်ပေးသမျှ

အားနဲ့မာန်နဲ့ လက်ရုံးဆန့်တန်း သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးရင်း လိုက်ပါခဲ့ကြတယ်။
ကြွေးကြော်သံဆိုရာမှာလဲ မည်မည်ရရမဟုတ် နှစ်ကြောင်းသုံးကြောင်း
လောက်ကို အပ်ကြောင်းထပ်အောင် တိုင်ဖောက်နေကြတာပါ။

ကြင်ဆွေ။ မီးတုတ် မီးတုတ် . .

အများ။ ရှိ၊ ရှိ . .

ကြင်ဆွေ။ ကြင်ဆွေအရေး . . .

အများ။ ဒို့အရေး . . . ဒို့အရေး

ကြင်ဆွေ။ ကြင်ဆွေမိန်းမ . .

အများ။ ဒို့မိန်းမ . . . ဒို့မိန်းမ

ကြင်ဆွေ။ မီးတုတ် မီးတုတ် . . .

အများ။

ဒါပါပဲ။ ဖိုးပါကြီးရဲ့ မှင်မောင်းနဲ့ သူ့အဖွဲ့သားတွေရဲ့ မျက်နှာပိုးကြောင့်
အင်မတန် ဟာသမြောက်တဲ့ပြကွင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘာခြင်ထောင်သံ
ဘာအောက်လုံးမှမပါတဲ့အပြင် ဘယ်လိုသူငယ်နာငန်းဖမ်းတဲ့ အမူအယာ
မျိုးမှလုပ်မပြပဲ ပြန်တွေးတိုင်း တစ်မိမ့်စိမ့်ရယ်မောရတဲ့ ဟာသစစ်စစ်ပါ။
ဒီဘက်ခေတ် မောင်နဲ့နှစ်မ သားနဲ့အမိ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဇနီးခင်ပွန်း
ချင်းတောင် အတူထိုင်ကြည့်ဘို့ မသင့်တော်တဲ့ မရိပ်မောရတဲ့ (ရီနိုင်
သူတွေလဲ ရှိချင်ရှိကြမှာပါ။ ရှိလို့လဲ ဒါတွေ ရှင်သန်နေတာပေါ့) ပြက်လုံး
တွေ ပြကွင်းတွေ ဟာသဆိုတာတွေကို ခလုတ်တိုက်သလို ကြုံရတိုင်း
(မကြုံဖြစ်အောင်တော့ရှောင်ပါတယ်) သန့်ရှင်းတဲ့ အရင်ဟာသပညာရှင်တွေ
ကို သတိရလွမ်းဆွတ်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

#

ဒီတစ်ခါ ခလုတ်တိုက်မိတာကျတော့ ဟာသလဲ မဟုတ်ပါဘဲ
ဘာကြောင့်များ ဖိုးပါကြီးပြကွက်ကို အမှတ်ရမိပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားတဲ့အခါ
လက်သီးလက်မောင်း တန်းတာချင်းတူနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ မတူတာ
ကတော့ ဟိုကရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း ဒီမှာကတကယ့်အဖြစ်အပျက်၊ ဟိုက

ရယ်စရာရွှင်စရာ ဒီမှာက အဖျင်းဆုံးပြောရရင် မယုံနိုင်စရာ ကြက်သီး
မွေးညင်း ထချင်စရာ။ ဒီထက်ပိုရင် စက်ဆုပ် ရွံရှာအော့နှလုံးနာစရာ
တွေမို့ တခြားစီပါ။

ဘာသာရေး မဟုတ်သည့်တိုင် ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာ
အစဉ်လာပွဲတစ်ခုနဲ့လဲ ဆက်စပ်နေတာမို့(ရှေ့ရေးအတွက်)ရင်လေးစရာ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာလဲဖြစ်ပါတယ်။ ဗုံမဟုတ်ပတ်မဟုတ် အယုတ္တ
အနတ္တတထိန်ထိန် နပုလ္လိင်တို့ ကြီးစိုးရာတောင်ပြုန်းပွဲက တစ်သက်နဲ့
တစ်ကိုယ်မကြားဘူးတဲ့ အဆဲကိုယ်တော်လေး ဆိုလား ဘာဆိုလား ဆီကို
ချီတက်ကြတဲ့ အသံတွေပါ။ ဘာတဲ့ . .

‘အပျိုကြီး x x x x x x x x’
‘# # # # % % လိုက် % လိုက်’
‘? # # # # % ရမလား’
‘% ရမယ် % ရမယ်’

မကြားဝံ့မနာသာတွေကို ဝှက်ထားကွယ်ထားသည့်တိုင်(လိုင်းပေါ်
ပျံ့နှံ့နေပြီးသားမို့)သိပြီး ကြားပြီးသားတွေလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာကြဖို့ပါ တစ်ပါတည်းတောင်းပန်ပါရစေ။ အသက်
ခြောက်ဆယ်ကျော် အိမ်ထောင်သည်ယောက်ကျား စင်စစ်တစ်ယောက်
ဖြစ်ပါလျက် အဲသည်အသံတွေဆုံးအောင် နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတာမို့လဲ
ပြန်ပြောသမျှ အတိအကျ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှပါ။ သေချာတာကတော့
သံဝါသမှုကို အကြမ်းတမ်းဆုံး အရိုင်းစိုင်းဆုံး ဝေါဟာရတွေနဲ့ တစ်တစ်ခွခွ
နှိုးဆွဖော်ပြတဲ့စကားတွေ ဆိုတာပါပဲ။ ဇောအရာမှာ တော်သလင်းလ
အရွေ့လိုက်တဲ့ သုနက္ခတွေနဲ့မခြား တစ်သားတည်းလို့ပြောရင် လွန်မယ်
မထင်ပါဘူး။ အကြောင်းရင်းတူရင်တောင် သူတို့အူတာ လူနားလည်တော့
ပိုအကျည်းတန်ပါရဲ့။ အော်ဟစ်နေကြသူအားလုံးလိုလိုဟာ သွေးသား
ဆူဖြိုးစ ဆူဖြိုးဆဲ ယောက်ကျား မိန်းမငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်တွေမို့ ပညတ်
သွားရာ ဓာတ်သက်မပါနိုင်ဘူးလားဆိုတဲ့ အမေးရှိခဲ့ရင်တော့ ဖြေရ
ခက်လှပါတယ်။

ဒီနေ့ခေတ် သတင်းအချက်အလက်ပြန့်ပွားနှုန်းရယ် စီးပွားပညာ
 ချွတ်ခြံကျတာရယ် တရားဥပဒေဖိုးမိုးမှု အားနည်းတာတွေရယ်ပါ ထည့်သွင်း
 ဆင်ခြင်လိုက်ရင် (တခြားရာဇဝတ်မှုတွေ ခဏဘေးချိတ်) သက်ငယ်
 သက်ကြီး မုဒိန်းမှုတွေတိုးပွားရာ တိုးပွားကြောင်းတစ်ရပ် လို့တောင်မှ
 စွတ်စွဲလို့ ရတန်ကောင်းရာရဲ့။ ခုလို တိုင်းပြည်ကို အဖက်ဖက်က
 ပြန်လည်ထူထောင်နေချိန်မှာ ယဉ်ကျေးမှု ဘာသာသာသနာ ဘယ်နေ
 ရာမှ အထောက်အကူမဖြစ်တဲ့ပြင် ဆန့်ကျင်ဘက် အကျိုးတရားတွေ
 တိုးပွားလာစေနိုင်တဲ့ ဒီလိုသော့သွမ်းမှုမျိုးကို ကြာရှည်လေးမြင့် လျစ်လျူ
 ပြုသင့်မပြုသင့် စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ကျွန်တော် တစ်ဦးထဲအနေနဲ့ပြောရရင်တော့ အယူမှားသလောက်
 လူကြားအရောက်လွယ်တဲ့ ကိုးကွယ်မှုတွေ သည်လိုသာလက်လွတ်စံပယ်
 ကျင့်သုံးခွင့် ရနေကြမယ်ဆိုရင် ရေငုတ် မီးလှုံ တုံးခုန် ဇယ်ခတ်တဲ့
 ခေတ်ကိုပြန်ရောက်ဖို့ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲလောက်တော့ဘူး ဆိုတာ
 ပါပဲ။

ဆင်ခြင်တုံတရား များမှတော်မည်(၃)

ရေမဆွတ်ဘဲ လိမ်နေကြသူတွေ

အထောက်တော်လှအောင်ရဲ့ သတင်းဂျာနယ်ခေတ် ဆောင်းပါးလား ဝတ္ထုတိုလား တစ်ပုဒ်မှာ ဖတ်ခဲ့ဖူးတာပါ။

ဆရာ သတင်းထောက်ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေထဲက တစ်ခုလို့ ထင်ပါတယ်။ နယ်မြို့တစ်မြို့မှာ မီး အကြီးအကျယ်လောင်တာကို ကြားကြားချင်း စက်ရပ်သတင်းအဖြစ် ဖော်ပြဖို့ စိုင်းပြင်းကြပါတယ်။ ပြိုင်ဘက်သတင်းစာတွေထက် ပိုဦး ပိုထူးအောင် သတင်းကို ပုံနဲ့တကွ ဖော်ပြဖို့အယ်ဒီတာက အလိုရှိပေမယ့် ခုလိုနည်းပညာခေတ်မဟုတ်တော့ ညတွင်းချင်း ဓာတ်ပုံရဖို့ ဖြစ်နိုင်ချေမရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာတွေ ထွက်ကြတော့ သူတို့သတင်းစာတစ်စောင်ပဲ အဲဒီ သတင်းကို ပုံနဲ့စာနဲ့ ဝေဝေဆာဆာဖော်ပြနိုင်ခဲ့ကြတာတွေ့ရပါတယ်။ အယ်ဒီတာရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ မီးလောင်မှု သတင်းဓာတ်ပုံဟောင်းတွေထဲက သင့်လျော်ရာ ရွေးချယ်ထည့်သွင်းလိုက်နိုင်တဲ့အတွက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါလေးများပေါ့လေ။

နောက်တစ်နေ့ အများထက် နှာတစ်ဖျားသာတဲ့ မိမိလက်ရာ သတင်းကို တစ်ကိုယ်တည်း ဖတ်ရင်း ပီတိဖြစ်နေသူ အယ်ဒီတာမင်းဟာ

ဓာတ်ပုံထဲက ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ သူ့နဖူးသူ ရိုက်မိပါတော့တယ်။

နယ်မြို့ မီးလောင်တဲ့သတင်းအတွက် ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက် တစ်ခုရဲ့ မီးသတင်းဓာတ်ပုံဟောင်းကို အသုံးပြုဘို့ရွေးချယ်စဉ်က အဲသည် ဓာတ်ပုံထဲမှာ သတင်းသမားတွေစုဝေးနေကျ အများ သီလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရဲ့ပုံ ပါနေတာ သတိမထားမိခဲ့လို့ပါပဲ။ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးနဲ့တုတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပေါ့။

#

တပ်မတော်သတင်းအဖွဲ့က ပြုစုတဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံက ဘင်္ဂါလီတွေ ပြည်တွင်းသို့ရောက်ရှိခြင်း သမိုင်းမှတ်တမ်းရဲ့ဓာတ်ပုံအချို့ဟာ အခြားကိစ္စ အခြားနေရာကဖြစ်ရပ်တွေ (ဥပမာ ရဝမ်ဒါ ဒုက္ခသည်၊ ပါကစ္စတန် ပြည်တွင်းစစ်) က ပုံတွေကို ပြုပြင်သုံးစွဲထားတာမို့ မှန်ကန်မှုမရှိဘူးလို့ ရိုက်တာသတင်းဌာနက အထောက်အထားပြ ထုတ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

ကုသမဂ္ဂအပါအဝင် အဖွဲ့အစည်း တော်တော်များများက တပ်မတော် အပေါ်သံသယအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြည့်ပြီး စွတ်စွဲချက်အမျိုးမျိုး ထုတ်ပြန် နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ အဲဒီတွေ့ရှိချက်က အတော်တာသွားပါတယ်။ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာနဲ့ နှီးနွယ်နေတာကိုး။ သတင်းလုပ်ကြံဖန်တီးခြင်းဆိုတာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတိုင်းက ဥပဒေပြင်ပမှာ ထားကြတာလေ။ နောက်ပြီး ဒါမျိုးက တစ်ခါခိုး ဆယ်ခါမိတတ်ပါတယ်။

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကို လေ့လာရင်း သက်ဝင်ယုံကြည်လာသူ အနောက်နိုင်ငံသူတစ်ဦးဟာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့အထင်ကရ ရိပ်သာတစ်ခုမှာ တရားအားထုတ်ဖို့ လာရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဉာဏ်ဝိရိယ အားကောင်းသူမို့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ် အဆင့်တစ်ခုကို ရောက်လုရောက်ခင်မှာပဲ ယောဂီရဲ့ နေထိုင်ခွင့်ရက် ကုန်ဆုံးတာနဲ့ ကြုံရပါတယ်။

ဒါကို ရိပ်သာအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက (လုပ်နေကျ ဖြစ်ဟန်တူပါရဲ့) ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကျန်းမာရေးအကြောင်းပြ ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်

ရအောင်ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ကမ်းလှမ်းတော့ အနောက်တိုင်းသူ ယောဂီက နိုးပါတဲ့။ သူ့ကျန်းမာပါလျက်နဲ့ မကျန်းမာတာအကြောင်းပြရင် လိမ်ညာရာ ရောက်မှစိုးလို့ ဘန်ကောက်ကိုထွက် နောက်ထပ် ဝီဇာလျှောက်ထားပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်လို့ပြောပါတယ်တဲ့။ ဘုရားသားတော်တွေ လူဝတ်ကြောင် ဥပသကာတွေ ရေမရှိတဲ့ချောင်းနွားခေါင်းဖော်ပြီး ငုတ်ရကြမယ့် ကိန်းပေါ့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက်က မြန်မာအမျိုးသမီးရွယ်တစ်ဦး စင်္ကာပူမှာ အမြဲတန်းနေထိုင်ခွင့်လျှောက်ထားခဲ့ပါသတဲ့။ သူမဟာ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်က သင်္ချာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသူတစ်ယောက်ပါလို့ အထောက်အထားတင်ပြခဲ့ပါတယ်။ အဲသည်အရည်အချင်းနဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေတာလဲ နှစ်အတန်ကြာပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူမဟာ ဘွဲ့ရတစ်ဦးမဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်မှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခွင့်လက်မှတ် လျှောက်ထားစဉ်ကတည်းက သူမ တင်ပြတဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ် စစ်မစစ် အာဏာပိုင်တွေအနေနဲ့ စစ်ဆေးရင်ရပေမယ့် မစစ်ဆေးပဲ ခွင့်ပြုလက်မှတ် ထုတ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဘာကြောင့် မစစ်ဆေးသလဲဆိုတော့ သူမလုပ်ရမဲ့အလုပ်က ဘွဲ့ရအရည်အချင်း မလိုအပ်တဲ့ အလုပ်မို့ပါ(စင်္ကာပူအာဏာပိုင်တွေရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရား)။ ခုလိုအမြဲတန်းနေထိုင်ခွင့် လျှောက်ထားလာတဲ့အခါကျတော့ စစ်ဆေးဘို့လိုအပ်လာပါတယ်။ လိုအပ်သလိုစစ်လဲ စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်။ စစ်ဆေးလို့ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါ သူမကိုတရားစွဲပြီး ထောင်ဒဏ် တစ်လခွဲ ချမှတ်ခဲ့ပါတယ် (စင်္ကာပူ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး)။

#

သွားလေသူ ဆရာမောင်သော်က (ဗိုလ်မှူးဘသော်) ဟာ သရော်စာကို ထိထိမိမိ ရေးသားလေ့ရှိသူ တစ်ဦးပါ။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားဘဝက ဆရာဆောင်းပါးမှန်သမျှ (ဆရာမာစတာပီးစ် တိုက်ရေယာဉ် တစ်ရာသုံးကို မဖတ်ဖြစ်ခင်ကတည်းက) လက်လှမ်းမီသလောက် မလွတ်တမ်း ဖတ်ရှုနှစ်ချိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တချို့

အသုံးအနှုန်း ဥပမာ 'လိမ်စရာမရှိ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ် ရေဆွတ်လိမ်တဲ့ လူစား' ဆိုတာမျိုးတွေကို ခုတိုင် အမှတ်ရနေဆဲပါ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် စိတ်ချင်ပေါက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လိမ်စရာမရှိ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ် ရေဆွတ်လိမ်သူတွေ ရှိသလို ရေမဆွတ်ပဲ အခြောက်တိုက် လိမ်နေကြသူတွေလဲ အများကြီးပါလားလို့ တွေးမိတာကို ဝန်ခံပါတယ်။

ဝိုင်းချုပ်သားက စာအုပ်သယ်ပေးရသူ

နေ့ဦးပေါက်သည်နှင့် မီးလောင်မှုတွေ နေရာတကာဆိုသလို ကြုံရကြားရသည်။ ရန်ကုန်ကဲ့သို့သော မြို့ကြီးတွေမှာအန္တရာယ်က ပိုကြီးမားလေသည်လားမသိ။ လူနေထူထပ်ပြီး အိမ်တွေကျပ်ညပ်နေခြင်းသည် အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဒါတောင် သည်ဘက်ပိုင်း ဆောက်သမျှ အိမ်တွေမှာ အာစီလို သံဖရိမ်လို ပစ္စည်းတွေသုံးကြသည်မို့ မီးလောင်ရန်ခက်ခဲပြီး လောင်လျှင်လည်း မီးကူးဘို့ရာ မလွယ်ကူလှချေ။

ခုလို အိမ်ခြေစိပ်စိပ် ခုလိုပူပြင်းခြောက်သွေ့မှုတွေနှင့် ဟိုတုန်းကလို သစ်ဝါးခနဲအများစုသာဆိုလျှင် စိုးရိမ်ရမည့် အမျိုး။ နည်းပညာနှင့်လူနေမှု အဆင့်အတန်း တိုးတက်လာသည်မို့ တော်ကာကျတော့သည်။ တလောက ရှမ်းလမ်းမှာလောင်သောမီးမျိုးဟိုခေတ်ကသာဆိုလျှင် အနည်းဆုံးအိမ်ခြေလေးငါးလုံးလောက်တော့ ဆုံးရှုံးနိုင်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ အိမ်တစ်လုံးမိသားစုသုံးယောက် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်မှာတော့ ရင်နာစရာကောင်းလှပါ၏။

ကျွန်တော့်ဇာတိ စမ်းချောင်းတွင်မှ ကျွန်တော်ကြီးပြင်းရာ မုန့်လုပ်ဆောင်းကုန်းသည် မီးကိန်းအလွန်ကြီးသော အရပ်ဖြစ်၏။ ၁၉၅၀ - ၆၀ ပါလီမန်ခေတ်အတွင်း ရပ်ကွက်လုံးကျွတ်နီးပါး လောင်ကျွမ်းခဲ့သော မုန့်လုပ်ဆောင်းကုန်း မီးဆိုလျှင် ထုထည်ရော ဆုံးရှုံးမှုပါကြီးမားလွန်းသဖြင့်

ဗဟိုရပ်ရှင်မှ မှတ်တမ်းတင်ပြီး အလျှင်းသင့်သလို ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ပွဲလမ်းသဘင် တွေမှာပညာပေးပြသရသည်အထိ ကျော်ကြားခဲ့ဖူး၏။ ဒါကိုကြည့်ရသော ကျွန်တော်တို့မှာလည်း မီးဆိုသည်နှင့် ကျောချမ်းသည့်ခံ စားချက် ယခုတိုင် ဖျောက်မရချင်တော့။

သည်သို့သောအရပ်မှာ နေထိုင်ရင်း မီးဘေးဒုက္ခသည် ဘဝမရောက် ခဲ့ဖူးသော်လည်း အနီးအပါးမှာမီးလောင်၍ ပြေးရလွှားရသည်တော့ ကြုံဖူးပါသည်။ ထို့အတူ ငိုအားထက်ရယ်အားသန်စရာ အဖြစ်မျိုးလည်း ရှိခဲ့ဘူးပါ၏။

တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ် ဆောင်းနှောင်းကာလဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ကျွန်းတောလမ်းပေါ်မှာရှိပြီး မုန့်လုပ်ဆောင်းကုန်းရပ်ကွက် အတွင်းပါဝင်သည်။ တစ်ရက် မှောင်ရီပြီပြီအချိန်၌ မီးသံချောင်း (လမ်းသွယ်တိုင်းရှိ မီးကင်းရုံများမှာ ထားသောအချက်ပေးသံချောင်း) ခေါက်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံကကုန်းပေါ် ဘက် ဆီမှ လာပြီး လမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားလာကြသူတွေကို မေးကြည့်ရာ၌ စိန့်မေရီ ရပ်ကွက်မှာ မီးလောင်နေသည် ဟုသိရ၏။

စိန့်မေရီရပ်ကွက်က ကျွန်းတောလမ်းအပေါ်ဘက်ထိပ် မရောက် တရောက် ခရစ်ယန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နောက်ဘက်တွင်ရှိသည်။ လမ်း ကျဉ်းလမ်းမြှောင်နှင့် အိမ်သေးအိမ်မွှား (ထိုစဉ်က) များပြားသောကြောင့် မီးလောင်လျှင် ကူးစက်လွယ်နိုင်သည့်ပြင် လမ်းတိုင်းကို မီးသတ်ကား မဝင်နိုင်သဖြင့် ငြိမ်းသတ်ရန်လည်း ခက်ခဲမည့်သဘောရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာနှင့်ကြားမှာ ရပ်ကွက်နှစ်ခုလောက်ခြားသည့်တိုင်လမ်းတစ်ကြော တည်းမို့ မီးအားကြီးလာလျှင် စိုးရိမ်ရသည့်အနေအထား ဖြစ်လေသည်။

အိမ်မှာကလည်း ယောက်ကျားသနာ ကြီးကြီးမားမားဆို၍ ကျွန်တော်တစ်ဦးသာ ရှိသည်။ အစ်ကိုကြီးနှင့်ညီငယ်တို့က မြို့ထဲမှာအလုပ် ကိုယ်စီနှင့် ညဦးပိုင်းလောက်မှ ပြန်ရောက်တတ်ကြလေရာ အမေ အစ်မတို့ အပြင် ကလေးများနှင့် ကျွန်တော်သာ အိမ်မှာရှိကြ၏။ အမေနှင့်အစ်မတို့က

အရေးဆို ပြေးရလွယ်အောင် အထုပ်အပိုးပြင် ကလေးတွေကိုစုစည်းထားကြသည်။ အချို့ အိမ်နီးချင်းတွေ ပြေးသူပြေးကြပြီ။ အိမ်ရှေ့မှဖြတ်မောင်းသွားသော မီးသတ်ကား ဥဩဆွဲသံကြောင့် ပိုမိုချောက်ချားကြရ၏။

ထိုအချိန် ကျွန်တော့်အတွေးထဲ ဝင်လာသည်က မလိုအပ်ဘဲ ပြေးနေလွှားနေခြင်းဖြင့် ကရိုကထများမည်။ ထိုင်စောင့်နေလျှင်လည်း စိတ်ဖိစီးမှု သက်သာမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မဝေးလှသော မီးလောင်ရာနေရာသို့ ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်မည်။ ပြေးဖို့လိုသည့်အချိန် ပြန်လာမည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော် မလာမချင်းမိသားစု အိမ်မှခွာစရာမလိုဘဲ စိတ်သက်သာစွာ နေနိုင်မည်။ အိမ်ကို ထိုအတိုင်းပင် မှာကြားပြီးနောက် ခြေသွက်သွက် လှမ်းလျှင် ငါးမီးနစ်သာကြာသည့် မီးလောင်ပြင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။

မီးလောင်သည့်နေရာကျွန်းတောလမ်းမပေါ်မှာ မီးသတ်ကားတစ်စီးနှင့် ရေသယ်ကားတစ်စီးတို့ရောက်ရှိကာ ငြိမ်းသတ်နေကြပြီ။ စိန့်မေရီကျောင်း နဘေးလမ်းကျဉ်းလေးအတွင်း စတင်လောင်ကျွမ်းပြီး ထိုအချိန်အထိ အိမ်လေးငါးလုံးကူးစက်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း မီးသတ်ရဲဘော်များ၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် မီးညွန့်ကျိုးနေပြီ။ ကံအားလျော်စွာ မြောက်လေအကြွင်းက အိမ်အများစုရှိရာ အတွင်းပိုင်းသို့ မီးမကူးအောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်း ကူညီသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လမ်းထိပ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းနှင့် မီးအကြားမှာ ဝါးခနိအိမ်ငယ်လေးတွေဖြစ်ရာ လေသင့်၍ ကူးစက်သွားလျှင် လမ်းမပေါ်ရောက်ပြီး မီးပိုကြီးသွားမည်။ အိမ်ရှင်တွေလဲရရာဆွဲပြီး ပြေးကုန်ကြပြီ။

ကျွန်တော် အနားသို့ရောက်ချိန်မှာ ထိုအိမ်လေးတွေကို အရပ်သားလူငယ်လူကြီးတွေ ဖျက်သူဖျက် ဝါးတွေခနိ တွေ မီးနှင့်ဝေးရာသယ်သူသယ် ပြုနေကြပြီ။ မီးညွန့်ကျိုးနေပြီကို သိထားသော ကျွန်တော် အိမ်အတွက် စိတ်အေးနေပြီဖြစ်ရာ ထိုမှာ ဝိုင်းကူဖြစ်တော့၏။ ရပ်ကွက်သားတွေ တက်ညီလက်ညီဝိုင်းဝန်းမှုကြောင့် ထိုအိမ်တွေနေရာမှာ ကွက်လပ်ဖြစ်ပြီး မီးမကူးနိုင်တော့။ မကြာခင် မီးလုံးဝငြိမ်းသည့် အနေအထားသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ပြန်ရန် ကျွန်တော် သတိရလေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ အိမ်ပြန်ရန်လှည့်အထွက် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကလစ်ပြုတ်နေမှန်းမသိသော လက်ပတ်နာရီ ကျွန်တော့်လက်မှ ကျွတ်ထွက်ပြီး

အနီးရှိဝါးခနိပုံအတွင်းသို့ ကျသွားသဖြင့် ရှာရဖွေရနှင့် နောက်ထပ် ဆယ့်လေးငါး မီးနှစ်ခန့် အချိန်ကုန်ရပြန်သည်။ ထိုနေ့က မီးလောင်သည့် နေရာမှာ တစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီခန့် ကြာမည်ထင်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာစုပုံနေသော စာအုပ်တွေ ပစ္စည်းပစ္စယတွေနှင့်အတူ စိတ်ပူပင် နေပုံရသည့်မိသားစုတွေကြားမှာ သူငယ်ချင်းသုံးဦးကို ကျွန်တော်တွေ့ရ၏။

သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ကျွန်တော်နှင့်တစ်တန်းတည်းသား ထိုခေတ် လက်ချိုးရေ၍ရသော ဗိုလ်ချုပ်တွေထဲမှ တစ်ဦးသော ဗိုလ်ချုပ်၏သား၊ ဗိုလ်ချုပ်သားဆိုပါတော့။ သူ့ဖခင်က တပ်ဘက် ဌာနကြီးတစ်ခုတွင် အကြီးအကဲ ဖြစ်၏။ ကျန်သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ အခြားတက္ကသိုလ်များမှ ဖြစ်သော်လည်း တရပ်တည်းနေ အထက်တန်း တည်းကတွဲလာကြသူတွေ။ အမေက သူတို့ကိုလည်းအားနာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အားမရသဖြင့် 'မင့်နှယ် စူဠလိပ် ရေထဲချသလိုပါပဲလား' ဟု မြည်တွန်တောက်တည်း သည်ကို ကျွန်တော်က 'အမေကလဲဗျာ အမေတို့ကို ပြောခဲ့သားပဲ ပြေးဘို့ လို့မှ ကျွန်တော်ပြန်လာပါ့မယ်လို့' ဟု အထွန်တက်လိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်သား ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

'မင်းကများ အမေကို ပြန်ပြောနေရသေးတယ်။ ဟေ့ကောင် မင်းကြောင့်အမေတို့လဲ စိတ်ပူရတယ်။ ငါတို့လဲ မသက်သာဘူး။ မင်း စာအုပ်တွေသယ်ရတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတယ်မှတ်သလဲ။ စာအုပ် မသယ်ချင်လို့ ကျောင်းတက်တာတောင် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ပဲ ကိုင်တဲ့ကောင်ကွ (ဟုတ်တော့ဟုတ်သည် သူ့လွယ်အိပ်ထဲမှာ ထမင်းဘူးနှင့် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်သာ အမြဲသယ်နေကျ) ခုမှ မင်းစာအုပ်အလေးကြီး ထမ်းရတာ။ ဒီကြားထဲ အဲဟို မယ်တင့်လင် (မယ်ဒလင်) ကတစ်မှောင့်' သူက နံရံမှာထောင်ထားသော ကျွန်တော် မတောက်တခေါက် တီးလေ့ ရှိသည့် မယ်ဒလင်ကို မျက်စပစ်ရင်း ပြောလေသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ကျွန်တော် ထွက်သွားပြီးနောက် သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့မှလည်း မီးသတ်ကားတွေ အခါခါဖြတ်နေသည် (အမှန်က ကျွန်းတောလမ်း တစ်ဘက်ထိပ်ရှိ စမ်းချောင်းမီးသတ်မှ ရေသယ် ကားများသာ ဖြစ်၏)။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်မလာတော့ အိမ်သားများ

စိတ်ပူနေသည်ကိုသိသော သူငယ်ချင်းတွေက ပစ္စည်းများ သယ်လိုလျှင် သယ်ပေးမည်ပြောရာမှအရေးပေါ်ပြောင်းရွှေ့ရေးအစီအမံပြုလုပ်ဖြစ်ကြ၏။ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ပစ္စည်းတွေပဲ ကူသယ်ပေးကြပါ ဆိုသော်လည်း ဘုရားကျောင်းဆောင်လို ရေဒီယိုလို တခြားအသုံးအဆောင် အချို့ပါ ပါဝင်ပြီး ရှမ်းလမ်းဘက်က အမျိုးအိမ်တစ်အိမ်ဆီ ပြောင်းရွှေ့ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေ မှတ်စုတွေကို သေတ္တာပုံးတစ်ခုထဲထည့်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်သားကထမ်း။ ကျန်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဘုရားပစ္စည်းတွေနှင့် ကျွန်တော့မယ်ဒလင် စသည်ဖြင့်။ ဖြစ်ချင်တော့မယ် ဒလင်ကိုင် သူငယ်ချင်းက ဘယ်လိုသယ်သည်မသိ ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်းကြိုးများနှင့် တစ်တရာညှိပြီး အသံတွေထွက်နေတော့ လူတကာအကြည့် ခံနေရသည်။ မကြီးကြီးလမ်းအတိုင်း သွားကြခြင်းဖြစ်ရာ ဈေးဆိုင်များမှ မိန်းမငယ်တွေ ပြီးစေ့စေ့နှင့် ကြည့်ကြသည်ကို မောင်မင်းကြီးသား ဗိုလ်ချုပ်သားနာလုံး ပေါက်ကာမယ်တင့်လင်အပေါ် မကျေနပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့ဟိုရောက်၍ မကြာမီမှာ မီးငြိမ်းသွားပြီသတင်းရသဖြင့် ဒီပုံစံအတိုင်းပင် ပြန်သယ်လာကြ ရရာ ခမျာမှာ နှစ်ခက်ရှာ နှစ်ခါရှက်ရသည်ကိုး။

ထိုညက အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ကြတော့ ညနက်စပြုပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်သား အလာတုန်းက အိမ်မှကားနှင့် လာခြင်းဖြစ်ရာ အိမ်နားအရောက် ဘယ်ကားမှ ပေးမဝင်တော့သဖြင့် ကားနှင့်ဒရိုင်ဘာကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ အပြန်တွက် အိမ်ကို ကားမှာမှာလားဟု ကျွန်တော်မေးလျှင်သူက မမှာတော့ပါဘူးကွာ အဖိုးကြီးသိသွားရင် ရှင်းနေရဦးမယ်။ ငါလမ်းလျှောက်ပြန်မယ်ဟု ပြန်ပြော ၏ (သူက စည်းကမ်းကြီးသော အဖေကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည်)။

မြေနီကုန်းအထိ သူ့ကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပြီး သူ့အိမ်ရှိရာ မနော်ဟရီ လမ်း (ယခု ဆန်းမစ်ပါဗျူးဟော်တယ် နောက်ကျောဘက်) သို့ သူ့ဘာသာ လမ်းလျှောက် ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ နောက်ပိုင်းသူပါဝင်သော သူငယ်ချင်း ဝိုင်းတွေမှာ သူ့ကိုစချင်လျှင် ကျွန်တော်က 'ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာကောင်မှတ်လဲ။ ငါက ဗိုလ်ချုပ်သားကို စာအုပ်ထမ်းခိုင်းတဲ့

ကောင်ကွဟု' ပြောလေ့ရှိ၏။ ထိုအခါသူထံမှ 'အေးဘေး' ဟု သက်ညှာစွာ ဆဲဆိုခြင်းကို ခံယူရတတ်သည်။

#

ယခု ထိုဗိုလ်ချုပ်သား အရပ်ဘက်ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုမှ အနားယူသွားပြီ။ သူ့ဖခင်ဗိုလ်ချုပ်လဲ မရှိတော့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ချင်းတော့ ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို ဆုံကြမြဲ။ သူတို့မှာ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း။ သားထောက် သမီးခံမရှိကြ။ သူ့အမျိုးသမီး၏ နိုင်ငံအနှံ့ နှုတ်ခမ်းကွဲအာခေါင်ကွဲ ဝေဒနာသည်များအား ချုပ်လုပ်ကုသခြင်း ပရဟိတလုပ်ငန်းမှာ လိုက်ပါ ကူညီရင်း အငြိမ်းစားဘဝကို ဖြတ်သန်းနေသည်။

သည်မှာ သူနှင့်ပတ်သက်သော ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်တွေ စဉ်းစားရင်း ထိုးဇာတ်လေးတစ်ခု ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။ တနေ့သ၌ သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံစကားစမြည် ပြောဖြစ်သည့်အကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်။ သူငယ်ချင်း မင်းမှာ သားတစ်ယောက်မှမရှိတာ မင်း အတွက်တော့မသိဘူး ငါ့အတွက် တော်တော် နစ်နာတယ်ကွ။

သူ။ (အံ့ဩဟန်ဖြင့်) ဘာဖြစ်လို့လဲကွ။
ကျွန်။ ဗိုလ်ချုပ်မြေးကို စာအုပ်ထမ်းခိုင်းချင်လို့မ ရတော့ဘူးပေါ့ကွာ။
သူ။ (ကျွန်တော်ဘာကိုဆိုလိုကြောင်းသိပုံရသဖြင့်ချက်ခြင်း) အောင်မာ မင်းရပ်ကွက်က မီးလောင်မှာမို့လား။

ကျွန်။ လောင်ခဲ့ရင်တောင် ဒီခေတ်ဗိုလ်ချုပ်မြေးဆို စာအုပ်သယ်ပါ မလားကွာ။

သူ။ (တွေးတွေးဆဆဖြင့်) ဒါတော့မပြောတတ်ဘူး။ မပူပါနဲ့ကွာ မင်း ရပ်ကွက် မီးလောင်တယ်ကြားရင် အနည်းဆုံး ငါကတော့ရောက်လာမှာပါ။
ထို့နောက် နှစ်ဦးသား ဟိုး ကျောင်းသားဘဝတုန်းကကဲ့သို့ပင် လွပ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောဖြစ်ကြလေသတည်း။

ဘာရမလဲ "ပါလ" ကွ (၂)

နဂါးမယ် မမကယ်ပေလို့

ရန်ကုန်ကို ဂဠုန်စောင့်၏ ဂဠုန်ကို လမ်းဘေးဈေးသည်များ စောင့်ကြသည်ဟု သင်္ကြန်စာဆန်ဆန် အငေါ်တူးခံရသော ဂဠုန်စီမံချက်သည် လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်တွင် အထင်ကရရှိခဲ့ဘူးသည် (ယခုရှိသေးလားမသိ မကြားမိတော့)။ လမ်းဘေးဈေးသည် (ပျံကျဈေးသည်) မှသည် မှောင်ရိပ်ခိုသူအထိ လက်တံရှည်သော ထိုစီမံချက်တွင် မဆီမဆိုင် ကျွန်တော် ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ခံရဘူးသည်။

#

၁၉၇၉-၈၀ ခန့်က မြန်မာ့မီးရထား မလ္လာကုန်းစက်ခေါင်းပြင် စက်ရုံမှာ အလုပ်ကြပ်ရာထူးဖြင့် ကျွန်တော်အလုပ် လုပ်နေသည်။ စာတွေဖတ် ရှေ့မိနောက်မိတို့ ပြောသည်များနားထောင်ရင်း ဝန်ထမ်းဘဝကို အားကျသော ကျွန်တော် ဝန်ထောက် အရေးပိုင်စသောရာထူး အခေါ်အဝေါ်များကို နှစ်သက်သလို ဖြစ်လည်းဖြစ်ချင်ခဲ့၏။

ဘွဲ့ရလျှင် ဝန်ထောက်ဖြစ်မည်ဟူသော မြော်လင့်ချက်ဖြင့် တက်လည်းတက်ကြွခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ဘွဲ့ရလျှင် ဝန်ထောက် တန်းဖြစ်သည့်

ခေတ်က ထိုအချိန်မှာပင် ကုန်နေပြီ။ ပြောရလျှင် ဝန်ထောက် အရေးပိုင် မင်းကြီး အတွင်းဝန်ဆိုသော အမည်နာမတွေပင်လျှင် တရားမဝင်တော့။ (ယခု အတွင်းဝန်ရာထူးတော့ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်လာပြီ။)

ဤသည်မှာ မြန်မာ့မီးရထားတွင် ကျွန်တော် အလုပ်ကြပ်ဖြစ်ရခြင်း အခြေခံအကြောင်းတည်း။ ကိုယ့်ထက် အများကြီး စီနီယာကျသူတွေပင် ဖိုမင်ဘဝမှာ ရှိနေကြဆဲမို့ ဝန်ထောက်စိတ်ကူးက လက်တွေ့မကျတော့ပြီ။ အလုပ်ကြပ်ဆိုတော့ ရှေးအခေါ် ဂျမဒါ ဖြစ်မည်လားမသိ။ ဆရာကြီး ရွှေညွှာဒေါင်း၏ ဂျမဒါကိုကိုကြီးကို အမှတ်ရစရာဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျမဒါ ကိုပါလက သူ့လို လူစွမ်းကောင်းမဟုတ်ချေ။

မလ္လကုန်းစက်ရုံက ရန်ကုန်အခြေစိုက် ခရီးစဉ်အားလုံးအတွက် စက်ခေါင်း စီစဉ်ပေးရသည်မို့ တာဝန်ကြီးသည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ သုံးဆိုင်းခွဲ အလုပ်လုပ်ရသည်။ အဆိုင်းတိုင်းကို အလုပ်ကြပ်တစ်ဦး အနည်းဆုံးဦးစီးရ၏။ နေ့ဆိုင်း ညဆိုင်း ညကြီးပိုင်း ပြီးလျှင် တစ်ရက်နား။ စနေ တနင်္ဂနွေ ပြန်တမ်းဝင် ရုံးပိတ်ရက်မရှိ။

တစ်ရက် ညကြီးပိုင်းတာဝန်မှအထွက် မနက် ၇း ၀၀ နာရီမှာ နေ့ပိုင်း အလုပ်ကြပ်နှင့် တာဝန်လွှဲပြီးနောက် မလ္လကုန်းဘူတာမှ အင်းစိန်ဘက် မြို့ပတ်ရထားစီး၍ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့၏။ မစ်ရှင်လမ်း ဘူတာအရောက် လက်မှတ်စစ်နှစ်ဦး တက်လာကြသည်။ သူတို့က ထုံးဆံအတိုင်း လက်မှတ် ပြုခိုင်းသလို ကျွန်တော်ကလည်း ပြောရိုးပြောစဉ် စတပ်ဖ် (ဝန်ထမ်း) ပါ ဟု ပြောလိုက်၏။ ဒါက အဆင်ပြေနေကျ။ သည်တစ်ခါ အဆင်မပြေချင်တော့ တစ်ယောက်သောသူက 'စတပ်ဖ်ဆို စီးခွင့်လက်မှတ်ပြပါ' ဟုဆိုလာသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော့် စီးခွင့်လက်မှတ်က သက်တမ်းတိုးဖို့ ရုံးချုပ် ပို့ထားသည်မှာ ပြန်မရောက်သေး။ ဒီအတိုင်း အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ စီးနေကျမို့ ကျွန်တော်ကလည်း ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီးရုံးချုပ်ကို မမေး။

သည်မှာ လက်မှတ်စစ်နှစ်ယောက် (နံက်စောစောပေမဲ့တစ်ယောက် က အတန်မူးနေသည်) နှင့် ကျွန်တော် အချေ အတင်ဖြစ်ရသည်။ သူတို့က ဒဏ်ရိုက်မည်ပြုသည်။ ကျွန်တော်က အရိုက်မခံ။ (ဒဏ်ကြေးက ခရီးစဉ် တစ်ခုလုံး၏ ငါးဆလားမသိ၊ အလွန်ဆုံး ငါးကျပ်လောက်ရှိမည်။) တိုတို

ပြောရလျှင် သူတို့ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကြည့်မြင်တိုင် ဘူတာမှာဆင်းပြီး ရုံပိုင် ရုံးခန်းကိုခေါ်သည်။ မျက်နှာသိ ရုံပိုင်ကိုယ်တိုင် သူတို့ဖက်ပါသော အခါ ကျွန်တော် မြော်လင့်ချက်မဲ့ပြီ။ သို့သော် အလျှော့တော့ မပေး။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို ရဲလက်သို့အပ်ကြ၏။ ဘာရမလဲ အပ်ပေါ့။ ပုဒ်မ (တရားရုံးရောက်မှသိရသည်) က တစ်ခြောက်ခြောက်ဆိုလား ဝဋ္ဋန်ပုဒ်မ။ ဘွဲ့ရကျမဒါ ပူပူနွေးနွေးဘဝ၏ ခါးသက်သောအတွေ့အကြုံတစ်ခု။

#

ထိုခေတ်က ၂၄ စခန်းခေါ် စမ်းချောင်းရဲစခန်းသည် ဗားကရာလမ်းနှင့် ပြည်လမ်းထောင့် မီးပွိုင့်အနီး ရွှေမန်းရုပ်ရှင်ရုံနှင့် ကပ်လျက် တည်ရှိ သည်။ စက်ဝန်းပိုင်းပုံ တိုက်တန်းလျား မြေညီထပ်တွင်ရှိပြီး အပေါ်ထပ် တွေမှာ တရားသူကြီးအဖွဲ့နှင့် မြို့နယ်တရားရုံးတို့ရှိကြ၏။ တရားရေး သမိုင်း အင်ဝမ်းအဆောက်အဦဆိုပါစို့။ စခန်းထဲဝင်လျှင် ဝင်ချင်းမြင်ရသည့် အချုပ်ခန်း ရှေ့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသော တာဝန်ကျရဲတပ်ကြပ် တစ်ဦးထံမှာ ကျွန်တော့်ကို အပ်နှံပြီး သူကောင့်သား လက်မှတ်စစ်တို့ ပြန်လေသည်။

အမည် အသက် နေရပ်လိပ်စာ စသည့် အစဉ်အလာမေးမြန်း မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ပြုပြီးနောက် ရဲစာရေးဦးကြီးက ကျွန်တော့်ကို အကဲ ခတ်ကာ 'အချုပ်ထဲတော့ မဝင်ပါနဲ့တော့ကွာ ဒီမှာပဲထိုင်နေပါ' ဆိုကာ သူ့ဘေးရှိ ခုံတန်းငယ် တစ်ခုကို ညွှန်ပြသည်။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ အရွယ်စုံ အသွေးစုံ အချုပ်သားများ ထိုင်လျက်လဲလျောင်းလျက် သက်သာသလို နေနေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အမှန်ပြောရလျှင် မခံချင်စိတ်လွှမ်းနေသဖြင့် ထိုအချိန်ထိ ရဲစခန်းနှင့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ဆက်စပ်မမြင်နိုင်သေး။ သို့သော် အချုပ်သားတွေကိုမြင်သည့်အခါ အခြေအနေကိုသဘောပေါက် စပြု လာပြီး ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားရတော့သည်။

'ဦးလေးတို့ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ကြမှာလဲ' ဟု ရဲစာရေးကိုမေးရာ သူကတည်ငြိမ်စွာပင် 'မင်းကိုသူတို့အမှုဖွင့် ထားတော့ ဦးတို့ကတရားရုံး တင်ရမှာပေါ့ကွာ' ဟုပြန်ဖြေသည်။ ဒါဆို ကျွန်တော် ရုံးချုပ်ကိုခဏသွား ပါရစေ ကျွန်တော့်အတွက် အထောက်အထားစာရွက် စာတမ်းသွားယူ

ချင်လို့ ဟုပြောသောအခါရှောရှောရှူရှူပင် ခွင့်ပြုလေသည် (ထိုခေတ်
ရဲနှင့်ပြည်သူ ဆက်ဆံရေးဟု ဂုဏ်ယူလိုကယူစရာ)။ 'မြန်မြန်သွား
မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်' ဟုတော့ မှာရှာသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်ပါ၏။ သို့သော်
မြေနီကုန်းမှ ဝိုင်ချုပ်လမ်း မီးရထားရုံးချုပ်သို့ ဘတ်စ်ကား နှစ်ဆင့်စီးရ
သည်မို့ ထင်သလောက်တော့ မမြန်နိုင်။ လိုအပ်သောစာရိုက်ပြီး တိုင်း
အင်ဂျင်နီယာ လက်မှတ်ထိုးရခြင်းပါပေါင်းလျှင် စိတ်အထင် နှစ်နာရီ
ခန့်တော့ ကြာမည်။ ရဲစခန်းပြန်ရောက်သည့်အခါ ရဲတပ်ကြပ်ဦးလေး
မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုအထင်းသားမြင်ရလေ၏။

'ကြာလိုက်တာ ငါ့တူရယ် ဒီမှာ မင်းပျောက်သွားလို့ ဗျာများကုန်ကြပြီ
ပြန်လာရင်လက်ထိပ်ခတ်ဖို့တောင် ငါ့ကို ပြောထားတယ်' ပြောရင်း စားပွဲ
ပေါ်တင်ထားသော လက်ထိပ်တစ်စုံကိုယူ၍ ချွင်ချွင်မြည်အောင်လှုပ်ပြ
လေ၏။ 'လက်ထိပ်တော့ မခတ်ပါနဲ့ဦးလေးရယ် ကျွန်တော်ပြန်လာတာပဲ
ဟိုမှာ နဲ့နဲကြာသွားလို့ပါ' ဟု ကျွန်တော် နွဲ့ဆိုးဆိုး ပြန်တော့ သူစိတ်အိုက်
သွားပုံရ၏။ လက်ထိပ်ကိုလည်း စာပွဲပေါ်ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကဲလာလာ တရားရုံးသွားမယ် ဟိုမှာစောင့်နေကြပြီ
(ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ မိမိအမှုကိုစီရင်ရန် တရားရုံးအား စောင့်ဆိုင်းခိုင်း
သော ရှားပါးတရားခံအဖြစ် ပြီးမိရ၏) ဆိုကာ သူကဦးဆောင်လျက်
စခန်းတွင်းမှ ထွက်ကြ၏။ တရားရုံးကတတိယထပ်မှာမို့ နံဘေးလှေကားမှ
တက်ကာခဏချင်းဆိုသလိုရောက်လေသည်။ သတ်မှတ် ထားသည့်ခုံမှာ
(ဝက်ခြံမဟုတ်)ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်သည်။ ရဲကြပ်ကြီးက အခန်းဝမှာရပ်လျက်
စောင့်နေ၏။ မကြာမီ ဒုတိယထပ်မှ တရားသူကြီးများလည်းရောက်လာ
ကြသည်။ တရားခွင်စပြီ။

ဤ၌ ကမ္ဘာကျော် တရားခွင်မဟုတ်သည့်တိုင် မိမိအတွက်
သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမို့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မှတ်မိသရွေ့ စကား
တန်းဆာဆင်ကာ ရေးသားတင်ပြခြင်းပြုပါအံ့။

#

မောင်ပါလနှင့် မြန်မာ့မီးရထားအမှု

ပထမတရားသူကြီး။ ။ မောင်ပါလကို မြန်မာ့မီးရထားက တရားလိုလုပ်ပြီး လက်မှတ်မဲ့စီးနင်းမှု ပုဒ်မ xxx အရ စွဲချက် တင်မယ်၊ ဘာပြောစရာရှိလဲ။

ကျွန်တော်။ ။ ကျွန်တော် မီးရထားဝန်ထမ်းမို့ လက်မှတ် မဝယ်ဘဲ ရထားစီးခွင့်ရှိပါတယ် (ရုံးချုပ်မှစာကို တင်ပြသည်) ဒါကြောင့် ဒီစွဲချက်ကို သဘောမတူ ပါခင်ဗျာ။ ပြီးတော့လဲ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်ဟာ ကျွန်တော် ညပိုင်းတာဝန်ပြီးဆုံးလို့ အိမ်ပြန်လာတဲ့ အချိန်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ပြန်မရောက်မချင်း တာဝန်ချိန်လို့ သတ်မှတ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယတရားသူကြီး။ ။ ဒီလိုရှိပါတယ် မောင်ပါလ။ သူတို့ကလဲ အရေး ယူဖို့တိုင်တယ်။ မင်းကလဲငြင်းဆန်တယ် ဆိုတော့ စစ်တာဆေးတာတွေလုပ်ရင် အချိန်ကြာပြီး မင်းလဲ ပိုနစ်နာမယ်။ ဦးတို့မင်းကို ဒဏ်ငွေ တစ်ဆယ် ပေးဆောင်စေမယ်။ ဒါဆိုရင်ပြတ်ပြီ ဟုတ်လား။

ကျွန်တော်။ ။ (ပြုံးလျက်၊ အမှန်ကရယ်ချင်နေသည်) မဆောင် ပါရစေနဲ့ခင်ဗျာ။ သူတို့ဖမ်းကတည်းက ဒဏ်ခိုက်တာ ငြင်းဆန်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာပါ။ သူတို့ခိုက်မဲ့ ဒဏ်က ဒီလောက်တောင် မများပါဘူး။

ပထမတရားသူကြီး။ ။ ဒဏ်ငွေတစ်ဆယ်က မောင်ရင့်အတွက် မနစ်နာ ပါဘူးကွယ် အလုပ်ကိုလဲ မထိခိုက်ပါဘူး။ ဦးတို့က အကောင်းဆုံးစဉ်းစားပေးတာပါ။

ကျွန်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ ငွေပမာဏအရ မနစ်နာ ပါဘူး အလုပ်ကိုလဲ မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး။ သို့သော် လည်း သိက္ခာအရတော့နစ်နာ ပါတယ်။ အများကြီးထိခိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာကို အလေးအနက်ထား စဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ်။

တရားသူကြီးနှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရှရှုတစ်ချက် ကြည့်ပြီး (အတော်လျှာရှည်တဲ့ကောင်) သူတို့ချင်း ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြ၏။ ခေါင်းပေါင်းတွေနှင့်မို့ ခေါင်းရှုပ်သည့်တိုင် ခေါင်းတော့ကုတ်နိုင်ကြမည်မဟုတ်။ မီးနှစ်ဝက်ခန့်အကြာ သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသော ဘီးလစ် (ရှေ့ဖတ်စာရေး) အမျိုးသမီးငယ်အား 'တူမကြီး ဘယ်လိုမြင်သလဲ' ဟု လှမ်းမေးသံကြားရဖြင့် ကျွန်တော်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး သတိပြုမိသည်က ရှေ့ဖတ်စာရေးအစ်မကြီး တော်တော်ချောသည်ဆိုသောအချက်ပင် ဖြစ်၏။ သဘောလည်းကောင်းပုံရသည်။ (စကားချပ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးတောင် ဒီရောဂါထနိုင်တာအံ့ရောဟု အပြစ်တင်လိုကတင်နိုင်ကြပါသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ လှမ်းမြင်မိသော သူမ၏ အသားအရည် ရုပ်ဆင်းရူပကာနှင့် ထုံးနှောင်ကေသာတို့က ပန်းချီကျော်တစ်ဦး ချယ်မှုန်းအပ်သော ဒဏ္ဍာရီထဲက နဂါးမယ်လေးအလား ကျော့ရှင်းလှပသည်ဟု ထင်မြင်မိခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါ၏။)

ဘီးလစ်အစ်မကြီးကသူ့စားပွဲပေါ်မှာအသင့်ရှိနေသော စာရွက်ကို ယူကြည့်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဖျတ်ကနဲတစ်တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သနားစရာအကောင်းဆုံး ယုံကလေးတစ်ကောင်ပမာ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့်ပေါ့ (ဟိုတုန်းကဒါတွေလဲတတ်ပါသည်တကယ်တမ်းယုံနှင့်တူသလား ဝံပုလွေနှင့်တူသလား ဆိုတာကို သူမသာ ဆုံးဖြတ်ပါစေတော့)။ ထို့နောက် တရားသူကြီးများ ဖက်လှည့်၍ သူမက ပြောလေသည်။

ဘီးလစ်။ ။ ဒီအမှုမှာ ဂဠုန်စီမံချက်ပုဒ်မ တပ်ထားတာတော့ မဆီလျော်ဘူးထင်ပါတယ်။

တရားသူကြီးများခေတ္တခေါင်းချင်းဆိုင်ကြပြန်သည်။ ပြီးမှခေါင်းပေါင်းတွေနေသားတကျဖြစ်အောင်ပြု တိုက်ပုံ အင်္ကျီနှင့် စတစ်ကော်လာများကို အနည်းငယ်ပြုပြင်ကာ ပထမတရားသူကြီးက 'ကဲ စီရင်ချက်ချမယ်' ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော် အလိုက်သိစွာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

စီရင်ချက်

အမှုမှာ xxxxx နေ့ရက် နံနက် xxxx အချိန် ရန်ကုန်-အင်းစိန် မြို့ပတ်ရထားစီးနင်းလာစဉ် လက်မှတ်မဲ့ စစ်ဆေးတွေ့ရှိမှုဖြင့် နှုံးရှေးရှိ တရားခံမောင်ပါလအား မြန်မာ့မီးရထား၏ တိုင်တန်းချက်အရ စမ်းချောင်း မြို့နယ် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ပုဒ်မ xxx အရ တရားစွဲဆိုတင်ပို့သောအမှု ဖြစ်လေသည်။ မောင်ပါလက သူသည် မီးရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် အဆိုပါ ခရီးစဉ်ကို အခမဲ့စီးနင်းခွင့်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း ၎င်းပြင် အခင်း ဖြစ်ပွားချိန်က ညပိုင်းအလုပ်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ပြီး ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းထုချေသည်။ ထိုအချက်ကိုထောက်ခံသည့် ဆိုင်ရာဌာန၏ စာကိုလည်းသက်သေအဖြစ် နှုံးတော်ကို တင်သွင်းခဲ့သည်။

သုံးသပ်ချက်

မောင်ပါလ၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် နှုံးတော်သို့ တင်ပြသောအထောက်အထား အရ သူ့အပေါ်စွဲဆိုသောပြစ်မှုမြောက်သည် ဟု တထစ်ချသူဆရန်ခဲယဉ်း ပေသည်။ ၎င်းအပြင် စွဲဆိုထားသော ပုဒ်မမှာလည်း မှားယွင်းနေကြောင်း ဤ တရားသူကြီးအဖွဲ့မှသုံးသပ်သည်။

အမိန့်

တရားခံမောင်ပါလ အသက်(၂၅)နှစ် (ဘ) ဦးတိမ်တောင် အားဤအမှုမှ တရားသေလွတ်လိုက်သည်။

ဒါမှပြည်သူ့တရားသူကြီးကွဟု (ရင်ထဲမှ) ကြွေးကြော်မိသည်အထိ ကျွန်တော် ပျော်သွား၏။ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ပေးဆုံးဖြတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် တရားသူကြီးများ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ကျွန်တော် ဘီးလစ်အစ်မကြီးကို သူ့စာပွဲသို့သွားကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတော့ သူမက ပြုံးသည်ဆိုရုံပြုံးကာ အသိအမှတ်ပြု၏။ အလွန်အင် မတန် ကျက်သရေရှိသော အပြုံး။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သူမသည် (ဒဏ္ဍာရီတွေနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ) ဂဠုန်လက်တွင်းမှ ကယ်တင်ခဲ့သည့် နဂါး မယ်လေးအဖြစ် တင်စားလောက်ပါ၏။

ထိုနေ့ နေမွန်းတည့်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်၌ စိုးရိမ်ပူပန်နေသော မိခင်၏ အမေးကို 'အလုပ်များနေလို့ပါ' ဟုသာဖြေပြီး (ခါတိုင်းညပိုင်းတာဝန် ကျလျှင် ပြုနေကျအတိုင်း) အိပ်ယာထ ဝင်လှဲနေလိုက်သည်။ အမေ့ကို ထိုအချိန် ပြောလျှင် 'မင်းကွယ် ထောင်မကြောက် တန်းမကြောက် ခေါင်းမာ တာမျိုးတွေမလုပ်စမ်းပါနဲ့' ဟု ဓာတ်ပြားဟောင်း ဖွင့်ဦးမည်။ နောင် တစ်ချိန်ချိန် စိတ်အေးလက်အေးပြောပြီး အမေဆူလျှင်လည်း ဘာမှမပူပါနဲ့ အမေရယ် ကျွန်တော့်ကိုကယ်မဲ့ နဂါးမယ်လေးတွေ ရှိပါတယ်ဟု (ဘီးလစ် အစ်မကြီးကို ရည်ညွှန်းကာ) အမေ့ကို 'စ' ဘို့ တေးထားလိုက်၏။

သို့သော် ထိုကိစ္စ ထိုအတိုင်း အမေ့ကို ပြောဖြစ်သေးလား နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်အကြာ ယခုအခါ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ အမေလည်းမရှိ တော့ပြီ။ အမေရှိနေသေး၍ ထိုကိစ္စကိုယခုပြောလျှင်လည်း နဂါးမယ်ဆိုသော အပိုင်းကို ချန်လှပ်ထားခဲ့မှာ သေချာသည်။ ဘဝမှာ နဂါးမယ်တွေရော နဂါးမယ်မယ်တွေရော အားကိုးဘွယ် မရှိလှတော့ကြောင်း သိလာရ၍ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အမေပြောသော ထောင်မကြောက် တန်းမကြောက် စိတ်မျိုးလည်း မရှိတော့မူ၍ ထောင်ဆိုတာတန်းဆိုတာ ကြောက်မက်ဘွယ် ပါတကားဟု နေ့စဉ်လိုလို ကြားမြင်နေကျ အဖြစ်အပျက်တွေအရ ဥပဒါတိတံ နေရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဘာရမလဲ "ပါလ" ကွ (၃)

င မရှိတဲ့သူ

တလောက ထောင်ဆူသည့်ပြဿနာ မဖြစ်မိကလေးတွင် မီဒီယာတစ်ခုမှ သမ္မတ၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်မှာ 'ဇ' ရှိသူတွေပါလာသဖြင့် အများပြည်သူ ရတက်မအေးဖွယ် ဖြစ်ရသည်ဟု ဝေဖန်ထားသည်ကို ဖတ်ရှုမိရာ 'ဇ' အကြောင်းစဉ်းစားဖြစ်လေ၏။

ခိုးဆိုးနှိုက်မှာ 'ဇ' ရှိသူ အနုပညာမှာ 'ဇ' ပါလာသူ နိုင်ငံရေး 'ဇ' မသေးသူ စသည်ဖြင့်သုံးနှုန်းနေကြရာ ထို 'ဇ' အဘယ်နည်း။ တဖန် 'ဇ' ရှိလို့လား 'ဇ' ရှိရင်အချိန်မရွေး' ဟု ပြောတတ်ကြသူတွေကိုရော။ ပြောရလျှင် ကိုယ့် 'ဇ' ရောကိုယ်သိကြရဲ့လား။

အသက်ကလေးရလာသည့်အခါ အာရုံအနည်အနှစ်တွေ များပြီး တစ်ခါတစ်ခါ အနည်ထတတ်၏။ သို့သော် သည်တစ်ခါထသောအနည်က မိုးပျံရထားတွေ ကန့်ကော်တောတွေ ယုတ်စွအဆုံး ရွာဦးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံတွေမဟုတ်။ ထိုအရာတွေကိုကျော်လျက် သာမန်အားဖြင့် မေ့ပျောက်ပြီးသား အကလေးဘဝ သို့ ရောက်သွားသည်။ ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးကြားဘူးခဲ့သော 'ဇ' ဆိုသည့်စကားလုံး။ သွေးနှင့်ရင်းပြီးသိခဲ့ရသော ထို 'ဇ' က နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကြာခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ်က လေးငါးနှစ်သားမို့ ကျွန်တော် ကျောင်းပင်မနေရသေး (ဟိုတုန်းက ခြောက်နှစ်ပြည့်မှ ကျောင်းထား၍ရသည်။) စင်စစ် နေစရာ အတန်းကျောင်းလည်း နီးနီးနားနား မရှိပါ။ သို့သော် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တော့ ကျောင်းသားတွေနှင့်ရောကာ ကကြီးခခွေး အံနေပြီ (အသံထွက်၍ စာရွတ်ဆိုခြင်းကို စာအံသည်ဟု ပြောကြ၏။)

ရန်ကုန်မှာမွေးသော ကျွန်တော် အခါလည်သားမှာမိဘများ ပြောင်းရွှေ့ရာ ပန်းတနော်မြို့နယ် ကျုံတုံးကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိနေထိုင်ခိုက် ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်လို နေရာမျိုးမှ ဝေးလံသောကျေးလက်သို့ ဘာကြောင့် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရသည်ကို တိတိပပမသိသော်ငြား ထိုမှာ လေးနှစ်ကျော် ကြာခဲ့သည်။ သဘောဖြူသော ရွာသူရွာသားများကြောင့် ဇာတိရပ်ရွာ သဖွယ်လည်းဖြစ်ခဲ့၏။ (စကားချပ်။ လှိုင်သာယာ ပန်းတနော်ကားလမ်း ရွာနံဘေးမှဖြတ်သန်းသွားသဖြင့် ယခုအခါ ရန်ကုန်မှနာရီပိုင်းခရီးသာ ရှိသော်လည်း ထိုစဉ်က မော်တော်တစ်တန် လှေတစ်တန် လှည်းတစ်တန် ခြေလှင်တစ်တန်ဖြင့် နှစ်နေ့ကုန်အောင် သွားရသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။)

ချောင်းငယ်တစ်ခုနံဘေးတွင် ကပ်လျက်တည်ရှိသော ရွာမှာ (စိတ်အထင်) အိမ်ခြေတစ်ရာပင်မပြည့်။ သို့သော် ရွာထိပ်ရှိ မဟာမြတ်မုနိ ကြေးသွန်းဘုရားကြီးကြောင့် ရွာနီးချုပ်စပ်တွင်ထင်ရှားသလို စီးပွားရေး အားဖြင့်လည်း ကောင်းမွန်ပုံရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ရွာလည်ပိုင်း တွင်ရှိပြီး ချောင်းကို ကျောပေးထား၏။ လမ်းနှင့်ကပ်လျက် အိမ်မကြီး နောက်ဘက်တွင်လျှောက်လမ်းနှင့်ဆက်ထားသောမီးဖိုဆောင်နှင့်ထင်းစင် တို့ ရှိကြသည်။

ထင်းစင်ထဲမှာ ထင်းကအပြည့်။ ကနစိုသား ထင်းကိုအသုံးပြု ကြသည်မို့ရွာပြင်ရှိလွှစင်မှာထင်းတိုက်သည့်အချိန်ကနစိုတုံးများဝယ်ယူပြီး ထင်းပေါက်ခြမ်းအဖြစ် ခွဲစိတ်သိုလှောင်ထားသည်။ အိမ်မကြီးနှင့်ထင်းစင် အကြား မြေကွက်လပ်၌ ခြောက်သွေ့ရာသီတွင် အဆိုပါထင်းခွဲသည့် အလုပ်ကို ရွာတွင်းမှ ကျွမ်းကျင်ထင်းပေါက်သမား တစ်ဦးဦးအား ငှား၍ လုပ်ကိုင်စေလေ့ရှိသည်။ ကျွမ်းကျင်ရုံမက စွမ်းအင်လည်း ရှိရမည်။

ဦးစွာသစ်မြစ်ဆုံပိုင်းတစ်ခုကိုမြေပြင်တွင်အထိုင်ချ၏။ ထိုအပိုင်းသည် အမာခံဖြစ်ပြီး မျက်နှာပြင်ညီညီ အမြင့်အနေတော်ဖြစ်စေရန် စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်သည်။ ပြီးလျှင် ခွဲမည့်သစ်တုံးတို့ကိုထောင်လျက် အပေါ်မှာ တင်ကာ မြနေအောင်သွေးထားသည့် အရိုးရှည်ပုဆိန် (ပေါက်ဆိန်) ဖြင့် အနားသားများအား အရင်ဆုံးဖဲ့၍ ခုတ်သည်။ အခေါက်ပါသော အနားသား ခုံးခုံးလေးများကုန်မှ အတွင်းသားများကိုပြက်နှင့်ထုအနေတော် ပေါက်ခြမ်း များအဖြစ် ခွဲစိတ်ယူခြင်းဖြစ်၏။ တစ်တုံးကုန်လျှင် နောက်ထပ်တစ်တုံး။

ပုဆိန်ကောင်း၍ ထင်းပေါက်သူ ကျွမ်းကျင်လျှင် တစ်ချက်ပေါက်တိုင်း ပေါက်ခြမ်းတစ်ခြမ်း လွှားကနဲ ပဲ့ထွက်သွား ပုံမှာကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော်စိတ်အဝင်စားဆုံး မြင်ကွင်းဖြစ်၏။ အိမ်မှာထင်းပေါက်သည့် နေ့ဆို အခြားတပါး မကစားဖြစ်တော့ဘဲ ထင်းတုံးများကုန်ပြီး ခွဲခြမ်းတွေ တောင်ပုံ ယာပုံဖြစ်သည်အထိအိမ်ပေါ်မှထိုင်ကြည့်မြဲ။ တစ်ခါတစ်ခါခွဲခြမ်းများထင်းစင် ပေါ် စီကာစဉ်ကာတင်ရာတွင်ဝင်ကူ (သူတို့အခေါ်ဝင်ရှုပ်) လိုက်သေး။

အိမ်မှ ထင်းစင်အပြင် ရွာတွင်း၌ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှမှာ ကိုစူးဝါးမုန့် ဆိုလား ခေါ်ကြသည့် ပဲမုန့်တစ်မျိုး ဝယ်စားနေကျ မျက်စောင်း ထိုးမှ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်၊ သူတို့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သည်ကို မြင်သည်နှင့် အိမ်ထဲသို့ခေါ်ကာ အကျီအိတ်ရော ဘောင်းဘီအိတ်ပါမချန် ဖေါင်းကားနေအောင် ပဲလှော်တွေ ထည့်ပေးတတ်သည့် ရွာဖျားမှ ပဲလှော် ဖိုနှင့် စပ်စုတတ်သူပြီပြီ မုန့်ထောင်းရာ မုန့်ကြိတ်ရာမှာ လူကြီးတွေကြား ဝင်ပါလျက် မောင်းနင်း ဆုံလှည့် ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးနေကျခေါင်းရင်းဘက် မုန့်ကြိတ်ဆုံအိမ် တို့ဖြစ်ကြ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်အပါအဝင် တစ်ရွာလုံးအားထားရသော ဆံသ (ဆံပင်ညှပ်) ဆိုင်က မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အရွယ် သားတစ်ယောက်ရှိသော ဆံသဆိုင်က ပိုနီးသဖြင့် ပိုပြီး အဝင်အထွက် ရှိသလို သူ့သားနှင့်လည်း ကစားဖော်ဖြစ်၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်ပြောလို သည့် 'ဇ' ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

#

စင်စစ် ဆံသဆိုင်နာမည်ကို ဆိုင်းဘုတ် တင်ထားလျှင်ပင် မဖတ်တတ်သေး ထို့ကြောင့် မသိမမှတ်မိပြီ။ ဆိုင်မှာ ကြည့်မှန်ကြီးတစ်ချပ်နှင့် ဆုံလည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိမှန်းတော့သိသည်။ ထိုထက်ပို၍ ဆိုင်ရှင်သားအဖ နှစ်ယောက်အတွက် စံသိန်းဆိုသော နာမည်တစ်လုံးသာ မှတ်မိတော့ရာ သားနာမည်စံသိန်းလား အဖေအမည် ဦးစံသိန်းလား မကွဲပြားတော့။ သားနှင့်ကစားဘက်မို့ ပိုမှတ်မိနိုင်ခြေရှိသောကြောင့် သားဖြစ်သူ စံသိန်းဟု ထားပါတော့။

တစ်နေ့ နေ့လည်ခင်း အမေက ဆံပင်အညှပ်ခိုင်းသဖြင့် စံသိန်း တို့ဘက် ကျွန်တော် ကူးသွားခဲ့သည်။ ဆိုင်မှာ မည်သူမျှမရှိ။ တောလက် ကျေးရွာဆိုတော့လည်း လူကျချိန်မဟုတ်လျှင် ဆိုင်ကိုပစ်ထားပြီး အိမ်ထဲဝင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ချင်အိပ်နေတတ်သည်မို့ ညှပ်မညှပ်သူက အသံပေး ခေါ်ထုတ်ရတတ်ပေရာ ထိုသို့မလုပ်တတ်သူ ကျွန်တော် အခက်ကြုံရ၏။ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ရင်း ဆိုင်ဘေးမြေကွက်လပ်ထဲမှာ ဓားမတို့ တစ်ချောင်းနှင့် ကစားနေသော စံသိန်းကိုမြင်သောအခါ လာရင်းကိစ္စကို မေ့လျော့ပြီး သူ့ထံသို့ သွားဖြစ်တော့သည်။

စံသိန်းက မီးဖိုချောင်ထဲမှ ယူလာပုံရသော ငါးခုတ်ဓားမတို့ဖြင့် သစ်ကိုင်းခြောက်အစအနတစ်ခုကို သဲကြီးမဲကြီး ဖြတ်တောက်နေသည်။ သူ့နားရပ်လျက် သူ့လုပ်သမျှ ကျွန်တော်က ကြည့်နေ၏။ ထိုအခိုက် ဘာက ဘယ်လို အခန့် မသင့်သည်မသိ(မမှတ်မိ) ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားသော စံသိန်းသည် လက်တွင်းမှ ဓားဖြင့် ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို ခုတ်တော့၏။

ဘယ်ဘက် နဖူးစပ်တွင် ပူကနဲဖြစ်သွားပြီး စမ်းကြည့်လိုက်တော့ သွေးတွေ။ ဒေါသထွက်သွားသော ကျွန်တော် စံသိန်းလက်တွင်းမှ ဓားကို လုယူသည်။ သူ့ထက်စာလျှင် ကျွန်တော်က လူကောင်ထွားသည်မို့ ဓားက အလွယ်တကူ ပါလာသည်။ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်သူ့ကိုပြန်ခုတ်ရန်လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် နဖူးမှ သွေးတွေမြင်လို့လား သူ့အမှား သူသိလို့လားမသိ စံသိန်းက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

ဓားဖြင့်ခုတ်ရန် ရွယ်သည့်ခဏ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ မြင်လာသည်က စံသိန်းမဟုတ်တော့ပဲ အိမ်ကထင်းတုံးကိုဖြစ်၏။ အိမ်ကထင်းတုံးအား

ထင်းပေါက်သမား ပုဆိန်ဖြင့်ပေါက်လိုက်သည့်အခါ ထက်ခြမ်းကွဲသွားသည်ကို မြင်နေကျဖြစ်ရာ ယခု ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ ဓားဖြင့်ခုတ်လိုက်လျှင်ရော စံသိန်းတစ်ယောက် ထင်းတုံးလို ထက်ခြမ်းကွဲသွားမှာလား ဆိုသော အတွေးဝင်လာသည်။ ထို့နောက် မခုတ်တော့ဘဲ ဓားကိုပစ်ချပြီး အိမ်သို့အပြေးပြန်လာ ခဲ့တော့၏။

ဆံပင်မညှပ်ရသေးဘဲ သွေးစသွေးနုများဖြင့် ပြန်လာသော ကျွန်တော့်ကိုမြင်သော် အမေက စိုးရိမ်တကြီးမေးမြန်း လေသည်။ စံသိန်း ဓားနှင့် ခုတ်လိုက်ကြောင်းပြောပြသည့်အခါ ဒဏ်ရာကိုစစ်ဆေးပြီး ဖေဖေ ဘီရိုထဲမှ ဂွမ်း အရက်ပျံ တင်ချာစသည်များဖြင့် ဆေးကြောပတ်တီးစီးပေး၏။ သာမန်အားဖြင့် ထိုအရပ်မှာ ထိုအရာတွေရရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း ဖေဖေက သွားစိုက်ဆရာမို့ အိမ်မှာ ဆေးပစ္စည်း အတန်အသင့်ပြည့်စုံသည်။ ပြီး ဖေဖေက နယ်လှည့် အလုပ်လုပ်သည်ဖြစ်ရာ အိမ်မှာ ရှိခဲ့၏။ ယခုလည်း မရှိ။ ရှိခဲ့လျှင်လည်းခုကိစ္စ အေးအေးလူလူ ဖြစ်မည်မထင်။ ဖေဖေသည်စိတ်ဆတ်ပြီး ယခုသို့သူ့သားအား ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုခြင်းကို သည်းခံမည်မဟုတ်။ အနည်းဆုံး ကလေးလက်ထဲ ဓားရောက် နေသည့်ကိစ္စ မိဘတွေကို ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောဆို ရန်ဖြစ်မှာသေချာသည်။

#

ထိုစဉ် 'ပြီးချိကြီး ရှိလားဟေ့' ဟူသော အသံနှင့်အတူအိမ်ပေါ်သို့ ဘကြီး အောင်ဘာလေ တက်လာသည်။ ရွာအနောက်ဖျားနေ ကရင် တိုင်းရင်းသား ဆိုင်းဆရာ ဘကြီးအောင်ဘာလေသည် ကျွန်တော့်ကို ပြီးချိကြီးဟု ခေါ်ကာ (ရွာရှိ အခြားသူများကမူ စကားပြောလျှင် သားသား ဟူသောနာမ်စားကိုဖောဖောသီသီ သုံးလေ့ရှိသူ ကျွန်တော့်အား သားသားဟု သာခေါ်ကြသည်) လွန်စွာ ချစ်ခင်သူဖြစ်၏။

သူဆိုင်းတီးသွားရာမှအပြန် ကြုံလျှင်ကြုံသလို အိမ်သို့ဝင်ကာ ခါးပုံစတွင်းထည့်၍ ယူလာသော စားစရာတစ်ခုခု ကျွန်တော့်ကို ပေးနေကျ (တခါတခါဘာနှင့်မျှ ထုပ်မထားသော ကောက်ညှင်းပေါင်းလို စားစရာပင်

ခါးပိုက်ဆောင် အတွင်းထည့်လာကာ ပေးတတ်သည်။ ယခု ပတ္တီးစည်းလျက် သား ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်အံ့ဩပြီး အကြောင်းစုံ မေးလေရာ အမေက ရှင်းပြရ၏။ နားထောင်ရင်း ဘကြီးအောင်ဘာလေ မျက်နှာ အနည်းငယ်တည်သွား၏။ ထို့နောက် အမေ့ကိုပြောလေသည်။

‘ဒီ (စံသိန်းတို့)သားအဖက ဇ ရှိတယ်ဟ၊ ပြီးချို့ကြီး နောက် အဲဒီကို မသွားစေနဲ့’

တဖန် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ‘နင်ကရော ဘာလို့ပြန်မချခဲ့တာလဲ ကွ’ ဟု သူဝသီအတိုင်း အာလုပ်သံကြီးနှင့် မေးပြန်သည်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် သူခံပြင်းနေပုံရသည်။

‘သားသားက သူ့ကို ဓားနဲ့ပြန်ခုတ်ဦးမလို့၊ ဒါပေမဲ့ သားသား ခုတ်လိုက်ရင် သူခေါင်းကနေ(-)င်အထိ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားမှာစိုးလို့ မခုတ် တော့တာ ဘာဘရဲ့’

ကျွန်တော့် ဖြေရှင်းချက်ကို နားထောင်ပြီး ဘကြီးအောင်ဘာလေ တယောက် အတောမသတ်ရယ်မောလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ပုခုံးပေါ်တင်၍ ထမ်းကာ အပိန့်ကုန်စုံဆိုင်သို့သွားပြီး (သည်နေ့ သူ့ခါးပုံစထဲ ဘာမျှပါပုံမရ) ကိုစူးဝါးမုန့်တစ်ခုဝယ်ကြွေးသည်။

မုန့်ဝယ်ရင်းမှလည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းမှ ပတ္တီး၏ ရာဇဝင်သာမက ကျွန်တော်ပေးသော ဆင်ခြေစကားကိုပါ ဦးပိန်အား ဖောက်သည်ချပြီး နှစ်ဦးသား ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်နေကြပြန်ရာ မုန့်စားနေသော ကျွန်တော်ပင် သူတို့ကိုငေးကြည့်ရင်း ငါပြောတာဘာများ မှားနေလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးမိ ရလေ၏။

ဤကား ကျွန်တော့်ဘဝ ပထမဆုံးကြားဘူးသော ‘ဇ’ ဆိုသည့် စကားနှင့် ထိုစကားအား သွေးနှင့်ရင်းပြီး မှတ်သားခဲ့ရပုံတည်း။

စံသိန်း၏ဓားဖြင့်အခုတ်ကိုခံရပြီးသည့်နောက်ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် စံသိန်းပေါင်းများစွာနှင့် ထပ်မံဆုံခဲ့ရသေးသည်။ စံသိန်းထက် လက်သံ

ပြောင်သူတွေချည့် ဖြစ်ကြ၏။ စံသိန်းလို ရှေ့မှခုတ်သူတွေသာမက နောက်မှ နေ၍ အလစ်ဝင်ခုတ်သူတွေ အသာအယာ ပွေ့ဖက်ပြီးမှ အပိုင် ခုတ်သူတွေနှင့်တွေ့ကာ ဒဏ်ရာကလည်းအပြည့်။ သူတို့တွေတကယ့် စံသိန်းမဟုတ်ကြခြင်းနှင့် တကယ့်ဓားတွေ ကိုင်မထားကြခြင်းအတွက်မူ ကျွန်တော်ကံကောင်းသလို ကံလည်းဆိုးသည်ဟု ပြောရမည်လားမသိ။ အကြောင်းမှာ ဗဟိဒ္ဓဒဏ်ရာနှင့် စာလျှင်အဇ္ဈတ္တဒဏ်ရာက ပျောက်ပျက်ခဲ့ သလို ပို၍ပြင်းပြတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ပုထုဇဉ်ဘာဝ စံသိန်းထံမှ ဓားလှသလိုမျိုး ကိုယ့်ကိုခုတ်ခဲ့သည့်ဓား ခုတ်တော့မည့် ဓားတို့အား လှသက်ယူငင်ရန် ကြိုးပန်းခြင်းမျိုးလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။ ရသည့်အခါရှိသလို မရသည်က များပါသည် (သူတို့က စံသိန်းလို ထုံထုံအအ အကောင်သေးသေး ဉာဏ်မှေးမှေးတွေမှ မဟုတ်ကြသည်ကိုး)။ ထိုသို့မရသည့်အခါများတွင် ငြိမ်မခံသည့် ပြစ်ချက် အတွက်သေလုမောပါး ထပ်၍ အခုတ်ခံရသည်။

ရှားရှားပါးပါး ကိုယ့်လက်ထဲဓားရသည့်အခါ ရှိခဲ့ဘူးရာ၌လည်း ခုတ်မလိုလိုနှင့် မခုတ်ဘဲ လွင့်ပြစ်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်ပါ၏။ မရိုသေစကား ခေါင်းမှ ဖင်အထိ ထက်ခြမ်းမကွဲနိုင်မှန်း သိသော်လည်း ကိုယ့်ပယောဂ ကြောင့် သူထိခိုက် နာကျင်ရသည်ထက် ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် ကိုယ်ထိ ခိုက်နာကျင်ရမှာကို မခံစားလိုသောကြောင့် တနည်းအားဖြင့် လက်မယဉ် 'ဇ' မရှိသောကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။

ခုနေ ဘကြီးအောင်ဘာလေများ ရှိနေသေးလျှင် 'နင်ဇမရှိတာ ငါသိပြီးသားပါ ပြီးချို့ရယ်'ဟု ကွမ်းသွေးတို့ ပေကျံသော သွားများ ပေါ်သည်အထိ ရယ်မောပြောဆိုမှာ မြင်ယောင်သည်။ ကျွန်တော်မပြီး မချို့တော့တာ သူသိခွင့်ရ မသွားရှာသည်ကိုတော့ စိတ်သက်သာရာ ရမိပါ၏။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ဦးတည်းသော ပြီးချို့ဟု ကျွန်တော့ကိုခေါ် လေ့ ရှိသူတစ်ယောက် ကျွန်တော့ကြောင့် စိတ်မပျက်စေလိုပါ။

ဘာရမလဲ "ပါလ" ကွ (၄)

ထမင်းဆုပ်မှ ထမင်းခြောက်သို့

မီးရထားမှာ ဘွဲ့ရကျမဒါအလုပ်ဖြင့် တစ်နှစ်ခွဲခန့်လုပ်ပြီးသော် ကျွန်တော် ဝန်ထောက်ဖြစ်ပြီ။ သို့သော် ဝန်ထောက် အစစ်မဟုတ်သေး။ အတု ဟုလည်း ပြော၍မရ။ ဒါဆိုဘာလဲဟုမေးလျှင် ထမင်းဆုပ်ဝန်ထောက်ဟု ဖြေရမည် ထင်သည်။

ကလေးဘဝကစားကြသည့်အခါမလောက်လေးမလောက်စားတွေ ပါလာလျှင် ကိုယ်ရင့်တတူ ထား၍မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကစားခွင့် တော့ပြုမည် အမှတ်မရဟူသော သဘောတူညီချက်ဖြင့် ပါဝင်စေသူကို ထမင်းဆုပ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ လူကြီးတွေကစားသည့် ဂေါက်ကွင်းထဲမှ ဟင်ဒီကက်နှင့် သဘောဆင်မည်လားမသိ (ကျွန်တော် ဂေါက်မရိုက်တတ် သဖြင့် အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ပါ)။

ဟိုတုန်းက အင်္ဂလိပ်လိုဝပ်ချပ် မြန်မာလိုလုပ်ငန်းပြုဟု ခေါ်သော ဆွဲခန့် ရာထူးတွေရှိရာ ဝန်ထောက်ဆိုလျှင်လည်း ဆွဲခန့်ဝန်ထောက် (တရားဝင်အခေါ် လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ ဌာနခွဲမှူးစသည်) သည် အမြဲတန်းဝန်ထောက်နှင့်တန်းတူမဖြစ်။ ရပိုင်ခွင့် တာဝန်မှအစ လူမှု ဆက်ဆံရေးအဆုံး။ အမှန်က နောက်မှမွေးသူ မိဦးနှင့်ကပ်ထိုင်ချင်၍

မရသော လောကသဘာဝတစ်ခုသာဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုစဉ်ကတော့ မမြင်နိုင်။ ငယ်သေးသည်ကိုး။ ပြီးတော့ အညံ့စိတ်ဝင်စရာ ဖိအားတွေက လည်းများသည်ကိုး။

#

ဘီအိုစီဟု ကိုလိုနီခေတ်တွင် သမိုင်းဝင်ခဲ့ပြီး လွတ်လပ်ရေးခေတ်မှာ မြန်မာ့ရေနံကော်ပိုရေးရှင်းဖြစ်လာခဲ့သောဌာန၌ ဆွဲခန့်ဝန်ထောက်ဖြစ်သည် နှင့်မြေလတ်ဒေသရေနံမြေတစ်ခုတွင်တာဝန်ချထားခံရ၏။ ရောက်ရောက် ချင်းဆိုသလို စာရွက်စာတမ်းကိစ္စအတွက် လူသစ်အဖော်တစ်ဦးနှင့် အတူ အနီးဆုံးမြို့တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် သွား၏။

မြို့လည်လမ်းမကြီး တစ်နေရာမှာ (ရုံးမှကားပေးလိုက်သဖြင့်) ကားရပ် နေပူကြီးထဲမယောင်မလည် ဓာတ်ပုံဆိုင်ရှာခိုက် 'အလကား ဝပ်ချပ်တွေပါဟယ်' ဟု နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ပေါက်ဝတစ်ခုမှာ ခြေဆင်းထိုင်နေကြသော ဣထိယနှစ်ဦးကို မချီမချဉ် မျက်နှာပေးတွေနှင့် တွေ့ရ၏။ အော် ဒီမြို့ကမမတွေ ဝပ်ချပ် အနံ့ခံ ကောင်းပေသားပဲဟု တွေးကာ ခပ်ကုပ်ကုပ် ပြန်လာရဘူးသည်။

'ဒါကဘာဟုတ်သေးလဲ ပြီးခဲ့တဲ့ မြို့တုရားပွဲတုန်းက ဝပ်ချပ် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ပွဲဈေးသွားရင်း မချောတစ်ယောက်ကို ပြီတီတီလုပ်မိတာ 'သွားစမ်းပါ ဝပ်ချပ်တွေမသုံးဘူး' လို့ ပြန်ပက်လိုက်လို့ ချောအောင်သီး အောင်သက်ဖြစ်ခဲ့ရဘူးတယ်ကွ' ဟု စီနီယာတစ်ယောက် ကပြောပြသည့်အခါ သည်မြို့က မဒီတွေကို (ဝပ်ချပ်ဘဝမှ မလွတ်ကင်း သရွေ့) စိတ်နှင့်တောင် မပစ်မှားမိဘို့ သတိကြီးစွာထားရတော့၏။

သို့တိုင် ငါတို့မှာဝပ်ချပ်လို့ တပ်အပ်ပြောစရာ ဘာများလိုနေပါလိမ့် ဟု မနေနိုင်မထိုင်နိုင်စဉ်းစားရင်း ရေနံမြေမှာ အလုပ်လုပ်ရသူကြီးငယ် မဟူတို့သုံးစွဲကြသည့် ဘေးကင်းဦးထုပ် ကိုယ့်မှာမရှိသည်ကို သတိထားမိပြီး ထိုအတွက် ဌာနကိုအရေးဆိုသည့်အခါ 'ဝပ်ချပ်တွေ ဦးထုပ်ပေးရန်မူ မရှိကြောင်း' အကြောင်းပြန်ခြင်းခံရတော့မှ 'ဒီလိုတန်ဘိုးမဲ့တဲ့ခေါင်းတစ်လုံး ပိုင်ရှင်ကို မြို့သူတွေ မစဉ်းစားတာ နဲ့တောင်နဲသေး' ဟု စိတ်လျှော့ရ၏။

လုပ်ငန်းခွင်မှာကျ ဝပ်ချပ်က ထမင်းဆုပ်အဆင့်ပင်တစ်ခါတစ်ခါ မရှိချင်။ လုပ်သက်ရင့် ဖိုမင်ကြီးတွေကို တာဝန်အရ ညွှန်ကြားတာမျိုးလုပ်ရ သည့်အခါ မကြားသလို ထထွက်သွားသည်မှစ လက်အောက်ငယ်သား များနှင့် ဟားတိုက် ရယ်မော စောင်းထေ့လှောင်ပြောင်တာမျိုး ကြုံရမည်။ လူငယ်မကောင်းနစ်ဆိုလျှင် ဆင်ခြေပေးခြင်းမှသည် ချောက်ချခြင်းမျိုးအထိ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။

သို့တည်းမဟုတ် အလုပ်ချိန်ပြင်ပလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုနေရာမျိုးမှာ ဝိုင်းချင်းကပ်ဆုံသည့်အခါ (ရွယ်တူ တန်းတူတွေမို့) 'ဝပ်ချပ်တွေ ကြည့်မရ ဘူးကွာ' ဟု ရန်စသလို အပြောခံရမည်။ ယုတ်စွာအဆုံး မက်စ် (စားရိပ်သာ) ထဲက စားပွဲခုံအောက်ဝင်ဝင်အိပ်လေ့ရှိသည့်ခွေးပင်ဝပ်ချပ်ကမောင်းထုတ် လျှင်အအိပ်မပျက်။ လူမလေး ခွေးမခန့် ဝန်ထောက်ဖြစ်ချေသည်တကား။

သို့သော် တစ်နေ့သောအခါ ထမင်းဆုပ်နှင့်ရွှေထုပ်တို့ သမိုင်းထဲမှာ အဟုတ်အဟတ်ပုတ်ခတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်လည်း ရှိလေ၏။

#

ယခုအခါဘာဖြစ်နေသည်မသိသောဧရာဝတီတိုင်းခန့်ဖြူနှင့်ကျုံ့ပျော်မြို့နယ် အကြားဘောစုတ်အမည်ရှိသောရွာကိုဘောဂဝတီဟုလူကြားကောင်းစေရန် ကပျာကယာ ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်လိုက်ရသည့် ရွာလေးတစ်ရွာအနီးတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်လေးဆယ်ခန့်က ရေနံမြေတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူး၏။ အပိုင်ကျေးရွာအုပ်စုကျုံ့တန်းကို အစွဲပြု၍ ကျုံ့တန်း ရေနံမြေဟု ခေါ်သည်။ ရေနံမြေဆိုသည့်တိုင် ရေနံထုတ်လုပ်သည့် အဆင့်တော့မရောက် တူးတော့ တူးခဲ့သည်။ တူးသမှ ထိုစဉ်က မြန်မာပြည်တွင် နှစ်စင်သာရှိသော တွင်းနက် တူးစင်အသစ်များထဲမှ တစ်စင်ကို အသုံးပြုကာ တူးခြင်းဖြစ်၏။

ဆရာမောင်သာရ၏ အသားနက်မ အောင်လံကြီးထူ ဝတ္ထုသည် ရေနံတူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုကို စတူးသည်မှ ရေနံထွက်ရှိသည် အထိ ရှုဒေါင့်စုံဘဝစုံတို့မှ ရသပေါင်းစုံပေးကာ သရုပ်ဖော်ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုထဲမှ တွင်းတူးစက်သည် နေရှင်နယ် ငါးဆယ့်ငါးဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားဖူးရာ ကျုံ့တန်းတွင် တူးသည့်အမိစကိုစက် နှင့်ယှဉ်သော် ဖအေနှင့်

သားလောက် ကွာမည်ထင်သည်။ ဆရာသာ ထိုမှာလိုက်ပါလေ့လာခွင့် ရခဲ့လျှင် အသားနက်မကြီး ဘယ်ဆီဘယ်မှာဆိုသော (ရေနံမှမထွက်ခဲ့ သည်ကိုး) ဂန္ဓဝင်ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ သေချာသည်။

ရေနံသာမထွက်သည် ဓာတ်ငွေ့လဲမတွေ့ခဲ့။ သို့သော် ပေပေါင်း သောင်းရှစ်ထောင်ကျော် အနက်ဖြင့် (ထိုစဉ်က) မြန်မာပြည်မှာအနက်ဆုံး စံချိန်တင်သည့် တွင်းတစ်တွင်းတော့ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဂုဏ်ယူစရာ ထိုတွင်း တူးဖော်ရာမှာ ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဒါက သမိုင်းတစ်ခု။ နောက်တစ်ခု တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေး မြေအောက်ရေနံ သယံဇာတနှင့်အတူ (မြေပေါ် သယံဇာတတွေကိုတော့ ထိရကောင်းမှန်းမသိတာလား မထိတာလား ထိုခေတ်အထိ ခြေရာလက်ရာမပျက်သေး) တစ်ဟုန်ထိုးကျဆင်းလာချိန်မှာ ကျွန်တန်းရေနံသိုက်အပေါ် နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးမျှင်သဖွယ် မြော်လင့် အားထားခဲ့ကြပုံရခြင်းဖြစ်၏။

ဤသည်ကို ကုန်ကျစရိတ် ကြီးမားသည့် ရှားပါးတွင်းနက်တူးဖော် ခြင်းအား စွန့်စားဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းနှင့် တူးဖော်မှု အောင်မြင်ပြီဆိုသော ကနဦး သတင်း၌ ဌာနဆိုင်ရာမှသည် နိုင်ငံတော်အဆင့်အကြီးအကဲ ထိမှ နိုင်ငံ ဥသျှောင် အထိ (ခေတ်စကားဖြင့်) ရှုံးခါးနေအောင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို အတော် အတန် နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်ခဲ့သည်များဖြင့် ထင်ဟပ်ကာပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တူးဖော်ရရှိသော ဘူမိဗေဒအဖြေများအရ ထိုအနက်ရှိသဲကြော ကြီးမှာ ကူဝိတ်နိုင်ငံ၏ သဲကြောနမူနာအတိုင်း ဖြစ်ကြောင်း ကူဝိတ် သဲကြောနှင့် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းဖြစ်ကြောင်း မြန်မာသည် ကူဝိတ် ကဲ့သို့ရေနံ အမြောက်အများ ထုတ်လုပ်နိုင်တော့မှာဖြစ်ကြောင်း ပညာတတ် ကောလာဟလ များဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ အဆိုပါ ကောလာဟလအား ဝမ်းသာ အားရဆင့်ကဲအစီရင်ခံကြလေရာ ရေနံမြေသို့ နိုင်ငံတော်အဆင့်ပုဂ္ဂိုလ်များ အိမ်ဦးကြမ်းပြင်သဖွယ် လာရောက်ကြတော့သည်။ ကောင်းပါ၏။

ဘာကောင်းသလဲ မေးလျှင် (ကိုယ်သိတာ ကိုယ်ပြောစတမ်းမို့) ဟင်းကောင်းသည်ဟု ပြောရမည်။ သူတို့ လာသဖြင့် မက်စ်ဝန်ထမ်း

(လား ကန်ထရိုက်လားမသိ)များက ဟင်းကောင်း ကျွေးကောင်းတွေ မခိုမကပ်ချက်ပြုတ်ကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ တစ်ခါလားနှစ်ခါလားရုံးချုပ်မှ ကမကထပြုလျှက် ဝန်ထမ်းအားလုံးအတွက် ဖရီးမီးလ် (အခါတိုင်းဖရီး မမီးလ်ဟူလို) ကိုပင်ပေးပေ၏။ လိုအပ်သည့်အနက်ရောက်၍ ကူဝိတ် သဲကြောကြီးမှ ပန်းထွက်လာမည့်ရေနံကို ဖောက်ထုတ်ရန် စောင့်ဆိုင်းချိန်မှာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင်တဝ ကြီးငယ်ယုတ်လတ် အမြတ်မရွေး ဝန်ထမ်းတိုင်း၏ ကြီးပမ်းအားထုတ်မှုကို အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့် လူတစ်ကိုယ်မွှေးဆပ်ပြာ သုံးခဲနှင့် ပက်ဆိုင်ဒင့် သွားတိုက်ဆေးနှစ်ဗူးကိုလည်းချီးမြှင့်သည်။

တဆက်တည်း ရက်ရောသည်မှာ လုပ်သားမက်စ် အရာထမ်း မက်စ် နှစ်မက်စလုံးမှာ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ရောင်စုံရုပ်မြင် သံကြားစက်များ ချက်ခြင်း တပ်ဆင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား စတင်သည်မှာ လပိုင်းမျှသာရှိသေးရာ ထို ရုပ်မြင်သံကြားစက်သည် (ကျွန်တော့်အထင် မမှားလျှင်) ကုန်းတွင်းရေနံ ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းခွင်တွင် တပ်ဆင်သည့် ပထမဆုံး ရုပ်သံစက်အဖြစ် သမိုင်းတွင်နိုင်သေး၏။

နောက်ထပ်ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုလွန်သည်အထိ ကိုယ်ပိုင်ရုပ်မြင်သံကြား ဆို၍ အဖြူအမဲတစ်လုံးမျှပင် မပိုင်ဆိုင်နိုင်သည့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာမူ ရုပ်မြင်အစက္ခူတန်းကဟုသေချာပေါက်ပြောနိုင်လေသည်။ သို့တိုင်အောင် စားသောက်ဖို့ကလွဲပြီး မက်စ်ကိုသွားလေ့မရှိသော ကျွန်တော် ထိုမှာ 'တခိုင်လုံးရွှေ' တစ်ခါလားကြုံကြိုက်၍ ကြည့်ခဲ့ဘူးသည်။

သည်လိုတော့လည်းထမင်းဆုပ်ဝန်ထောက်တစ်ယောက်၏ ဘဝက မဆိုး။ ဒါဆို ဆိုးသည်က ကျွန်တော်ဖြစ်မည်။

#

ရေနံတွင်းတူးစင်ပေါ်မှာ အဓိကဇာတ်ဆောင်သည် တွင်းတူး အင်ဂျင်နီယာ။ အရေးပါဆုံးအလုပ်ဖြစ်ပြီး အချိန်နှင့်တပြေးညီဆုံးဖြတ်ရသည် ဖြစ်ရာ ဝါရင့် သဘာရင့် တွင်းတူး အင်ဂျင်နီယာကြီးများကိုယ်တိုင် နေပူ မိုးရွာမရွှောင် နေ့ညအချိန်ပြည့် အဆိုင်းခွဲ၍ လုပ်ကိုင်ကြရ၏။ ကျန်မီးဘက်

ရေဘက်လေဘက် မြေဆီမြေလွှာဘက် ဆိုင်ရာတွေက အထောက်အကူ များသာမို့ ညရေးညတာ သင့်လျော်သော ကျွမ်းကျင်ဝန်ထမ်းများဖြင့် အဆိုင်းခွဲချထားလျှင် လုံလောက်ပြီ။

နောက်ထပ် နာရီပတ်လည် စင်ပေါ်နေရသူတွေက ကျွန်တော်တို့။ တွင်းတူးစက်လည်ပတ်ရန် စွမ်းအင်ကို ဒီဇယ်သုံးအင်ဂျင်ကြီးများထံမှ ယူသည်ဖြစ်ရာ ထိုအင်ဂျင်များ အချိန်ပြည့် စွမ်းအားပြည့်လည်ပတ် နေစေရေးသည် ကျွန်တော်တို့တာဝန် ဖြစ်သည်။ သို့အရေးပါသည့် အလျောက်အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်အချိန်ပြည့်ရှိနေသင့်သည်မှာလည်း မှန်ပါ၏။ သို့သော် ပေလေးငါးဆယ်အမြင့်မှ မူလီလေးတစ်လုံး ပြုတ်ကျ လျှင်ပင်တစ်ခေါင်းလုံးကျေသွားနိုင်သည့်တွင်းတူးစင်ပေါ်မှာ အကာအကွယ် ဦးထုပ်တစ်လုံးပင် ရပိုင်ခွင့်ပေးမထားသော ဝပ်ချပ် အင်ဂျင် နီယာတွေကိုသာ နေ့ညမပြတ် တာဝန်ချထားသည်ကတော့ နည်းနည်း အစာမကြေချင်စရာ။ ဒါက ကိုယ့်အနာနှင့် ကိုယ့်အတွေး။

ပြီးတော့ ထိုတာဝန်ချထားသူက (ထမင်းဆုပ်မဟုတ်သည်မှ လွဲ၍)ရာထူးအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အောက် အနည်းဆုံး တစ်ဆင့်နိမ့်သူ ဖြစ်နေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာကျွန်တော်တို့ကကြံမ္မာအပါအဝင်ဆုံးဖြတ်ချက် အားလုံး သူ့လက်တွင်းမှာ။ သူကလည်းတာဝန်ပေး၍ လုပ်ရခြင်းမို့ အပြစ် မဆိုသာပြန်။ စော်ဘွားရှမ်းဖြစ်တော့ ရှမ်းခွေး ဖြစ်တာပေါ့ဝေးဆိုသလို အရေးပါသောအလုပ်လုပ်နေကြသည့်ဌာနချင်းအတူတူ အင်္ဂါစဉ်အားဖြင့် အောက်ဆုံးရောက်နေရသည်ဆိုသောခံစားချက်ရှိသည်ကိုတော့ဝန်ခံရမည်။ မည်သို့ဆိုစေအဖုအထစ်တွေကိုမငြီးမငြူလုပ်ခွင်အန္တရာယ်အပြင် ရာသီဥတု ခြင်မှက်အိပ်ပျက်ဆူညံဆင်းရဲဒဏ်တွေကြားမှာတာဝန်ကျေရင်းအောင်မြင်မှု လက်တစ်ကမ်းအလိုအရောက် နောက်ထပ် ခလုတ်တံသင်းကြုံရပြန်သည်။ လူသားဖြင့်ပြုလုပ်အပ်သော ခလုတ် အစစ်လည်းဖြစ်၏။ သည်ခလုတ် များကား အခြားမဟုတ် အရာရှိရိပ်သာ(အရပ်အခေါ် ဘားတိုက်) များတွင် အစွန်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ အဆောင်၏ ဝရန်တာတစ်လျှောက် လာရောက် နေရာယူသူလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ ဖြစ်သတည်း။

လူကြီးခရီးစဉ်တွေ စိပ်လာသဖြင့် သူတို့လုံခြုံရေးကို (ကျွန်တော်တို့ လုံခြုံရေးအတွက်လာသည်မှမဟုတ်ပါဘဲ) ဆောင်ရွက်ရမှာနားလည်ပါ၏။ အစွန်ဆုံးအဆောင်မို့ လုံခြုံရေးအတွက် နေရာယူသင့်သည်ကိုလက်ခံပါ၏။ သို့သော် ငါးပေထက်ပိုမကျယ်သော ဝရန်တာလျှောက်လမ်းအပြည့် (တပ်စိပ်ခေါ်မလား တပ်စုခေါ်မလား) မိုးကာတွေခင်း ကျောပိုးအိတ်နှင့် မောင်းပြန်သေနတ်တွေဘေးချကာ အချိန်ပြည့် ကျောခင်းနေရာယူထားကြသည်မှာတော့ အဆောင်နေ ကျွန်တော်တို့အတွက် တကယ့်ခလုတ်ဖြစ်သည်ကိုပြောရမည်။ အကြောင်းမူကား ထိုဝရန်တာကို အသုံးပြုကာ ကျွန်တော်တို့အခန်းများသို့ ဝင်ထွက်နေရသောကြောင့်တည်း။

ချေးယိုသေးပေါက် (မရိုသေစကား)ကိစ္စ၊ အဝတ်လျှော်ရေးခိုးကိစ္စ (အိမ်သာရေးခိုးခန်းက အဆောင်နှင့် တွဲလျက်ထိပ်ဆုံးမှာ) မှစ ထမင်းစား အလုပ်သွားအလုပ်ပြန် အားလုံး ထိုလမ်းအသုံးပြုရလေရာ ဘူမိကမ္မလာ မြေမွေ့ယာပေါ်၌ အခန့်သားစံပယ်နေကြသူများအကြား ငါးဖယ်တိုးတိုး ရနိုးကျားသစ်ခုန်ခုန်ရနိုး မတော်တက်နင်းမိ၍ မောင်းပြန်လက်နက်နှင့် (မပစ်တောင်) ထထွက်ခံရမှာလည်းစိုး အမိုးမိုးပူပန်ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲကို မြင်ပါလျက် မကြင်နာ(အများစု ငယ်ရွယ်သူတွေ) ခြေတစ်ဖဝါးစာ နေရာမမျှကြသဖြင့် အောက်ဘက် မြေပြင်ပေါ်ဆင်းပြီး ကွင်းရှောင်ရသည့်အခါမှာလည်း သုံးပန်းတွေ တန်းစီလမ်းလျှောက်သည်ကို ဇိမ်ခံကြည့်သလိုမျိုး အကြည့်ခံရပြန်လေရာ အခန်းပြန်ရောက်မှာ အမှန်ကြောက်လာတော့သည်။

သို့သော်ကြာကြာမကြောက်ရ။ နှစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာညွှန်ကြားချက် တစ်ခုရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး (လား ကျွန်တော်တို့ ဝပ်ချပ်တွေလား မမှတ်မိတော့) လက်ရှိအခန်းများမှ ချက်ခြင်း ဖယ်ရှားပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။ ရောက်လာတော့မည့်လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်အရာရှိများအား နေရာပေးရန်ဟူ၏။ သွားပေးဦးတော့ မြောင်းထဲ မဟုတ်လောင်းထဲ။ ဝပ်ရှော့ထဲက ဆီပီပါတွေကြားမှာ အိပ်ယာလိပ်ခင်းလျက် မည်မျှကြာမည် မသိသော 'ခဏ' ကို ဖြတ်သန်းရတော့မည်။ ချဉ်စပြုသော ထမင်းဆုပ် တစ်စစသိုးလာသည့်သဘော။

ဤနေရာ၌ အ၊ သလောက် သမိုင်းကိုတန်ဘိုးထားသူပြီပြီ လိုရမည်ရ သမိုင်းအချက်အလက်ကလေးများကိုလည်း ဖော်ပြလိုပါ၏။ ဧရာဝတီတိုင်း နယ်မြေအချုပ်အခြာနှင့် ပြည်သူလူထု အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် လုံခြုံမှုကိုကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရန်တာဝန်သည် နတခခေါ် အနောက်တောင်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွင်ရှိပြီးထိုစဉ်ကတိုင်းမှူးမှာနောင်တွင် တပ်မတော်၏ ပထမဆုံးဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးအဖြစ် တိုင်းပြည်ကိုပါ (သက်တမ်း မရှည်သော်လည်း) ဦးဆောင်အုပ်ချုပ်သွားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ရေနံမြေသို့ ဝန်ကြီးလာရောက်မည်ဖြစ်ရာ နောက်တော်ပါးမှလိုက်ပါ စောင့်ရှောက်ရမည်မို့ (ဟိုခေတ်က ဝန်ကြီးတွေမှ တကယ့်ဝန်ကြီးဟု ဆိုနိုင်မည်လား မသိ) ထိုမျှလုံခြုံရေးတင်းကျပ် ရခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း နားလည်ရပေမည်။

၎င်းပြင် ထိုမှစ၍ ကြံ့ခဲရသော အခင်းအကျင်းတွေ ထိတွေ့ဆက်ဆံ ခဲ့ရသမျှ ပြည်သူ့အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်သူတွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း ဖတ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးဟောင်းကဗျာတိုကလေး တစ်ပုဒ် ခေါင်းတွင်းသို့ (လတ်တလော)ဝင်ရောက်လာသည်ကိုလည်း ဖော်ပြလိုပါ၏။ ဘာဆိုလို့လဲဟု မမေးကြပါကုန်လင့်။

လောင်းမင်းကြားတူ
ဆင်ဖြူများရင်သွေး။
မောင်ရွှေကြူလူရည်လှ
ဂေါတမမြေး။
(အမည်မသိရှေးစာဆို)

#

ဂေါတမမြေးများနှင့်ဆုံကာ ဘုံပျောက်ပြီးနောက်ရက်အနည်းငယ် အကြာ တစ်ခုသောနေ့လည်၌ ထမင်းစားရန် အလို့ငှာ စားရိပ်သာဘက် ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့၏။ ညကတာဝန်ကျထားသည်။ တွင်းတူးခြင်းရပ်နား ထားပြီ။ ရေနံ (နံနေသောရေ)တွေလည်း ထွက်နေပြီ။ သို့သော် လုပ်ငန်းခွင် မသိမ်းမချင်း ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြရပြီ။

နံက်စာမစားဘဲ ရသလောက်အိပ်ထားသည့်တိုင် အိပ်ရေးကမဝ။
 ဗိုက်ကလည်းဆာနေပြီ။ ရိပ်သာရှေ့မှာတပ်ရဲအချို့နှင့် ကားသစ်တွေမှအပ
 ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မရှိသည်ကိုမြင်မှ ဝန်ကြီးလာမည်ပြောသံကြားသည်ကို
 အမှတ်ရ၏။ ပင်မဆောင်ထဲမှာ ဧည့်ခံနေပုံရသဖြင့် မီးဖိုချောင်ရုံရာ
 နောက်ဘက်သို့လှည့်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုချောင်မှာပဲ စားတော့မည်။
 ကျွန်တော့်လို ညတာဝန်ကျထားသူ တွင်းတူးအင်ဂျင်နီယာကြီးနှင့်ပါ
 လမ်းမှာဆုံပြီး အတူလာခဲ့ကြ၏။

ပင်မဆောင်နှင့် တီပုံသဏ္ဍာန် ဆက်ထားသော စားဖိုဆောင်
 အတွင်းသို့ဘေးပေါက်မှ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ပြောင်လက် နေသောပေးတင့်ရှု
 စစ်စိမ်းရောင် တက်ထရက်ဘောင်းဘီနှင့်အတူ နံ့သာရောင်ရှုပ်လက်ရှည်
 ကိုဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံသည်။ လူကြီးခရီးစဉ်တွင်
 လိုက်ပါလာသော စစ်တစ်ပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု စိတ်တွင်းမှ
 မှတ်ချက်ချလျက် (သူ့ကိုရှောင်ပြီး) မီးဖိုချောင်ဘက် သွားရန်ပြုသည်၌
 သူတားဆီးသည်နှင့်ကြုံရ၏။ အောက်ပါအတိုင်း သူနှင့် ကျွန်တော် စကား
 ချေတင်ပြောဖြစ်ကြလေသည်။

- သူ။ ဘယ်သွားမလို့လဲ။
- ကျွန်တော်။ မီးဖိုချောင်သွားမလို့။
- သူ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ။
- တော်။ ထမင်းစားမလို့။
- သူ။ ခင်ဗျား ဘယ်ကလဲ။
- တော်။ ဒီက(လက်ညှိုးဖြင့် မြေကြီးကို ထိုးပြသည်)။
- သူ။ ဒီကဆိုတာ ဘယ်ကလဲ။
- တော်။ ဒီကဆိုတာအမ်အိုစီ(မြန်မာ့ရေနံ)က။
- သူ။ အမ်အိုစီမှာ ဘာလုပ်လဲ။
- တော်။ အမ်အိုစီမှာ အင်ဂျင်နီယာလုပ်တယ်။
- သူ။ (ပင်မဆောင်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးလျက်) ဒါဆို ဝန်ကြီး
 စာပွဲက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေ သွားသိမ်းပါ။

တော်။ အဲဒါ ကျုပ်အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို ခိုင်းလိုက် (မလှမ်း မကမ်း၌ ရပ်နေကြသော ရိပ်သာစားပွဲထိုးများကို ညွှန်ပြ သည်)။

သူ။ (ပို၍ မာကျောလာသော လေသံဖြင့်) သွား ဂျီအေက တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားခေါ်စမ်း (ရုံးဘက်သို့ ညွှန်ပြ သည်)။

တော်။ မခေါ်နိုင်ဘူး ဂျီအေကို ကျုပ်မသိဘူး (တကယ်လဲမသိပါ။ ဂျီအေဆိုတာ ဘာမှန်းပင်မသိခဲ့ပါ)။

ထိုအခိုက် 'နေ နေ ကိုပါလ ကျွန်တော်သိတယ် သွားခေါ်လိုက်မယ်' ဆိုသောအသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောက အတူပါလာသောတွင်းတူးအင်ဂျင်နီယာကိုပြတင်းပေါက်မှာရပ်လျက်သား တွေ့ရ၏ (သူက အတွင်းသို့ လိုက်မလာခဲ့)။ 'ခေါ်ပေးစမ်းပါဗျာ' ဟု ကျွန်တော် ကယောင်ကတန်း ပြန်ပြော၍ သူ အပြေးထွက်သွားစဉ် ကြီးဝိုင်း ထဲမှ ပြိုင်ဘက်နှစ်ဦးပမာ ကျွန်တော်နှင့် အနီပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဆက် 'စောင်' နေကြ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုအေအေဟုကျွန်တော်သိထားသော အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိ ရောက်လာသည်။ လက်စသတ်တော့သူက ဂျီအေကကိုး။

'နတ်ကျသကဲ့သို့'ဆိုသော စကားကိုစာထဲတွင်သာ ဖတ်ဖူးရာ ကျွန်တော်နှင့် အချင်းများသောပုဂ္ဂိုလ် ဟိန်းဟောက်သမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်ပဲ တုန်တုန်ယင်ယင် နားထောင်နေသော အေအေကို မြင်သည်၌ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ရ၏။ ထို့အတူ ထိုအေအေနတ်မှ 'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒါရိုက်တာ' ဟု ဆီမန်းမန်းသလို ပေါက်ပါက်ဖောက်သလို ရွတ်နေသံလည်းကြားရ လေရာထိုအခါမှကျွန်တော်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့သူမှာ သမညောင်ညမဟုတ်ရုံ မက(ကျွန်တော်ထင်သလို)စစ်တစ်ပိုင်းလည်းမဟုတ်မှန်း ရိပ်စားမိတော့၏။ သူကား အုပ်ချုပ်မှုအရာတွင် လက်သံပြောင်သည် ဟုကျော်ကြားသော အချိန်တိုဝင်ချုပ်ဘဝမှာ နာယူဘူးသမျှ 'ဝန်ထမ်းအားလုံး အစံကြားရုံနှင့် စေလောက်သည်'ဟုတန်ခိုးထွားသောဌာနတစ်ခုလုံး၏ အကြီးအကဲနံပါတ် နှစ်ဖြစ်သည်။ မတတ်နိုင်ပြီ။

သူ။ (အေအေကိုကြိမ်းမောင်ရင်းကျွန်တော့်ဘက်ငဲ့ကြည့်လျက်)
ခင်ဗျာလူက တိုက်ပုံလည်း ဝတ်မလာဘူး။

ကျွန်တော်။ တိုက်ပုံဝတ်လာရအောင် အလှူသွားတာမှ မဟုတ်တာ။
(ကိုယ့်ပြောသည်လည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဝင်၍လျှာတံရှည်သည်)

သူ။ (နီမြန်းသောမျက်နှာဖြင့်) ခင်ဗျား ခုဒီနေရာက ထွက်သွားစမ်း။
ထိုအခါမှ သူ့ကို သေချာစွာကြည့်မိသည် (နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း)။

ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်တန်တန်၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ဝတ္ထုများထဲမှ အဓိက
ဇာတ်ဆောင်လို နက်မှောင်ပျော့ပြောင်းသော လှိုင်းတွန့်သဖွယ်ကေသာ
ပိုင်ရှင်။ ထိုသူသည် မိမိယူဆသလို ပြင်ပမှ ဂေါတမမြေးအနွယ်
တစ်ယောက်မဟုတ်ပါကလား။ ငါ့ဌာနရဲ့အကြီးအကဲတစ်ဦးပါလားဆိုသော
အသိဝင်လာ၏။ ငယ်ငယ်ကနှုတ်တိုက်ရွတ်ဘူးသော ဂါရဝေါစနိဝါတော
စလင်္ကာကိုလည်း အမှတ်ရလာသည် (ကြောက်တာပါသလို ပိုင်းအကြည့်
ခံရသဖြင့် ရှက်တာလည်းပါမည်)။

ထို့ကြောင့် လှည့်ပြန်တော့မည်။ သို့သော် ညစ်တစ်တစ်
ကျယ်တယ်တယ်ဝသီလေးကလည်းအကင်းမသေသည်မို့သူတို့(အေအေနှင့်
ဘိုးတော်)ကို ကျော်လျက်မလှမ်းမကမ်းမှာရပ် (ကြည့်)နေသော မျက်နှာသိ
(ဒေသခံ)စားပွဲထိုးလေးအား ဟေ့ဒီကိုလာစမ်းဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။
ဟိုကမလာ (ဘယ်လာရဲ့ပါ့မလဲ)။ မလာရဲ့သူ့ကို ထပ်လည်း မခေါ်တော့။
'မင်းငါ့အခန်းကို(အခန်းပိုင်မရှိတော့သည်ကို မေ့လျော့စွာ) ခု ထမင်းလာပို့
ကြားလား' ဟု အော်ပြောလိုက်၏။ စာပွဲထိုးက အယောင်ယောင်
အမှားမှား 'ဟုတ်ကဲ့' ဟု ဖြေသည်ကို ဂုဏ်ယူစွာ ရင်ကော့ခေါင်းမော့လျက်
မဟာပထဝီမြေကြီး ကွဲလွဲဘနန်းခြေကုန်ဆောင့်ပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့တော့
သတည်း။ ဘာရမလဲ။

#

ထိုနေ့က စားပွဲထိုးလေး ထမင်းလာပို့သေးလား ကျွန်တော်မနက်စာ
စားခဲ့ရဲ့လား စဉ်းစားမရတော့ (ဝန်ကြီး ခရီးစဉ်ကိစ္စကိုမူ ကျွန်တော်တို့

မသိရ။ နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ရေနံမြေအရာထမ်းအားလုံး စားရိပ်သာတွင်စုဝေးစေလျက် နံပါတ်နှစ်ကြီးက ဩဝါဒပေးသည်။ အကုန် မမှတ်မိသော်လည်း လူငယ်လူသစ်လေးများအား ဌာနရှိ သိသင့် သိထိုက်သော စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း လုပ်ငန်းနေရာနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များကို သိရှိအောင်ဆောင်ရွက်ပေးဘို့ လမ်းညွှန်ခြင်း ပါဝင်၏။ လေယူလေသိမ်း အပြောအဆို နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

နံပါတ်တူး ပြန်လည်ထွက်ခွာသော် စခန်းတာဝန်ခံ တွင်းတူး အင်ဂျင်နီယာချုပ်က ကျွန်တော်နှင့် (အသိသက်သေအဖြစ်) ဝပ်ချပ် နောက်တစ်ဦးကို သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်လျက် (အမိန့်အရ)ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဖြင့် သတိပေးခြင်းပြု၏။ 'နုတ်နဲ့ သတိပေးဆိုလို့ ပေးတယ်ပေါ့ကွာ ဒီလိုပဲ နားလည်မှုလွဲတာမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ငါလဲ ဖြစ်ခဲ့ဘူးတာပါပဲ' ဟု ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ဖထီးဟု လေးစားချစ်ခင်စွာ ခေါ်ကြသည့် အင်ဂျင်နီယာချုပ်က တရင်းတနှီး ပြောဆိုလေသည်။ ကွင်းထဲမှမဝင်ရသေး ပင်နယ်လ်တီ အပေးခံရပြီ။

ထိုဖြစ်စဉ်နှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ရက်အတန်ကြာအထိ သတင်းမေးခြင်း အားပေးစာနာခြင်း အသိအမှတ်ပြုခြင်းအချို့ကို ကျွန်တော်ကြုံရ၏။ အခြားရေနံမြေ သူငယ်ချင်း ဝပ်ချပ်များထံမှ 'ကောင်းတယ် မင်းကြောင့် ငါတို့တက်စိပ်ဝဲလ် (အစမ်းတွင်း)လိုက်စရာ မလိုတော့ဘူး'ဟုကြားရသည်။ တချို့ 'မင်းလုပ်လိုက်တာ ငါတို့တက်စိပ်ဝဲတွေ မသွားရတော့ဘူး' ဟု (တက်စိပ်ဝဲ သွားလျှင် ဘာညာစရိတ်ခံစားခွင့် ပိုရသည်) နှုမော့တသသူတွေလည်း ရှိသည်။ နောက်ဆက်တွဲ ရုံးတွင်းအမိန့် 'ဝပ်ချပ်များအား တွင်းတူးစင်တွင် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းမပြုရန်' ထုတ်ပြန်သောကြောင့် ဟု ဆိုသည်။ အတိ အကျတော့မသိ ထိုအချိန် ကျွန်တော် မြန်မာ့ရေနံနှင့် လမ်းခွဲခွဲပြီးပြီ။ ထမင်းဆုပ်ဝန်ထောက် မဟုတ်မူ၍ ဝန်ထောက်စင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ပြီ။

နှုတ်ဖြင့် သတိပေးခံရပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ်တွင် (လျှောက်ထား ခဲ့သည်မှာ ကြားပြီး မေ့ပင်မေ့လျော့နေသည့်) ဌာနတစ်ခုမှဝန်ထောက် (အစစ်)ခန့်အပ်စာကို လက်ခံရရှိသည်။ ရေနံမှလည်း အမြဲတန်းရာထူး လက်ခံလျှင် ရုံးချုပ်သို့ သတင်းပို့ရန် စာထွက်လာသည်။ ထမင်းဆုပ်

ကံဇာတာတက်လာပြီလားမသိ။ လိုအပ်သော ရုံးမှုဆောင်တာများ အပြီးပြတ် လုပ်ဆောင်ပြီး ကျွဲတန်းမှ ကျွန်တော် ထွက်ခွာခဲ့၏။ ခုဆို သုံးဆယ့် ရှစ်နှစ် တိုင်ခဲ့ပြီ။

ဘဝကို ထမင်းဆုပ်အဖြစ် စတင်ခဲ့ရာယခုမူ အသုံးမဝင်သည်ခြင်း အတူတူမာရေကျောရေပိုနိုင်သည့်ထမင်းခြောက်အဖြစ်သို့ပင်ရောက်နေပြီ ဆိုရမည်။

#

စာကြွင်း။

ကိုလိုနီလက်ကျန် ဧရာဝတီဖလိုတီလာတစ်ဖြစ်လဲရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းတွင် ကျွန်တော် အင်ဂျင်နီယာ (ပဂိုး) ဝန်ထောက်ဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်(ထင်သည်) အကြာ၌ လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ အထူး မိန့်ခွန်း တစ်ရပ်ပြည်သူ့အသံလွှင့်ခဲ့သည်။ ကျွဲတန်းရေနံမြေမှ ရေနံများထွက်ရှိပြီ ဖြစ်သဖြင့် တိုင်းပြည်စီးပွားရေး မြင့်မားလာတော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း (အတိအကျတော့မမှတ်မိ) အဓိကပါဝင်၏။ ကျွဲတန်းမှာ တွင်းပိတ်ပြီးထွက် ခွာနေကြပြီဟု အဆက်အသွယ် ရှိနေသေးသော မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတို့ ထံမှကြားသိထားသူ ကျွန်တော် အံ့ဩ ဇဝေဇဝါဖြစ်ရလေသည်။

မရှေးမနှောင်းလောက်မှာ ကျင်းပသော ရွေးချယ်တင်မြှောက် ပွဲတွင် မှတ်မှတ်ရရ ကျွဲတန်းမှာခဏတာ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့သည့် မြန်မာ့ရေနံ နံပါတ်နှစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး စမ်းချောင်းမြို့နယ်မှ ပါဝင်အရွေးခံသည်။ ရန်ကုန် တစ်ဖက်ကမ်းမှာနေသည့် ကျွန်တော် သန်းကောင်စာရင်းရှိရာ စမ်းချောင်း သို့ မပျက်မကွက် လာရောက်လျက် စိတ်ပါလက်ပါ (ထောက်ခံ)မဲပေးခဲ့၏။ ပြည်သူ့လွှတ်တော် စတင်ပြီးနောက် ၎င်းအား အမှတ်(၂)စက်မှုဝန်ကြီးဌာန တွင် ဒုတိယ ဝန်ကြီးခန့်အပ်သည့်သတင်းကိုလည်းကောင်း အတိအကျ မမှတ်မိသော (များမကြာမီ) ကာလတစ်ခု၌ သူ၏နာရေး သတင်းကို လည်းကောင်း သတင်းစာများတွင် ကျွန်တော်ဖတ်ရှုရလေသည်။

